

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

K R I S T E N

A S H L E Y

the

farthest

edge

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

the
en uzak edge

K R I S T E N

ST. MARTINUS GRIFFIN M N 2V YORK

[Okumaya Başla](#)

[İçindekiler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

**St. Martin's Press e-kitabını
satın aldığınız için teşekkür
ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler
ve yeni çıkan kitaplar ile diğer harika kitaplar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak
için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı yalnızca kişisel kullanımınız için size sunmuştur. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasaya aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıya şu adresten bildirin:** us.macmillanusa.com/piracy.

*Bu kitap Donna Soluri'ye ithaf edilmiştir. Benim için çok önemli bir kadın.
Ve bunun sebebi sadece ikimizin de F kelimesini çok sevmemiz değil.
Tanrıya şükür ki tanıştık, yoksa çok daha az gülerdim.*

Teşekkürler

Bir kızın destekçileri olmalı ve bu seri için benim destekçilerim, düzenlemelerini okumayı gerçek bir zevk haline getiren editörüm Rose Hilliard ve ne kadar harika olduğunu kelimelerle ifade edemeyeceğim menajerim Emily Sylvan Kim.

Bu seriye ve bana inandığınız için ikinize de teşekkür ederim.

prolog

Tabii ki seni öldüreceğim

Gerald Raines köşeyi dönüp yatak odasına girdi ve kapının hemen içindeki anahtarı çevirerek komodinin üzerindeki lambaları yaktı.

Işıklar yanmadı.

Bir şey ters gittiğinde ilk aklına gelen şey her zaman aynıydı.

Çalışmayan her şeyi karısına yüklemek.

İkinci düşüncesi her zaman ikinci düşüncesi idi, ya da en azından son iki yıldır sahip olduğu düşünceydi.

Bu da, o kaltağın evi terk edip ondan boşandığını hatırlatmaktı.

Anahtarı defalarca çevirdi ve hiçbir şey olmadığında, karanlık odaya girip, "Bugün bu saçmalığa ihtiyacım yok" diye homurdandı.

"Bir hareket daha yapma."

Ses karanlıktan geliyordu, kaba, erkeksi, derin, sessiz, sakın. Gerald'ın tüm vücudu dondu.

O sesi tanıyordu.

İmkansız. Kesinlikle imkansız, diye düşündü.

Ama bildiği tek şey, eğer birisi ölümden geri dönebilirse, o da bu takımın bir üyesi olacaktı.

O *lanet olası* takım.

Gerald, önünde uzun boylu, zayıf bir gölge belirdiğinde bile kıpırdamadı. Sağlıklı.

İmkansız.

Yaklaştı, kolunu kaldırdı ve Gerald alnına sıkıca bastırılmış soğuk çeliğin dairesini hissetti.

Hayalet

değildi.

Gerçek.

Olamazdı.

Ama öyleydi.

"John," diye fısıldadı.

"Endişelenecek bir şeyin yok," diye cevapladı gölge. "Hepsi öldü. Ama endişelenecek bir şeyin var çünkü resmi olmayan raporların aksine, ben ölmedim."

"Nasıl...?"

Gerald, soğuk sertlik alnına daha derin bastırınca konuşmayı kesti ve birkaç santim geriye doğru eğilmek zorunda kaldı.

O anda, kendini kirletmemek için büyük çaba sarf etmesi gerekti. Ama ses tekrar geldiğinde, hala ürkütücü bir şekilde sakindi. "Bizi tuzağa düşürdün."

"Bu görevdi," diye cevapladı Gerald hızla, ellerini yanlara kaldırarak silahsız olduğunu, tehdit oluşturmadığını gösterdi.

Gölge silahı alnına dayamaya devam etti.

"Bizi tuzağa düşürdün."

"Bu her zaman görevin gereğidir, John," diye hatırlattı. "Brifing notlarında, başarı tahminleri bildirilir ve bunlar asla iyi değildir." Ses tonu çaresizden çaresizce yağ çekmeye dönüştü. "Bu yüzden senin ekibini gönderdik. Sen bu zorluğu aşacak becerilere sahiptin. Ve başardın. Her zaman başardın."

Ta ki görev bu şekilde tasarlanmış olduğu için bunu yapmayana kadar.

"Bizi tuzağa düşürdün."

"Bu işin gereği idi, John. Bunu biliyorsun."

"Bu lanet olası," Gerald'ın gölgeli yüzü yaklaşırken silahla kafasını geriye doğru bastırdı, "*intihar göreviydi*. Benetta ve Lex hariç, ekibimin cesetleri şu anda o lanet ormanda çürüyor, Rob ve benim gözümün önünde paramparça oldular, Rob iki saat sonra benim kollarımda öldü, orada durup bana yalan söyleme, bunun *işin gereği olduğunu* söyleme. Sen... *bizi tuzağa düşürdün*."

Gerald cesur görünmeye çalışarak omuzlarını düzeltti. "Yaptığımız işi anlıyordun, John. Sen de buna razı oldun."

Silahın baskısını kaldırdı ve birkaç santim geri çekildi, ama Gerald'ın alanından çıkmadı ve silahı da bırakmadı.

"Anladığım kadarıyla, Castillo ile bir anlaşma yapma şansın vardı, ama o takımla bir sorunu vardı çünkü *sen* bizi onun kardeşini ortadan kaldırmamız için göndermiştin, biz de bunu yaptık ve Lex o görev sırasında neredeyse ölecekti, bu yüzden bizi kurban ettin, böylece Castillo'nun ağnı kullanarak ihtiyacın olan silahları elde edebildin."

Tanrım, bunları nereden biliyordu? Kahretsin.

O ekip.

Her şeyi yapabilirlerdi. Ve yaptılar da.

Hatta içlerinden biri, hepsini öldürmek için tasarlanmış bir görevden sağ kurtuldu.

"O savaşçılar silaha ihtiyaç duyuyorlardı ve onlar, hükümetimizin o bölgede barışı korumak için sahip olduğu tek umuttu, aksi takdirde kendi askerlerimizi büyük bir maliyet ve can kaybıyla bu göreve göndermek zorunda kalacaktık," diye savunmaya geçti Gerald.

"Yani kendi ekibini kurup aşağıya mı indin?"

"Castillo önemli bir varlıktı," diye cevapladı Gerald. "Elimizdeki tek şans. Her görevde, her harekette kazançları ve kayıpları tartarız John, ve bu puanlara nasıl ulaştığımızı sen de biliyorsun."

"Biz senin askerlerinizdik. *Ülkemizin* askerleri. Ve sen bizi, ahlaksız bir silah tüccarıyla anlaşma yapmak için feda ettin? Bu arada, o adam da ilk fırsatta seni kazıkladı ve ihtiyacın olan tek bir silah bile teslim etmedi."

Kahretsin, her şeyi biliyordu.

Gerald taktik değiştirdi.

"Ülken için, John, sen yok sayılırsın. Hayatlarınızı feda ettiniz. Kimlik plakalarınızı sakladınız ama kimliklerinizi feda ettiniz. Altınız da öyle yaptınız. *Bu* hayalet olmadan önce de hayaletlerdiniz."

"Biz," silahı Gerald'ın alnına geri dayadı, "*senin* askerlerin"dik.

Bu doğruydu.

Ama o oyunda bunun en ufak bir önemi yoktu. Asker falan yoktu.

O oyunda herkes birer piyundu.

"Her gün zor kararlar vermek zorundayım," dedi Gerald, sabrını kaybederek korkusunun kontrolünü kaybetmemek için. "Hayal bile edemezsin, sen..."

Gölge onu keserek, "Benim de zor bir karar vermem gerekiyor" dedi.

Gerald bağırsaklarının gevşediğini hissetti.

Tanrım, kendi elleriyle ölüm makinesi olarak eğitmek için seçtiğı bir adamın elinde ölecekti.

"Beni öldürecek misin?"

"Tabii ki öldüreceğim," diye cevapladı gölge sakın bir şekilde.

Bağırsakları boşalmamıştı ama Gerald bacağından ıslak bir damla aktığını hissetti.

Gölge fısıldadığında sesinde hafif bir alay vardı: "Tanrım, sahada bir dakika bile geçirmedin mi?"

İdrar kokusunu aldı.

Aşağılanmış ve dehşete kapılmış Gerald, orada durup, birçok şeyi, çeşitli şekillerde, olağanüstü bir şekilde yapmak üzere eğitilmiş, ve bu şeylerden biri de öldürmek olan, karanlık, ifadesiz yüzlü adama bakakaldı ve hiçbir şey söylemedi.

"Sen yapmadın," diye fısıldamaya devam etti gölge. "Bizi kirli, çürümüş, kokuşmuş yerlere gönderdin, pisliklerle uğraşmamızı, ruhlarımızı lekeleyen işler yapmamızı sağladın, hepimize cehenneme giden bir bilet aldın, ama sen sahada bir dakika bile geçirmedin. Yatak odanda, gerçek bir erkek olmak, onurlu bir şekilde ölmek için tek bir şansın vardı, ama sen altına işedin. Siktir git."

"Sadece bitir şunu," diye fısıldadı Gerald. "Her birimize bir tane," diye cevapladı gölge.

Gerald'ın kafası karışıklıkla refleks olarak sallandı ama silah daha derine bastırıldığında onu durdurdu.

"Bir mi?" diye sordu.

Gölge cevap vermedi. "Bir ne?" diye ısrar etti.

"Ne istersem bir tane," diye cevapladı gölge. "Bir gün. Bir hafta. Bir ay. Bir yıl. Her biri için bir tane. Beş tane. Belki bir yıl için

Rob. Benetta için bir gün. Piz için bir hafta. Lex için bir ay. Di için bir ay daha. Nasıl istersem öyle. Beş yılın olabilir. Beş günün olabilir. Ne istersem o olur. Elinde olan tek şey bu. Sonra senin için her şey biter.

Ve bununla birlikte, başka bir kelime daha söylemeden, soğuk metal kafasından ayrıldı, gölge görüşünden kayboldu ve ses çıkarmadan, varlığın odadan ayrıldığını hissetti.

Gerald Raines yatağının yanında duruyordu, ayakkabıları kendi sıcak idrarının oluşturduğu bir su birikintisinde haliya batıyordu.

bir

Buluşma Ayarla

ŞU

İki yıl, üç ay sonra...

Adam ayakları üzerine düştü.

Çenesi yerinden çıkmış olmasına rağmen, Branch tereddüt etmeden adamın yüzüne botuyla tekme attı.

Kafa geriye doğru savruldu, vücut da onunla birlikte hareket etti, ancak hiçbir ses çıkmadı, tekmeyle birlikte gelen hareketin dışında hiçbir hareket olmadı.

Adam bayılmıştı.

Ve Branch, adamın geri dönüp dönmeyeceğini hiç umursamadı.

Bir daha bakmadan arkasını döndü ve uzaklaştı, arka cebinden telefonunu çıkararak.

Yürümeye devam etti, binadan çıktı, kamyonetine doğru ilerlerken konuşmaya başladı.

"Branch," dedi Aryas selam olarak.

"Bitti," diye cevapladı Branch, kamyonetinin kilitlerini açarak.

"Mesaj iletildi mi?" diye sordu Aryas, onay almak için.

"Kesinlikle."

"Güzel. Faturayı bana gönder." "Tamam.

Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Branch bağlantıyı kesti, kamyonetine atladı ve uzaklaştı.

On bir ay sonra...

Branch, evinin hemen önüne park etti. Saat sabahın ikisini biraz geçmişti.

Kamyonetinden indi, gözleri önündeki eve takıldı ve Phoenix'in Willo Tarihi Bölgesi'nin ne kadar boktan bir yer olduğunu ilk kez fark etmedi.

Özellikle de onun evi.

Sık ve uzun çitlerin ötesinde Central'ın otoparkına çıkan çıkmaz sokağın ikinci eviydi. Konumu, şehre yakın, Central gibi işlek bir caddenin yanında olmasına rağmen, mülke tuhaf bir sessizlik hissi veriyordu ve aynı zamanda o çıkmaz sokakta kesin bir mahremiyet hissi de veriyordu.

Gözlerini onun evinden ayırmadı, evinin etrafındaki bolca uzun ağaçlar ve gür çalılar, evi Phoenix'ten değil, Doğu Kıyısı'ndan çıkmış gibi gösteriyordu.

Su faturası muhtemelen çok yüksekti.

Bungalovunun ön merdivenlerini süsleyen, çiçeklerle dolu bir sürü saksısı vardı.

Evet.

Kesinlikle çok yüksek
olmalıydı. Gözleri sağa
döndü.

Garajı yoktu, sadece bir araba park yeri vardı, ama evini ve arsasını gölgeleyen o ağaçlarla garaja ihtiyacı yoktu. Phoenix'te yaz geldiğinde ve sıcaklık 115 dereceye ulaştığında, evi otuz derece daha serin olacak, uçsuz bucaksız çöl vadisinde küçük bir vaha gibi olacaktı.

Ön bahçeden yürüdü, ama ön verandasından yan tarafa giden yolu seçti. Beyaz Fiat'ı garajın altına park etmişti, Branch yanına gitti, iç kısmının kırmızı ve beyaz, sportif, sevimli, tam bir kız arabası olduğunu gördü, yanından geçerken elini uzatıp kot pantolonuna ruj sürmemesi bir mucizeydi.

Evin iki yan kapısı vardı, indirdiği kat planından birinin çamaşır odasına çıktığını biliyordu, evin arkasına daha yakın olan kapı ise mutfığa açılıyordu.

Evin arkasındaki havuzda ayın parıldadığını gördü, ama evin, garajın ve mülkün arka tarafında bulunan küçük stüdyonun arasında kapalı bir geçit görevi gören yapraklar ve bitkilerle kaplı pergolalar nedeniyle çok az görünüyordu.

Mutfağın kapısında durdu ve bir karar verdi. Stüdyoyu daha sonra inceleyecekti.

Evin kilidini açtı.

İçeri girdi ve hemen panele yönelerek alarmı devre dışı bırakmak için düğmeye bastı, alarm çalmayınca ağzının sıkıştığını hissetti.

Kadın alarmı kurmamıştı.

Pencerede alarmı olduğunu belirten bir rozet bile yoktu.

Köpeği de yoktu.

Dahası, dışarıda hareket sensörlü ışıkları da yoktu.

Ama açık bir garajın altında duran, orada bir kızın yaşadığını haykıran lanet olası bir arabası vardı.

Nefesini çektii, mutfığa döndü ve tamamen hareketsiz kaldı.

Kat planına göre evin üç bölümden oluşan odaları vardı ve her bölüm evin uzunluğu boyunca uzanıyordu. Bir tarafta ofis, çamaşır odası ve mutfak vardı. Ortada, oturma odası doğrudan yemek odasına açılıyordu ve yemek odası da doğrudan aile odasına açılıyordu. Diğer tarafta misafir odası, banyo, küçük çalışma odası ve arka tarafa çıkıntı yapan Arizona odası vardı. Alt katın tavanları alçaltılmıştı, böylece çatı katına giyinme odası ve banyosu olan bir ana yatak odası yerleştirilebilirdi.

Ana yatak odası dışında hiçbir oda büyük değildi.

Ancak mutfakların açık, geniş ve evin bir parçası olduğu o günlerde, Branch bu odanın bu kadar küçük, adeta sıcacık, her yeri dolduran, ay ışığında görse bile, yemek yapmayı seven birinin burada yaşadığını açıkça gösteren eşyalarla dolu olmasına hazırlıklı değildi.

Evin arkasındaki büyük pencereye bakan lavabonun bulunduğu tezgahın arkasında küçük bir kahvaltı köşesi vardı. Orada küçük bir masa vardı, her iki yanında sadece iki adet merdiven sırtlı sandalye sığacak kadar yer vardı. Bitkiler tavandaki kancalardan sarkıyor ve yüksek sehpalarda duruyordu, bu da pencereden dışarı bakmak sanki yapraklar ormanından bakmak gibi bir his veriyordu.

Burası bir mutfak değildi.

Bu, birinin evi haline getirdiği bir evin mutfağıydı.

Branch hemen döndü ve dışarı çıktı, nefesi kesilecek gibi hissettiğinde oksijen soludu ve gözleri stüdyoya takıldı.

Başlamak için daha iyi bir yer.

Oraya doğru ilerledi ve pencerelerdeki panjurların özenle kapatıldığını fark etti. İçeriye kimse göremezdi. Hiçbir açıdan.

Kilitleri açtı, içeri girdi, cebinden küçük Maglite el fenerini çıkardı ve odayı aydınlattı.

İçeri girmeden önce buranın onun oyun odası olduğunu biliyordu, ama o anda onun odayı çarşaf ve brandalarla değil, sadece panjurların arkasında sakladığını gördü.

Branch ışığı etrafa tuttu ve bir at, bir bank, bir masa gördü, hepsi de kaliteliydiler. İyi bir oyun odası donatmak çok pahalıydı ve o idare etmemişti. Yatırım yapmıştı. İyi görünecek, oyun sırasında sağlam kalacak ve uzun süre dayanacak akıllı satın alımlar yapmıştı.

Köşede, çekici bir ahşap lavabonun içinde şık bir lavabo, her iki yanında da birbiriyle uyumlu iki adet uzun, ince dolap vardı.

Oraya gitti, lavabonun ve dolapların içini inceledi. Kalın havlular. Yüz bezleri. Islak mendiller. Sabun. Antibakteriyel köpük şişeleri. Temizlik malzemeleri. Büyük bir kutu prezervatif. Kozmetik ürünlerle dolu küçük bir sepet — pudra, rujlar, parlaticı. Bir diğeri ilk yardım malzemeleriyle doluydu — yara bantları, antiseptik şişeler, merhem tüpleri, gazlı bez, pamuk.

İncelediği dolabın kapısını kapattı, döndü ve odanın her yerine ışığı tuttu. Odayı dolaşırken, duvarlarda, tavanda ve zeminde sağlam görünümlü kancalar olduğunu fark etti. Bunları yerleştiren kişi nedenini merak etmiş olabilir ya da o kadının emrindeydi. Ama her kim olursa olsun, ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Odanın karşısında uzun bir dolap ve büyük bir şifonyer vardı, ikisi de makyaj masası ve dolapları oluşturan ahşaptan yapılmıştı. Hepsi birbirine uyumluydu, ağır ve koyu renkli ama çekiciydi, odaya bir zindan değil, bir oyun odası hissi veriyordu. Şık ve güzeldi, hatta sıcaktı, bir süre kalmak isteyeceğiniz bir yerdi.

Son düşüncesini düşünmeden dolabın üst kapaklarını açtı ve ışığı içeriye tuttu, orada bulduklarını sikinde hissetti.

Kediler. Kırbaçlar. Kamçılar. Dövme sopaları. Kürekler. Bazı kayışlar. Bazı koşum takımları. Hepsi kancalara asılıydı. Hepsi iyi organize edilmiş ve iyi

bakımı yapılmıştı. Hepsi de mükemmel kalitedeydi. Çok fazla değildi, ama yine de, kalite, miktar değil, onun açıkça aradığı şeydi.

Kapakları kapattı ve dolabın altındaki iki çekmeceye çömelerek onları açtı. Üstteki çekmecedeki ipek ipler, bazı zincirler, kelepçeler ve manşetler vardı. Altındaki çekmece ise kemerli deri kayışlarla doluydu.

Branch doğruldu ve şifonyere doğru yürüdü. Üstünde hiçbir şey yoktu, bu yüzden ilk çekmeceyi açtı.

Orada bulduğu şey, testislerini kaskatı yaptı.

Mor ipek astarlı, özel yapım oluklara özenle yerleştirilmiş oyuncakları vardı. Pluglar. Penisler. Vibratörler. İlk ikisi etkileyici uzunluk, kalınlık ve şekillerdeydi. Uzaktan kumandalı olanlar, kontrol ettikleri oyuncağın yanına yerleştirilmişti. Ayrıca karmaşık bir penis halkası, klitoris stimülasyonu için ön tarafında tavşan kulakları olan ve testislerin arasından anüse yerleştirilebilen bir mermiye uzanan bir kayış vardı, hepsi de açıkça titreşimliydiler — eğlenceyi üç katına çıkarıyordu.

O kıçtan hoşlanıyordu.

Onun gibi olanların çoğu sevmezdi. O da bu konuda düşünmedi.

Çekmeceyi kapattı, bir sonrakini açtı ve içine yerleştirilmiş, özenle düzenlenmiş ve çok çeşitli gerekli eşyaları içeren sepetler buldu. Kayganlaştırıcılar. Yağlar. Jeller. Losyonlar.

Bir sonraki çekmecedeki eşarplar ve göz maskeleri buldu, duygusal yoksunluk, top gaglar, başlıklar yoktu.

Elini uzatıp kumaşa dokunan Branch, kadının ipeğe düşkün olduğunu ve hepsinin koyu mor, koyu mavi veya siyah olduğunu fark etti.

Ayrıca, sadece penisi ve testislerinde değil, başka bir yerde de bir şeyler hissetmesine neden olacak kadar yoğun bir şekilde, kadının işini iyi bildiğini fark etti.

Kim olduğunu biliyordu. Neyi sevdiğini biliyordu. Ve sevdiği şey, birçok insanın görebileceği gibi sıradan ya da kaba değildi (ama o öyle görmüyordu, onun açıkça oynadığı oyunu sevdiğini hala inkar edemiyordu).

Onun tarzında bir zarafet vardı.

Bu, ağız tıkaçlarıyla ilgili değildi ve o tek bir strap-on bile bulamadı. O hayatı yaşıyordu.

Ama bunu kendi tarzında yaptı.

Evet, bu kesinlikle ona bir şeyler hissettirmişti.

Neredeyse.

Bir sonraki çekmecede, daha küçük kullanımlar için daha fazla koşum takımı, toplar, penis, çene buldu. Ayrıca iki oyma kutu vardı, onları çıkardı ve açtı; orijinal kullanımları yüzük veya mücevherler içindi, ama o birine mor kadifeye dört penis halkası koymuştu, diğerine ise mavi ipek astara dolanmış zincirli ve zincirsiz bir dizi parlak meme kelepçesi koymuştu.

Kutuları geri koydu, çekmeceyi kapattı, doğruldu ve son bir kez etrafına baktı.

Burası iyi donanımlı bir oyun odasıydı. Kadın yaratıcı olabilirdi ve bunu temiz ve güvenli bir şekilde yapabilirdi.

Gözlerini şifonyerin üstüne indirdi, elini kaldırdı ve üstünü sildi, işini bitirdiğinde parmaklarına el fenerini tuttu.

Toz.

Aylardır oraya girmemişti.

Burnundan nefes aldı, ışığı kapattı ve dikkatini stüdyonun karşısındaki, onun evinin bulunduğu duvara çevirdi.

Aryas ona bir teklifte bulunmuştu.

Bir karar vermesi gerekiyordu. Bu yüzden oraya gitmesi gerekiyordu.

Oraya gitti.

Onun evini üstünkörü inceledi. Kadın mobilyaları seviyordu. Hem de çok. Rahat olmasını seviyordu. Süs eşyalarını seviyordu ve eğer dikkat etseydi, ki etmemişti, bunların hepsinin bir hikayesi ya da onun için bir anlamı vardı.

Willo bölgesi, Viktorya döneminde satın alınan arazilerle kurulmuş olabilir, ancak evler yirmili ve otuzlu yıllarda eklenmişti. Araştırmalarına göre, kadının bungalovu yirmili yılların sonlarında inşa edilmişti.

Yine de, o kraliçe gelip ziyaret edecek ve yargısını verecekmiş gibi dekorasyon yapmıştı.

Ağır, dağınık, karmaşık, çiçekli, fırfırlı, saçaklı şeyler Branch'ın tarzı değildi.

Ama zaten onun bir tarzı yoktu ve buraya taşınmayacaktı.

O sadece orada yaşayan kadının kendisiyle yatmasını isteyip istemediğine karar veriyordu.

Bu yüzden kadının dekorasyon zevki önemli değildi.

Bu düşünceyle, oturma odasından, tavan arası dönüştürüldüğünde evin önüne eklenen dar ve dik merdivenlerden yukarı çıktı.

Merdivenler, kadınların sevdiği o lüks koltuklardan birinin, mermer üstlü bir masanın ve ayaklı lambanın bulunduğu bir sahanlığa çıkıyordu. O anda, odadaki tek orijinal pencere olan pencereden ışık giriyordu; diğerleri tavana yerleştirilmiş iki güneş ışığıydı. Bu güneş ışıkları ışık girmesini sağlıyordu, ancak kadının ağaçları sayesinde odayı kavuruyorlardı.

Son kısa merdivenleri çıkmak için döndü. Bu merdivenler, diğer merdivenlere dik açıyla bağlanıyordu ve dört direkli yatağını gördü.

Devasa bir yataktı.

Kesinlikle o oda için yapılmıştı, mağazadan alınmış bir şey değildi.

Branch, onu yaptırmış mıydı acaba diye merak etti.

Sonra neden merak ettiğini merak etti.

Bununla birlikte, merak etmeyi bıraktı ve yatağa doğru yürüdü. Kız, yatağın tam ortasında uyuyordu.

Koyu renkli kıvrıcık saçları, açık renkli çarşafların üzerinde kolayca göze çarpıyordu ve küçük vücudu büyük yatağın neredeyse hiçbir yerini kaplamıyordu.

Hemen başka yere baktı ve yapması gereken kontrolleri yaptı.

Yatağın altında gizlenmiş ipek ipler, ayak ucu ve baş ucu ayaklıklarına sıkıca bağlanmıştı. Sol komodinde onun için bir vibratörden başka bir şey yoktu (o da mükemmel kalitede ve birinci sınıf bir markaydı).

Odanın sol tarafındaki banyo çukurdu, tavan evin saçaklarına kadar uzanıyordu, bu nedenle ucunda jetleri olan büyük, oval küvet zeminden ve iki basamak aşağıya doğru daha da girintiliydi. Ancak üstteki duş iki (veya üç) kişi için yeterince büyüktü.

Oda soluk yeşil ve bebek pembesi renkteydi ve ayrıca çok süslü, fırfırlı, çiçekli bir şekilde dekore edilmişti, o kadar abartılıydı ki, Branch neredeyse gülümsüyordu.

Neredeyse.

Odanın diğer tarafındaki giyinme odası, banyo kadar büyük değildi (ama yine de büyüktü), iki basamak aşağıdaydı ve giysilerle doluydu.

Aslında, hiç bu kadar çok giysi görmemişti. Ve ayakkabı. Raflarca ayakkabı. Ve el çantaları.

Oyun odasını düzenli ve temiz tutuyordu.

Ancak dolabı tam bir felaketti.

Aradığını buldu, sessizce çıkardı, dolap kapısının sıkıca kapalı olduğundan emin oldu ve tekrar el fenerini yakarak oyuncak sandığını inceledi.

Kızın yatak odasının mahremiyetinde nasıl oynamayı sevdiğini görünce, neredeyse düşük bir ısıklık çalmaktan kendini alıkoyamadı.

Kocaman, siyah plastik bir penis figürü eline aldı ve dişlerini dudağına sıkıştırarak tepkisini bastırmaya çalışarak ona baktı.

"Bir erkeğin erkekliğini test etmeyi seviyor, bu kesin," diye mırıldandı.

İstemedi, o süslü evindeki süslü odasındaki süslü yatağında, belki de yüzü onun ıslak amına gömülmüş halde, o penis onun kıkına sokulduğu düşünceleri aklına geldi ve Branch oyuncağı düşürdü, sandığı kapattı ve olması gereken yere geri itti.

Gecikmeden, yatakta uyuyan kadına bakmadan ve ses çıkarmadan evden çıktı, arkasından kapıyı kilitledi ve kamyonetine doğru yürüdü.

İçeri girdi, bebeğini çalıştırdı, farlarını yakmadan onun garajında döndü ve farlarını yakmadan onun sokağından tamamen çıktı.

Kendi dairesine gitti, yer altı otoparkına park etti ve merdivenleri koşarak beşinci kata çıktı.

Dairesine girdi.

Bir televizyonu vardı. Bir DVD oynatıcı. Bir koltuk takımı. Bir sehpa. Barda iki tabure (her ikisine de oturan tek kişi kendisi olsa da). Ve tek yatak odasında bir komodin ve bir lamba bulunan bir yatak.

Panjurları vardı.

Ayrıca tabakları vardı. Bir tencere. Bir tava. Bir bardak. Ve dört çatal ve kaşık seti, ama Goodwill'den aldığı sadece üç bıçak. Ayrıca bir ekmek bıçağı, bir kasap bıçağı ve bir ekmek kızartma makinesi vardı.

Bunlar, dolabındaki bazı giysiler, kemerler ve ayakkabılar, kamyoneti ve başka bir yerde sakladığı ekipmanları, dünyadaki tüm mal varlığıydı.

Evangeline Brooks'un fırfırlı evine bir saat içinde taşınabilirdi, mobilyalarına ihtiyacı yoktu, onları geride bırakmakta hiçbir sorun görmüyordu.

Bu düşünceyle, sehpasının üzerindeki paketi aldı ve ters çevirdi.

İçinden bir DVD düştü.

Aryas'ın kırmızı kalemle yazdığı el yazısı şeffaf ön yüzün üzerindeydi.

"Bunu izle ve beni ara" yazıyordu.

DVD'yi almadı.

Hiç şaşırtıcı olmayan bir şekilde boş olan mutfak çekmecelerinden birine gitti, çekmeceyi açtı, tezgahın üzerine ters çevirdi ve altına bantlanmış büyük manila zarfı yırttı. Aryas'ın ona on bir ay önce verdiği bir zarf.

Zarfın içindeki iki DVD'yi televizyonuna götürdü.

Önünde #1 yazan DVD'yi çıkardı, oynatıcısına koydu ve televizyonunu açtı.

Kanepesine geri döndü, üzerine çöktü, uzaktan kumandayı oynatıcıya doğrulttu ve bir düğmeye bastı.

Ekranını dolduran görüntü onu heyecanlandırmadı, ama bu günlerde onu heyecanlandırmak için ciddi bir şey olması gerektiği ve hatta bunun bile çoğu zaman işe yaramadığı için değildi.

Hayır, onu heyecanlandırmadı çünkü Aryas'ın kulübü Bee's Honey'de o kasete kaydedilen olaydan iki gün sonra ne olduğunu biliyordu.

Ayrıca, ertesi sabah, televizyon ekranında bir Dom tarafından kıcıktan sikilirken, hanımının amını yalayan adamı Branch yarı ölüme dövmüştü. Sonra bir ay boyunca hayatını parçaladı ve şimdi Baltimore'da annesiyle birlikte yaşıyordu, işsizdi ve Branch onu dövdüğünde dilini ısırıldığı için

Branch onu dövdiğünde dilinin bir kısmını ısırıp kopardığı için, Branch'ın düzelttiği şekilde tamamen parasız kalmıştı ve bu durumdan kurtulmak için epey uğraşması gerekecekti.

Aryas ona mesajı iletmesini söylemişti.

Aryas'ın bu tür iletişimleri kendisi yapmaması, bunun yerine Branch'ı çağırması gereken durumlarda, Branch'a her zaman güçlü mesajlar iletmesi talimatı veriliyordu.

Ancak Branch'ın teslim ettiği şey Aryas'ın tarzına tam olarak uymuyordu. Ve Branch bunu aşırıya kaçmaktan hiç çekinmedi.

O aptalın Metresi paylaşımcı değildi. Köleleri sadece ona aitti. İnsanların kulüpteki bir odada çalışmasını izlemesine izin verebilirdi, ama bu nadiren olurdu ve hepsi bu kadardı. Honey'deki sosyal odaya gözlemci olarak gitmedikçe gitmezdi ve kardeşleriyle birlikte olmak için misafir olarak gitmediği sürece dışarıdaki partilere asla gitmezdi, bu da çoğu kutlamada sadece gözlemci olarak bulunacağı anlamına geliyordu.

Honey'deki oyun odasında karartma ile oynardı ya da belirli bir ruh halindeyse, siluet perdeleri indirilmiş, stüdyosundaki oyun odasında ya da yatak odasındaki kocaman yatakta oynardı.

Onun işi samimiydi. Sadece o ve Aryas vardı. Aryas ona, sahip olduğu tüm altların böyle olduğunu söylemişti.

Ama bu köle özellikle öyleydi.

O sikik herif, Branch'ın televizyonda izlediği şeyi istiyordu. Bunun için Mistress'ine yalvardı.

Ve Branch, onun kıcını sikmesini izledi ve bundan zevk aldı. Dom'un aleti etkileyici olsa da ve adam kendini tutmasa da —kölenin kıcı kanamış olmalıydı— yine de soğukkanlılığını kaybetti ve izin verilmeden önce yere boşaldı.

Efendisinin hizmet etmesine izin vermesini istediği Dom, dalga geçmedi, yani Branch hızlıca ileri sardığında, Dom'un efendisini orgazm olana kadar yemesini izlerken, yerdeki menisini yalamak zorunda kaldı.

O DVD'yi birkaç kez izlediğinde, Branch her zaman Mistress orgazm olduğunda onun yüzüne bakmaktan kaçınmıştı.

Phoenix'te gece hala devam ederken, oturma odasında tek başına, sonunda kadının yüzüne bakmaya izin verdi, o inanılmaz derecede güzel yüzüne, onu çevreleyen tüm o koyu renkli, kıvrıkcık saçlara.

Sonra DVD'yi kapattı.

Kendini kaldırıp DVD'leri değiştirdi, kanepesine geri döndü ve onu çalıştırdı.

Kontrol egzersizi olarak, şu anda gördüğü görüntülerle, verdiğı cezayı yan yana koydu.

Branch bunun nedenini bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. Sub, o zamana kadar yedi aydır sadece Mistress'ine hizmet ediyordu. Aryas'ın kulübü Honey'de, BDSM kulübünün dışında da bir çift olarak görülüyorlardı. Hem birlikte hem de ayrı ayrı seviliyorlardı. Üyeler, birlikte yaşamaya başladıklarını konuşuyorlardı. Belki gelecekte bir düşün olacaktı.

Adam, kendi isteğıyle istemiş olsa bile, gerçek bir sakin kıcına girmesinden hoşlandığını kabul edememiş olabilir. Kendi spermlerini yerden yalamaktan hoşlanmıyor olabilir, istemiş olduğı Dom, top kırıcı olarak biliniyor olsa da, ve bu Dom'un durumunda, bu kelimenin tam anlamıyla böyleydi. Tabii ki, pislik herif güvenli kelimesini kullanıp her şeyi durdurabilirdi. Belki de kadının yüzünün önünde yalanmasını ve bunun ne kadar hoşuna gittiğini görmekten hoşlanmamıştı, bunu kendisi ayarlamış olsa bile.

Bu, onun sapıklığıyla hiçbir ilgisi olmayan bir şey olabilirdi.

Ama gerçek şu ki, o bir anda çıldırmış, bunu bir sahne sırasında yapmış, kadını duvara çarptıktan ve sersemlettikten sonra, kapının altına bir bank sıkıştırarak güvenliğin içeri girmesini zorlaştırmıştı.

Sonra çıldırmış ve sahip olduğı sınırlı sürede (çünkü içeri girmek zor olabilirdi, ama Aryas güvenlikle uğraşmazdı, bu yüzden onlar da içeri girmek için uğraşmadılar), onu fena halde dövmüştü.

Branch tekrar ileri sardı ve Honey'nin Kraliçe Arı Dominatrix'i Amélie Strand'in onu tuttuğunu ve ona şefkatle konuştuğunu gördü, ayrıca gerçek dünyada hemşire olan ve ona bakan, tanımadığı bir alt da vardı. Branch ise odanın diğer tarafında Aryas'ın yanında durmuş emirlerini alıyordu.

O zamana kadar denizaltı çekilmişti. Ona bakmamış bile.

O ise ona bakmıştı.

Ve o bakışta, henüz o kaseti görmemiş olmasına rağmen, sadece kadının yüzündeki ifadeyi görerek, Rob kollarında öldüğünden beri ilk kez bir duygu hissetmişti. Ondan sonra tüm duyguları kaybolmuş ve içi soğumuştu.

Ölü.

Onun tek motivasyonu intikamdı.

Ve o duygu öfkeydi.

DVD'yi durdurdu, tekrar kalktı ve Aryas'ın el yazısının olduğu kaseti taktı.

Kanepesine geri döndü, burnundan nefes aldı ve DVD'yi çalıştırdı.

Bu Amélie'nin eviydi. Bunu biliyordu, çünkü ekrandaki kadın tamamen kendinden geğmiş durumdaydı ve çekimlerin çok uzun zaman önce yapılmış olması gerekiyordu.

Branch, Amélie'nin evinde olduğunu biliyordu çünkü arkadaşı Olly, Leigh ile birlikte orada yaşıyordu.

Amélie, tavandan tabana pencerelerin yanında duruyordu, arkasında Phoenix'in gece ışıkları vadi boyunca yayılıyordu, çünkü Leigh'in evi Camelback Dağı'nın güney tarafına yakın bir yerdeydi.

Küçük siyah bir elbise giymişti, çok yüksek topuklu, "beni becer" sandaletleri vardı, küçük, narin ellerinin parmakları bir şarap kadehini sarmış, uzun tırnakları koyu kırmızıya boyanmıştı.

Küçüktü. Belki 1,57 boyundaydı. O topuklu ayakkabılarla bile, o hala ondan uzun olurdu. Kıvrımlıydı. Kahretsin, *her yeri* kıvrımlıydı. Hatta o kadar tatlı bir göbeği vardı ki, neredeyse gözlerini başka yere çevirmek zorunda kalacaktı.

Ve o saçlar. Koyu, neredeyse siyah. Ve kıvrıcık. Hiçbir aletin zapt edemediği, kalın, bol, kıvrımlı, muhteşem, vahşi bukleler, ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Saçları başını çevreliyor, gözlerine düşüyor, omuzlarında zıplıyor, sırtına dökölüyordu.

Kamera ona yaklaştıkça, mükemmel cildi ve parlak mavi gözleriyle sevimli yüzünü kameraya çevirdi ve gülümsedi, şimdiye kadar gördüğü en kırmızı, en seksi rujun arasından küçük beyaz dişleri göründü.

Makyajı mükemmeldi.

Onunla ilgili her şey...

Mükemmeldi.

"Sen bir aptalsın." Videosunda sesi garip bir şekilde alçak ve şehvetli geliyordu, oysa her erkeğin sikmek için can attığı cesur bir lise ponpon kızı gibi görünüyordu, gözleri kameraya parılıyordu.

"Uslu dur ve Sixx'e selam söyle," dedi Aryas kamera dışında. "Bizi özlüyor."

Kafasını hafifçe çevirip gözlerinin kenarından baktı ve cesur lise ponpon kızı ortadan kayboldu.

O sadece her erkeğin yatmak için can attığı kadındı.

"Ben asla uslu durmam, Ary," dedi o seksi sesiyle. "Bunu biliyorsun."

"O zaman ona bir öpücük gönder," diye emretti Aryas.

Gecikmeden elini kaldırdı ve tam da bunu yaptı. Sonra göz kırptı.

Branch'ın penisi anında sertleşti.

Evangeline Brooks'un görüntüsü kesildi ve Aryas Weather'ın kalın siyah sakallı, büyük, siyah, kel kafasının selfie videosu ekranı doldurdu.

"Buna hayır dersin kardeşim, sen kaybedilmiş bir adamsın," diye ilan etti.

Sonra ekran karardı.

Branch televizyonu kapattı, uzaktan kumandayı bir kenara attı ve telefonunu çıkardı.

Telefonu açtı, rehberine gitti ve düğmeye bastı.

"Saat sabahın dördü geçti. Oynamak istesen iyi olur, köle," diye selamladı Whitney.

"Buraya gel," diye emretti ve telefonu kapattı.

O zaman kaybetmedi. Ona bir şans vermek için, o kaltak hiç zaman kaybetmedi.

Ona kapıyı açtı ve bir çanta getirdiğini gördü. Bu iyiydi. Kendi oyuncakları yoktu.

Ayrıca neyle karşılaşacağı konusunda sürpriz yaşamak istemiyordu. Buna ihtiyacı vardı.

Ondan uzaklaştı, ona neredeyse bakmadan kanepeye doğru yürüdü, giderken kıyafetlerini çıkardı ve her zamanki gibi, görececek bir şey olmasa bile, o odanın onun evinde kadının görebileceği tek oda olduğunu vurguladı.

Çantanın koltuğun üzerine düştüğünü duydu ve çıplak hale geldiğinde ona döndü.

"Yağ kullanmazsan boynunu kırarım," dedi sakın bir sesle.

Gözleri parladı.

Kız çok güzeldi. Her dergi, film ve televizyon programının izleyicilere inandırmak istediği şekilde harika bir vücudu vardı.

Onun zevkine göre, kız çok uzundu. Ve çok zayıftı.

Ve sahte göğüsleri vardı, ki bu çok kötüydü.

Kız nadiren ona dokunmasına izin verdiği için, bu pek önemli değildi.

Kız, ellerini arkadan kaba bir ip ile bağladı, ama isteseydi yaklaşık dört saniye içinde çözebileceği bir düğümle. Ayrıca ağzına küçük bir fular sokup, onu tutmak için başına başka bir fular bağlayarak ağzını tıkadı.

Sonra, Branch kanepenin koltuğunda diz çökmüş, yüzü koltuk minderlerine gömülmüş, kolları arkadan bağlanmış haldeyken, kocaman bir penisle onu becerdi.

Neyse ki kayganlaştırıcı kullanmıştı. Bazen uğraşmazdı, bu da Branch'in sahneyi bozmak, bağlarını koparmak ve onun pisliğine kalkmak için çaba sarf etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Ama o, Whitney'in onu siktiğini hissetmeden, uyluğunu tokatlayarak boşalmıştı (Tanrım, hiç ilham verici değildi, ama Whitney böyleydi).

Hayır.

Gözlerini kapatıp Evangeline Brooks'un ona öpücük gönderdiğini hatırlayarak, sıcak ve sert bir şekilde boşalmıştı.

Yarım saat sonra...

"Selam kardeşim," Aryas Branch'ın çağrısına cevap verdi. "Saat çok erken. Ne oluyor lan?"

"Brooks," diye cevapladı Branch. "Bir buluşma ayarla."

"Harika," diye fısıldadı Aryas, artık rahatsız değil, memnun bir ses tonuyla.

Branch telefonu kapattı.

Ve düşünmeden, ya da daha iyisini düşünmeden, yatağına uzandı ve uykuya daldı.

iki

Onu yine de yakalayacağım

EVANGELINE

Evangeline, Bee's Honey'e vardığında gün ağarmıştı, bu garipti. Yıllar önce üye olmak için yaptığı görüşme dışında, gündüz vakti oraya hiç gitmemişti.

Aslında oraya gitmesi bile onun için garipti. Aylardır oraya gitmemişti.

Ama iki gün önce Aryas onu arayıp görüşmek istediğini ve önemli bir konu hakkında konuşmak istediğini söylediğinde, zamanın geldiğini anladı.

Uzun zamandır.

Sadece kulübü değil, kulüpteki herkesi de kaçınıyordu ve bu aptalcaydı.

Onlar Kevin değildi. Onlar hayat değildi. Ona olanlarla, yaptığı hatalarla hiçbir ilgileri yoktu. Bununla hiçbir alakaları yoktu.

Ve her biri, özellikle Aryas, Leigh ve Felicia, ona yakın olmaya çalışmıştı. Onu korumaya çalışmıştı. Hatta Leigh ve Felicia, son birkaç gün içinde ona bir mesaj atarak bir sonraki kitap kulübü toplantısının yaklaştığını hatırlatmışlardı ve o, neredeyse bir düzine toplantıyı kaçırmış olsa da, onu orada görmek istiyorlardı.

Ama o geri çekilmişti. Uzak durmuştu.

O bu konuda kötü davranmadı. Mesajlara cevap verdi. Mazeretler uydurdu.

Kimseyi dışlamadı.

Aynı zamanda kimseyi hayatına da almadı.

Artık bunu unutmasının zamanı gelmişti ve Arya'nın onu arayıp önemli bir konu hakkında konuşmak istediğini söylemesi, kendine gelip

kendini toparlaması ve hayatına yeniden girmesi gerektiğini hatırlattı.

Eskisi gibi değil.

Ama bu insanlar, seks kulübünde ara sıra gördüğü dominatriksler ve itaatkarlar değildi.

Onlar onun arkadaşlarıydı.

Aryas'ın neyi konuşmak istediğini biliyordu. Bee's Honey'i sadece karlı bir iş girişimi olarak değil, hayatının bir parçası *olduğu* için satın almıştı. Süper sevimli, sert olabilen bir Dominant'tı ve bebeklerinin kıklarını vibratörle okşarken şaplak atmayı sevdiği gerçeğiyle tanımlanmıyordu. Aynı zamanda, kendisi gibi olanlara ve oyun oynamayı sevenlere, sadece güvenli değil, aynı zamanda lüks bir ortam sunma misyonuna kendini adanmış bir adamdı.

Onu kulübe geri dönmeye ikna etmeye çalışacaktı. Ama o bunu yapmayacaktı.

Ayrıca onu arkadaş çevresine geri dönmeye ikna etmeye çalışacaktı.

Bunu yapacaktı.

Tek iyi yanı, erkek arkadaşın ve seks kölen bir sahnede aklını kaçırap seni dövdüğünde ve sen hayattan çekildiğinde, başka bir şeye giriş yapman gerekmesiydi.

Ve Evangeline işe giriş yapmıştı.

O her zaman çok çalışmıştı. Emlakçıysan işini şansa bırakamazsın. Satışlar asla ayağına gelmez. Onu senin gerçekleştirmelisin.

Ama iş ve özel hayatı arasında iyi bir denge kurmuştu. Geçen yıl hariç.

Son bir yıldır deli gibi çalışmıştı.

Ve böylece, o tuzağa düşürülmedi. O *tuzağa düşürüldü*. Kredi kartları ödendi. Tatil fonu (bir yıldan fazla süredir tatil yapmadığı için) tavan yaptı. Tasarrufları sağlıklı seviyenin üzerindeydi. IRA'sına maksimum katkı yaptı. Ve aracılık hesapları güçlüydü. Yeni çatı ve evinde tamir edilmesi gereken her şey tamir edilmişti. Ve o kadar çok müşteri kazanmış ve ev satarak o kadar başarılı olmuştu ki, onu tüm arkadaşlarına tavsiye ettiler

tüm arkadaşlarına onu tavsiye ettiler, öyle ki torunlarına bile tavsiye edeceklerini biliyordu.

Tüm bunlar, otuz beş yıl sonra tamamen yalnız (ve bununla bir sorunu yoktu) ama lüks içinde emekli olabilmesi içindi. Gemi seyahatleri. Lüks bir ev. AJ's Fine Foods'tan satın aldığı malzemelerle gurme yemekler pişirmek. Ve Scottsdale Fashion Square'de alışveriş yaparken gözünü bile kırpmamak.

Bu onun planıydı ve bu plan için çalışmaya devam edecekti.

Sadece arkadaşlarını da bu plana dahil etmesi gerekiyordu.

Geçen yıl işten izin alıp kendisi için yaptığı tek şey, iki haftada bir manikür/pedikür ve masaj yaptırmak, aylık yüz bakımı yaptırmak ve spor salonuna gitmek için zaman ayırmaktı. Kevin ona kızdığında (özellikle onun gibi minyon bir vücuda sahip biri için) çok kilo vermişti. Ama iş dışında, manikür/pedikür, masaj, yüz bakımı veya spor salonuna gitmek için ayırdığı tüm boş zamanlarında yemek pişirerek bu sorunu çözmüştü.

Böylece tekrar kilo almıştı.

Hayat böyle.

Etkilemek için kimse yoktu.

Ve bir daha asla olmayacaktı.

Tabii ki, bunların hiçbirisi ona Honey'deki oyun odasında bir alt rol oynayarak elde ettiği şeyi ya da Kevin'la her şey bitene kadar evindeki stüdyoda titizlikle kurduğu şeyi ya da o alt rolü hayatına (ve kalbine) kabul etseydi, evindeki yatağına kabul etseydi elde edeceği şeyi sunmuyordu. Ama idare etmek zorundaydı.

O, elinde kırbaç tutmanın verdiği hissi ve onu kullandığında elde ettiği sonuçları seven bir kızdı. Bu tür düşünceler aklına girip onları işleyebildiği andan itibaren o kız olmuştu. O kız olmakla hiçbir sorunu yoktu. O, sadece kendisiydi.

Ama artık o kız olmayacaktı. Kevin'dan sonra olmazdı.

Honey'nin kapısını açtı ve şu anki ruh haliyle, gün ışığıyla aydınlatılmış, hiç de çekici olmayan lüks fuayeye girmenin etkisi, hazırlandığı kadar büyük değildi.

Aryas'ın resepsiyon alanının arkasındaki koridordan ona doğru yürümesi yardımcı oldu.

Gülümsedi.

Aryas iri, yakışıklı bir siyahiydi. Devasa bir adamdı. Neredeyse herkesten daha uzundu.

O ona doğru ilerlerken, o da ona doğru ilerlemeye devam etti, ikisi de durmadan, o her zamanki gibi davrandı, o 10 cm topuklu, siyah süet Alexander Wang ayakkabılar giymiş olsa bile.

Onu kollarına çektiğinde, yanağı onun göğüs kaslarına çarptı ve o, onu gölgede bıraktı.

Boyunu düşünürsek, babasının ve iki erkek kardeşinin ondan çok daha uzun olmaması (ve annesinin ondan 2,5 cm daha kısa olması) şaşırtıcı değildi.

Bu yüzden Aryas'ın kucaklamasını, güçlü kollarına sarılmasını, büyük, sıcak, sert vücuduna çekilmesini, kendini küçük ve savunmasız hissetmemesini, güvende ve sevildiğini hissetmesini her zaman sevmiştir.

Kevin iri bir adam değildi. O da iri adamlardan hoşlanmazdı. Ama olanları düşününce, Kevin'in daha küçük, daha zayıf, sadece 1,70 boyunda olması iyi olmuştu. Harika bir vücudu vardı ama güçlü bir adam değildi.

Aryas her yönüyle güçlü bir adamdı.

Ama o anda, olaydan iki gün sonra ona verdiği ilk kucaklamadan bu yana, her şeyin "hallolduğunu" garanti eden ilk kucaklamasını aldığı anda, onun güçlü fiziğine odaklanmıştı.

Ve eskiden yaptığı gibi, kendini bu anın tadını çıkarmaya bıraktı.

O, onu bırakmadan hafifçe geri çekildi ve çenesini boynuna dayayarak ona baktı.

"Ofiste seni bekleyen yağsız buzlu mocha var, tatlım," dedi.

Onu çok iyi tanıyordu, sadece oyun stilini değil.

Hayatını da.

Gülümsemesi daha da genişledi ve onun gülümsemesini izleyip yüzünde rahatlama ifadesinin yayıldığını gördüğünde, bunun içindeki acıyı sakladı.

Bunu ona o yapmıştı.

O suçlu olmadığı halde kendini suçlu hissettirmişti.

Ona iyi olduğunu göstermek için çok uzun zaman almıştı. "Bütün kötü alışkanlıklarımı biliyorsun," diye alay etti.

Sonunda ona kocaman bir gülümseme attı. "Evet, biliyorum." Onu bırakıp elini tuttu. "Hadi. Oturalım. O güzel ayakkabılar ayakta durmak için değil."

Bu ayakkabılarla maraton koşabilirdi ve o da bunu muhtemelen biliyordu. O sadece bir beyefendiydi.

Aryas da öyle biriydi.

Onu ofisine aldı, arka duvardaki parlak ahşap konsola gidip gizli bir buzdolabını açarak ona mocha aldı, kendine de ince bir kutu limonlu Perrier aldı ve masasının arkasında, onun karşısında değil, yanında pahalı siyah süet koltuğa oturdu.

O, pipetinden bir yudum alırken, içeceğinin kapağını açtı ve sandalyesinde baştan aşağı ona baktı.

"İyi görünüyorsun," dedi.

"İyi hissediyorum," dedi kadın, dudakları hala yukarı doğru kıvrılmış halde. Adamın yüzü ciddileşti.

Bu ifadeyi beğenmedi ve hemen ona doğru eğildi, elini uzatıp parmaklarını onun dizine doladı.

"Yapma," diye fısıldadı.

"Bebeğim..." diye başladı.

Kafasını salladı ve onun dizini sıktı. "Ben iyiyim. Kendimi işe verdim, bu iyi bir şey, buna ihtiyacım vardı ve sen beni tanırsın." Ayağını salladı ve ona bir kez daha gülümsedi. "Ayakkabılarımı seviyorum. Ve çantalarımı. Ve Nordstrom'un aksesuar bölümünün tamamını. Fazla para kimseye zarar vermez."

"Evançe..."

Gülümsemesi kaybolurken, onun dizini bir kez daha sıktı. "Çok uzun süre bekledim. İşime, hayatıma daldım ve çok uzun süre bekledim. Ve ne kadar uzun süre beklersem, hayatımın haline o kadar alıştım, yeniden bağ kurmanın yollarını bulmak o kadar zorlaştı ve bu benim suçum. Senin suçun değil. Herkes beni geri çekmeye çalıştı ama dışarıda kalmak bir alışkanlık haline geldi. Bunu ben yaptım. İstemiyordum ama yaptım. Aradığın için çok mutluyum Ary, çünkü buna bir son vermem gerekiyordu ve sen bana bir bahane verdin." Ona bir kez daha gülümsedi.

Daha küçük olanı, elini dizinden çekip arkasına yaslandı. "Ve ben seninle başlıyorum."

"Onur duydum, tatlım," diye mırıldandı.

"Onur duymamalısın. Sen benim erkeğimsin. Tabii ki seninle başlayacağım," diye cevapladı, atmosferi hafifletmek umuduyla sesine neşe katarak.

"Leigh'i, Felicia'yı ve Mira'yı aramalısın. Bir şeyler oluyor." Bu hiç iyiye işaret değildi.

"Ne oluyor?" diye sordu.

"Penn ve Shane evleniyorlar."

Bu, ona yine tam bir gülümseme kazandırdı, çünkü hayatının içini dışını bildiği Efendi ve kölesini, ne kadar zamandır birlikte olduklarını, her açıdan ne kadar uyumlu olduklarını ve onlar için ne kadar mutlu olduğunu düşündü.

"Biliyorum. Shane mesaj attı. Ben de cevap yazdım ama başka bir iletişimimiz olmadı. Onu arayacağım. Çok heyecan verici!" Penn ve Shane'i çok sevdiği için koltuğunda gerçekten zıplayarak cümlesini bitirdi. Onlar için çok sevindi ve artık ilişkilerini resmileştirmenin zamanı gelmişti.

"Leigh, erkek arkadaşı Evangeline ile birlikte yaşıyor," diye devam etti Aryas. "Adı Olly. Sağlam bir adam. Onun yin'i, onun yang'ı. Bildiğin gibi, o çok klas bir kadın. Adam ise İrlandalı mafyanın işlettiği bir barda fedai gibi görünüyor. Ama aslında itfaiyeci. O, ona derinden bağlı, orada olduğu için çok mutlu. Adam ise, onun dünyasını aydınlatıyor ve bunu saklamıyor."

Evangeline arkadaşı için daha mutlu olamazdı. Amélie bunu arıyordu ve Evangeline onun bulduğuna sevindi, çünkü o iyi bir kadındı, iyi bir arkadaşı ve bunu hak ediyordu.

"Ben de biliyorum, Ary. Leigh bana söyledi. Birkaç sesli mesaj bıraktı. Ben de ona e-posta ile cevap verdim. Felicia, Mira, Romy de bana söylediler, ve daha sayabilirim. Herkes onun için çok heyecanlı, ben de onunla tanışmayı sabırsızlıkla bekliyorum."

"Mira'nın da bir erkek arkadaşı var," diye

devam etti. Aniden rahatsız olan kız

yerinden kıpırdadı.

Hayat devam ediyordu.

Ve o bunu kaçırıyordu.

Kasten.

Evet, kendini toparlaması gerekiyordu.

"Biliyorum, tatlım," dedi yumuşak bir sesle. "Mira aradı. Sesli mesaj bıraktı. Onu aramak istiyordum ve arayacağım. Hemen sonra. O ve erkek arkadaşı evlerini satılığa çıkardılar ve birlikte bir ev satın alacaklar. Onları listelememi ve onlara bazı yerler göstermemi istiyorlar. Onlar için bu işi halletmem gerekiyor."

Onun savunması olarak, Aryas'a söylemeyeceği bir şey vardı, çünkü bu çok saçmaydı: Mira bu konuyla ilgili sadece üç gün önce aramıştı.

Ama işinde, üç gün, geri araması için iki buçuk gün fazla uzun bir süreydi.

"Sixx geri döndü," dedi.

"Ben de duydum," diye rahatsız bir şekilde cevap verdi.

Aryas başını hafifçe yana eğdi, bakışları ona odaklandı.

"Buradasın, bu kulübe geri döneceğin anlamına mı geliyor?"

Kadın dikleşti, hafifçe başını salladı ve cevap vermeden önce plastik bardağını kaldırıp bir yudum aldı.

"Bunun benim için gelecekte olacağını sanmıyorum, Ary."

"Evangeline..."

Kız elini kaldırdı ama sesini alçaltarak konuştu. "Seni seviyorum. Beni düşündüğün için teşekkürler. Kafamın içine girip işe dalıp herkese ulaşamadığım için kendimi aptal ve daha da kötüsü, pislik gibi hissediyorum. Kendimi toparlıyorum. Ve herkesle yeniden bağlantı kuracağım. Ama o..." Kız başını salladı. "Hayatımın o kısmı geride kaldı."

Arya'nın yüzü endişeyle sertleşti. "Hayatının o kısmı da senin bir parçan *senin bir parçan*."

"Ary, ben her şeyi mahvettim."

"Leenie, o berbat bir durumdaydı. Bu senin suçun değildi."

"Bunu kesin olarak bilmiyorum. Kesin olarak bildiğim şey, bunun *senin* suçun olmadığı."

Yüzü kapandı.

"Senin hatan değildi, Ary," diye vurguladı.

"Onu anlamalıydım," diye cevapladı. "Kahretsin, onu koklamalıydım."

"Ben koklamadım ve onunla çok daha fazla zaman geçirdim."

"Aklında başka şeyler vardı." Öyleydi.

Aşk.

Evlilik.

Bebekler.

Birlikte bir hayat.

Tanrım, ne kadar aptalmış.

"Sanırım herkesi şaşırttı," dedi Aryas'a.

"Evet, herkesi. Ama benim işim şaşırmamak." "Ary..."

Bu sefer elini kaldırdı. Ve bu

konuda daha iyiydi.

Aryas konuştu.

"Bebeğim, bu yükü benim taşımama izin vermelisin çünkü beni vazgeçirebilecek hiçbir şey söyleyemezsin ya da yapamazsın. O ön kapıdan içeri girdiğinde, güvenliğini sağlamak için birlikte olduğun kişiye güvenmezsin, güvenliğini sağlamak için *bana* güvenirisin. Bir ilana cevap verip gelen kişiyle risk almazsın. Bolt'ta değilsin ve onların temizlik yapıp yapmadığını veya senden önce gelenlerin ardından temizlik yapıp yapmadığını merak etmek zorunda değilsin. Honey senin sığınağın. Ve bunu sağlamak benim sorumluluğum."

Evangeline cevap vermedi, bu yüzden Aryas konuşmaya devam etti.

"O halledildi. Sana söylemiştim ve bu doğru. Bir daha sana zarar vermeyecek. Bir daha kimseye zarar vermeyecek. Ben hallettim. İş bitti. Ama suçluluk duygusuyla yaşamak zorundayım, bu yüzden bir daha böyle bir şeyin olmaması için tetikteyim."

Evangeline, Aryas'ın Kevin'ı nasıl hallettiğini bilmiyordu. Bu konuda da biraz suçluluk duyuyordu. Kevin'ın yardıma ihtiyacı olduğu açıktı.

Sadece, ona yaptıklarından dolayı, ona yardım etmesi gereken kişinin kendisi olmadığına karar vermişti.

Aryas'ın onu danışmanlığa götürdüğünden şüphe duyuyordu.

Bununla birlikte, kendini toparlayıp kafanda neler olup bittiğini incelemek için bir zaman varsa, o da metresini değil, kız arkadaşını dövmekti.

Başka bir deyişle, en azından ona yardım etmediği için kendini affetmiş ve böylece hayatına devam edip iyileşmesine izin vermişti. Kevin yaptıklarını yaptıktan sonra, ona ne olursa olsun bunun onu ilgilendirmediğini biliyordu.

Ona aşık olmuştu. Onunla bir gelecek hayal ediyordu. Ve o da onunla birlikteydi. Bu yüzden, onun yardım aldığını ummaktan ve bu konuda ona destek olamadığı için pişmanlık duymaktan kendini alamıyordu.

Ama yumruğu ilk kez yüzüne çarptığında, onun yanında olmasını bekleme hakkını kaybetmişti.

Ve o, bunun sorun olmaması için hak kazandı.

"Sana bunu vereceğim," dedi yumuşak bir sesle.

"Teşekkürler," dedi adam dudaklarını kıvrarak. Ama hemen ardından, "Daha çok teşekkür etmelisin, kulübe geri döndün," diye ekledi.

O içini çekti ve başladı, "Aryas..."

"İstemediğin ve zorlamayacağın bir şey. Umarım yaparsın. Umarım bunu aşarsın. Umarım bize ve *kendine* geri dönersin, bunu yapman gereken her şekilde. Bunu kendi içinde bulamazsın..." Omuz silktili ama ona yaklaşmaya devam etti. "Durum bu. Bunu zorlayamam. Bunu kendi içinde bulmalısın. Ama seninle bağlantı kurmak. Nerede olduğunu görmek. Seni aileye geri döndürmek. Nabzını ölçmek, seni buraya çağırmamın sadece bir nedeni. Başka bir nedenim daha var."

Evangeline kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra sordu: "O da ne?"

"Senin için bir yedek buldum."

Gözlerini kırptı ve midesi bulandı.

"Anlamadım?" diye sordu.

"Senin için mükemmel. Koşulsuz. Sınırsız. Bu adam bağlanmak istemiyor. Bir ilişki aramıyor. Tanrım, o kadar çok dominatrikle birlikte oluyor ki, hayatından kaybolmadan önce ona sadece bir kez şansın olabilir. Ama en azından o bir kez istediğin gibi tatmin olursun. Ve onu bir süre yanında tutabilirsen, biraz eğlenebilir, kendine gelebilir, ihtiyacın olanı kendine verebilirsin, hiçbir yük olmadan."

Um.

Vay

canına

.

Hepsi gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu. Ama yine de.

"Ben... Sanmıyorum..." Yutkundu. "Buna hazır değilim ve dürüst olmak gerekirse Ary, oraya geri döneceğimi de sanmıyorum."

"Düşünmesi aptalca, yapması daha da aptalca," diye cevapladı Aryas anında. "Özellikle de bu adamla bir şansın varken. Böyle bir adamla bir şansın varsa, onu değerlendirmelisin. Ve bunu *senin* için söylüyorum. Sadece senin için. Bulunduğun yer için. Şu anda ihtiyacın olduğunu düşündüğüm şey için. El ele tutuşmak istemiyor. Avlanma alanında içki içmek istemiyor. Ona numaranı vermeni ya da kulüpte ya da başka bir yerde ona sahip çıkmayı istemiyor. Onu tatmin etmeni istiyor ve bunu başarmak için yapmak istediğin her şeye açık."

Bunu başarmak için yapmak istediğin her şeye açık.

Koltukta kıvranarak mücadele etti ve bu onu kızdırdı. Bu artık hayatının bir parçası değildi.

Bu, asla geri dönmeyeceği bir şeydi.

Aryas'a bunu açıkça söylemişti ve o da bunu zorlamamalıydı.

"Aryas, lütfen, cidden. Kevin ve Damian'dan dersimi aldım galiba."

"Damian da geri döndü."

Evangeline hareketsiz kaldı.

"Seni görmek istiyor," diye devam etti

Aryas. "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Bunu duymamıştı.

"Birkaç gün önce, Phoenix'e geri döndüğünü ve kulübe geri geleceğini söylemek için benimle iletişime geçti," diye devam etti. "Seni görmeden bunu yapmak istemedi. Seninle konuşmak istedi. İyi olduğundan emin olmak istedi."

Evangeline hiçbir şey söylemedi ama içinden, onunla konuşması gerektiğini düşündü. Damian, olaydan sonra üç ay boyunca her hafta çiçek göndermişti. Kapısına yarım düzine kez gelmişti, üçünde onu içeri alıp konuşmuştu, iyi olduğunu, şişliğin indiğini, morlukların iyileştiğini, iyileştiğini göstermişti.

Diğer üç seferinde ise korkakça saklanmış ve kapıyı açmamıştı.

Damian'ın e-postalarına genellikle cevap vermiyordu. Kaybeden gibi görünmemek için yeterli cevapları veriyordu.

O da onunla yeniden bağlantı kurmaya ihtiyaç duyuyordu. Onu affetmesine gerek yoktu. Damian öyle davranmadı. Olanlar için hiç suçluluk duymadığını (ki bu iyiydi, çünkü suçluluk duymuyordu) sadece onun için endişelendiğini ifade etti.

Gözleri Aryas'ın uyluğuna düştü ve "Damian'ın bana dokunmasına izin vermemeliydim" diye mırıldandı.

"Kevin'ın istediği sahne buydu."

Gözlerini ona çevirdi. "Onun bunu elde etmesine izin vermemeliydim."

"Seninle ya da Damian'la hiçbir ilgisi yoktu. *Lanet olası Kevin'dı* ve sadece *Kevin*." Koltuğunun koluna yaslanarak ona doğru eğildi. "Damian suçluluk duymuyor. Damian suçluluk yükünü hissetmiyor. Damian kendini toparlamış ve o pisliğin kıcını alıp senin amını yalamasını ve ona izletmesini, o pisliğin aklını kaçırmamasıyla hiçbir ilgisi olmadığını biliyor. Hepiniz *Kevin*'ın kontrolünde olan kontrollü bir durumdaydınız. Ağzı tıkanmamıştı. İkinizin de bildiği bir güvenlik kelimesi vardı. O sahneyi istediği an bitirebilirdi. Bitirmedi. *Bundan zevk aldı*. Sen ona istediğini verdin, o pisliğin *istediğini*. Bu senin suçun değil. Damian'ın da suçu değil. Kısmen benim suçum çünkü onun böyle bir kırılma yaşayabileceğini görmedim. Ama bu suçu kendine yükleme, Evangeline. Damian'a da yükleme."

O sadece onun gözlerine baktı.

"Başını sallama, bebeğim, beni anladığımı bileyim," diye emretti. Zayıf bir şekilde başını salladı.

Aryas'ın "zayıf" kısmını beğenmediğini ve bunu saklamadığını da fark etti, ama o bunu kabul etti.

"Damian'a karşı bir şey hissettiğin için suçluluk duyuyor musun?" diye sordu sessizce.

Hem evet hem hayır.

Adam harika oral seks yapıyordu ve görünüşü de çok güzeldi.

Ama o bir Domme'ydi ve o da saf ve gerçek bir *Dom*'du. Onun işi aşırıya kaçıyor ama çoğu zaman bu bir güzellikti.

O ikisi, o istese bile birbirlerine uymuyorlardı, ki o istemiyordu.

Kırbaçlaması gerekiyordu.

Ama şimdi, bunu sadece zihninde, klitorisine vibratörünü dayayarak yapıyordu.

"O çok yakışıklı ve işinde çok iyi, ama hayır." Omuzlarını hafifçe kaldırdı. "Sadece o sahneydi. Damian ve o sahneye kapılmıştım."

"O öyle bir adam," diye mırıldandı Aryas.

"Şehrin dört bir yanındaki Honey'nin altları, onun şehre geri döndüğünü öğrenince kendiliğinden orgazm olacaklar," diye mırıldandı.

Arya'nın yüzünde bir gülümseme belirdi ve bu gülümseme kaybolmadı, bu yüzden onun önceki konusuna geri dönmesi sürpriz bir saldırı oldu.

"Adamımı bir kontrol etmeni istiyorum."

Arya sandalyesine yaslandı ve başını salladı. "Ary, bu konuyu bırak."

"Hayır kulüp, çalışma saatleri dışında bir oyun odası ayırtmazsan, ikiniz de farklı saatlerde girersiniz ve kamera olmaz."

Ona baktı. Kamera
yok mu?

Bir yıl önce, Arya'nın oyun odalarındaki kameralar, politikası gereği her zaman izlediği kameralar, onun hayatını kurtarmış olabilirdi.

Konuşmaya devam etti.

"O öyle biri değil, Leenie, ve hayatta olmaz, bunu sen de çok iyi biliyorsun, seni bir daha böyle bir duruma sokmam. Bu adam sağlam. Sarsılmaz. Senin için başka birini seçmezdim."

Yine hiçbir şey söylemedi, ama babası bu adam hakkında böyle düşünüyorsa, bu doğrudu ve bunu ruhunun derinliklerinde biliyordu.

Aryas hiçbir şey söylemedi.

"Onu senin evinde yaparsın. Gizlilik anlaşması imzalarsın. Onun hakkında kimseyle konuşmazsın, adını kullanmazsın ya da başka bir şekilde bahsetmezsin. Sınırları konusunda çok katıdır. Kimse izlemez. Kimse katılmamalı. Sadece ikiniz katılmalısınız. Kimse yokken burada bir buluşma ayarlarım. Sen onu inceleyeceksin. O da seni inceleyecek. Deneme seansı istiyorsan, ona ayıracak vaktin olduğu bir zamanda bu buluşmayı ayarlarız. Odanın perdeleri kapatılır. İkiniz oradan devam edersiniz. Ve o noktadan sonra ben yokum."

"Gizlilik anlaşması mı istiyor?" diye sordu, bu ön koşula oldukça şaşırmış bir şekilde.

"Onunla burada buluşacak olsan bile, bu bir kulüp oyunu değil, Evangeline, ve o senin her konuda, özellikle de bu konuda sana güvenebileceğini bilmeli. Neden buna ihtiyacı olduğunu anlamak bana düşmez ve seni uyarmak isterim, seninle kişisel *bir ilişkiye* girmeyecek. Bu senin hakkın değil. Sadece buna ihtiyacı var ve bilmen gereken tek şey bu. Ve onun için buna dikkat etmelisin, onu bu konuda güvende tutmalısın. Eğer yapmazsan, konuşursan, seni dava etmeyecek. Ama bebeğim, bu sözleri aklına yaz, o gizlilik anlaşmasını imzala, onu kabul et, olanları ve ikinizle ilgili her şeyi gizli tut, çünkü yapmazsan sonuçlarının ne olacağını bilmiyorum. O bir kadına asla fiziksel olarak zarar vermez, bunu daha önce de söyledim ama şu anda, yemin ederim.

Kalbini çaprazlayarak elini kaldırdı, iki parmağını yukarı doğru kaldırarak sanki bir izci selamı veriyormuş gibi.

Elini indirdi ve fısıldayarak, "Ama o seni mahvedecek," diye bitirdi.

"Bu adam kim?" diye fısıldayarak karşılık verdi.

"Bunu, sen..." O öne eğildi, masasındaki bir kağıdı aldı ve geriye yaslanarak kadına uzattı, "bunu imzalayana kadar bilemeyeceksin."

O zaman onun oyununu anladı.

Tanrım, onunla birlikte olan dominelerin sayısı o kadar fazla ki, o senin hayatından kaybolmadan önce ona sadece bir kez şans verebilirsin.

Bunu başarmak için ne yapmak istersen yapabilirsin.

Seninle kişisel bir ilişkiye girmeyecek.

Eğer konuşmazsan, seni dava etmez... Ama seni mahveder.

Aryas onu tanıyordu.

Onun nelerden

hoşlandığını biliyordu.

Nasıl oynadığını biliyordu.

Onu koltuğunda kıvrandıracak şeyi tam olarak biliyordu.

Ve onun ne kadar zamandır bu sapkınlığı yaşadığını da tam olarak biliyordu.

"Sen meydan okuyorsun," diye sessizce suçladı.

"Eldiveni almak ister misin?" diye karşılık verdi, kağıt parçasını ona doğru sallayarak.

Aryas'ın gözlerine baktı. Hiçbir koşul yoktu.

Onu alt etmek için ne yapmak isterse yapacaktı.

Onunla işi bittiğinde, hayatından kaybolacaktı. Bakışları kağıda düştü.

"Bahse girerim, ve bunu ilginç hale getireceğiz, o pislige beş bin dolar yatır, sana bir kez şans verecek ve sonra yoluna devam edecek," diye ısrar etti Aryas, ama bu bir meydan okumaydı.

Ona baktı. Bir meydan okumaydı.

Evet, onu tanıyordu.

"Senin ve senin muhteşem yeteneklerinle ilgili bir şey değil, güzel bebeğim." Kötü bir sırıtişla gülümsedi. "Sadece bu adam kırılmaz. Onu itebilecek hiçbir Domme'nin yaklaşılabileceği bir sınır yok ve o da bunu arıyor. En uç noktaya götürölüp, oradan aşağı itilmeyi."

En uç noktaya götürölmek.

Evangeline bunu sevmiyordu. Aşırı şeyleri sevmiyordu. Hayatta bunu seven birçok kişi gibi değildi.

Hayır, onun gittiği uç nokta, Aryas'ın tam olarak söylemediği şeydi, ama bu adamın başa çıkamayacağını anladı.

Tabii ona yol gösterecek doğru Mistress yoksa.

Kahretsin, ıslanmaya başlamıştı.

"Beş bin dolar mı?" diye bağırdı.

Aryas dudaklarını sıktı ve o çok sinirliydi.

Onun eğlencesini bastırmak için bunu yaptığı için *daha da* sinirlendi.

Onları bırakarak onayladı: "Beş bin dolar. Ama Leenie, bebeğim, şunu netleştirelim, ilk buluşmada senden uzaklaşırsa, ödeşmiş oluruz. Sadece ona bir şans verirsen bahis geçerli olur."

O, burnunu kaldırırken aynı anda kağıdı elinden kaparak, "O uzaklaşmayacak," dedi.

"Gidebilir," dedi Aryas nazikçe ve aniden kaybolan mizahı ve dikkatli tonu, kadının dikkatini tekrar ona çevirmesine neden oldu. "Buna dikkat et. Bunu daha önce de yaptı. Bazı yönlerden hiçbir şeyi umursamıyor. Bazı yönlerden ise sinir bozucu derecede seçici olabiliyor."

"Onu istersem, o çekip gitse bile, yine de onu elde ederim," dedi.

Aryas ona baktı, gözlerinin arkasında bir ışık parlıyordu.

"Sen, Sixx ve Leigh. Siz güzeller zorlukları seviyorsunuz," diye mırıldandı sonunda.

Kadın öne eğildi, kağıdı masaya vurdu ve yakınında duran bir kalemi aldı. İçkisini bardak altlığına koydu ve kağıdı okumadan imzaladı, kağıdı ve kahvesini aldı, arkasına yaslandı ve bütün gün onun ofisindeymiş gibi bacak bacak üstüne attı.

Aryas'a dönerek anlaşılmayı ona uzattı. "Bunun bir kopyasını istiyorum," dedi.

"Hemen hallederim," diye cevapladı, sözleri mizahla titriyordu, kalın, siyah sakalıyla çevrili cömert dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı.

Aryas kağıdı aldı, kalktı ve ofisten çıktı, muhtemelen bir fotokopi makinesi bulmak için, çünkü adamın kendi fotokopisini yaptığı şüpheliydi.

O gittikten sonra, Evangeline derin bir nefes aldı, kahvesinden bir yudum daha aldı ve az önce ne yaptığını merak etti.

Üç

Eğlenceli ve Bitti

EVANGELINE

"Tamam, ama sakıncası yoksa, kitabın sadece üçüncü bölümündeyim," dedi Evangeline arabasında tereddütle.

"Canım, kitap kulübümüze geri döndüysen, kitabı yakabilirsin, biz kızlar umursamayız," diye cevapladı Amélie.

Evangeline'in göğsü sıcaklıkla doldu.

Yine de.

"Leigh, ben..."

"Yapma, *chérie*," Leigh, ses tonunu duyunca onu keserek, yetenekli bir dominatrix olarak, ama daha çok bir arkadaş olarak, arabadaki hoparlörden bile bunu anlayabilirdi. "Kaldığımız yerden devam ederiz. Hepimizin anladığını bilmelisin."

"Teşekkür ederim," diye cevapladı Evangeline sessizce.

"Lütfen öyle deme. Her yerde yeterince minnettarlık var. Bunu sözlerle ifade etmeye gerek yok. Sen bunu hissediyorsun, biz de hissediyoruz, artık geri döndüğüne göre. Romy'nin yerine gel, yine büyük mutlu bir aile olalım."

Duygular onu boğdu, ki bu muhtemelen iyi bir şey değildi, çünkü Aryas'ın "erkek arkadaşı" Branch ile buluşmak için Honey'e gidiyordu (Aryas ona gizlilik sözleşmesinin bir kopyasını verdikten sonra, onun adını öğrenmişti, sadece ilk adını, sonunda okuduğu sözleşme, işinde incelemesi gereken tüm hukuki metinlerden bildiği gibi, kapsamlı ve kesin bir metindi).

Ancak Amélie, Evangeline'in kitap kulübü toplantısına geleceğini bildiren mesajını takip etmek için oraya giderken onu aramıştı

ancak kitabı muhtemelen bitiremeyecekti.

Evangeline arkadaşının aramalarını yeterince kaçırmıştı ("kaçırmak" demek, cevap vermeyerek onlardan kaçındığı anlamına geliyordu). Bu iş bitmişti. Öncelikle mesaj atarak korkakça bir yol seçmişti.

Artık büyük bir kız olma
zamanı gelmişti. Birçok
yönden.

Kendini toparladı ve "Tamam. Anlaştık. Büyük, mutlu bir aile. Romy'yi arayıp bir şey getirmemi isteyip istemediğini soracağım ve yarın akşam yedide görüşürüz" dedi.

"Sabırsızlanıyorum,
canım." "Ben de, tatlım."

"O zamana kadar," dedi Leigh veda
ederken. "Evet, o zamana kadar. Hoşça
kal, Leigh."

"Hoşça kal, Leenie."

Nefes aldı, bağlantının koptuğunu duydu ve gelecek olana odaklandı.

Önünde üç saat boyunca hiçbir toplantısı, gösterisi, işi yoktu.

Bu adam hoşuna giderse, neredeyse bir yıldır ilk kez kullanacağı küçük bir çanta dolusu sürprizler koltuğun yanında duruyordu.

Ve en sinir bozucu kısmı, onun bunu dört gözle bekliyor olmasıydı.

Bunu istemiyordu. Kendine, bundan kurtulabileceğini göstererek bunu söyleyebilmek istiyordu. Elinde bir oyuncakla zihninde bu kısmını yaşayabilir ve bununla yetinebilirdi.

Kevin ile her şeye sahip olduğunu düşünerek bu riski almıştı, Kevin hem onun hayatındaki erkek hem de bir alt olabilirdi. Çöpü çıkarmak (bunu yaptı, ancak biraz ikna etmek gerekti). Lastiklerinin döndürülmesi için randevu almak (bunu yaptı, ikna etmek gerekmedi). Ve bunu sürdürmesi konusunda ona baskı yapmak, çünkü görünüşe göre lastik döndürme ve araba ile ilgili her şey, düzenli bir hayat sürmenin en önemli unsuruymuş.

Birlikte yaşamaya başlamayı konuşuyorlardı.

Şimdi, tamam, son birkaç gündür (neredeyse durmadan) düşündüğümde, belki de aşırı ve hatta saçma bir şeydi

asla başka bir erkekle birlikte olmayacağını söylemek aşırı ve hatta saçma olabilirdi.

Ve son birkaç gün içinde Evangeline bu düşüncelere boyun eğmiş ve kafasında ve belki de hayatında bununla devam etmenin sorun olmadığını fark etmişti.

Ama daha da önemlisi, Kevin'ın kafasının karışık olduğunu anlamıştı. Bu çok açıktı. Ve kafasındaki çarpık düşüncelerin hayatını da çarpıtmasına izin vermek, böylece bir erkekle bir tür mutluluk bulamamak, zayıflık ve tamamen yanlıştı.

Ama bulabileceği erkek biraz sapkın olabilir. Biraz eğlenceli. Biraz farklı.

Ve öyle olmasını umuyordu.

Ama o buna güvenmezdi ve bunu aramazdı. Eğer öyle olmasaydı, vanilya ile yetinirdi.

Ve duşta fantezilerini gerçekleştirebilmek için su geçirmez bir vibratör bulacaktı.

Evet, son birkaç gündür yaptığı tüm düşüncelerin ardından, tekrar birini bulmaya çalışabileceğine karar verdi, ama o kişinin hayatında olmayacağı konusunda kararlıydı.

Belki bu da aşırıydı.

Ama erkeğin seni duvara çarparak kafanı duvara vurup gözlerinde yıldızlar patlayacak ve kafatasını acı ile yakacak, sonra da yumruğunu yüzüne defalarca vurup (neyse ki çıplak) ayağını karnına (ve yüzüne) vurursa, Evangeline bu tür bir ilişkiye tekrar açılmaktan kaçınmasının normal olduğunu düşündü.

Kendisinin sorunlu olmadığını biliyordu. On beş yaşında annesinin *Goodbye, Janette* kitabını bulup gizlice okuduğundan beri bu yaşam tarzı onu meraklandırıyordu ve o anda her şeyi anlamıştı. Kim olduğunu. Nasıl olduğunu. Ne istediğini.

Annesinin o kitabı olması ve evde açıkça okuması nedeniyle, Evangeline'in aklına, kitabın içeriğinin ve ona hissettirdiklerinin "doğru" veya "normal" olmayabileceği hiç gelmemişti. Kitap ona hissettirdiklerini hissettiriyordu ve o da yapabildiği andan itibaren daha fazlasını aradı.

Bu, hayattaki herkesin onun gibi, Amélie, Aryas, Damian gibi olduğu anlamına gelmiyordu.

Elbette, sıradan dünyada yaşayan erkeklerin akıllarını kaçırarak tetikleyiciler olabilir.

Ama bu tetikleyicileri harekete geçiren o olmazdı. *Sevdiği birini karanlık bir yere sürüklediği* için suçluluk duyan o olmazdı.

Sevdiği birini karanlık bir yere sürüklediği için suçluluk duyması da olmazdı.

Amélie, Aryas'ın adamlarının oyun odasına girmesinin beş dakikadan az sürdüğünü söylemişti.

Ve bu süre içinde Kevin burnunu kırmış, dört kaburgasını çatlatmış ve her iki gözü de yirmi dört saatten fazla süreyle şişip kapanmıştı (sol gözüyle üç gün boyunca göremedi, çünkü şişliğin inmesi o kadar sürmüştü). Ayrıca elmacık kemiği kırılmış ve hafif bir beyin sarsıntısı geçirmişti.

Tüm bu hasar beş dakika içinde meydana gelmişti, çünkü kız arkadaşı olarak değil, metres olarak görmesi gereken bir düğmeyi basmıştı, basmaması gereken bir düğmeyi.

Aryas'ın "erkek arkadaşını" tanıyıp, onun için eğlenceden başka bir şey olmayacağını bildiği ve onun tipi olan bir adamla biraz eğlenmek, çünkü Aryas ona başka bir şey sunmayacaktı...

Peki o

zaman...

Harika.

Bağlanma

yok.

Eğlenceli ve bitti.

Bunun ötesinde bir şey

yok. Olmaz.

Yine de, bu kadar heyecanlanmamış olmayı diledi. Eskiden çok zevk aldığı açlığın üzerine çökmemiş olmasını diledi. Ama işte, Aryas'ın ofisinden o gizlilik sözleşmesini katlayıp çantasına koyarak çıktığı anda, gelecek güzel şeylerin beklentisiyle içini hoş bir şekilde kemiriyordu.

Keşke kabul etse de etmese de olurdu.

Yapamadığı için çok üzgündü.

Ama gerçek şu ki, yapamıyordu.

Ve şimdi bulunduğu yerdeydi.

Öyleyse devam et.

Honey'e girdi, Aryas'ın siyah Cayenne'i ve siyah bir GMC SUV dışında park yerinin boş olduğunu gördü ve açlığının arttığını hissetti.

Tama
m.
İyi.
Eğlenceli ve
bitti.
Her şey
yolunda.

Kapıyı açmadan önce küçük çantasının saplarını tuttu ve bacağını dışarı attı.

(Aryas'ın) talimatına göre, kulübün arka kapısına yakın bir yere park etti ve kapıya yaklaştı.

Beklendiği gibi, kapı açıktı.

Koridorlardan geçerken, son kez oraya gittiğinde Aryas tarafından dışarı taşınmış, feci şekilde dövülmüş ve umursamamış olmasının verdiği paniği yaşamamak için dengeli ve odaklanmış bir şekilde ilerledi.

Çünkü dövülmüş olabilirdi.

Ama en kötüsü, kalbi kırılmıştı.

Aryas'ın oyun odasına doğru yürüdü. Oda, kırmızı renkle dekore edildiği için kırmızı oda olarak biliniyordu ve pencerelerin duvarına çekilebilen opak perdeler, odanın içindekileri gizlemek için kullanılıyordu. Bu perdeler, odadaki tek siyah olmayan perdelerdi, kırmızıydılar.

Yaklaştıkça, kırmızı perdelerin indirilmiş olduğunu gördü.

Adımlarını sabit tuttu.

Bir yıl geçmişti ve son sahne çok kötüydü. Sevdiğini sandığı ve hayatının geri kalanını birlikte geçirmeyi düşündüğü bir adamla ilişkisi çok kötü bir şekilde sona ererken, aynı zamanda saldırıya uğramıştı.

Bu olay yaşandı.

Bir yıl önce.

Şimdi ise buradaydı.

Zaten sadece bir göz atacaktı. Gördüklerini beğenmeyebilirdi. Ya da o beğenmeyebilirdi. Ve sonra bundan sonra ne olacağını düşünmek için kafasını yormak sadece zaman kaybıydı.

O bir Domme'ydi.

Evangeline'in şimdiye kadar görme şerefine nail olduğu en iyi iki Domme olan Mistress Sixx ve Mistress Amélie'nin öğrencisiydi.

Kevin'dan önce, yirmili yaşlarının sonlarında olsa da, Honey'de en çok aranan Homme'lardan biriydi.

Şimdi otuz yaşındaydı ve iyi para kazanıyordu. Kendine iyi bakıyordu. Başarılıydı. Eğitimliydi. Görünüşü de fena değildi. Görünüşü, kıyafetleri (ve oyunları) konusunda kendi tarzını geliştiriyor ve mükemmelliğe ulaştırıyordu.

Bunu yapabiliirdi.

Bunu kesinlikle yapabiliirdi.

Kapıyı açtı, içeri girdi ve onu gördü. Aman Tanrım.

Bunu kesinlikle yapacaktı.

Arkasından kapıyı kapattı, çantasını bıraktı ve olduğu yerde durdu.

Aryas'ın kırmızı odası, çoğunlukla kölelerini buraya götürdüğü için onun odası olarak biliniyordu ve daha çok lüks bir yatak odasına benziyordu. Lüks. Görkemli. Ağır, oymalı mobilyalar. Kırmızı örtülü, başlığı ve tavanı aynalarla kaplı büyük, direkli yatak. Her yerde şamdanlar.

O anda mumlar yakılmamıştı. Sahne hazır değildi, sadece kırmızı gölgeli masa lambaları ara sıra mekanı aydınlatıyordu.

Yine de ortama bir hava katıyordu.

Ve bu atmosfer hoştu.

Ama daha da önemlisi, karşısındaki adam *muhteşemdi*.

Uzun boyluydu, aşırı uzun değildi, yine de 15 cm topuklu ayakkabı giyseydi, onu kendine eğilmeye zorlayabiliirdi.

Siyah saçları, kalın bir saç yumağı gibiydi. Bakımlıydı, ama yine de biraz uzundu. Pahalı saç kesimlerine para harcamadığı ve ancak böyle önemsiz bir iş sonunda dikkatini çektiğinde saçını kestirdiği belliydi. Belki bir ay önce olması gereken bir şeydi, ama olmamıştı, bu yüzden gömleğinin yakası, uzun kollu, bordo gömleğinin yakasına değiyordu.

Ve bu gömlek, tüm cepleriyle haki renkli kargo pantolonuna uyan, sağlam, dayanıklı bir kargo gömleğiydi.

Ayaklarında botlar

vardı. Ten rengi

bronzlaşmıştı.

Altındaki uzun vücudu açıkça zayıf ve formdaydı. Tamamen bol giysilerle örtülü olmasına rağmen, kadının hissettiği güç ve onun bu gücü muhtemelen koruduğu, ancak bunu hoş bir fiziksel görünüm elde etmek için yapmadığı belliydi. Çünkü bu, kadının o demir gibi gizlilik anlaşmasını imzalamasına neden olan şeyin bir parçasıydı.

Özellikle geniş omuzlarını seviyordu. Ve kaslı uyluklarını.

O anda ona emretmek istediği, çeşitli olağanüstü lezzetli şeyler yapmak için kullanmasını istediği ellerinden bahsetmiyorum bile.

Ama yüzü.

Bu kelime ne kadar sıradan olsa da, yine de uygun düşüyordu: keskin. Yüz hatları o kadar keskin ki, adeta sert denilebilirdi.

Hayatını yaşamıştı. Hayatında çok şey görmüştü. Evangeline'in bilmek istemediği şeyler, ki bu iyiydi, çünkü onlar ona ait değildi.

Tanrım, Evangeline o yüze saatlerce bakabilir, arzuyla kızaran yüzünü, orgazm sırasında yoğunlaşan ve ardından sarsıntılarla gevşeyen bakışlarıyla ona gösterdiği tam bir boşluğu, orgazm sırasında yoğunlaşan ve ardından sarsıntılarla gevşeyen bakışlarıyla ona gösterdiği tam bir boşluğu izleyebilirdi.

Ancak, en önemli şey gözlerdi.

Onun için her şey o gözlerdi. Her şey.

Kanında, kemiklerinde, ruhunda ve en derinlerinde, vajinasında bile ihtiyacı olan şeydi.

Uzun, kıvrımlı kirpiklerle çevrili, en yüksek zirvelere ulaşan buz mavisi gözlerdi.

O uzak değildi.

Soğuk değildi.

O mermer

gibiydi.

Aryas haklıydı.

Bu adam kırılmazdı.

Ona orgazm yaşatabilirdi, ama bu sadece biyolojinin bir sonucuydu. Yeterli uyarılma olursa, bu kaçınılmazdı.

O gözlerin arkasında asla kırılmayacaktı.

Asla içine giremeyecekti.

Ve Evangeline, sadece bunu denemek için tek bir şans elde etmek için içindeki açlık nedeniyle bacaklarının arasında ıslaklık hissetti.

Bu muhteşem erkek örneğini kırmak. "Soyun," diye emretti.

Bu talepte bulunmak riskliydi. Ne o ne de o, ilerlediklerine dair bir işaret vermemişti.

Ama onun sert bir ele ihtiyacı vardı. Bunu ruhunun derinliklerinde hissediyordu. Ve Evangeline'in öyle bir eli vardı. En iyilerden öğrenmişti.

Yine de, o, ayakkabılarını çıkarmak için ayaklarını kaydırırken, onun gömleğinin düğmelerine ellerini uzatması için geçen beş saniye boyunca (saydığı) nefesini tuttuğunu saklamak zorundaydı.

Rahatlama ve arzu duygusu onu sardı, külotunu ıslattı, meme uçlarını sertleştirdi.

Hatta avuç içlerinin kaşınmaya başladığını hissetti.

Yine de, onun emrine boyun eğerek, ona hiçbir şey vermedi. Bir anlık arzu bile. Bir parça mizah bile. Bir parça ihtiyaç bile.

Hiçbir şey.

İfadesi hiç değişmedi. Ama birkaç dakika içinde, olan oldu.

Adam çıplak bir şekilde onun önünde duruyordu ve o haklı çıkmıştı. Adam kaslıydı. Hiçbir şekilde hantal olmayan, ama aynı zamanda gücünden şüphe duyulmayacak kadar sağlam kasları vardı.

Ve penisi.

Tanrım, penisi.

Uzunluğu iyiydi, ama *muhteşem* bir kalınlığı vardı, çok iyi şekillenmişti, o anda sadece yarı sert durumdaydı, ama çok güzeldi.

Ve arkasında yüksek, sıkı testis torbası? Muhteşem.

Ancak, eğitim ve pratik yapmıştı. Çıplak insan vücudunun birçok çeşidini yüzlerce kez görmüştü ve birçoğuyla yakın temas kurmuştu.

Bu yüzden gördüğü şeyin ne olduğunu biliyordu.

Ve gördüğü şey hayattan gelmiyordu. Sublar ihtiyaçlarını karşılamak için büyük çaba sarf edebilirdi. İşaretleme alışılmadık bir şey değildi, hatta geçici olarak kızaran bir kürek izi veya kırbaç, kayış, sopa veya başka bir şeyin bıraktığı çizgilerle sıradan bir şeydi.

Ama daha da ileri gidebilirdi.

Ateş. Damgalama. Dövme. Kesme.

Kan oyunları Honey'de bile yapılıyordu (ve tesadüfen, Damian bu konuda da ustaydı).

Ama Evangeline, tek kelime etmeden, Branch adlı adamın artık onun yaşamış olduğu hayat hakkında bilmek istemediği şeyleri kendisiyle paylaştığını biliyordu.

İki yara izi, ikisi de çirkin ve tam olarak iyileşmemiş gibi görünüyordu, ikisi de sol omzunda, birbirinden yaklaşık üç inç uzaktaydı. Ne olduklarını bilmiyordu ama tahmin etmek zorunda kalırsa, bunların kurşun yaraları olduğunu söyleyerek bahsi kazanacağını hissediyordu.

Karnını sağdan sola kesen uzun ve çirkin bir yara izi vardı, açıkça dikilmişti ve bunu yapan doktor gerçek bir doktor ve Batılı bir doktor olsaydı, Branch adındaki bu adam, malpraktis davasını kazanarak bir malikanede yaşaması gerekirdi.

Yara iyileşmişti ama hala berbat görünüyordu.

Uyluklarının ön ve yanlarında beş yara izi vardı, solda üç, sağda iki, çeşitli şekil ve uzunluklarda. Bunların neden oluştuğunu bilmiyordu ama yaralar açıkça derindi ve iyi bakılmamıştı.

Tüm bunlar, artık iyileşmiş olan, kolları, kaburgaları ve bacakları boyunca uzanan, çok daha küçük ama çok sayıda olan yırtık, kesik ve çizikleri daha da belirgin hale getiriyordu. Sanki her biri onun cildinde açılmış, geniş ve ağzı açık, ona acı veren, kanamasına neden olan yaralar gibiydi.

"Tanrım, lanet Aryas," derin, tiz sesi odada yankılandı ve Evangeline'i, onu incelerken farkına bile varmadan düştüğü donmuş sersemlikten çıkardı, "o kadınları iyi seçiyor."

Hareket ediyor, dönüyor, tekrar giyiniyordu ve Evangeline onun sırtını gördü.

Duyulabilir bir nefes aldı.

Şimdi bunlar, bunlar hayattan kalma *olabilirdi*.

Sırtını çaprazlayan ve bazıları st baldırlarında (ama garip bir şekilde, kiinde hiç yoktu) bol miktarda kırbaç izi vardı.

Tekrar tekrar.

Uzun bir süre boyunca.

Ve şiddetli bir şekilde.

O, kargo pantolonunu kiinin üzerine çekince, kadın odaya geri döndü.

Ve kendine geldi.

"Giyinebilirsin mi dedim?" diye sordu.

Ona dönerek gömleğini giydi. "Yaralarımı pecek bir kalp istedim, bir fahieye para derdim."

Onun sözlerine çok içinde baktı. Bu

adam bir alt mıydı?

"Bana ne dedin sen?" diye sordu kadın inanamadan.

"Duydun," diye homurdandı. Gömleğini giymiş ama düğmelerini iliklememi halde, çoraplarını ve botlarını giymek için eğildi.

"Hareket etmeyi bırak ve *beni* dinle," diye

bağırđı kadın. Adam doğruldu ve kadının

yanına doğru yürüdü.

Adamın yürüyüşü gresif olmasa da, kızın midesi korkudan bulanıyordu.

Adam yaklaıyordu.

Ve o, Honey'deki oyun odasında bir adamdı. Onunla

birlikte.

Ve kamera yoktu.

"Yolumu kesiyorsun," diye bağırđı ve onun önünde durdu. Evangeline hızla kendini topladı.

"Henüz iimiz bitmedi," dedi ona. "İimiz tamamen bitti."

"Grdėđm şey hoşuma gitti ve oynamak istiyorum," diye

ısrar etti. "zgnm, umurumda değil," diye cevap verdi.

"Geri ekil, Branch," dedi yumuşak bir sesle, gözlerine bakarak, "ve lanet olası kıyafetlerini çıkar."

"Anlamadıėđnı dny o r u m , o yüzden sana açıkça syleyeceėđm," dedi.

Ve o anda onun kızgın olmadıėđnı fark etti. Sabırsız da değildi. Hiçbir şey değildi.

O sadece ona bakıp konuşuyordu.

"Senin saçma sapan zırvalarına ihtiyacım yok," diye bitirdi.

Ah.

O, yüzünü buruşturmadan buna katlandı, ancak bu hakaretin, senin duygularını incitmeyi umursamadığı gibi, senin varlığını bile umursamayan, muhteşem görünümlü bir adamdan geldiği için daha da acı verdiğini fark etti.

Ne yazık ki, henüz bitirmemişti.

"Beni tahrik eden şey, sende yok."

"Bunu bilemezsin, tabii sen," diye ona doğru eğildi, "*geri çekilip lanet olası kıyafetlerini çıkarmazsan.*"

"Gülmek isterdim, ama senin Mistress rolünü oynamak o kadar da komik değil." Kafası sanki tokat yemiş gibi hareket etti.

"Şimdi, kadın, zamanımı boşa harcamayı bırak ve yolumdan çekil." Gözlerine baktı.

Gözleri boştu.

Biraz daha baktı, daha sert bir şekilde.

Ve Evangeline gördüğü şeyden (daha doğrusu, görmediği şeyden) bir karar verdi.

Hayatını değiştirebileceğini bildiği bir karar.

Ama gözlerine bakarken, Kevin'la başına gelen onca şeye rağmen, o anda, hiç... ama hiç... umursamadı.

O, onun yolundan çekildi.

O, hamburger ve patates kızartmasını aldıktan sonra fast food restoranından çıkıyormuş gibi yavaşça dışarı çıktı.

Adamın arkasında kayıtsızca kapattığı kapıya bakakaldı.

"Korkuyorsun," dedi kapıya ve orada durup derin nefes aldı. "Korkudan tamamen felç olmuşsun," diye fısıldadı.

Konuşmayı bıraktı ve sinirli bir nefes aldı. Aryas.

Lanet olsun ona.

Lanet olsun ona.

"Tam da ihtiyacın olan şey bende var ve bu seni çok korkutuyor," dedi, adı Branch olan (eğer Branch gerçek adıysa) yokluğunda.

Kapıya bakmaya devam etti, oyuna getirildiğini biliyordu.

Oynayan kişi, arkadaşı ve onun tam olarak olması gerektiği gibi olmasını isteyen Aryas Weathers'dı.

Ve mutluluğa giden yolu
bulmasını isteyen adam. Ama
umursamadı.

Branch her neyse soyadı her neyse ile eğlenceli bir şey olacağına imkan yoktu.

O oyun odasından arkasına bakmadan çıkıp hayatından kaybolması imkansızdı.

Olmazdı.

O büyük çocuğu avlayacak, onu parçalayacak ve sonra da *onu paramparça* edecekti.

Sınırlara itilmeyi mi seviyordu? Onu
oraya götürecekti.

Onu tam kenara itecek.

Ve onunla birlikte kenara
gidecek.

Ve yere düştüklerinde, ikisi de patlayacaktı. Her yere.

Ve her anının tadını çıkaracaklardı.

dört

The Pound

EVANGELINE

Evangeline arabasından indi ve kapıyı çarparak kapattı.

Arizona'nın Buckeye'nin ötesindeki adı her neyse, o ıssız yerin karanlık gecesinde çakıllı otoparkta durdu.

Ve arabalarla dolu geniş alanı, *kilometrelerce* içindeki tek bina olan büyük, harap depoyu izledi ve Branch her neyse, adı her neyse, eğer orada değilse, onu bulduğunda (ve onu bulacaktı), asla yapmayacağına yemin ettiği bir şey yapmaya karar verdi.

Kendi yaralarını onun sırtına kazıyacaktı.

(Ama tabii ki, bunu yaparken onu orgazm ettirecekti.)

Bu düşünceyle, platform topuklu ayakkabılarıyla çakıl taşlarını ezerek binaya doğru yürüdü.

* * *

Geçen ayın sinir bozucu olduğunu söylemek yetersiz kalırdı.

Her şey bir fikirle
başlamıştı. İyi bir fikirle.

Hayır.

Lezzetli bir tanesi.

Branch ile görüşmesi başarısızlıkla sonuçlandıktan sonraki gece, kitap kulübünden hemen sonra gerçekleştirdiği bir şey.

Bu kitap kulübü, tesadüfen, Amélie'nin tam olarak söylediği gibi bir yerdi. Kaldıkları yerden devam ettiler.

Büyük, mutlu bir aile.

Kimse tek kelime etmedi, tek bir bakış bile atmadı.

Elbette, Evangeline geldiğinde aldığı kucaklamalar normalden daha uzundu. Ve belki Mira'nın gözleri biraz yaşarmıştı.

Ama ondan sonra, her şey sadece... Aile gibiydi.

Kitap tartışması sona ermiş, şarap içme ve hayat tartışmaları başlamış, Romy dizüstü bilgisayarını çıkarıp hepsinin hemen bilmesi gereken yeni bir çevrimiçi mağazayı paylaşmıştı.

Haksız değildi.

Mağaza muhteşemdi. Gizli, çevrimiçi bir yetişkin mağazası şeklinde bir nirvana.

Ürünler pahalıydı, ama muhteşemdi ve bazıları sanat eseri gibiydi.

Özellikle bir ürün vardı ki, Evangeline onu almak zorundaydı. Almak zorundaydı.

Ve itaatkarına (henüz onun itaatkarı olmak istediğini bilmiyordu, ama onu öldürse bile ona yolu gösterecekti) işlerin nasıl olduğunu açıkça göstermek için onu alması gerekiyordu.

Bu yüzden eve geldiğinde tereddüt etmeden ofisine gitti, bilgisayarını açtı ve kırk beş dakika boyunca sepetine aynı oyuncağın iki farklı modelini ekleyip çıkardı.

Birinin ucunda, Branch'ın gözlerinin rengini andıran buz mavisi bir mücevher vardı.

Diğerinin ucunda ise Evangeline'in gözlerinin rengini andıran safir mavisi bir mücevher vardı.

Sonunda, satın aldığı ağır, şık, parlak alüminyum tıpa safir mavisi mücevherle süslenmişti, çünkü karar vermişti ki, onun içine girecek olan oydu. Onu dolduracak olan *oydu*. Onu derinden tutacak olan *oydu*.

Çok pahalıydı ve geldiğinde, onun beklediğinden daha ağır ve biraz daha büyük olduğunu fark etti, ama Evangeline bunun da mükemmel olduğuna karar verdi.

O, onun orada olduğunu unutmayacaktı. Tam orada.

Derinlere gömülü.

Ve onu aramak için gecelerini harcadığı sırada, onu eldiven bölmesinde özel yapım kadife çantasında sakladı.

Haklarını talep etmeye hazırdı.

* * *

Bu planın sorunu, Branch'in hiçbir kulüpte olmamasıydı.

Gece gece, seks kulüplerini ve sıradan kulüpleri dolaştı ama onu bulamadı.

Bu durum ilk başta can sıkıcıydı. Sonra sinir bozucu hale geldi.

Tüm bunlar yorucuydu (o uyumayı seven bir kızdı ve sabahın üçünde yatağa girmek onun için lüks bir yaşam değildi, özellikle de bunun karşılığında hiçbir şey elde edemediğinde).

Sonunda, bu başarısızlığın şaşırtıcı olmadığını fark etti.

Branch, hiçbir kulüp türünde kulüp tipi bir adam değildi.

O lanet olası belgeyi imzaladığı için etrafta onu arayamazdı ve Bolt gibi yerlere sık sık gidiyor olsaydı, o da ona o lanet olası belgeyi imzalatmazdı.

Hayır, ama o bir erkek olduğunu ve erkeklerin ihtiyaçlarını karşıladıklarını biliyordu. Bu yüzden Evangeline, onun da ihtiyaçlarını (*ihtiyacı olan* şey olmasa da) bir yerlerde karşıladığını biliyordu ve bunun gizli kalması gerekiyorsa, kimsenin bilmeyeceği bir yerde, yaratıcı olması gerekecekti.

Bu nedenle, ilanları tarayarak onun bir ilan verip vermediğini anlamaya çalıştı ve (çoğunlukla pislik olabildiği için sadece gevşek bir arkadaşı olan, ama bazen iyi bir adam olabildiği için arkadaşı olan ve Bolt'un ortaklarından biri olan arkadaşı Josh aracılığıyla) sonraki haftalarda gerçekleşecek tek özel partiye bir davetiye (ve ücreti) ayarladı.

Ne yazık ki, partide başarısız olduktan ve partide ona ilgi duyduklarını açıkça belli eden çeşitli erkekleri savuşturmak zorunda kaldıktan sonra, Branch'in fantezisini gerçekleştirmek için gidebileceğini düşündüğü son bilinen yere gitmekten çekinmedi.

Ve dürüst olmak gerekirse, ilk bakması gereken yerin burası olduğunu biliyordu.

Bu yer Pound'du.

Evangeline, Phoenix'teki herkesin Pound'u duymuş olduğunu tahmin ediyordu.

Ayrıca, Honey'nin üyesi olan hiç kimsenin oraya yaklaşmayacağını tahmin ediyordu (ve belki de, doğru olduğu için değil, yaşam tarzları nedeniyle yargılamaktan kaçındıkları için yargılamadan uzak durmalarına rağmen, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle bu sözleri söyleyeceklerini tahmin ediyordu - Pound o kadar kötü bir yerdi).

Ve son olarak, Josh'un sık sık oraya gittiğini tahmin ederdi. Yerel rivayete göre Pound, gezici bir BDSM sahnesiydi.

Bir kulüp değildi, kendi yapısı yoktu. Bir *sahne*.

Bir sonraki açılışın ne zaman olacağı kimse bilmiyordu. Ya da nerede. Tek bildikleri, açılış olduğunda, mesajın gönderileceği ve isteyenlere iletileceği, giriş ücretinin yüksek olacağı, güvenliğin aşırı olacağı (ama sadece polisin onları yakalamasını önlemek için) ve her şeyin mümkün olacağıydı.

Tamamen serbest bir ortam. Grup seks.

Alkol.

Uyuşturucu.

Her yerde sperm, ter, kusmuk ve kan vardı ve temizlik ekibi yoktu.

Hepsi.

Pound'da bayılmak yoktu, yoksa kirli bir yatakta uyanırdınız (şanslıysanız en azından öyle olurdu), her yerinizden sızıntı olurdu ve ne olduğunu hiç hatırlamazdınız.

Kulağa iç karartıcı geliyordu. İğrenç.

Aynı zamanda Evangeline'in kemiklerinde hissettiği bir şeydi: Branch, kendine bir şey kanıtladığını düşünerek, bu yolda kaymaya devam edecekti.

Ve belki de başarısız olduğunu fark etmemişti.

Bu yüzden, Branch'ın Bolt'taki yetenekleri kontrol edeceği boş (biliyordun) umuduyla bir kez daha başarısız olduğunda, resepsiyondaki kedi yavrusunu

resepsiyondaki kedi yavrusundan, Josh'un ofiste ortaklarından biriyle birlikte olduğunu öğrenmeyi başardı.

Ve oraya gitti.

Oraya vardığında, Bolt'taki ofisin Honey'deki Aryas'ın ofisine hiç benzemediğini gördü.

Bir zamanlar görkemli olan büyük bir masa, artık Evangeline'in nasıl oluştuğunu anlayamadığı derin çizikler ve kenarlarında çentiklerle doluydu.

Oda, çok koyu mavi renkte boyanmıştı (en sevdiği renklerden biri olmasına rağmen hoşuna gitmeyen bir renkti). Ayrıca, üzerinde neler olabileceğini düşününce midelerini bulandıran, sarkık, gülünç, bacaksız mobilyalarla doluydu (ve o bir Dominatrix'ti, bu yüzden bu düşünceyle bile aşırı mide bulantısı hissetmesi bir şey ifade ediyordu).

Josh'un ona tanıtmadığı (bu yüzden kendisi tanıtan) ve tanımadığı ortağının adı Barclay'di.

"Ama arkadaşlarım bana Clay der," dedi tatlı bir gülümsemeyle ve sıkı bir el sıkışmayla, bu da ona Josh'un daha iyi tarafına benzediğini ve içinde pislik tarafının olmadığını düşündürdü.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye cevap vermiş ve elini sıkışmış, sonra da bırakmışlardı, uzun sürmeden, sadece dostça bir tanışma (Barclay'in daha iyi tarafını gösteren). Sonra Josh'a bakmış ama ikisine de, "Zamanınızı almak istemem, ama bir sonraki Pound'un ne zaman olacağını biliyor musunuz diye sormak istedim," demişti.

Kumral saçları dağınık (Branch'inki gibi çekici bir şekilde uzun değil, sadece dağınık) ve mavi gözleri, bir şey aldığını açıkça gösteren Josh, birden parladı.

"Harika, kaltak!" diye bağırdı. "Ben de gelmemi ister misin?"

Diğer bir deyişle, Josh'un sık sık buraya geldiği konusunda yanılmamıştı.

Ve çoğu zaman bir pislikti.

Tanrım, bu adam nasıl iş yönetiyordu?

Evangeline, bu düşünceyle Barclay'den heyecan gelmediğini fark etti.

Bu yüzden ona bakmaktan kaçındı.

Ama Josh'un işi nasıl yürüttüğüne dair bir fikri vardı.

Parayı topluyor, üyeleri mutlu etmek için çılgın cazibesini kullanıyor ve bu Barclay denen adam da zor işleri hallediyordu.

"Hayır, sadece bir bakmak istiyorum," diye cevapladı Josh'a.

"Josh'un seninle gelmesine izin vermelisin," diye Barclay sohbete katıldı.

Josh doğrudan ona seslendiği halde onu görmezden gelmeye devam etmek kabalık olacağından, Evangeline Josh'a bakarken onun da Josh'a baktığını gördü.

Ayrıca onun oldukça yakışıklı olduğunu da gördü, abartısız bir şekilde. Saçları koyu renkti, vücudu zayıftı ve kahverengi gözleri nazikti.

Sonuncusu, umduğu gibi, Dom ya da sub (hayatı boyunca, bu tür şeyleri okumakta genellikle çok iyi olmasına rağmen, onun hangi tarafa eğilimli olduğunu okuyamadı, bu yüzden belki de switch'ti, başka bir deyişle, her iki tarafa da eğilimliydi), hayatta ve yaşamda oynamayı sevdiği birini bulmuştu.

"Ve dostum, onunla git, temiz ve ayık ol, tamam mı?" diye emretti.

"Bunun nesi eğlenceli ki?" Josh huysuzca cevap verdi ama hemen neşelendi. "Ah, doğru ya. Pound'da gol atabilirim."

"Hayır, Josh," dedi Barclay kararlı bir şekilde. "Sen onunla birliktesin, kendine hakim ol."

"O bir Domme, dostum, kendi başının çaresine bakabilir," diye karşılık verdi Josh.

Bunun üzerine Evangeline iç çekmekten kendini zor tuttu.

Başlangıçta, Honey'nin üyesi olmadan önce, başka yerlerde aradığını bulduğunda, öğrenirken, Aryas'ın yerinde aldığı yoğun eğitimden önce, sık sık bir sub olarak yanlış anlaşılırdı çünkü birincisi vajinası vardı ve ikincisi minyondu.

Honey'deki av sahası sayesinde bu durum yaşanmıyordu. Oradayken, tüm Dom'lar gibi av sahasında değil, kabinlerden birinde oturuyordu. Böylece yanlış anlaşılma olmuyordu.

Bunun tekrar olması sinir bozucuydu.

"Anlıyorum," dedi Barclay, onu şaşırtarak. "Ama önemli değil ve sen de biliyorsun, Domme olsun ya da olmasın, onun ilk seferi, *dostum*, o işin tadını çıkarana kadar sıkı dur."

"Sadece alkol, seks ve uyuşturucu, rock 'n' roll yerine house müzik var," diye cevapladı Josh.

"Orası Thunderdome'dan *çok* daha öte bir çorak arazi, pislik, kıyametin *ardından* gelen kıyamet, insanlar oraya giriyorlar, neye bulaştıklarını bilmiyorlar, çıkamıyorlar." Barclay ona baktı. "Ya da en azından, çıkan kişi giren kişi olmayacak."

"Pound hakkında her şeyi duydum, Clay," dedi sessizce, onun endişesine minnettar olduğunu anlatmaya çalışarak, ama buna gerek yoktu.

"Duymuş olabilirsin, Evangeline, ama bu, onu yaşadığında şok olup aptallaşmayacağın anlamına gelmez. O boktan bir şey, bebeğim. Ve Josh seninle gelmezse, o karmaşayı ne kadar sevmesem de, ben gelirim."

Bu çok tatlıydı.

Ama aynı zamanda gereksizdi.

"Josh'un dediği gibi, kendime bakabilirim," diye onu ikna etti.

"Nerede oynuyorsun?" diye sordu.

"Oynamıyorum," diye cevapladı.

Kaşları kalktı. "Röntgenci misin?"

"Ara veriyorum," diye açıkladı. Clay başını salladı.

"Cidden, Evangeline..."

O, hanımefendi ses tonuyla karşılık verdi: "Cidden, Clay. Akıllı olacağım çünkü ben akıllıyım. Güvende kalacağım çünkü, tekrar ediyorum, *ben akıllıyım*. Orada bulunmamış olabilirim ama orada ne bulacağımı tahmin edebiliyorum ve eğer durum daha kötüyse, olsun. Ama gitmem gereken bir neden var ve bu önemli, yoksa inan bana, gitmezdim. Yapmam gerekeni yapacağım ve sonra gideceğim."

Onu inceledi ve (doğru olarak) "Birini arıyorsun" diye varsaydı.

Evangeline cevap vermedi.

"Lütfen bana onun kız kardeşin olmadığını söyle," dedi adam sessizce. Evet, Barclay iyi kalpli biriydi.

"Değil," diye söz verdi.

"Mace'i al," diye emretti. "Ve bir kırbaç ya da cop, tercihen cop. Ve hangi yöne vuracağını belli etme, ama gerekirse kullan.

. Ve Evangeline, bebeğim, *gerekirse kullan*. O ortamda birini kanlar içinde bırakabilirsin, muhtemelen o kadar heyecanlı olacaklar ki, hissetmeyecekler ama sen bunu yaparken boşalacaklar."

Alaycı bir ifade takınmamaya çalıştı ama başaramadı.

Adam onun alaycı gülümsemesini fark etti ve mırıldandı, "Evet. Orada hiçbir bağlantı yok, güzelim. Mesele hayatın güzelliği değil. Bu, sıradan dünyanın neden hepimizin kafasının bozuk olduğunu düşündüğünün somut örneği."

"Eğer benimkilerle uğraşmayı bitirdiysen," diye araya girdi Josh ve Barclay ile Evangeline, onun Evangeline'e baktığını fark etmek için ona doğru baktılar, "Bir sonraki ne zaman olacak, sana mesaj atarım. Ve benim de seninle gelmemi istersen, oradayım ve bunu dürüstçe yaparım ve sen gittikten sonra puan toplarım."

Ve işte düzgün Josh.

"Teşekkürler, Josh."

"Sen de istersen, tatlım, ben de gelirim. Sana numaramı vereyim," diye teklif etti Barclay. "Arayın, ben de gelirim."

Barclay'in numarasını aldı çünkü bu ikisi, onun gideceğini bilecek tek kişilerdi. İkisiyle de gitmeye niyeti yoktu çünkü gidemezdi. Orada Branch'i bulursa, gizlilik anlaşması, onun ya da onun tanıdığı biri etrafta olursa ona yaklaşmasını engelliyordu.

Ama Aryas'a, Leigh'e veya o çevreden başka kimseye Pound'a gideceğini asla söylemezdi. Onu Honey'deki oyun odasına kilitler ve kafasından bu fikri çıkarmak için işkence ederlerdi (belki sonunda hoşuna gidecek şekilde, ama yine de bunu kabul edemezdi).

Bu yüzden bu ikisi, özellikle de Barclay, onun gittiğini biliyorlardı ve işler kötüye giderse telefonun diğer ucunda olmaları, hiç kimsenin olmamasından iyiydi.

O yüzden onları alırdı.

* * *

Josh'un o gece bir Pound olacağına dair ayrıntıları ona mesajla göndermesi neredeyse bir hafta sürdü.

Ertesi gün saat dokuzdan itibaren beş müşteriye ev gösterimi ayarlamıştı. Bu, ne kadar sürerse sürsün, bulduklarını düzenledikten sonra sabah işlerini halletmesi ve muhtemelen çok az uyku ya da hiç uyumaması gerektiği anlamına geliyordu.

bulduğu her şeyi (ya da sadece bulmak için) düzenlemek için ne kadar sürerse sürsün, muhtemelen çok az uyuyacak ya da hiç uyuyamayacaktı ve bu ona zarar verecekti.

Ama sonunda, kendine, buna değeceğini söyledi.

Branch'ı aradığını, onu avladığını kimseye açıklasa, bazılarına çılgınca, bazılarına ise ürkütücü geleceğini biliyordu.

Ancak bunun mantıklı olması gereken tek kişi kendisiydi.

Ama o biliyordu.

Kevin, onun yaşaması gereken hayatı neredeyse elinden almıştı.

Branch'ı, onu . bungalovuna bungalov dönüştürmek başarmıştı baş bir başarmıştı

Phoenix'in muhteşem Willo bölgesinde piyasanın düşüşünde bir gol atmayı başardı. Ardından, onu çöpü çıkarmaya ve lastiklerini değiştirmek için ayarladığı randevulara gitmeye ikna etti.

ve *Monday Night Football*'da birlikte geleceklerini planlarken.

Onun son yaralarını iyileştirmek için onu kullanmayı planlıyordu. Ve bunu onun yaralarını iyileştirerek yapacaktı.

Bütün bunlar, ikisinin de hayatlarına devam edebilmeleri içindi, belki tam olarak değil, çünkü kadının sadece bir parçası kopmuştu, ama onunla yaptığı o tek görüşmede, adamın büyük bir kısmının koparıldığını anlamıştı.

Ama yine de hayatlarına devam edeceklerdi.

Eğer bu birlikte olmaktı ve o bunu hak eden adamdıysa, o da buna açık olacaktı.

Eğer olmasaydı, ikisi de tam olarak olmasa da, yeniden dirilmiş olarak kurtulurlardı. Bunun için kendisi için bile istemiş olması bir mucizeydi.

Dahası, kendini iyileştirmek için başarması gereken şey, Branch için bunu başarabilmesi daha da büyük bir mucize olurdu.

* * *

Bu nedenle, platform topuklu ayakkabılarıyla devasa çakıl parkurunu geçtikten ve iki yüz dolar nakit para (suçlu) verdikten sonra, Pound'un yanıp sönen ışıkları ve gürültülü müziğinin içine girdi.

Bunu, binanın yan kapısında dolaşan yedi devasa güvenlik görevlisinin hiçbiri ona kışına, göğüslerine ve saçlarına sarkıntılık etmeden yaptı.

Hiçbiri metal dedektörü bile tutmuyordu. Bu da içeride her şeyin olabileceği anlamına geliyordu.

Uyuşturucu olduğunu biliyordu.

Alkolün de geçici bir barda satıldığı söylenmişti. Ama silahlar da vardı (burası Arizona'ydı).

Her şey.

Sadece Branch'in de orada olmasını umuyordu.

Böylece onu *oradan* çıkarabilirdi.

beş

Hanımfendi

EVANGELINE

Evangeline'in hayal gücü çok kuvvetliydi, çünkü Pound'da hiçbir şey onu şaşırtmazdı.

Gürültülü ve karanlık (geçici ışıklar yanıp sönmediğinde), kirli ve kalabalık olmasına rağmen, aslında her şey sıradandı.

Sadece tüm bunlara katılan insan sayısının çokluğu biraz şok ediciydi (tabii ki, bunların hiçbirinin sadece girmek için iki yüz dolar nakit parayı nereden bulduğunu hayal edemiyordu).

Ama gördüğü hiçbir şey onu şok edecek kadar değildi.

Tabii ki, hayatında hiç uyuşturucu satışı görmemişti, bu yüzden ilkini, sonra ikincisini ve üçüncüsünü gördüğünde biraz şaşırmıştı (bütün bunlar, deponun sadece bir tarafını dikkatlice geçmeden önceydi).

Ama bunun dışında, Honey'de tüm pozisyonları, çoklu partnerleri, canlı oral seks ve cunnilingus'u, oyuncak oyunlarını, kan oyunlarını, yanık oyunlarını, kedi/kırbaç/kırbaç/değiştirme oyunlarını, eşcinsel, heteroseksüel, panseksüel aktiviteleri görmüştü.

Ve orada izlemek, burada izlemekten çok daha güzeldi; terleyen, homurdanan, cam gibi gözlü altlar ve Domlar, hiçbir anlamı olmayan orgazmlara tembelce ulaşmak için beceriksizce çabalıyorlardı.

Hayır.

Şok edici değildi.

Üzücüydü.

Ve Barclay'in tavsiyesi üzerine, kolunun altında tuttuğu kısa saplı şık siyah çantasında küçük bir biber gazı kutusu ve elinde bir cop taşısa da, endişelenecek hiçbir şeyi yoktu.

Barclay'in tavsiyesi üzerine elinde bir cop da taşıyordu, endişelenecek bir şey yoktu.

170 cm boyunda olmasına rağmen (ama sadece 15 cm'lik patlıcan rengi platform ayakkabılar giydiği için), bu BDSM kafirlerinin üzerinde yükseliyordu, boyunun uzaması nedeniyle değil.

Sanki dar deri pantolon ve altında kemikli, ipek straplez büstiyer bulunan siyah Chantilly dantel bluz giymiş bir tanrıça gibiydi.

Kimse yaklaşmadı.

Etraflarına yeterince dikkat eden ve onu görenler, sanki Aryas Weathers'ın kendisi oraya minyonlarını denetlemeye gelmiş gibi ona bakıyor, sürüsünün kaybolmuş olmasına hayret ediyor ve bakışlarıyla kurtuluş sunuyorlardı.

Bu, her şeyi daha da üzücü hale getirdi.

Ve Branch'i burada bulabileceği korkusuyla midesi bulandı. Uzun boylu, fit ve kendi çılgın tarzında güzel olan Branch'in bu kayıp ruhlarla eğlenmesi bir trajedi olurdu.

O kadar yolu gelip, zor kazandığı iki yüz doları verip, bu sefalet maruz kalması ne kadar sinir bozucu olsa da, depoyu iki kez dolaşıp onu göremeyince, kalbi hafiflediğini hissetti.

Bunu onaylamıyordu (tam tersine) ama muhtemelen aradığını ona verecek bir fahişe bulabilirdi.

Ona gelince, gece başarısızlıkla sonuçlanırsa, kullanabileceği son bir kaynağı vardı.

Bundan kaçınıyordu ama Branch'ı tanıyan tek kişi, muhtemelen Branch'la nasıl iletişime geçileceğini bilen tek kişiydi.

Bu yüzden, Aryas'ın onu Branch'e götürmesi için bazı ustaca hamleler yapması gerekecekti.

Ve bunun *ciddi* bir manevra olması gerekeceğini hissediyordu, çünkü Branch kimsenin onu bulmasını istemiyorsa, Evangeline, Aryas'ın bile onun isteğine karşı gelmeden önce iki kez (ya da beş kez) düşüneceğini hissediyordu.

Üçüncü turunu atıyordu, deponun dış duvarından aşağı iniyordu, cesetlerin, açıkça çöpten alınmış mobilyaların ve korkutucu lekelerle kaplı yatakların arasından bir tur daha atıp

bir kez daha denemek isteyip istemediğine karar vermeye çalışıyordu ki, deri giysili bir dominatrix'in beceriksiz kırbaç hareketlerini gördü.

Ecstasy aldıktan, eroin vurduktan ya da birini o kadar sallandırdıktan sonra kırbaç kullanmamak gerekir (ve "sallandırmak" derken kadının başını kastetti; vücudunun geri kalanı sallanıyordu, ayakta durmakta zorlanıyordu).

Ancak, kırbacı sallamayı başardı, bunu yaparken büstiyerinin üst kısmından düşerek her iki göğsünü de ortaya çıkardı ve hedefine bakmak yerine, sanki orada olduklarını unutmuş gibi aptalca göğüslerine bakakaldı.

Tanrım.

Burası Thunderdome'un ötesindeki bir çorak arazi değildi.

Sid ve Nancy'nin hayaletleri, yanındaki lekelenmiş ikiz yataklarda gerçekleşen on kişilik seks partiden ağır adımlarla çıkıp, küfürler (Sid) ve çığlıklar (Nancy) atarak çıkmış olsalar bile, o hiç şaşmazdı.

Evangeline, yetenek açısından son derece yetersiz olan Mistress'ten gözlerini ayırıp, zavallı kölesine bakmak için adımını durdurdu.

Bunu bir kez görmüştü ve her yerde tanıyabilirdi. Branch.

Branch, tişörtünü çıkarmamış, sadece kollarından yukarı çekip boynuna asmıştı. Kargo pantolonu da yukarı çekilmiş, belinde gevşekçe asılı duruyordu, çünkü kemer taksa bile pantolonunu öyle giyerdi. Elleri bağlı değildi ama yukarıda, parmakları bir kancaya dolanmıştı, hiç çaba harcamadan onu duvardan koparabilecek gibi görünüyordu.

Hatta, o da duvardan koparabilir gibi görünüyordu (eğer o kadar yükseğe ulaşabilseydi, ki topuklu ayakkabılarıyla bile ulaşamıyordu).

Ama sırtı.

Sallantılı Domme ona çok yakın ve çok yüksekti (uyuşturucu etkisinden dolayı).

Cildini iki kez kesmişti.

Evangeline, etrafındaki müzik ve sesler kesilirken, görüşünün kırmızı bir sisle kaplandığını gördü.

Sonra, büstiyerine geri girmiş olan Mistress'i gördü, bir kez daha saldırmaya hazırlanıyordu.

Bunun ne kadar çılgınca ve muhtemelen tehlikeli olduğunu düşünmeden, Evangeline kolunu kaldırarak ileri atıldı.

Bir mucize eseri, kırbacın uzunluğu başparmağı ve işaret parmağı arasındaki deriden geçerek ona bir ısırık verdi, ama daha fazlasını yapamadı.

Anında, fırsatı kaçırmadan parmaklarını kırbacın ucuna doladı ve sertçe çekerek, şaşkın Mistress'in elinden sapını tamamen çıkardı.

Kadın sendeledi ve sallandı, aptalca etrafına baktı, sonra yukarı bakıp zorlukla Evangeline'e odaklandı.

Kılıcı artık çantasının altına sıkıştırmış olan Evangeline, kırbacı ellerinde sarıyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, diğer Domme odaklanmaya devam etti.

"Hey, ne oluyor lan?" diye sordu, sadece biraz peltek bir sesle. Evangeline Branch'e baktı.

Branch hareket etmemişti, omzunun üzerinden bakmamıştı, hiçbir şey yapmamıştı.

"Dedim ki," ses daha yakından geldi ve Evangeline dikkatini tekrar Domme'ye çevirdi, "*ne oluyor lan?*"

"Benim olan şeye dokunuyorsun?" diye sordu.

"Kırbacımı eline alan ben değilim," diye karşılık verdi Domme, hala ilerleyerek ve Evangeline'in ne demek istediğini anlamadan.

Evangeline geri çekildi ve "Yaklaşma" diye uyardı.

"Lanet kırbacımı geri ver."

"Yaklaşma dedim."

"Ben de dedim ki," kadın ona doğru koşmaya başladı, "lanet olası kırbacımı geri ver..."

Ama Evangeline kırbacı açmış ve ağırlığını hissetmek için yan tarafında daireler çizerek çevirmeye başlamıştı.

Ancak kadın yaklaştırmaya devam edince, kırbacı kadının başının hemen yanında durdurdu ve kadının yüksek topuklu, uyluk boyu suni deri çizmesine vurdu.

Kadın geriye sıçradı.

Evangeline iki kez daha vurdu, şimdi ilerliyordu, diğer Mistress geri çekiliyordu, kırbacın ucu kadının ayak parmaklarının birkaç santim uzağına çarptı.

O zaman başının üstünden bir kırpma yaptı ve ucunu kadının beline yakın bir yere indirdi, bu da kadının geriye sendelemesine, neredeyse dengesini kaybetmesine ve karanlıkta korkudan yüzünün solmasına neden oldu.

"Sana söylemiştim," diye bağırdı Evangeline, Sixx'e daha sonra mükemmel kırbaç kullanma dersleri için zihinsel olarak teşekkür etmeye karar vererek, "yaklaşma."

Kırbacını değilse de kırbacını tutan kolunu indirdi ve Branch'e baktı. Onun dönmüş olduğunu görünce şaşırmadı, gömleği hala boynuna dolanmıştı, ama kolları göğsünde kavuşturulmuştu ve onu çalıştıran Domme'yi sıkılmış bir ifadeyle izliyordu.

Ona bakmıyordu.

Onun orada olmasına şaşırdığını ya da sevindiğini en ufak bir şekilde bile göstermiyordu.

Ya da başka bir şey.

Aslında, sanki orada değilmiş gibi davranıyordu.

Bir ay boyunca onu aramış, sonunda bu lağım çukurunda bulmuştu, sırtı, kim bilir kaç tane mikrop barındıran bir kırbaçla yarılmıştı ve o sıkılmış görünüyordu.

Ve *onun* bilinmeyen yardımlarını "saçma sapan" olarak nitelendirmişti?

Tamam, sırtını açmayacaktı (bu zaten yapılmıştı, ve bunu yapan kişi ne yaptığını bilen biri değildi... ya da bu ayrıcalığı hak eden biri değildi).

Onun kışını pataklayacaktı.

Ona doğru fırtına gibi yürüdü ve bunu yaparken, bir insanın ona agresif bir şekilde yaklaştığı gerçeği nedeniyle refleks olarak, onun dikkati ona kaydı.

Ama bu sadece gözlerinin bir kesitiydi. Onun dışında hareket etmedi. Vay be, ne adamdı ama.

Yine de ona doğru ilerlemeye devam etti. Yaklaştığında, kırbacı sol eline aldı ve sağ eliyle uzanarak onun cinsel organını sıkıca kavradı.

Adamın alt kısmı geriye doğru sıçradı, göğsünde kavuşturduğu kolları hafifçe gevşedi ve kız, adamın gözlerinde artık tüm dikkatinin kendisine yöneldiğini gördü.

dikkatini çektiğini gördü.

"Sertleşmedin bile," diye tısladı, onu daha sıkı tutarak, yanıp sönen ışıklarda sadece dudaklarının yanıt olarak inceldiğini gördü. "O seni açtı," diye onu kasıklarından çekti, "ve sen *sertleşmedin* bile."

Sertleşmemişti ama gözleri onun gözlerine dikilmişken, elinde hareketlendiğini hissetti.

Onu serbest bıraktı ve "Gömleğini giy, gidiyoruz" diye emretti.

"Dinle bayan, sorun yok. O senin, o söylemedi. Sorun yok. Sadece kırbacımı geri istiyorum."

Kızgın olduğu için, dönüp Branch'ten uzaklaştı ve başının üzerinde bir kez daha kırbağını çırpı, ardından hızlıca bir hareketle kırbağını salladı, özellikle kadın önünde korkarak eğildiğinde, tamamen gösteriş yapıyordu ve umursamıyordu.

Sonra, sapı aşağıya doğru, kırbacı önünde daireler çizerek döndürdü ve ardından onu spiral şeklinde fırlatarak diğer Domme'ye doğru kaydırıldı.

Geri döndü, Branch'in gömleğini giymiş olmasını umuyordu, çünkü ona itaatsizlik ederse aklını kaçıracaktı.

Branch gömleğini giymişti.

"Kemerinin ucunu halkadan çıkar," diye sertçe söyledi.

Branch onu sessizce inceledi, ama elleri kemerinin ucunu halkadan çıkarmak için hareket etti.

Onun bu kolay rızası, Branch'in şaşkınlığa kapılmaya vakit bulamayacağı kadar şok ediciydi.

Ona tekrar yaklaştı, kemerine tutundu ve onu sertçe çekerek kapıya doğru yürüdü.

Olayı izleyen yakınlar hemen yolundan çekildi.

O kadar yakın olmayan ve kendi işleriyle meşgul olanlar ise onları fark etmediler bile, bu yüzden kapıya ulaşmak için biraz zikzak çizmek gerekti.

Evangeline olabildiğince kısa bir yürüyüş yaptı. Ve sonra özgür kaldılar.

Şükranla temiz havayı ciğerlerine çekti ve onu çakıl taşlarının üzerine çekti, topuklu ayakkabılarla taşların üzerinde yürürken ayak bileğini burkmadan, düşüp bileğini kırmadan, yani egosunu yok etmeden yürüebilmesini tüm kutsal değerlere yemin ederek diledi.

"Onun sıkı bir kıcı olması şaşırtıcı değil," diye mırıldandı "güvenlik görevlilerinden" biri yüksek sesle.

Onu görmezden geldi ve Branch'i sürüklemeye devam etti. Branch da ona izin veriyordu, ki bu onun konsantrasyonunu bozuyordu, yoksa çakılda bileğini burkmayabilirdi. Mistress'e yakışmayacak bir şey yapıp minnettarlığından dizlerinin üzerine çökebilirdi.

Güvenlik görevlilerinin görüş alanından çıkınca, onu durdurmak için çekip döndü.

"Kamyonetin nerede?"

"Önden mi gitmek istersin, arkadan mı?"

Sesinden eğleniyor gibi gelmiyordu ama nedense o öyle algıladı.

Ve bu onu sinirlendirdi.

Kemerini bıraktı ama yine kasıklarını kavradı ve sıktı. Adamın çenesi gerildi.

Aman Tanrım.

Bu gerçekten çok hoştu.

"Bu seferlik, yakışıklı, tekrar edeceğim," diye tersledi. "Nerede.

Senin. Kamyonetin. Nerede?"

Adam çenesini kaldırdı. "Son sıra, ağaçların altında."

Baskısını gevşetti ama onu bırakmadı, tatlı ve tamamen sahte bir gülümsemeye, "O kadar da zor değildi, değil mi?" dedi.

Tabii ki, cevap vermedi.

Kadın yine onun kemerini tuttu ve çakıl taşlarının üzerinden depodan uzak, park etmek zorunda kaldığı yere yakın son sıraya doğru koştu, çünkü oraya geç kalmıştı.

Onun da geç kalıp kalmadığını bilmiyordu. Ayrıca umurunda da değildi.

Son sıraya vardıklarında, orada sadece bir GMC SUV olduğunu görünce şükretti ve onu oraya, aracın kaputuna götürdü.

Orada durdu, elini kaldırdı ve tüm vücut ağırlığıyla adamın göğsüne itti.

Adam hafifçe ızgaraya doğru geri çekildi, ama en azından itmesi boşuna olmamıştı.

Adamın alanına girdi.

"Kilitleri aç."

Adam burnunun ucuyla ona baktı.

Kadın daha da yaklaşarak göğüslerini adamın göğsüne bastırdı.

"Sınırı zorlamak mı istiyorsun, Branch?"

Adam ona bakmaya devam etti.

Kız, az önce terk ettikleri binaya doğru başını salladı. "Sence bu sınırları zorlamak mı? Domme'nin sana kırbaçla vurması, uyuşturucudan kafası güzel, sarhoş olması mı? Seni tahrik eden bu mu? Benden alacağını sandığın 'ezik saçmalıklar' değil mi?"

Hiçbir şey söylemedi, sadece ona bakmaya devam etti.

Kadın, daha önce hissettiği şeyden ne bulacağını bilerek, tekrar adamın penisini ve testislerini sertçe avuçladı.

Daha önce sertleşmeye başlamıştı. Şimdi tamamen sertleşmiş, kadının eline karşı gerginleşmişti.

Peki, kim ezikti? Neredeyse

gülümseyecekti.

Gülümsemedi.

O daha da yaklaştı ve kollarını daha sıkı sardı.

"Seni tahrik eden bu değil," diye fısıldadı, avucunun içini onun uzunluğu boyunca sürükleyerek. "Ve ihtiyacın olan da bu değil."

Emin olamıyordu ama onun nefes aldığını duyduğunu sandı.

Buna inanmaya karar verdi.

"Yaramazlık yaptın, bebeğim," diye fısıldamaya devam etti Evangeline, avucunu hala büyümekte olan penisi boyunca gezdirerek, onun fiziksel heyecanının bacaklarının arasında zonklamaya başladığını hissederek. "Ve büyük yaramaz çocuklar bile cezalandırılır, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Evet?" diye ısrar etti, sözlü ve fiziksel olarak.

"Evet," diye cevapladı.

"Evet ne, yakışıklı?" Cevap vermedi.

Onu sıkıca kavradı, hafif davranmadı ve çenesinin tekrar sertleşmesini izlemekten büyük zevk aldı.

"Evet, ne?" diye sordu. "Evet..."

Kadın, onun gözlerine bakarak cevap bekledi, ama adam cevap vermedi.

Adam, "Hanımefendi" diyerek cümlesini bitirdi.

Yapması gerektiği gibi (ve bunu bildiği halde)

"Hanımefendi" demedi. Ona "hanımefendi" dedi.

Bu, onun istediği ya da hak ettiği şey değildi, onu o pislikten kurtarmak ve sadece kendisi olmak.

Ama ondan bunu kabul edecekti.

"Kilitleri aç, Branch," diye emretti, onu serbest bırakarak. "Sonra dön ve ellerini kamyonetin kaputuna koy."

Bir saniye tereddüt etti, sonra kargo pantolonunun cebine elini sokup anahtarları çıkardı.

Kilitleri açtı.

Anahtarları parmaklarından kaptı ve bir adım geri çekildi, kollarını göğsünde kavuşturdu, copu hala çantasında duruyordu.

Adam tekrar tereddüt etmedi.

Ona sırtını döndü ve ellerini kaputa koydu.

O bunu yaptığında, kadın doğrudan sürücü tarafına gitti, kapıyı açtı, copunu koltuğa attı ve çantasını kolundan indirdi.

Çantayı açtı ve içine uzandı.

Mace'i çantanın içinde olduğu yerde bıraktı.

Yanında getirdiği diğer eşyaları (kimliği, telefonu, nakit parası ve kredi kartı hariç) çıkardı ve Branch'in görmemesi için kapıyla gizleyerek pantolonunun arka bel kısmına soktu.

Sonra kapıyı çarptı, anahtarları cebine koydu ve Branch'in yanına geri döndü. Branch, yüzünde boş bir ifadeyle onu izliyordu, ama kıpırdamamıştı.

Evangeline harekete geçti, hemen arkasına yerleşti ve hiç vakit kaybetmeden elini arkaya uzattı, kemerini çözdü ve pantolonunun düğmesini ve fermuarını açmaya başladı.

Bunu sert ve yakın bir şekilde yaptı, göğüsleri onun sırtına değiyordu. Ve bunu konuşarak yaptı.

"Sana kızgıyım, bebeğim," diye sessizce söyledi. "Bekleyemediğin için sana yeterince kızgıyım. Cezanı

burada alacaksın. Tam burada. Bir adım geri çekil, böylece başın kaputa yaslanacak ve bacaklarını aç."

Onun şaşkınlığına, o hemen söyleneni yaptı.

O da aynı hareketi yaparak, kalçalarını sallayarak pantolonunu ve boxerını aşağı çekip kıcını ortaya çıkardı.

Pantolonu, geniş, sağlam ve şekilli uyluklarına takıldığında, bacaklarının içinden titreme geçti.

Onu ilk kez çıplak gördüğünde o kadar çok şey almıştı ki, kıcının ne kadar güzel olduğunu fark etmemişti.

Ama o anda, ay ışığında, onu gördü.

O kadar güzeldi *ki*, zifiri karanlıkta bile mükemmelliğini hissedebilirdi.

O popoyu daha iyi hale getirebilecek hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

Onun fişinin safirinin ona göz kırpması hariç. O gece buna tanık olacaktı.

Evet, kesinlikle görecekti.

Bacaklarının arasındaki gölgelerin arasından, yüksek ve sıkı ama dolu testislerini gördü ve sert ve ağır olan penisinin uzunluğunu tahmin etti.

"Kıcını ver bana," diye bağırdı.

Yine, gecikmeden, onun için eğildi.

Bacakları titriyordu.

Tanrım, Tanrım, *Tanrım*, bunu özlemiş.

Kontrolü. Açlığı. Heyecanı. Bacaklarının arasında biriken ıslaklığı. Klitorisinin titremesini. Göğüslerinin şişmesini, meme uçlarının sertleşmesini. İtaat eden bir kölenin muhteşem görüntüsünü. Vermesi gerekeni almaya hazır olduğunu.

Bunun için hareket ediyordu.

Bunun için eğiliyordu. Bunu istiyordu.

Buna ihtiyaç duyuyordu.

Bunun olmadan nasıl yaşayabileceğini nasıl düşünebilirdi?

Ve Tanrım, *Tanrım*, *Tanrım*, onu içine alırken, Branch'ın istediği gibi yapabileceği türden bir güzelliğe hiç sahip olmamıştı.

Kahretsin, ama o çöküp dişlerini onun kıcına geçirmek, onun altına sürünmek ve testislerini ağızına almak, sikini kavramak ve

onu yutmak istiyordu.

Ama bunların hiçbirini yapmadı.

Onun yanına yerleşti.

Sonra elini uzattı. Ve

ona şaplak attı. Sertçe.

Hızlıc

a.

Yüks

ek

sesle.

Ve bunu hızlıca arka arkaya yapmaya devam etti.

Kendi elinde ısı ve acı hissedecek kadar acımasızca kıcına vurdu.

Ama durmadı.

Adamın bacaklarının sıkı bir şekilde gergin olduğunu, uyluklarını daha da dışarı doğru ittiğini, pantolonunun sıkıştığını fark ettiğinde, zamanın geldiğini anladı.

Bu yüzden kıcına vurmaya devam etti, öne uzandı ve kalın, sert penisini kavradı.

Onu okşadı, aşağı doğru çekti, sıkıca tuttu ve adamın başının geriye düşmesini, sırtının kavislenmesini, kıcının yukarı kalkmasını, pürüzlü çenesinin ay ışığında granit gibi bir çizgi oluşturmasını izledi.

Tanrım, Branch'ın bu güzelliği neydi? Bilmiyordu. Hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

Ve, Tanrım, ona yardım et, kendini bu güzellikte kaybedebilirdi.

O, "Kötü olmak hoşuna gidiyor mu, Branch?" diye sorarken, onun kıcını okşamaya ve bronzlaştırmaya devam etti.

"Evet, hanımefendi," diye dişlerini sıkarak cevap verdi, başı hala geriye doğru eğik, şaplakları gururla kabul ediyordu.

Bundan zevk alıyordu.

Evet, ona kendini kaptırabilirdi.

Biliyordu ama yine de sordu.

"şaplak atılmayı seviyor musun?"

"Evet," diye çıkardı.

"Var mı sen yaramazlık yeterince yeterince olacak hak daha fazlasını diye sordu, hala onun sikini ve kıcını

okşayarak.

"Evet," diye homurdandı.

"Söyle, Branch. Kötü davrandığını söyle."

"Kötü davrandım, hanımefendi."

Tanrım, ne güzel.

"Ne kadar yaramaz,

Branch?" "Daha

fazlasını hak

ediyorum."

Hala onu çalıştırırken, zorladı.

"İste."

Onu bekletmedi.

Ve sesi alçaktı, neredeyse kısık, ona istediği şeyi birden fazla şekilde verirken.

"Lütfen, hanımefendi, bana daha fazla şaplak

atın." İnanılmaz derecede şaşırtıcıydı.

Çok uzun zaman olmuştu, ona bunu vererek boşalmamak için her şeyi yapması gerekecekti.

Ama kendini tuttu ve devam etti.

Bunu yapmak zorundaydı, onun buna ihtiyacı

vardı, *ikisinin de* ihtiyacı vardı. Ama en çok

onun ihtiyacı vardı.

Ve ona bunu vermek zorundaydı.

Bu yüzden onun sikini okşadı ve elini acıtana kadar kıcını şaplakladı, artık yapamayacak hale geldiğinde, aynı anda onun başı da düştü.

Ancak o zaman yanına yaklaştı, ona sıkıca sarıldı, penisini tabanından sıkıca kavradı ve düzleştirilmiş elini belinden aşağıya doğru kaydıldı, orta parmağını yarığa soktu, deliğini buldu ve parmağını ikinci eklemine kadar gömdü.

Göğsünden bir ses çıktı, geldi ve gitti, ama ne kadar anlaşılmaz olsa da, sanki onu orgazmla kkretmiş gibi bacaklarının arasında patladı.

Bacakları titriyordu ama devam etmek zorundaydı. Bu çok

nemliydi. Yoksa onu kaybedecekti.

O da öyle yaptı.

"Seni sahipleniyorum, Branch," dedi ona, sesi tüm vücudunun titremesini engellemek için tüm gücünü kullanırken ya da kaputa tırmanıp ona onu deli gibi sikmesini emrederken olduğu kadar gcl çıkmasına şaşıarak. "Benim 'saçma sapan zırvalarımı' istememen umurumda değil, şu anda sana sahibim, o yüzden kabul edeceksin."

O hareketsiz kaldı, parmağı kıkırda, eli sikini kavrarken, başı eğikti. İnanılmaz.

Belki de gördüğü en muhteşem şeydi. "Anladın mı?" diye sordu.

O, vücudu onunla birlikte hareket ederken, onun nefes aldığını hissedebiliyordu.

Sonra "Evet" dedi. "Senin sahibi kim?"

"Siz, hanımefendi."

"Evet, tabii ki ben," diye zorla çıkardı, parmağını çıkardı ama arkasına uzanıp pantolonunun bel kısmına uzanarak onun penisini okşamaya başladı.

Başparmağıyla kapağı açtı, çakıl taşlarının üzerine düşmesine izin verdi ve hala onun penisini okşarken, kayganlaştırıcıyı onun çatlağına bolca sıktı. Kayganlaştırıcıyı bir kenara atarak, ona geri döndü. Onu toplayarak, parmağıyla onu siktiği sırada işini kolaylaştırmak için kullandı, sığ, sığ, daha derin, daha derin, ön tarafını daha hızlı, daha sert okşayarak.

Tüm bu sırada konuşuyordu.

"Şimdi, bebeğim, cezayı kabul etmeni ve kötü olduğunu itiraf etmeni seviyorum. Şimdi, kamyonetine bineceğiz ve sen yolcu tarafına yürürken pantolonunu çekmeni istiyorum, ama kamyonette benim için pozisyon aldığında, sikini ve taşaklarını benim görmem ve istersem dokunmam için dışarı çıkarmanı istiyorum, anladın mı?"

"Evet, hanımefendi," dedi sıkıca, ön sıvısı parmaklarına çarptığında. Ön sıvısı.

Onun spermasını hak etmişti.

İçindeki Domme onu sertleştirmeye bile yetmemişti.

Şimdi, sadece bir mastürbasyon, bir şaplak ve bir sikiş imasından sonra, onun spermlerini aldı.

Bir damla.

Ama o bunu kesinlikle alacaktı. Ve daha fazlasını.

Kızın amı titriyordu, dudakları kıvrılmıştı ve konuşurken okşamaya ve sikmeye devam ediyordu.

"Bizi benim evime götüreceğim ve sonra bana iyi bir çocuk olabileceğini göstereceksin. Değil mi?"

"Senin araban," diye homurdandı.

İki parmağını onun içine kaydırды, derine soktu ve onun dişlerini sıkarak çıkardığı hırıltıyı duydu.

Harika.

Onu daha da iterek, daha sert sikerek, daha hızlı mastürbasyon yaparak kendini onun yanına daha da yaklaştırdı. "Arabamı merak etme, bebeğim. Ben hallederim."

Halletmemişti ama Josh ve/veya Barclay'in telefonlarının yanlarında olduğunu, uykularının hafif olduğunu ve istedikleri yere gidebilecekleri cömert bir hediye kartı vaadiyle ona yardım edebileceklerini umuyordu.

"Hanımefendi," diye homurdandı, kadının dikkatini keskin bir şekilde üzerine çekecek şekilde. Bu bir uyarıydı.

"Gelmen gerekiyor mu, yakışıklı?"

Cevap olarak derin bir nefes aldı. Kadın, cevabın evet olduğunu doğru tahmin etmişti.

Elini onun penisi üzerinde sıkılaştırdı ve parmaklarını onun kıkından çıkararak okşamayı bıraktı.

"Boşalma, Branch. Ben söylemeden boşalma." "Evet, hanımefendi."

"Şimdi, gitmeden önce bir şey daha var."

Göremiyordu, ama hissediyordu.

O kendini hazırladı.

Kadın onu oraya götürüyordu. Adam buna direniyordu.

Ama oraya gitmek istiyordu.

Sevinçten çığlık atmak istedi.

Atmadı.

Arkasını uzattı ve belindeki fişi çıkardı.

Yakınında kalarak, parmak uçlarına yükseldi, onun penisini tutmaya devam etti ve ucunu onun kıvrımında yukarı aşağı kaydırды.

"Bana bak, yakışıklı."

Bir an sürdü ama yavaşça, inanılmaz derecede yavaşça, başını çevirdi ve omzunun üzerinden ona baktı.

Gözlerini hissetti.

Onun ihtiyaını hissetti.

Her Şeyi hissetti.

Şimdi onun da aynı Şeyi hissetmesini sağlamak onun göreviydi.

"Hissediyor musun?" diye fısıldadı, yağlanmış çatlağından plug'ı ileri geri kaydırarak.

"Evet," diye fısıldadı o da, o ses tonu, onun meme uçlarında, klitorisinde hiç duymadığı bir ses tonuydu, güzel bir ıstırap.

"O benim, bebeğim," dedi ona. "Senin sahibin olan kadın benim. Ve sen beni içeri götüreceksin. Seni benimle dolduracağım, Branch. Sen, ben i imdeyken kamyonetinde yanımda oturacaksın, derinlemesine oturarak. Ve evime vardığımızda, ben seni kamyonetten sikinden çekip çıkarana kadar bekleyeceksin ve ben seni sikinden tutup evime çekeceğim, çünkü büyük oğlumu ilk kez evime götürdüğümde onu böyle götürmek istiyorum. Sonra seni bırakacağım. Bunu yaptığımda, evimin önüne yürüyecek, merdivenleri çıkacak, kıyafetlerini çıkaracak ve yatağıma uzanacak, çıplak olarak karnının üstüne yatacak ve bacaklarını benim için açacaksın, böylece seni takip ettiğimde ilk göreceğim Şey, benim içimde derinlere gömülü olan kı ın olacak.

"Evet, hanımefendi," diye tereddüt etmeden cevapladı.

O, deliğinin ucundaki tıkaçla onun bakışlarını yakaladı. Onun parmak uçlarına hafifçe yükseldiğini hissetti.

Tabii ki evet.

O da bunu istiyordu.

Ama onun ne elde edeceğini bildiğinden emin olmalıydı.

"Sana söylediklerimi anlıyor musun, Branch?" "Evet, hanımefendi."

"Hayır, bebeğim," diye ısrar etti, kendi ayak parmaklarının ucuna daha da yükseldi ve fişi yarım in  kadar içeri kaydıldı. "Beni içeri alacak mısın?"

Onun hareketsiz kaldığını hissetti.

Ay ışığında onun gözleri kendi gözlerine bakarken, onun sessizliğinin kendisini, onları sardığını, örttüğünü hissetti.

Sessizlik uzadı a, o örtü ağırlaşıp boğucu hale geldi.

Ve tam onun uzaklaşacağını düşündüğü anda, alçak sesle "Evet, hanımefendi" dedi.

Hayır.

Şimdi sevinçten çığlık atmak istiyordu. Ama bu o olmalıydı.

O yardım etti ve fişi bir santim daha içeri itti. Sonra emretti: "Al şunu."

Adam hareketsiz kaldı ve ona baktı.

"Al şunu, Branch," diye emretti.

Adam kıpırdamadı.

"Al şunu," diye fısıldadı.

"Siktir," diye bağırdı.

Kadın hafifçe çevirdi. "İçime al." Adamın bakışları ay ışığında yanıyordu.

Sonra o geri çekilirken fişi sabit tuttu. Beyaz dişlerinin ortaya çıkıp alt dudağına batmasını izledi ve o onun için açılıp sonra onu içine alırken etrafını kapattığında baş döndürücü, tatlı, sarsıcı bir mini orgazm yaşadı.

Kıçını avuçladı, parmaklarında mücevherinin serinliğini hissetti ve bunun şimdiye kadar dokunduğu en güzel şey olabileceğini düşündü.

Ama oyalanmadı.

Ve emir verirken sesinin nefes nefese olması hiç umurunda değildi: "Pantolonunu giy yakışıklı, içeri gir. Yolculuk boyunca oynamam için sakin ve taşaklarınız hazır olsun. Hadi eve gidelim."

altı

O Sikildi

BRANCH

O sikilmişti.

Tamamen
becerilmişti.

Onun büyük, fırfırlı yatak odasındaki kocaman, fırfırlı yatağında çıplak olarak yüzüstü yatarken, tıkanmış kıcı merdivenlere doğru bakarken, sertleşmiş penisi acı içinde altında sıkışmış, testisleri o kadar ağır sarkmış ki, acı çekmek için onlara ağırlık bağlanmasına gerek yoktu, o, şüphesiz sikildiğini biliyordu.

O çok iyiydi.

Birçok konuda.

Kahretsin, *her şeyle*. Buna
kırbaç da dahildi.

Tanrım, onun kırbacı kullanımını izlerken, anında sertleşip pantolonuna boşalmaması bir mucizeydi.

Ve patronla arası iyiydi.

İlk başta, kıvrıkcık saçları sallanarak onu kemerinden tutup emirler yağdırması sevimliydi.

Ama sevimli değildi.

Çelik gibi bir tutuşu
vardı. Bu çok *seksi bir*
şeydi.

Ama Tanrım, işine koyulduğunda, *elleri çok becerikliydi*.

Ve parmakları.

O, ilk seferinde olduğu gibi geri çekilmeli, onu sözleriyle kesmeli, o tatlı, dar deri pantolonundan anahtarlarını çıkarmalı, kamyonetine atlamalı ve onu orada bırakmalıydı.

Ama öyle mi yaptı?

Hayır, tabii ki hayır.

O, kadının tıkaçını kendi lanet vücuduna sokmuştu. Ve her santimini almayı çok sevmişti.

O kaltak kışında ağır, sıkı, serin ve inanılmazdı. Neyden yapıldığını bilmiyordu ama daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Ya da bu kadar iyi bir şey.

Kıçının hala onun şaplaklarından sıcak olmasıyla daha da iyiydi.

Kadının sihirli elleri vardı. Kendi acısını dindirmek için durmak zorunda kalmadan bu kadar kapsamlı bir şaplak atmaya dayanabilecek tek bir Domme bile tanımıyordu.

Ama Evangeline yapıyordu. Her şaplakın acısı testislerinde bir patlama gibi hissedilene kadar ona devam etti.

Boşalmaması bir mucizeydi.

Kendi kamyonetinin yolcu koltuğunda oturmuş, sikini ve taşaklarını dışarı çıkarmış, kıcı cezadan kızarmış, kadının ona verdiği her şeyle dolu, kıpırdamamaya ve sikini avuçlayıp işini görmemeye çalışırken, kadının kaputta durup kafasını telefonuna eğip mesaj yazıp sonra konuşmasını izlemek bile onu daha da sertleştiriyordu. Onu izlemek çok kolaydı.

Bütün bunlar, o *onun* koltuğuna geçip, bacakları pedallara ulaşabilsin diye o lanet şeyi tamamen öne çekip (ayakkabılarını çıkardığı için) *onun* bebeğini çalıştırıp, geri geri çıkıp Phoenix'e doğru yola çıkmadan önceydi.

Ama onun işkence bitmemişti.

Ona asla "ezik" dememeliydi.

Aryas'ın kırmızı odasından çıkıp gitmeliydi. Kız bir görevdeydi.

Ve o mahvolmuştu.

Bunu biliyordu çünkü onun yanına oturmamış, ona maruz kalmamış ve o da birçok dominatrix'in yaptığı gibi onu cezalandırmak için onu görmezden gelmişti.

Oh

hayır.

Hayır,

olamaz.

Kadın neredeyse tüm yol boyunca onunla oynadı. Onu okşadı. Uçunu daireler çizerek okşadı. Testislerini avuçladı. Nazikçe sıktı. Fısıldayarak,

"Tanrım, benim sikim çok güzel" diye fısıldadı.

Ve bir keresinde, bir trafik ışığında, çantasını açtı, dikiz aynasını kullanarak o koyu kırmızı, seksi rujunu sürdü.

Sonra rujunu çantasına attı, arka koltuğa fırlattı, ona döndü ve "Bir şey eksik, yakışıklı" dedi.

Bununla birlikte, emniyet kemerini çözdü, üzerine eğildi ve onu içine aldı, dudaklarını onun penisi etrafında sıkıca kapattı.

Oraya varır varmaz, kayboldu ve penisinin başının hemen altında kırmızı bir ruj izi bıraktı.

Onu işaretliyordu.

Bu hareket pek de akıllıca olmayabilirdi.

Ama kadının bunu yapma şekli, adamın bulunduğu yer, onun için aldığı pozisyon, adamın kıcının ısınmış ve dolu olması... Tanrım.

Kadın bir dahiydi. Ve o mahvolmuştu.

Phoenix'e kadar nasıl kendini tuttuğunu bilmiyordu.

Tek bildiği, kadının sözünü tuttuğuydu.

Onları evine götürdü, garajına park etti, arka koltuğa uzanıp çantasını aldı, ayakkabılarını giydi, arabadan atladı ve kaputun etrafından dolaştı. Onun yanına geldiğinde, onu penisiyle dışarı çekti, penisiyle içeri götürdü ve sonra onu bırakıp hafifçe kıcına bir şaplak attı ve "Ne istediğimi biliyorsun, bebeğim" dedi.

Sonra çantasını mutfağındaki minik adacığa attı ve buzdolabına gitti.

Adam kapıdan çıkmalıydı.

Bunun yerine, görünüşe göre kafası da dahil olmak üzere birçok yönden becerildiği için, kadının evinde dolaştı, merdivenleri çıktı, kadının yatağın yanındaki ışığı açık bıraktığını gördü, soyundu ve kadının için pozisyon aldı.

Boşalması gerekiyordu.

Boşalması ve sonra gitmesi gerekiyordu.

Sonra kafasını toparlaması ve işlerini halletmesi için Whitney'den başka birini bulması gerekiyordu.

Aryas aracılığıyla değil.

Evet, bunu nasıl olursa olsun gerçekleştirmesi gerekiyordu.

Ama bir daha asla Aryas aracılığıyla değil.

Ve Evangeline Brooks'un yoluna bir daha çıkmamasını sağlamalıydı.

Pound'da ne halt ettiğini anlayamıyordu. Ama biliyordu.

O, onun peşindeydi.

Bunu nasıl karşılayacağını bilmiyordu ve penisi zonkluyor, testisleri ağrıyor ve tüm dikkati onu patlatması için merdivenlerden yukarı çıkmasını duymaya odaklanmışken, bunu düşünmeye gücü yetmiyordu.

Boşalması gerekiyordu.

Ve sonra gitmesi.

Halı üzerinde onun yumuşak ayak seslerini duymadan önce onu hissetti.

Başını yana çevirdiğinde, kadının görüş alanına girdiğini, doğrudan ona doğru geldiğini ve yatağın kenarına oturduğunu gördü.

O alışmaya çalışırken, kadın lafı dolandırmadan hemen işe koyuldu.

Bacaklarının arasına uzandı, nazikçe testislerini avuçladı ve yumuşak bir sesle, "Biraz ortaya kay, yakışıklı," diye emretti.

Kadın onu hala tutarken, o da söyleneni yaptı.

O bunu yaptığında, kız yatağa daha fazla kaydı, ama sadece onun yanında oturmak için.

Ancak, eli yukarı kaydı ve kışındaki tıkaçla kapattığını hissetti. "Bunun ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?"

O sadece ona baktı, kollarını yastığın altında kavuşturmuş, yanağını onlara dayamıştı.

"Sapında mavi bir mücevher var," dedi kız.

Onun tatlı kışının böyle bir şeyle tıkanmış halini hayal etti ve sertleşmesi daha da şiddetlendi.

Ama yetenekli bir Domme, kölesini böyle tıkamış mıydı?

Onu içine alan bir köle mi?

Siktir.

Siktir olmuştu.

Dikkatini onun kıcına çevirdi ve kıcını okşarken, sanki o orada değilmiş gibi kendi kendine mırıldandı: "Tanrım, bebeğim, seni her yerinden yemek istiyorum, dilimle hissetmek istiyorum."

Branch, yatağa doğru itmemek ve ağzını açıp ona bunu yapması için yalvarmamak için gözlerini kapattı.

Onun küçük ağzı onun kıcını yalıyor muydu?

Siktir.

Eli hareket etti, kalçalarını şefkatle okşadı, Branch gözlerini açtı ve kız sırtına doğru mırıldanmaya devam etti.

"Hepsi kırmızı, Branch. İnanılmaz derecede güzel." Dikkatini tekrar yüzüne verdi. "Korkarım bunu o kadar çok seviyorum ki, hak etmemiş olsan bile seni şaplaklayabilirim."

O buna tepki veremeden (neyse ki), kız aniden ona doğru eğildi, eli bacaklarının arasına girip tekrar testislerini avuçladı.

"Ama sen kötü olacaksın, değil mi?" diye sordu, yüzüne yakın bir mesafeden. "Muhtemelen," diye cevapladı.

Kız sırttı.

Sevimli ve
seksi.

Kahretsin.

"Eminim öyle olacaksın. Ama çok kötü ol, Branch. Cezalarını kabul etme şeklini seviyorum, ama daha da önemlisi, çok fazla cezayı kaldırabileceğini hissediyorum ve bunun ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyorum."

O da bunu istiyordu.

O kadar çok istiyordu ki, bu düşünceyle testislerinin gerildiğini hissetti. Kuşkusuz o da bunu hissedebiliyordu.

Tekrar konuşmamaya karar verdi.

"Bacaklarını benim için iyice aç," diye emretti.

Bacaklarını iyice açtı.

Kadın testislerini masaj yaptı ve Branch bu hissi duyunca gözlerini kapattı ama hemen tekrar açtı.

"Bunu sevebilirsin, bebeğim," diye fısıldadı.

Branch sessiz kaldı.

"Şimdi kötü davranıyor," diye fısıldadı, hala onu masaj yapmaya devam ediyordu. Tanrım, itmesi gerekiyordu.

"Hissettiklerin hoşuna gidiyor mu, Branch?" diye ısrar etti.

"Evet," diye cevapladı.

"Dizlerini biraz kaldır, sikini istiyorum." Lanet olsun.

Onun sikini istemesini istiyordu.

Ve ona sahip olmasını istiyordu.

Söyleneni yaptı.

Kız hemen içeri girdi.

Onun sıkı, güçlü, küçük elinin onu nazikçe okşamasının güzelliği karşısında gözlerini kapatmaktan kendini alamadı ve zihninde, küçük elindeki uzun, kırmızı uçlu tırnakların penisini sardığını görebilse de, gözlerini kapalı tutmaya karar verdi.

Yine de, onun gerçek halini görememek daha iyiydi. Onu hissetmek bile yeterince kötüydü.

"Seni böyle sikeceğim, yakışıklı. Kıcını al ve sikini okşa. Hayır, benim elimi sikerken kendini sık. Aslında, ikisini de."

Doğru, konuşmayı da kesmesi gerekiyordu. "Bunu istiyor musun, Branch?"

Büyük bir çaba sarf ederek kontrolünü elinde tuttu ve gözlerini açtı. "Şu anda mı?"

Bir başka küçük gülümseme. "Şu anda değil, bebeğim. İyi bir sikişi hak etmedin."

"Çok kötü," diye mırıldandı, bakışlarını onun göğüslerine indirdi, ki bu kötü bir yerdi, bu yüzden o onun sikini yalamaya devam ederken gözlerini tekrar kapattı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Ne yaptığını biliyordu, ona ne yapacağını söylüyordu... daha sonra.

Onu daha sonra istemesini sağlıyordu.

Ve o, kafasını toparlayıp bunu bitirmek için gücünü kaybetmemek için kendini tutmak zorundaydı.

Bu geceyi kabul
edecekti. Ve hepsi
bu kadardı.

"Yeniden uzanabilirsin, Branch," dedi, eli onun testislerinden kıcına, sağ kalçasına, diğer kalçasına doğru kayarken, öfkeli sert penisinin üzerinde yatmanın acısını yeniden hissederken uyluklarının arkasını okşadı.

Sonra yataktan kaydı.

Kızın banyoya doğru yürüdüğünü izledi, gözleri pantolonunun içindeki kışına takılı kalmıştı, sonra onu gözden kaybetti.

Dantelli gömleğini çıkarmış ve elinde ıslak bir bezle geri geldi.

Yatağa oturdu ve sıcak bezi onun sırtına koydu. "Bunu temizle ve üzerine merhem sür," dedi sessizce.

"Gerek yok..." "Kapa çeneni, Branch."

O da sustu.

Kadın, onun gereksiz olduğunu bildiği izleri temizledi. Daha kötüsünü de görmüştü. Çok daha kötüsünü. Derin ya da uzun izler değildi. Tamamen iyileşmeyeceklerdi ama umurunda değildi.

Kadın bunu yaptıktan sonra banyoya gidip bir tüp merhemle geri döndü. Tekrar yanına oturdu ve merhemi dikkatlice kesiklerinin üzerine sürdü.

Gözlerini kapattı ve zihnini çeşitli şeylere odaklamaya çalıştı.

Tek hissettiği kadının dokunuşuydu. Cinsel değil.

Şefkatli.

Lanet olsun ona.

Ve muhtemelen bu his yüzünden, çok uzun zamandır hissetmediği bir şey, yıllar sonra ilk kez Tara'yı düşündü. İlk gerçek Metresi ve o, her şeyi mahvetmeseydi son Metresi olacaktı.

Buna çok kolay kapıldılar. Hayatları ve sonra da hayatları. Bu yüzden işler zorlaştığında bununla başa çıkacak donanımına sahip değildi. Ve sonra o birdenbire... gitti.

Gözlerini açtı.

Evangeline işini bitirdi ve tek kelime etmeden yataktan kaydı.

Onun uzaklaşmasını izledi, şimdi ona, Evangeline'e odaklandı. Tek gecelik, gerçekten yetenekli Metresi.

Kendine bunu verecekti.

Geldi ve gitti.

Bunu hak etmemişti ama siktir et.

Whitney ve onun gibilerle çok fazla boktan sahne vardı. Aryas, Branch'in farkına varmayacağını düşünerek oyunlarını oynuyor, ara sıra verebileceklerini alıp siktir olup gidiyorlardı.

Evet.

Aynen öyle.

Evangeline'i kendine izin verdi.

Sadece bir gece.

Sonra siktir olup gitmişti.

O geri geldi ve o gözlerini kırptı.

Deri pantolon ya da ipek büstiyer yoktu. Makyaj yoktu.

Koyu mavi, pubisini zar zor örten saten bir gecelik giymişti.

Penisi sakinleşmiş olabilir, ama onu görünce tekrar zonklamaya başladı.

Evangeline hemen komodine gidip ışığı kapattı.

Oda karardı, sonra tavandaki pencerelerden içeri sızan ay ışığına alıştığında hafifçe aydınlandı.

Komodinin çekmecesinin açılıp kapandığını duydu ve kadının gölgesinin dizlerinin üzerinde yatağa doğru hareket ettiğini izledi.

Kadın bacaklarının arasına

girdi. Adam kaskatı kesildi.

Ama dudaklarının kıcını okşadığını hissettiğinde sertleşti. Sırtının alt kısmını.

Yukarı.

Bir yara izi

boyunca. Bir

tane daha.

Yukarı.

Kadın onun omzunu öptü.

Yukarı.

Dudakları boynunun yanından kaydı. Uylukları şimdi kıcına bastırıyordu, onun kokusunu alabiliyordu.

Parfümü hafifti, ama lanet olsun, çok güzeldi.

Kahretsin, onu çözüyordu.

"Çok iyisin, sadece biraz seviş, bebeğim," diye kulağına fısıldadı. "Daha önce olduğu gibi, dizlerini biraz yukarı kaydır."

Kahretsin, onu çözmüyordu. Onu öldürecekti.

Ve en kötüsü, o da onun elinden ölmek istiyordu. Dizlerini yukarı kaydırdı.

O geriye doğru eğilirken, kızın saçlarının buklelerinin cildinde kaymasını hissetti.

Kız, onun fişini tuttu ve diğer eliyle aşağı uzanıp testislerini avuçladı.

"Bunu istiyor musun?" diye sordu. Lanet olsun ona.

"Branch, bunu istiyor musun?"

"Evet," diye homurdandı.

Ve lanet olsun, istemiyordu. Buna ihtiyacı vardı.

"İstedğini söyle."

Lanet olsun ona.

"Siktir beni, hanımefendi."

"Nasıl istersen, bebeğim," diye fısıldadı, eli onun sikine doğru kaydı, tıkaç dışarı çıktı ve Tanrım, ne kadar güzel, ne kadar lanet olası tatlıydı, onu tekrar içeri kaydırdı.

Öyle.

Lanet olsun.

Tatlı.

Onun penisini okşadı ve ritmik bir şekilde, nazik ama derin bir şekilde onu sikti, Whitney'in hayal bile edemeyeceği olağanüstü bir şekilde yaptı, ama uzun sürmedi.

Yeterince uzun sürmedi.

Onu doldurdu, eli penisini bıraktı ve sonra vibratörünün açıldığını duydu ve parmaklarının hala çiğ olan kıkına kıvrıldığını, tırnaklarının içine kazındığını hissetti.

Kız, Whitney'in duyabileceği, hissedebileceği, ama göremeyeceği ve hissedemeyeceği şekilde, onun bacaklarının arasında kendini tatmin ediyordu.

"Yerinde kal yakışıklı, mücevherimin bana göz kırpmasını istiyorum." Tanrım.

Lanet olsun.

O.

İtmesi gerekiyordu.

Kıçını alması gerekiyordu.

Sikini onun içine sokması gerekiyordu — ağzına, amına, deliğine, umurunda değildi. *Hareket etmesi* gerekiyordu, orada dizlerinin üzerinde hafifçe yatıp, kendini oraya götürürken çıkardığı ateşli sesleri dinlememesi gerekiyordu, şüphesiz kıçına taktığı tıkaçlara bakıyordu.

Ve tamamen, tamamen, tamamen mahvolmuştu çünkü daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Ve o bunun ne olduğunu biliyordu.

Onun, onun için pozisyonunu koruyarak, kendini oraya götürmesine yardım ederek her saniye zevk aldığını biliyordu.

Serseri mi?

Tanrım, tam bir aptaldı.

O, onun uçuşunun kenarında kayıp gitmesini dinlerken, kızın tırnakları onun hassaslaşmış kalça etine batıyordu ve o, sadece izlemek için yuvarlanmamayı nasıl başardığını hiç bilmiyordu, çünkü ses o kadar muhteşem geliyordu ki.

İşini bitirdiğinde öne doğru düştü, alnı onun sırtına, yan kaburgalarına değdi, saçları etrafa saçıldı, buklelerindeki merhem umurunda değildi belli ki. Vibratör kapandı ama eli onun kalçasından kayarak penisine ulaştı ve sıkıca kapattı.

"Rahatla, bebeğim," diye fısıldadı, sesi alçak, seksi ve tizdi.

Güzel.

O kalçalarını indirdi ve kız, onun cildinde nefesini hissederken, tembelce onu yatak üzerinde okşadı.

Kendine geldiğinde, nazikçe onu bıraktı ve hareket etti. Onun dört ayak üzerinde olduğunu hissetti ve kendini hazırladı, bekledi, hatta umut etti.

Ama tek duyduğu, kadının vibratörünü komodinin üzerine koyduğu sesiydi.

Sonra onun karşı tarafına geçti, yatak onunla birlikte hafifçe hareket etti ve bacağını onun kalçasının üzerine kıvırdı, kendini onun yanına bastırdı. Kafasını ona doğru çevirdi ve aşağıya baktı

kollarını yukarıda, boynunu eğik, yüzünü onun sırtına dayalı ellerinin üzerinde dinlenirken gördü.

Ve kadının ağzından "Şimdi uyu, Branch" diye fısıldadığını duydu. Dalga mı geçiyordu?

"Hanımefendi."

Bacağını onun kalçasının yanına doladı ve diğer tarafına amını sürttü. O, onun ıslak ipek külotunu hissedebiliyordu ve neredeyse inlemesini yutamıyordu.

"Bu gece boşalmana izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?" Lanet olsun ona.

Cevap vermedi.

"Uyu, yakışıklı," dedi, bacağını onun kalçalarına sıkıştırarak.

Sertleşmiş penisi, hala acıyan kıcı, bacakları açık, rüzgarda sallanan ağrıyan testisleri ve ona sarılmış haliyle, uyumasını mı istiyordu?

"Battaniye ister misin?" diye sordu.

"İyi olur," diye homurdandı.

"Kıpırdama," diye emretti.

Harika.

Kadın hareket edip yanına diz çökünce, hatasını anladı.

Kadın onun altından battaniyeyi çekip aldı, bu hareket penisini sıcak bir demir çubukla çiziliyormuş gibi acıttı, ve battaniyeyi kurtardıktan sonra, dizlerinin altından çıkardı, olduğu gibi yerleşti ve battaniyeyi ikisinin üzerine çekti.

Onu, küçük, sıcak, tatlı vücudunu sıkıca yanına sıkıştırarak, fırfırlı yatak odasında fırfırlı örtüleriyle sardı.

Onları battaniyenin üzerinde uyumalarına izin vermesi gerekirdi. Onun uykuya dalması birkaç saniye sürdü. Onun dokunuşunu sevdi.

Kokusu.

Ağırlığını.

Vücudu onun uyluğuna sıkışmıştı.

Ve işte oradaydı.

Evet.

Mahvolmuştu.

* * *

Branch, Evangeline'in uyluğunun arkasını okşayarak uyandırdı.

"Uyan, yakışıklı," diye kulağına fısıldadı.

Tanrım.

Nasıl uyuyabilmişti ki?

"Yuvarlan, bebeğim, sık emmek istiyorum," diye emretti.

Tanrım.

Tereddüt etmeden yuvarlandı.

O da hareket etti, üzerlerindeki battaniyeyi attı, ama adam sabah ereksiyonuyla çoktan sertleşmişti, uykudan kafası bulanık ve önceki gece kadının ona yaptıklarının anılarıyla doluydu, cildine çarpan serin havayı hissetmedi.

Kadın onun bacaklarının arasına geçti.

Sonra, adam tavandaki pencerelere bakarak saatin kaç olduğunu anlamaya çalışırken, ellerini adamın dizlerinin arkasına koydu.

Şubat ayıydı. Güneş henüz çok erken doğmamıştı, gökyüzü aydınlanmıştı, ama henüz şafak sökmemişti.

Kız dizlerinin arkasına baskı uyguladığında ve gözleri ona kaydığında, bu düşünceler kafasından uçup gitti.

"Onları kaldırıp benim için hazırla, lütfen."

O da söyleneni yaptı, dizlerini kaldırıp bacaklarını açtı.

Onun baldırları ellerini sıkıştırarakken, ellerini dizlerinin arkasından yanlara kaydırdı.

"Geniş," diye emretti.

Kahretsin, çok iyiydi.

O, bacaklarını daha da açtı.

"Daha fazla, Branch," dedi, dizlerinin yanlarına hafifçe bastırarak.

O, uyluklarının iç kısmında gerginlik hissedene kadar bacaklarını daha da açtı. Acı vermiyordu, ama bunu görmezden gelemezdi.

Ve bu his doğrudan testislerine ve deliğine

kadar gitti. "İşte böyle," diye fısıldadı.

Sol dizindeki elini ağızıyla değiştirerek aşağı doğru indirdi.

Aşağı.

Ona ulaşmadan önce, bakışlarını kaldırdı ve onun bakışlarını yakaladı. "İzlemeni istiyorum."

Oh, izleyecekti. "Evet, hanımefendi."

Gülümsedi, dilinin ucunu dışarı çıkardı ve penisini yumruğuyla kavradı. Onu karnından diline kaldırdı ve uç uca dokundu.

Adam dudağını ısırdı.

Tanrım, siktir, lanet olsun, umarım orgazmını hak etmişsindir.

Dilinin ucunu tabana, testislerinin arasına ve yukarıya doğru kaydırıldı.

Sonra onu derinlemesine yuttu.

Siktir, hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. Ve onun dokunuşu?

Tanrım.

Bu muhteşemlik, ona yıllardır yapmadığı başka bir şey yapmasını sağladı.

Kontrolünü kaybetti ve başını yastıklara gömerek gözlerini kapattı.

Elinde değildi. Onun tatlı, sıcak ağız bir harikaydı.

Kadın tırnaklarını onun uyluğunun arkasına geçirdi ve o kadının ağzını kaybetti.

"İzle dedim mi?" diye sordu kadın, adam bacaklarının arasına baktığında. "Evet, hanımefendi."

"O zaman izle, Branch," diye emretti. "Evet, hanımefendi."

Elleriyle ve görünüşe göre ağızıyla, onu derinlemesine emmek için tekrar tereddüt etmedi ve Tanrım, *lanet olsun*, onun güzel buklelerini, güzel ağzını ve güzel yüzünü sikinde sallanırken izlemek, onu derinlemesine almak, sikinin ucu boğazının arkasına çarpmak ve başını geriye atıp inlememek için tüm gücünü kullanması gerekti.

Olağanüstü.

Ellerini onun uyluklarına doğru kaydırarak devam etti, bacaklarını daha da açarak, gerginliği derinleştirerek, acı gelmeye başlayınca, onun kalçaları havaya kalktı ve penisi ağzına kayd.

Muhteşem.

Saf, lanet olası bir ihtişam.

O bunu kabul etti ve daha fazlasını istedi, tüm gösteriyi izledi, kıcı plug'ın etrafında sıkılaşıırken, testisleri ağır bir şekilde sallanıyordu, elinde değildi ve kadının bunu bitirip onu tekrar bronzlaştırması umurunda değildi.

Ağzında sallanmaya başladı.

Kadın yukarı kaydı ve "Evet" diye fısıldadı, sonra tekrar ona yöneldi, bu sefer eliyle, dudaklarıyla karşıladı. El yukarı, dudaklar aşağı, el aşağı, dudaklar yukarı, o da bu tatlı işkenceye katkıda bulunarak her vuruşta sallanmaya devam etti.

Lanet olası bir coşku.

O bunu kabul etti, daha fazlasını istedi ve her saniyesini sevdi.

Ve daha fazla dayanamayana kadar bunu yaptı. "Hanımefendi," diye homurdandı.

Kadın onu bıraktı ve yukarı baktı.

"Benim büyük oğlum boşalmak mı istiyor?"

"Evet," diye soluk soluğa cevap verdi.

Aniden, kadının bacakları arasında buldu kendini, kadının sıcak, yumuşak kalçaları onun sertleşmiş penisinin üzerindeydi, kadının yüzü onun yüzüne yakındı, kadının eli boynunun yanına dolanmıştı, parmakları saçlarına girmişti, kafasını yukarıda tutuyordu.

"On dakika sonra gideceksin," dedi ve o küfür etmeme zorlukla engel oldu. "Beni içinde tut. Duş almak ve gününe devam etmek için beni dışarı çıkarabilirsin. Sana numaramı vereceğim. Saat dokuzda bana mesaj at. Sonra beni tekrar içine al ve yumruğunu sikine götür ama boşalma, Branch. Yeterince tatmin olduğunda bana mesaj at. Beni dışarı çıkar. Gününe devam et. Saat birde bana mesaj at. Beni içine al. Boşalmak üzere olana kadar benim için sikini okşa ama boşalma, yakışıklı. Bitirdiğinde bana mesaj at. Beni dışarı çıkar. Ve bu akşam saat yedide, benimle dolu olarak bana gel, sonra da benim büyük oğlum, ben seninle ilgileneceğim."

Onu ele geçirmişti.

Tanrım, lanet olsun, siktir.

Onu ele geçirmişti.

"Beni boşaltacak mısın, hanımefendi?" diye sordu.

"Nasıl istersin?" diye sordu kadın.

"Senin dediğin gibi."

"Söyle."

"Beni sik, mastürbasyon yap."

"O zamana kadar bunu hak etmiş olacaksın. İşte o zaman bunu alacaksın." "O zaman bana numaranı ver."

Ona parlak bir gülümsemeye baktı ve dünya küçüldü.

Hiçbir şey yoktu.

Sadece onun güzel yüzü ve kararmış ruhunu aydınlatan o parlak gülümseme vardı.

Onun ruhu.

Di, Piz, Lex, Benetta ve Rob'un ölmesinden çok daha uzun süredir karanlıkta olan ruhu.

Hayır, ruhu yıllar önce kararmıştı, Tara ile ilişkisini bitirdikten ve Tara bir ilan verip, sapkınlıkları seven insanlara pek ilgi duymayan bir "alt" bulduktan sonra, o pislik kafasını ezmişti.

Evangeline'in parlak gülümsemesi tüm bunları yok etti. Kahretsin.

"Sana istediğini vereceğim yakışıklı, ama ben benim. Yaratıcı olmam gerekebilir."

"Bana sakso çekmeme izin verirsen, ne sikim istersen yapabilirsin." Gülümsemesi daha da büyüdü.

Oh evet.

Siktir evet.

Tamamen mahvoldum.

Ve on dakika sonra, giyinik halde, hala takılı halde, göğsüne koyu kırmızı rujla yazılmış onun numarası ve aynı renkle çevrilmiş penisiyle evinden çıkıp kamyonetine doğru yürüdüğünde bunu daha da iyi anladı.

Onun her yerinde, içindeki hissi, hala sert olan penisinin fermuarında sürtünmesi ile daha da farkına vardı ve yaptığı ilk şey (koltuğu geriye kaydırıktan sonra) eğilip torpido gözünü açmak, bir kalem ve kağıt bulmak ve gömleğini açıp numarasını lekelenmeden yazmaktı.

Ama en çok, sonunda kendini toparlayıp kemerini takıp, arabasını çalıştırıp onun garajından çıkarken,

bir büyücü tarafından yapılan bir mucize sayesinde, kadının Fiat'ının kaldırıma park edilmiş olduğunu görünce rahatladığını anladı.

yedi

Evcimenlik

EVANGELINE

Evangeline ocak başında durmuş, et sosunu karıştırırken başını mesajlarına eğmişti.

Sorun değil, diye yazıyordu Barclay'in mesajında. Bu mesaj, sabah ona evine gelip, dışarıdaki tencereye koyduğu araba anahtarını alıp, arabayı getirip geri götürdüğü için teşekkür ettiği mesaja geç cevap olarak gelmişti. *Hediye kartı için endişelenme. Aradığın kişiyi bulduğunu söyle yeter.*

Kesinlikle.

Barclay iyi bir adamdı. Ama şimdi ne yapacaktı?

Pound'daki insanlar onu Branch ile görmüşlerdi ve o bu insanları tanıımıyordu. Branch'ın bu insanları tanıyıp tanımadığını bilmiyordu. Bunun onun için bir sorun olup olmayacağını bilmiyordu.

Bildiği tek şey, onun hakkında hiçbir şekilde konuşamayacağıydı.

Barclay ise, neredeyse hiç tanımadığı birinin endişelendiği bilinmeyen kişi hakkında açıkça endişeliydi.

Her şey yolunda. Tekrar söylüyorum, yardım ettiğin için gerçekten minnettarım. Hediye kartı olmazsa, sana akşam yemeği yaparım. Ve inan bana, yemek yapmayı seviyorum ve bu konuda iyiyim. Sabahın erken saatlerinde kimsenin olmadığı bir yere gitmeye degecek bir şey yapacağım, diye cevapladı.

Et sosu için kaşığı bir kenara koydu, saate baktı ve önceden kaynattığı suyun altındaki ocağı açtı, böylece hazır olması gerektiğinde hazır olacaktı.

Telefonu elinde titredi ve ona bakarak Barclay'in cevabını okudu:
"Tamamdır, güzelim."

Gülümsedi.

Sonra parmağını telefonunda kaydırarak mesaj listesine gitti ve "MBB" (My Big Boy) başlıklı listeye dokundu.
Mesaj dizisi ekrana geldi.

9:01: *Başlıyorum.*

9:13: *Bitti.*

1:03: *Tekrar.*

1:12: *Bitti.*

Adı her neyse, Branch. Mesajlarda
bile az konuşan bir adam.

Bunu (tekrar) okurken, Evangeline'in sırtıışı kocaman bir gülümsemeye
dönüştü.

Umudu vardı, ama emin olamıyordu. O, oyuncağını içinde bırakarak ve
o gece geri gelip onu bitirmesine izin vereceğine dair söz vererek
ayrılmıştı.

Bu taktiksel bir hata olabilirdi. O acemi bir itaatkar değildi. Onun
kendisine ait olduğunu iddia etmesine rağmen, gün boyunca yerine
getirmesi için verdiği talimatların daha derin bir anlamı olduğunu bilirdi. Ve
o derin anlamın ne olduğunu bilirdi.

Ve Branch için bu büyük bir sorun olabilirdi.

Hayatın, ayrılığın ve zamanın insanın kafasını karıştırmanın yolları
olduğunu söylemeye gerek yok. Evangeline'in dün gece Pound'da başına
gelenleri düşünersek, Branch'in kafası, düzeltmeye karar verdiği bir şeyle
zaten karışmıştı.

Ondan uzak kaldığı için, bu karışıklığın onu geri dönüp ihtiyacı olanı
almamaya ikna ettiğini düşünmek abartı olmazdı.

Ama mesaj atmıştı. Ona söylediği şeyi yapmıştı (bundan emindi — iyi
bir çocuk olmak istiyorsa, çok iyi olabileceğini fark etmişti).

Yine de, 1:12 ile — saati tekrar kontrol etti — 6:52 arasında fikrini
değiştirebilirdi.

Kalbi, onun fikrini değiştirmeyeceğini söylüyordu.

Geri dönmesini söyleyenin kalbi mi, aklı mı, yoksa en büyük olasılıkla penisi mi olduğunu, muhtemelen asla bilemeyecekti.

Ama o, içlerinden birinin bunu yapacağına bahse giriyordu.

Bu düşünceyle, telefonunu bırakıp şarap kadehini alıp bir yudum almak üzereydi ki telefon çaldı.

Numaraya baktı. Eyalet dışından gelen ve tanımadığı bir numaraydı, ancak işi işiydi ve bu sık sık olurdu, bu yüzden telefonu "Evangeline Brooks" diyerek açtı.

"Evangeline."

Kahretsin.

O sesi tanıyordu.

"Damian," diye cevapladı.

Damian yeni bir numara almıştı ve ona e-posta ile göndermişti, ama o bu numarayı hiç kaydetmemişti.

Belli ki o, onun numarasını kaybetmemişti.

"Nasılsın, güzel kızım?"

Saatine tekrar baktı, Branch geldiğinde Damian'la telefonda konuşmak istemiyordu, akşam yemeğini bitirmek için başka işleri vardı ve Branch geldiğinde her şeyin mümkün olduğunca hazır olması gerekiyordu.

Damian'ın ev işleri ve tanışma etkinliklerine pek meraklı olmadığını tahmin ediyordu, bu yüzden becerikli davranması gerekiyordu, çünkü Damian'ın etrafına ördüğü mermer duvarı yıkmak için, bunu (tamamen) onu ne kadar zorlayabileceğine odaklanmadan bir yol bulması gerekiyordu.

Bunu, kim oldukları ve sahip olduklarının hayata nasıl uyum sağlayabileceği ile ilgili hale getirmeliydi.

"Her şey yolunda, Damian," diye cevapladı, fırının ekmek için ön ısıtmaya başladığını tekrar kontrol ederek. "Aryas bana şehre döndüğünü söyledi."

"Evet. Bu projenin gidişatına bağlı olarak muhtemelen bir yıl burada kalacağım, belki daha da uzun."

"Geri dönmen iyi olacak."

"Bunu duyduğuma sevindim, Evangeline."

Nefes aldı ve telefonu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırdı, böylece salatayı hazırlayabilecekti. Bunu, Branch geldiğinde her şeyin hazır olması için değil, Damian'a onu hayatında istemediğini düşündürmüş olabileceği için duyduğu suçluluk duygusundan kurtulmak için yapıyordu.

"Dinle, beş dakika sonra bir işim var, bu yüzden sesini duymak çok güzel tatlım, ama uzun konuşamam," ona ayrıntılı olmasa da gerçeği söyledi. "Belki yakında bir ara öğle yemeği yiyebiliriz? Hasret gideririz?"

"Senin de bunu söylemen çok güzel, tatlım," diye mırıldandı, bunu içtenlikle söylediği belliydi.

Arya bir nefes daha aldı. Damian konuşmaya devam etti.

"Aryas, ayrıldığını söyledi. Duyduğuma göre, geri dönüyormuşsun."

"Evet, artık zamanı gelmişti," diye paylaştı. "Aslında aylar önce zamanı gelmişti ama ev satmaya ve evimin yaklaşık yedi yıl önce ihtiyacı olan yeni çatı kaplamasını ödeyebilmeye bağımlı hale geldim. O kadar muhteşem görünüyor ki, yükseklik korkum olmasaydı merdivene çıkıp onu öperdim, bu yüzden vazgeçtim ama, şey... şimdi geri döndüm."

"Buna sevindim,
Leenie." "Öyleyse öğle
yemeği yiyelim."

"Kulübe gelmelisin." Kahretsin.

"Damian..."

"Aryas, geri döndüğünü ama çok ilerlemediğini söylüyor." "Küçük adımlar atıyorum," diye yalan söyledi.

Dün gece, hanımlar için büyük bir adım atmıştı.

"Benimle bir tane al. Honey'e gideceğim. Bir köle bulacağım. Sana haber veririm. Gelebilirsin, camın dışına, Evangeline. Çalışmamı izle." Sesi alçaldı. "Çalışmamı izlemeyi ne kadar sevdiğini biliyorum." O bir kelime bile söylemeden, sesi normale döndü ve bitirirken eğlenceli bir tonla, "Yine heyecanlan" dedi.

Garaj yolunda farların parladığını görünce gözlerini kapıya çevirdi.

Oh, kanı kaynıyordu. Lanet
olsun!

"Bunu sonra konuşuruz."

Sanki hiçbir şey söylememiş gibi. "Ya da Leigh'i ve onun yakışıklısını izleyip birlikte yapabiliriz. Onunla yaptığı işin sansasyonel olduğunu duydum."

Bu, Evangeline'in dudaklarını sıkmasına neden oldu.

İzlemekten hoşlanmadığını söyleyemeyiz (çünkü çok hoşlanıyordu), ama kişisel olarak sergilemeyi sevmiyordu. Bu, onun pek sevmediği bir şeydi. Bir köle cezayı hak etmişse, Honey'deki oyun odasında perdeler açıkken onlarla çalışabilirdi, ama kendisi performans sergilemezdi. Onlara performans sergilettirirdi.

Ancak bu tür durumlar nadirdi.

Bir itaatkarla gerçek, samimi bir şekilde etkileşime girdiğinde, kendisi, itaatkarı ve ikisinin birbirlerine ve yaptıkları, hissettikleri, paylaştıkları şeylere odaklanabilmeleri için mahremiyet istiyordu.

Amélie'nin birçok oyuncağıyla oynadığını görmüştü.

Ancak, birlikte yaşadığı adamlar, onun hakkında konuştuğu şekilde, onun hakkında konuşurkenki bakışları ve diğerlerinin onun hakkında konuşurken ona anlamlı bakışları ile, hayatının geri kalanında onunla birlikte olacak olan adamlar oynadığını izleme fikri, ona hiçbir şekilde çekici gelmiyordu.

Her ikisi de, birlikte yaratabildikleri güzelliği sergilemekten çok hoşlanıyorlardı.

Sadece Evangeline bunu yapamayacağı bir ihlal olarak görüyordu.

"Seni ararım," dedi aceleyle, spagetti paketini suya koymak için hareket ederken. "Öğle yemeği planları yaparız. O zaman konuşuruz. Ama şimdi, Damian, çok üzgünüm, ama gitmem gerek."

"Tamam, Leenie. Yakında akşam yemeği."

Akşam yemeği mi?

O akşam yemeği dememişti.

"Seni arayacağım," diye söz

verdi. "Aramazsan, seni

bulurum." Hareketsiz kaldı.

Onu *bulacak* mıydı?

"Hoşça kal, Leenie."

"Hoşça kal, Damian."

Bağlantıyı kesti.

Telefonunu yere attı, tüm spagetti paketini kaynayan suya attı (kim bilebilirdi ki? Branch iri bir adam değildi ama yine de yakması gereken çok kas vardı, bu yüzden çok yiyebilirdi) ve mutfağın kapısı açıldı.

Branch içeri girdi ve kapı kolunda eliyle durdu, kapıyı kapatmadı bile, gözleri ocakta, burnu havadaki kokulara tepki vererek, tüm vücudu tetikte ve gergindi.

Hayır.

Ev işleri ve seni tanımakla ilgilenmiyor. Bakışları ona çevrildi. "Akşam yemeği?"

"Açım," diye cevapladı.

"Evangeline..."

"Yarım saat önce eve geldim." Yalan.

Et sosuna eklediği otlar ve doğranmış pepperoni, lezzeti kat kat artırıyordu, bunların etkisini göstermesi için en az o kadar pişirilmesi gerekiyordu, genellikle daha da fazla. Eve geleli bir saat on beş dakika olmuştu ve yemek yapmaya başlamadan önce eteğini ve bluzunu bile çıkarmamıştı (ama ayakkabılarını çıkarmıştı).

"Yemek yediysen, ben yemek yaparken bekleyebilirsin. Yemediysen, benimle birlikte yiyebilirsin," diye bitirdi.

"Bir saat sonra da gelebilirim," dedi adam alçak sesle. Gözlerini onun gözlerine dikti.

Böyle oynamasını mı istiyordu?

O, onun istediği şekilde davranacaktı.

"Hayır, yapamazsın," diye aynı şekilde alçak sesle cevap verdi. Gözleriyle savaştılar.

O geri adım atmayınca, kız yumuşak bir sesle sordu: "Benim büyük oğlumun benim için gelmesini sağlamak için karar verdiğim şeyi deneyimlemek ister misin?"

Cevabını vermekte çok uzun süre tereddüt etti, bu da kadının midesini burktu ve paniğe kapıldı.

Ama sonunda, kısa ve keskin bir şekilde "Evet" diye cevap verdi.

"O zaman ben yemek yiyene kadar bekle. Şimdi, Branch, sen yemek yedin mi?"

Bakışları ocağa döndü, sonra tekrar ona döndü. "O kadar güzel görünen ve kokan bir şey yemedim."

O bilmiyordu, ama kadın onun dünyasını alt üst etmek üzereydi.

Tabii ki bu, Tanrı'ya *onun dünyasını altüst etmeyi* ummadan önceydi.

"O zaman içeri gel, bir bira al. Yemek on dakika içinde hazır olacak."

Ona bira içmediğini söylemeye niyeti yoktu. Buzdolabında bulunan beş çeşit birayı, onun içtiğini tahmin ederek satın almıştı, ama neyi sevdiğini bilmiyordu.

Bunun yerine, yemeği bitirmekle meşgul oldu ve bunu yaparken planındaki kusuru anladı.

Branch için, aralarında olanlar birbirlerini tanımakla ilgili değildi. Aryas'ın ne paylaştığını bilemezdi, ama tahminine göre Branch, Domme Aryas'ın ona ayarladığı kişinin durumu bildiğine dair bir tür güvenceye ihtiyaç duyacaktı. Bu nedenle, Evangeline'in durumu bildiğini varsayacaktı (ve biliyordu da).

Evangeline sadece durumu değiştiriyordu.

Branch'ın bilmediği ve Evangeline'in de söylemeyeceği bir şey.

Bu nedenle, birasını aldıktan sonra (o bir bira içicisiydi, bilmek iyi oldu) adaya geçti (bu sefer kargo pantolonu giymemişti, sadece zeytin yeşili kargo gömlek ve kot pantolon giymişti, ikisi de ona çok yakıştıyordu) ve Evangeline'in konuşma konusu kalmadı.

Evangeline akşam yemeğini hazırlamaya devam ederken, o yemek teklifinde bulunmadı.

Bunun yerine, kız biraz tedirginlikle, onun mutfak adasında bira şişesini elinde tutarak hareketsiz durduğunu ve mutfak penceresinden dışarıya baktığını fark etti. Garip bir şekilde rahatsız görünüyordu ve sanki havuzun manzarası onu büyülemiyor, ona bir can simidi gibi geliyordu.

Onu gizlice izlerken, aniden Branch'in soyadının ne olduğu bile belli olmayan bu adama yarım saatlik bir ev hayatı dayatmanın akıllıca olup olmadığını sorgulamaya başladı.

En azından oyunun bu kadar erken bir aşamasında.

Aynı anda, daha önce aklına gelen ve tüm bunları onun için daha kolay hale getirecek bir fikir geldi.

Böylece ekmeği çıkardıktan, makarnayı süzüp ona dönerek aldığı iki tabaktan birini uzattıktan sonra, "Genelde televizyon karşısında yerim. Sen de ye bakalım" dedi.

Bunun üzerine tabağını doldurdu, şarap kadehini doldurdu ve televizyonun başına geçti.

O da ona katıldığında (tabağında iki kat fazla yemekle, görünüşe göre akşam yemeğinde yediği yemek onu doyurmamış), ikisinin de ilginç bulacağını umduğu bir DIY programı açmıştı ve onu yemekleriyle etkilemeye çalışırken (umarım) onu açıkça çok daha rahat hissedeceği bir ortama sokmuştu.

"Domates sosuna pepperoni mi koydun?" diye sordu.

Ayaklarını sehpayı uzatmış, Branch'in karşısındaki kanepenin köşesine yerleşmiş, Branch ise iki ayağını da yere koymuş, sanki onun evinde yemek yiyip kaçacakmış gibi tabağının üzerine eğilmişti.

"Domates sosu değil, et sosu," diye cevapladı.

Televizyona geri dönerek spagettisini kaşıkla yiyip mırıldandı: "Şimdi o kıcıını neden aldığıını anlıyorum."

Bir an için, hakaret gibi gelen bu sözlere donakaldı. "Bir dahaki sefere iki katını yap" diye mırıldanmaya devam etti.

Kız, çatalını ağızına sokmadan önce sıırıttı. Görünüşe göre, kıcıtan hoşlanan tek kişı o değildi.

"Bu ekmeğin sıırını bana verir misin, yoksa verirsen beni öldürmek zorunda kalır mısın?"

Tanrım, çok komikti.

Bu da onu öldürdüğu anlamına geliyordu. İyi anlamda.

Komik bir erkekten daha iyi bir şey yoktu.

Tabii, güzel bir kıcı olan, onun kıcıını, yemeklerini ve onunla oynamayı seven, komik bir adam hariç.

"Peyniri serpmek için önce zeytinyağı ve biraz trüf yağı sürüyorum," diye cevapladı.

Gördün mü?

Kesinlikle yarım saat önce eve gelmemişti.

"Bu harika," diye mırıldandı. Kız takla atmak istedi.

Yerinde oturmaya devam etti ve yemeğe devam etti.

"Tahminimce cevap evet," diye devam etti, hala yemek yerken, gözleri televizyonda, "ama emin olmak için. Dün gece beni Pound'da mı aradın?"

"Evet," diye cevapladı kız hemen.

Adamın bakışları ona kaydı.

"Neden?"

Kızın bakışları onun üzerinde kaldı. "Çünkü sen benimsin."

Adam bunu birkaç saniye düşündü, sonra cevap verdi, "O zaman değil."

"Oh, evet, öyleydin, yakışıklı," diye sessizce cevap verdi. "Sadece henüz farkında değildin."

Adam koltuğunda oturduğu pozisyonu düzeltti, bu, ona söylendiği gibi geldiğini fiziksel olarak gösterdiği tek andı, ve gözleri tekrar televizyona dönerek mırıldandı, "Şey, şimdi biliyorum."

"Harika," diye mırıldandı kadın ve yemeğe devam etti, televizyonu pek izlemeden.

Ama bunu yaparken aklına bir düşünce geldi ve riskli olsa da, bunu yapmaya karar verdi.

"Seni uzun zamandır arıyordum, Branch," diye itiraf etti. Adamın dikkati tekrar ona döndü ama hiçbir şey söylemedi.

"Seni bulmak kolay olmadı."

"Bunu başardığına şaşırdım. Sanırım, bulunmak istemediğinde bunu başarabilen bir adam olduğumu tahmin edebilirsiniz."

"Bir ay sürdü ve bunu başarmak için Pound'a katılmak zorunda kaldım," diye paylaştı.

"Kararlı," diye cevapladı.

"Kırmızı odada gördüklerimi beğendiğimi sana söylemiştim," diye hatırlattı ona. "Dün gece bunu öğrenmediysen, ben istediğimi elde ederim ve bunu yaparken yaratıcı olmaktan çekinmem."

Orada bir mizah vardı ve o fark etmeden önce kayboldu, "O kırbaç kullandığını gördüm, yani açıkça kendini koruyabilirsin, ama ondan önce, orada göstermiş olmanın pek akıllıca olmadığını söyledim."

"Orada bir tehdit yoktu," diye cevapladı kadın. "Ayakta durmakta zorlanan insanlar, ayık birini rahatsız edecek durumda olamazlar."

batonlu kadın, tam olarak bir hulk olmasa da ve 15 cm topuklu ayakkabı giyse bile.

"Sakin bir geceydi."

Gözlerinin büyüdüğünü hissetti.

"Ve saat erkendi," diye devam etti.

Erken mi?

Saat sabahın birini geçmişti.

"Neyi kaçırdım?" diye sordu meraklı bir şekilde.

"Kedi kavgaları. Aşırı dozlar. Bunu duyan röntgenciler, izleyebileceklerini düşünerek ortaya çıkıyorlar, sonra ya kötü bir deneyim yaşadıkları için ya da, diyelim ki, bir kadın oldukları için, baygın bir keşin amını yalamak istemeyebilecekleri fikri birdenbire akıllarına gelince, deli gibi kaçıyorlar."

Dudakları kıvrıldı.

Branch, konuşmaya devam etmeden önce bunu ifadesiz bir şekilde izledi.

"Evet, dediğim gibi," diye televizyona bakarak devam etti, "dün gece sakın bir geceydi."

"Oraya sık sık gider misin?" "Hayır."

Bu iyiydi.

"Artık oraya hiç gitmiyorsun, Branch."

Hâlâ tabağına eğilmiş, televizyona bakarken, bakışları ona kaydı. O cevap veremeden, kadın devam etti.

"Sana bakan başka biri mi var?" "Evange..."

"O gitti," dedi Evangeline sessizce ama kararlı bir şekilde. "Bir kişi ya da birden fazla olsun, Branch. Senin benim olduğunu söylediğimde, sen benimsin, yakışıklı. Seni paylaşmam."

O, onun bakışlarını karşıladı.

Sonra gözlerini kaçırdı ve mırıldandı, "Kayıp değil. O bu işte berbat."

Evangeline, onun karşı çıkmaması ve "O bu işte berbat" sözleriyle Evangeline'in öyle olmadığını ima etmesi nedeniyle, sadece rahatlamaktan değil, aynı zamanda sevinçten de uzun bir nefes aldı.

" ifadesiyle Evangeline'in iyi olduğunu düşündüğünü ima etti.

O yemeğini önce bitirdi ve o da kasıtlı olarak yemeğini bitirmek için zaman aldı, onun yine rahatsız görüldüğü, onunla kanepede otururken hala

ve ne yapacağını bilmiyormuş gibi duruyordu.

Onu fark ettirmeden izlerken, bu yakışıklı adamla belki de kaldırılabileceğinden fazlasını üstlendiği konusunda rahatsız edici bir düşünceye kapıldı.

Onu kendini güvende hissedeceği bir yere götürmenin zamanı gelmişti. Ayaklarını sehpadan indirdi ve ayağa kalktı.

O ayağa kalktığında, adam başını geriye eğdi ve koltukta doğruldu, onu izliyor ve ona katılmak istermiş gibi görünüyordu.

Evangeline doğrudan ona gitti ve tabağını aldı, ama onun üzerine eğildi. "Şimdi, Branch, ben rahatım ve iyi vakit geçirebileceğim bir yerdeyim.

Sadece seni düşünerek sana çok zaman ayırdım. Şimdi gidip kendimi toparlayacağım, sen de benim için hazırlan, sonra sana açıklayacağım," dedi ona. "Geri döndüğümde, seni bu kanepede çıplak, bana sergilenmiş olarak görmek istiyorum. Sırtın köşeye dönük, bacakların ve ayakların yukarıda, bir baldırın kanepenin arkasında, diğer uyluk yanlara doğru genişçe açılmış olsun. Kollarını dışarıda tut, biri arkada, biri kolun üzerinde, ve ben işe koyulduğumda, onları orada tut. Geri döndüğümde, bebeğim, seni kolayca görebilmek istiyorum, benim için sert olmanı ve mücevherimin derine gömülü olduğunu görmek istiyorum. Talimatları anladın mı?"

Hemen rolüne büründü ve bunu, kısa süreli olsa da, onun bilmesi gereken her şeyi anlatan, gözlerinde kısa bir parıltıyla yaptı.

Güvenli yerindeydi. O, kadının malıydı.

"Evet, hanımefendi."

Kadın başını salladı ve eğildi. "Tamam, şimdi, gitmeden önce, iki kısa konuşma yapmalıyız. Birincisi, güvenli kelimen ne?"

"Yok."

"Herkesin vardır."

Bakışları kararlıydı ve sonraki iki kelimeyi net bir şekilde telaffuz etti.

"Benim yok."

O bunu biliyordu ama kadın yine de söylemenin yerinde olduğunu düşündü.

"Senin tecrübelerinle bunun akıllıca olmadığını bilmelisin."

"Evangeline, tecrübelerime göre, bu benim için işe yarıyor."

Evangeline başını hafifçe yana eğdi. "Her şey olur mu?" "Bana yapmak istiyorsan, ben kabul ederim."

Hiç şüphesi yoktu.

En azından onun yapabileceğini düşündüğü şeyler konusunda.

Onunla oturup, televizyon izlemek gibi normal bir şey yaparken onun pişirdiği yemeğin tadını çıkarmak, imkansızdı.

Belki o noktaya gelirlerdi.

Eğer bir mucize yaratıp engelleri aşmayı başlarırsa.

"Tamam," diye devam etti, "madem durum böyle, sohbetimizin ikinci kısmı artık anlamsız olabilir ama yine de soracağım çünkü ben böyle oynarım. Eğitim aldın mı?"

"Bu işin içinde uzun zamandır varım. Ne istersen yaparım."

Daha da yaklaştı. "Kıçın, Branch. Yani kıçın. Çok iyiydin. Sikişmek istediniz. Sikişeceksiniz. Ne kadar dayanabilirsin?"

Bu sefer daha uzun süren bir parlama daha oldu ve amının titrediğini hissetti. "Bana ne vermek istersen, Evangeline, kabul ederim."

"Seni sınamak istiyorum, bebeğim," diye uyardı. "Pas geçiyorum," diye homurdandı.

"Öyleyse başla." Onun büyük oğlu.

Hazırız. Harika.

Kafasını salladı ve dikleşti. "Hazırlan benim için, yakışıklı."

Bunun üzerine uzaklaştı.

Bulaşıkları yıkadı, sonra ayaklarını terliklerine soktu ve ihtiyacı olan şeyleri almak için stüdyosuna çıktı.

Oyun odasında, Branch'ı orada bulundurmayı düşünmemişti, ama bunu yakında gerçekleştirmek istiyordu.

Şimdi, onu evinin samimi ortamına almak istiyordu. Onu oyun odasında değil, *kendisiyle*, hayatıyla, eşyalarıyla çevreleyerek, onu bir parçası yapmak istiyordu.

Evangeline tüm bunları aceleye getirmede. Branch'in bu zamana değer olduğunu anlamasını istiyordu, daha da fazlası, onun beklemeye değer olduğunu

beklemeye değer olduğunu anlamasını istiyordu.

Sonunda, geri döndükten sonra, ayakkabılarını çıkardı ve hafifçe titreyen bacakları daha daha hazır olarak hazır başlamak devamakşam akşamın kutlamalarına devam etmek için aile odasına geri döndü ve kanepenin kendi tarafına dolaşarak onun köşede tam olarak oturduğunu görebildi.

O, tam da ona söylediği gibiydi ve bu, görölmeye değer olağanüstü bir manzaraydı.

Ama o daha fazlasıydı.

Kanepede, bacakları yukarıda ve açık, penisi sert, testisleri ağır, plug'ı parıldayan, gözleri ona dikilmiş, uyanık, ifadesinde bir miktar tahrik belli olan (görmek istediği her şey olmasa da, ama o da Branch'ın bir özelliğiydi, onu da oraya getirecekti) ve hiçbir takıntısı yoktu.

Endişeli görünmüyordu. Gergin görünmüyordu. Utanmış görünmüyordu.

Oynamaya hazır görünüyordu. Çok güzel bir şeydi.

Havlu yığınının sehpaya koydu, seçtiği oyuncakları kıvrımların arasına sakladı ve ona döndü.

Dar eteğini biraz yukarı çekerek, dizlerinin üzerine çöküp onun bacaklarının arasına girdi.

Yüzüne yaklaştı ama ona dokunmadı. "Şimdi seni hazırlayalım, yakışıklı," diye fısıldadı. O sadece gözlerine baktı.

Göğsünden aşağı doğru indi, parmaklarıyla, dudaklarıyla yatıştırmak istediği yara izlerini görmezden geldi, sağ meme ucunu öptü. Solunu. Aşağıya indi, karnını öptü. Aşağıya indi, sert penisinin ucunu öptü. Ve aşağıya indi, testislerini öptü, orada onun kokusunu içine çekmenin zevkini yaşadı, o sabah oral seks yaparken keşfettiği ve çok sevdiği bir şeydi bu.

Yukarı çıkıp meme uçlarına yöneldi, ısırdı, dilini geçirdi, emdi. Diğer eliyle diğer meme ucunu çevirip çekti.

Adamın altında kıvranarak bunu hissettiğini biliyordu. Tüm tecrübesine rağmen, o bölgede hala hassastı.

Harika bir haberdi.

Meme uçlarını, ağzını ve parmaklarını değiştirerek, daha fazla kıvrana kadar devam etti.

Ancak o zaman hafifçe uzaklaştı ve havluya uzandı. Kenarını çevirerek, o gece onun alacağı şeyi ortaya çıkardı.

Ve onun hafifçe tıslayan nefesini duydu.

Onun büyük oğlu, onun verebileceğini kaldırabilir miydi? Görecekleri.

Gülümsemeyi zor tuttu ve bir meme ucu kelepçesi aldı.

Kendini uzak tutarak, meme ucunu çimdikledi ve çekti, bakışları onun yüzündeydi.

O, sanki bir meydan okuma gibi onun bakışlarını karşıladı, sadece dişlerini hafifçe sıkarak onun kendisini etkilediğini belli etti.

Kötü bir çocuk gibi, kendini tutuyordu. Onu ele geçirecekti.

Meme ucunu sıkıca kıstırdı, o kadar sıkıydı ki, adamın çenesi sertleşti. Tanrım, bu bakışı çok seviyordu.

"Sorun yok mu, Branch?" "Evet," diye çıkardı. Acı hissetti.

Ama hoşuna gitmişti.

"Güzel," diye mırıldandı ve diğer meme ucuna geçti.

Sıkıştırırmayı bitirdiği anda, elini onun penisine doladı ve pompaladı.

Yanağı kasılmaya başladı.

Gözleri, onun için açılmış, meme uçları kelepçelenmiş, kalın ve kızarmış penisi üzerinde dolaştı ve eli okşarken kıcının tıkaç etrafında sıkıştığını gördü.

Ve o anı, sadece o anı yaşayabileceğini biliyordu, adam kalkıp gidebilirdi ve o bununla bir sorunu olmazdı.

Bir an için.

Ama sonra onun bir uyuşturucu gibi olduğunu fark etti, ve bir kez dozunu aldığı anda, iyiydin. Harikaydın. Uçuyordun.

Ama bittiğinde, daha fazlasına ihtiyacın vardı. Bu düşünce onu endişelendirmedi.

O, bu düşünceyi kontrol altına aldı, elini uzattı, onun meme ucunu sertçe çimdikledi ve o, duyulabilir bir nefes aldı.

Gözleri onun gözlerine kaydđ. "Çok güzelsin."

O cevap vermedi ama yanakları kızardı, bakışlarında bir sıcaklık vardı.

Evet, onu etkiliyordu.

Ona daha yakın eğildi, onu daha derin, daha sıkı okşadı.

"Şimdi seni becereceğim, Branch," diye fısıldadı. "Nasıl isterseniz, hanımefendi," diye dişlerini sıkarak cevap verdi.

"Sert seviyorum, Branch. Buna dayanabilir misin?"

"Sana söyledim, bana vermek istediğın her şeyi al, beni boşaltıyorsun."

"Boşalacaksın, bebeğim," diye mırıldandı, eğildi, sanki onu öpecekmiş gibi, ama bunun yerine dudaklarını onun sert çenesine sürttü, dudaklarına değen kılların klitorisine kadar indiğini hissetti. Ağzını boynuna doğru kaydđrdı, nazikçe, tatlıca, bu yüzden aşağı kayıp sıkışmış meme ucunu şiddetle ısırdığında hafifçe sıçradı. "Harika," diye nefes aldı.

Bunu yapmak için onun penisini uyarmayı bırakması gerektiğı ve uyarılmanın kesilmesini istemediğı için hızlıca halletti, oyuncağı iyice hazırladı ve sonra ona geri döndü.

Yine onun bakışlarını yakalayan boş eliyle onun plug'ına uzandı.

"Biraz aşağı kay, yakışıklı."

Adam aşağı kaydđ, göğsü inip kalkıyordu, artık ne olacağını gördüğünü tamamen saklayamıyordu.

Ama gözlerindeki bakıştan, bundan korkmadığını anladı.

Bunu almak için sabırsızlanıyordu.

Ve "o" çok fazlaydı. Genişçe gerilecek ve derinlemesine doldurulacaktı.

Ve bundan ciddi anlamda zevk alacaktı.

Tanrım, o bir güzellik abidesi gibiydi.

Dikkatlice fişini çıkardı ve hızlıca havluların üzerine koydu.

Sonra ona geri döndü. Oyuncağın kalın başını anüsüne dayadı, elini tekrar penisine koydu, üzerine eğildi, yaklaştı, böylece onun görebildiğı tek şey o, koklayabildiğı tek şey o olacaktı, ama yine de *her şeyi* hissedecekti.

"Ne istiyorsun, Branch?" diye fısıldadı, oyuncağı deliğine bastırarak.

"Onu istiyorum," diye

homurdandı. "Neyi, bebeğim?"

"Beni onunla sik, Evangeline."

O bastırdı ve adamın vücudu gerildi, boynundaki damarlar belirginleşti ve kadının hissettiğine göre adamın parmakları kanepeye gömüldü.

"Şşş, yakışıklı." Penisini nazikçe okşadı, hala kıkına hafif bir baskı uyguluyordu. "Rahatla."

"Derine sok."

Evet, onun büyük çocuğu sikilmeyi bekleyemiyordu.

Külotu sırlıklam olmuştu.

"Yavaş ol," diye ikna etti, onun açıldığını

hissederek. "Doldur beni," diye homurdandı.

"Bebeğim..."

"Siktir, beni doldur," diye bağırdı.

Oyuncakın başını içeri itti, Branch onu kapattı, sonra yumuşak, yavaş bir itmeyle onu içeri kaydırıldı.

Bunu yaptığında, adamın başı geriye düştü, göğsü öne doğru eğildi ve kıkı, göğsünden çıkan düşük bir inilti odayı doldururken kadının elini aradı.

Evangeline, onun zevkinin derinliğini görerek neredeyse orgazm olacak kadar tüm vücudu titredi.

Sonra adamın başı kalktı, soğuk mavi bakışları onu buz gibi bir yanıkla vurdu ve soğuktan başka her şeyden titremesine neden oldu.

"Kıçımı al, Evangeline," diye homurdandı.

O kadar heyecanlıydı ki, onun iki kez sormasına ya da lütfen demesine gerek kalmadı.

O yaklaşarak, onun penisini ve kıkını okşadı, yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı, gözleri birbirine kilitlendi.

"Daha hızlı," diye homurdandı.

Kadın elinden gelen her şekilde onu hızlandırdı, daha hızlı, daha sert, daha sıkı, daha derine.

Adamın başı tekrar geriye düştü, böylece kızın gördüğü tek şey gergin bir şekilde belirginleşen boyun kasları ve güçlü çene hattıydı, ve adam hareket etmeye başladı.

Parmakları kanepeyi sıkıca kavradı, başını geriye attı, kendi penisini kadının elinde acımasızca okşarken aynı zamanda oyuncağı kıkırda sallıyordu, efendi olan köle, Evangeline onun vahşi, güzel yolculuğuna eşlik ediyordu.

"İşte böyle, bebeğim, kendini oraya götür," diye nefes nefese teşvik etti. "Siktir," diye homurdandı.

Kadın tüm ağırlığını koydu, elinden gelen her şeyi yaptı ve adam kadının yumruğunu sikti ve oyuncağını daha da sert bir şekilde sürdürdü.

"Evet," diye dişlerinin arasından tısladı.

"Gelme, yakışıklı, çok güzelsin, daha fazlasını istiyorum," diye emretti, onu izleyerek, her şeyi içine çekerek, onun gösterisinin onu daha da tahrik etmesine izin vererek.

"Hanımefendi," diye inledi adam, şimdi kanepesinde zıplıyordu. Tamamen göz kamaştırıcıydı.

"Bana daha fazlasını ver," diye talep etti.

Adam başını kaldırdı, gözleri odaklanmamıştı, yüzünde ihtiyaç açıkça görünüyordu. Kadın başarmıştı.

Tanrım,

Tanrım.

Göz

kamaştırıcı

I.

"Evangeline," diye fısıldadı. "Daha fazla," diye zorladı.

"Boşalmam

lazım." "Daha

fazla, Branch."

"Siktir," diye bağırdı, başını geriye attı ve ona daha fazlasını verdi. "İşte böyle, bebeğim, sür, hak et, işte böyle."

Sonra geldi.

Düşük, gırtlaktan gelen,
işkence gibi. Mükemmellik.

"Hanımefendi, lütfen."

"Gel," diye emretti.

Anında boşaldı. Onun altında şiddetle sarsılırken, kadının onunla senkronize olarak devam etmesi ve orgazmının yoğunluğuyla uyum içinde kalmasıyla spermi göğsüne fışkırdı.

Ve adam daha fazla boşaldı, süt rengi fışkırmalar dalga dalga kaslı karın kaslarına sıçradı.

"Siktir, *sik beni*," diye inledi. Kalçalarıyla acımasızca elini pompalarken, Evangeline onu aşağı indirmesinin gerektiğini bildiği noktaya gelmeye devam etti.

onu aşağı çekmesi gerektiğini biliyordu.

Dikkatlice, yavaşça, oyuncağı dışarı çıkardı ve havlulara attı.

Onu susturup, parmaklarını penisinin etrafında nazikçe gezdirirken, hızlıca meme uçlarını serbest bıraktı. Başparmağıyla hafifçe okşayarak onları yatıştırdı, sonra boynunu, çenesini yatıştırdı. Penisinden son zayıf patlamaları sağarken, vücudunu onun yanına, kalçasının ve uyluğunun kıvrımına yaslayarak, penisini nazikçe okşadı.

Sonunda, başı yana düştü ve o sadece onu sıcak bir şekilde tuttu ve yüzünü izledi, sertliği neredeyse dayanılmaz bir güzelliğe dönüştü.

"Tamam mı?" diye fısıldadı.

Adam başını yana çevirerek kadının gözlerine bakabildi.

"Ne yazık ki teşhircilikle ilgilenmiyorum, bu yüzden uzunluğu ve boşalma miktarı açısından şüphesiz rekor kıran bir orgazmın tanığı yok."

Bir

şaka.

Yine.

Branch şaka

yapabilirdi. Ona

gölümsedi.

O sabah olduğu gibi, gözleri odaklanamadan onun ağzına sabitlendi.

Ve lanet olsun, onu öpmek istiyordu.

Ama başka bir şeye ihtiyacı vardı.

Ve onun gösterisinden sonra, o başka şeyin hemen gerçekleşmesi gerekiyordu.

Bu yüzden ondan kalktı, elini tuttu ve diğer eliyle eteğini yukarı çekti.

Bu onun dikkatini çekti. Her zamanki uyanıklığı (ve hatta daha fazlası) yüzüne geri döndü, tam da o, elini kendi eliyle birlikte külotunun önüne kaydırırken.

Kadın tekrar onun üzerine eğildi, diğer elini onun vücudu ile kanepenin arkalığı arasındaki koltuğa dayadı, yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı ve orta parmağını, kadının parmağı onun parmağını kaplayarak, klitorisine sürttü.

Onun güçlü, uzun, nasırlı parmağının sıkı nubunu ovuşturması, kadının başını geriye doğru savurmasına neden oldu ve daha fazlasını istedi.

Bu yüzden kendine daha fazlasını verdi.

Onun parmaklarını kullanarak, kendini okşadı, kendini becerdi (kendi parmağı ve onun parmağıyla), ellerini sürdü ve kendini oraya götürdü (onun büyük yardımıyla - o rehberlik etti, ama kendi baskısını da ekledi ve bu ... *muhteşemdi*).

Ve dizlerinin üzerine çökerek, onun üzerine eğildi, ellerine karşı kasılmalar yaşadı, alnı neredeyse onun alnına değiyordu, narin nefesleri ve yumuşak inlemeleri onun dudaklarına konuyordu.

Hafifçe titreyerek, ellerini kendi ellerine koydu ve alnını onun omzuna değecek şekilde indirdi.

Başarmıştı.

Onun spermlerini (büyük bir kısmını) hak etmişti. Onun kendisi için performans sergilemesini izleyerek yaşadığı güzel orgazmı hak etmişti. O gün iki kez onun emriyle mastürbasyon yapmasını ve bunu ona mesajla bildirmesini, sonra da akşam yemeği hazırlarken mutfağının kapısından içeri girmesini izlemeyi hak etmişti. Onun altında yatmasını, elini külotunun içine sokmasını, gövdesinde hala sergilenen muazzam sperm yükünü hak etmişti.

Bunu hak etmişti.

Onu hak etmişti.

Ama sakinleşince, hak etmediği bir şey olduğunu fark etti.

Sahne bitmişti. İkisi de boşalmıştı. Her şey bitmişti.

Ve şimdi, temizlenip giyinip uzaklaşabilirdi.

Ayrıca, az önce orgazm olmuş, hassas, gevşemiş, ısınmış vücudunu kollarıyla sarabilir ve ona sıkıca sarılabılırdi.

Ya da ona dokunabilir.

Ya da okşayabilir.

Ya da ona biraz sevgi gösterebilirdi. Ama yapmadı.

Kadın, adamın elini cinsel organına bastırdı ve adamın elini orada tutmasının tek nedeninin, metresinin onu orada tutmasını istemesi olduğunu biliyordu.

Her şeyi paylaşmışlardı. Ama hiçbir şeyleri yoktu.

Ve sonra ona bir şey verdi.

Ağzını kulağına yaklaştırdı, parmaklarını vajinasına nazikçe bastırdı ve Branch fısıldadı, "Tamam mı?"

Bu sadece küçük bir şeydi. Ama

Evangeline bunu kabul edecekti.

Yüzünü onun boynuna gömdü ve fısıldayarak cevap verdi, "Evet, tatlım, tamam."

"Tatlım" dediğinde vücudunda bir gerginlik hissetti, ama o kadar kısa sürdü ki, gerçekten hissetmiş miydi diye merak etti.

Onun dikkatini kaybetmemesinin çok önemli olduğunu hissettiği için, başını kaldırıp gözlerine bakmakta gecikmedi.

"Şimdi, benim büyük oğlum, bana böyle muhteşem bir gösteri sunduktan sonra, seninle ilgilenme ve seni yatmaya hazırlama zamanı geldi."

Gözlerindeki parıltı da kısa sürdü. Ama

yüzeye daha yakındı.

İlerleme.

O da bunu kabul etti.

sekiz

Göt

BRANCH

Branch ertesi sabah nerede olduğunu çok iyi bilerek uyandı.

Evangeline, ona sıcak bir banyo yaptırdıktan sonra onu bu pozisyona getirmişti, bu da onu kanepesinde sikmesinden sonraydı.

Bilekleri ve ayak bilekleri ipek iplerle yatağa bağlanmıştı, karnı üstte, kolları ve bacakları genişçe açılmış, kalçaları yumuşak, silindirik bir yastığın üzerinde, kıcı havada, tüm vücudu onun çarşaflarıyla örtülü, o da onun yanına sıkıca sarılmış, bacağı onun uyluklarından birinin arkasına dolanmıştı.

Hala karanlıktı. Odanın ışığından şafağın gökyüzünü yeni aydınlattığını gördü ve zihninin önceki gece kadının ona verdiklerine geri dönmesini engellemeye bile çalışmadı.

Söylemeye gerek yoktu, kadın bir erkeğin kıcını nasıl alacağını biliyordu. Kalın, uzun, sert ve tatlı bir sik kullanmıştı, adam bir hafta boyunca onu hissedecekti.

Ve bundan tamamen zevk almıştı.

Ve hayatında hiç olmadığı kadar sert ve tabii ki uzun süre boşalmıştı.

Sonuna yaklaşırken, bir daha asla gelmekten vazgeçmeyeceğini düşündü. Ve umurunda bile değildi.

Evangeline bacaklarının arasında diz çökmüş, onu oraya götürüyordu, yüzü bu gösteriyi ciddi ciddi sevdiğini gizlemiyordu, o da bunu tekrar yapardı. Kıcı dayanabilirse, her saat başı yapardı, sırf o kocaman şeyden kurtulmak için.

Sadece onun da kendisiyle birlikte boşaldığını bilmek için.

Ama bunun en iyi kısmı olup olmadığı tartışılabilirdi.

Hayır, şimdiye kadar yaşadığı en olağanüstü orgazmdan sonra bile, parmakları onun tatlı, ıslak amının derinliklerindeyken, onun kendini oraya götürmesini izlemek daha iyi olamazdı.

Siktir, o kadar güzeldi ki, asla unutamayacaktı. Gözlerinin kararmasını, yanaklarının pembeleşmesini, dudaklarına bastırdığı küçük nefesleri hissetmeyi asla unutmuyacaktı.

Ama tüm bunlara rağmen, onun evine gelip akşam yemeği ve küçük sohbetler için oturmak zorunda kaldığını keşfetmekten pek hoşlanmadığını söyleyebiliriz (yemekleri inanılmazdı, spagetti idi ama muhteşemdi).

Onun gibi bir erkeğin, onun gibi bir kadının mutfağında olması, daha fazla rahatsız hissedemezdi. Harika bir metres.

Ama çok daha fazlası.

Kendi işini kurmuştu. Kendine güzel bir ev satın almıştı. Onu her şeyiyle seven iyi arkadaşları vardı. Süslü, hareketli ve çiçekli bir ev yaratmıştı, ama aynı zamanda sıcak, davetkar, rahat ve Branch'in takılma şerefine nail olamadığı bir yerdi.

Tabii ona bir şey vermedikçe, örneğin onu sevişmesine izin vermek gibi, çünkü o bunu yapmayı seviyordu ve onun bunu sevmesini seviyordu, ve onun parmaklarını kullanarak onu tatmin etmesine izin vermek gibi.

Ama Branch, Evangeline'in bir şekilde televizyonun önünde akşam yemeği yerken bile, durumun olabileceği kadar kötü olmadığını kabul etmek zorundaydı.

Eğer olabileceği kadar kötü olsaydı, eğer herhangi bir şey onu Evangeline Brooks'tan uzaklaştırsaydı, bu onu uzaklaştırırdı.

Onunla televizyonun önünde yemek yediği o süre boyunca, kendini evindeymiş gibi hissettiğini söyleyemezdi, çünkü Branch'ın kendini herhangi bir yerde evinde hissetmesinin üzerinden yıllar geçmişti.

Onunla ne kadar uzun süre birlikte olursa, o kadar kolaylaştığını söyleyebilirdi ve o günün yorgunluğunu attıktan sonra, olduğu gibi davranmaktan çekinmiyordu.

Ciddi bir şekilde ellerini kullanıyordu.

Kanepedeki olay bittikten sonra, onu nazikçe gitmesi için davet etmedi ve onun da bunu yapması için bir fırsatı yoktu.

Zaten gitmek de istemiyordu.

Onu bakma şekli, iki kişinin rahatça sığabileceği büyük, oval gömme küvette, jetleri açık olarak sıcak bir banyo yapmaktı. Lavanta ve nane kokulu bir banyo, onunla birlikte banyoya girip, onu yıkayıp, okşayıp, sevdi. Sıcak su, onun muazzam orgazmı ve onun ilgisi, başının üstünde dağınık bir şekilde toplanmış bukleleri, omuzlarına sarkan ve ıslanan saçları, emilmeye çok uzak.

Tabii ki, onun kıcı da buna ihtiyaç duyuyordu. O sert seviyordu. O da sert seviyordu. Ve ona sert davranabilirdi, ama daha da önemlisi, o kendini sertçe becerirken yanında olabilirdi.

Banyodan sonra, onu havluyla kuruladı, kendisi de aynı şeyi yaparken onu orada durdurdu, ona çıplak halini izlemesi için zaman verdi, bu, o küvete girdiğinde sadece kısaca gördüğü bir şeydi, beklediği gibi bir manzaraydı.

Cidden çok tatlıydı.

Sonra başka bir gecelik giydi (bu seferki dantelli griydi, ama diğeri kadar kısaydı), iç çamaşırı giymedi ve onu, örtüleri kaldırıp yastığı yerleştirdiği yatağa götürdü.

Ona talimatlarını verdi, o da bunları yerine getirdi, sonra kız onu bağlarken tekrar gevşek bir şekilde sertleşti.

Onu bağladıktan sonra, sırtındaki kesiklere gerek olmayan antibiyotik merhem sürdü, ama bu sefer o bu bilgiyi paylaşmaya çalışmadı.

Bundan sonra, kıcı havada, oda karanlıkken, o, Tara dahil, hiç kimsenin onun için yapmasına izin vermediği işi sessizce, verimli ve şefkatle halletti ve kıcına bir jel kapsülü sokarak, anında ağrılı deliğini rahatlattı.

Bunu yaptıktan sonra, her iki yanağını, sırtının alt kısmını, omuz bıçakları arasındaki bölgeyi ve boynunun yanını öptü.

Tek kelime etmeden, örtüyü çekip onun yanına kıvrıldı.

Kadının bir anda uykuya dalabildiğini öğreniyordu.

Onu şok eden şey, yatakta tam olarak rahatsız edici olmayan ama tüm hareketlerini engelleyen bir pozisyonda bağlıyken, tatlı vücudu ona yakinken, onun uykuya dalmasından birkaç dakika sonra, onun da aynısını yapabilmesiydi.

Artık uyanmıştı ve Branch bir karar vermesi gerekiyordu.

Onu Pound'da sahiplenmişti. O, kamyonetine yaslanarak ona şaplak atmasına izin vermişti (ve ona o lanet şeyi sürmesine izin vermişti, hayatında bunu yapmasına izin verebileceği biri olsa bile, onun bebeğini kendisinden başka kimse sürmezdi). Onu mücevheriyle bağlamıştı. Onu emmişti. Onu mastürbasyon yapmıştı. Onunla sevişmişti. Onu yıkamıştı. Onu bağlamıştı. Ve o, onun emriyle kendini doldurmuş ve mastürbasyon yapmış, bunu yaptığını ona mesaj atmıştı.

Boşalmıştı.

Bu yüzden, onun için de işin bittiğine karar verme zamanı gelmişti. Doğru seçim açıldı.

Onun hayatından defolup gitmek.

O, bir görevi olan ve çok fazla yükü olan ölü bir adamdı, bunu bilseydi kız ezilirdi.

Onunla buluşup buluşmayacağına karar vermeden önce yaptığı araştırmada, onun bir annesi, bir babası ve iki erkek kardeşi olduğunu öğrenmişti, hepsi hayattaydı, hiçbiri yakınlarda yaşamıyordu (o Wisconsin'de büyümüşü), ama yine de onlarla yakındı, sık sık konuşuyorlardı ve mümkün olduğunda birbirlerini ziyaret ediyorlardı.

Onun bir hayatı vardı.

Muhtemelen evlenmek istiyordu. Çocuklar. Futbol maçları, dans dersleri ve Disneyland'a aile tatilleri.

Branch ona bunların hiçbirini veremezdi.

Sosyal güvenlik numarası bile yoktu.

Hükümet onu bir kez öldürmüştü, alkolik annesi ve uyuşturucu satıcısı ağabeyi için bir kayıp değildi, bu da onun kaçıp on sekiz yaşında orduya katılmasının üç nedeninden ikisiydi. Üçüncü neden ise, Branch'e bir kadına nasıl davranılmaması gerektiğini öğretmek için hayatlarına sık sık giren babasıydı. Bu sadece "Karına yumruk atmamalısın" dersini değil, çok daha fazlasını öğretti, sonra da ortadan kayboldu.

Bilgisayar meraklısı arkadaşı ve çeşitli suçlarda ortağı olan Gerbil, Branch'in gerçekten öldüğünden emin olmuştu, kimse onu bulamaz, kimse onu takip edemez, kimse onun varlığından bile haberdar değildi.

Yine de Branch ortadan kayboldu. Banka hesabı yoktu. İş için sadece nakit ödeme yapıyordu. Yurt dışına seyahat etmiyordu. Bir yıl ve bir adli muhasebeci ekibi (Gerbil o kadar iyiydi) onu bulmak için çalışsa, üç yıl önce ölen Monako'lu bir adama ait olduğu ortaya çıkabilecek bir paravan şirket adına kayıtlı bir daire ve kamyoneti vardı.

Başka bir şey yoktu.

Branch Dillinger'dan hiçbir iz yoktu. Nefes alıyordu, ama yoktu.

Gerbil ona şebekeye girebileceğini söyledi. Kimse aramıyordu ama bunun önemi yoktu. Gerbil, onun gerçek bir hayat sürmesini ve kimsenin onu bulamamasını sağlayabilirdi.

Ama Gerald Raines'in işi halledilene kadar Branch bir hayalet olarak kalacaktı.

O halledildikten sonra, Branch özenle biriktirdiği parayı alıp kimsenin onu bulamayacağı bir yere gidecekti ve daha da önemlisi, başka kimsenin hayatını mahvedemeyecekti.

Onun için Disneyland'a aile gezisi planları yoktu.

Ve bunların hiçbirisi, onun neden ilk başta ayrıldığını açıklamaya yetmiyordu. Raines'in ekibine katıldı. Ekip işleri batırırsa, hükümetin hiçbir bilgisi olmadığını iddia edeceği görevlere gönderilen, yaşayan bir hayalet olarak hayatını kalıcı olarak geride bırakmaktan memnundu. Bunu, genç ve aptal olduğu için Tara ile ilişkisini bitirdikten sonra yaptı, çünkü ilişkilerin uzlaşma olduğunu öğrenmemişti. Hayatı berbattı. Sadece rahat bir hayat ve maaş istiyordu, aptalca şeyler hakkında tartışmak istemiyordu. Tara'nın ışığı kapatmadan odadan çıkması onu sinirlendiriyordu ve Tara, onun kendisinden daha fazla para kazandığını yüzüne vuruyordu, ama bu, Tara onu yatağa bağlayıp ona seks yapmadığında tüm kuralları onun koyabileceği anlamına gelmiyordu. ona ikisinin de ihtiyacı olan şeyi verdi.

Bu da, ona sahip olmadığı halde, sapkınlığını tatmin etmek için aptalca riskler almasına ve Branch'e bir mesaj vermesine neden oldu, bu da onun ölümüne yol açtı.

Ellerinde çok fazla kan vardı, Tara'nınki en dolaylı olanıydı, ama onunki, asla yıkayamayacağını bildiği kandı.

Evet, seçim açıktı.

Evangeline'in hayatından defolup gitmeliydi.

Nefesini çekerek saçlarının kokusunu içine çekti.

Ve aniden, aptalca bir şey yüzünden Tara'dan ayrıldığı için daha büyük bir pislik olup olmadığından emin olamadı. Bu davranışı, Tara'nın ölümüne yol açan şiddetli ve çirkin bir sonuca yol açmıştı ve bu son gelmeden önce Tara'nın aklını kaçırarak kadar korkmuş olması gerektiği açıktı. Ya da, Evangeline'den ayrılmasının imkansız olduğunu iliklerine kadar hissediyordu ve onun havasını solumak bile Evangeline'in hayatının da mahvolabileceğini biliyordu, çünkü bunu yapma konusunda bir yeteneği vardı.

Aldığı nefes büyük olmalıydı, çünkü onu uyandırdı.

Eli, belinden kalçasına doğru kaydı. "Branch?" diye uyukulu bir sesle seslendi.

Uyukulu. Tahrik olmuş. Sadece konuşurken bile, onun şimdiye kadar duyduğu en güzel sese sahipti.

"Uyanığım," diye cevapladı.

Kadın hareket etti, dudaklarını onun dudaklarına değdirdi ve "Uyudun mu?" diye fısıldadı.

O, kadının dudaklarına dokunmayı, öpüşmeyi bırakmasını gerçekten çok istiyordu. Sevgi gösterilerini.

Ve aslında *bırakmamasını da* çok istiyordu. "Evet."

"İyi mi?"

O kadar sert boşaldıktan ve onunla banyo yaptıktan sonra mı? Ölü gibi uyumuştı.

"Evet."

"Güzel," diye fısıldadı, bacağını onun uyluğuna sıkıca dolayarak. "İyi misin?"

Bağlı olmaktan bahsediyordu.

Eğer onu bu şekilde seviyorsa, bir yıl boyunca onun için bağlı kalacaktı.

Ve bunun nedeni, onun daha önce tanıştığı herkesten daha iyi sevişmesi değildi.

Bu, onun muazzam bir pislik olacağını ve kız onu kabul ettiği sürece bu şekilde devam edeceğini bilmesinin nedeni de değildi.

Bunun nedeni, onun mutlu gülümsemesini bir kez daha göremezse nefes almaya devam edebilecek miydi bilmiyordu.

Bunun nedeni, hayatında pek iyi şeyler yapmamış olması ve ona verdiği mutluluğu görmek, daha önce hiç yaşamadığı ama hemen değerli olduğunu anladığı bir şeydi.

Kafasındaki bu düşünceyle, sesi yumuşak bir şekilde çıktı: "Ben senimim, Evangeline. Sen nasıl istersen öyle olurum."

Elini onun kışına koyup sıktı ve kendini daha da yaklaştırarak bir kez daha "İyi" diye mırıldandı. Onun kıvrımını avuçlayıp "Buraya mı?" diye fısıldadı.

"Tamam," diye mırıldandı.

"Bugün biraz ara vermesi
lazım." Muhtemelen
haklıydı.

Ama bu, onun evinden, onu içinde hissetmeden ayrılmasının berbat bir şey olmayacağı anlamına gelmiyordu.

Siktir, tam bir pislikti.

Dudaklarını sırtına doğru kaydırды, saçları da onunla birlikte kayarken, yumuşak bir sesle, "Bütün gün beni hatırlaman için yaratıcı olmam gerekecek," dedi.

Tanrım.

Sabah ereksiyonu daha da büyüdü.

O zaman başladı, ona o sabah yatakta ondan alacağı şeyi ona vermesi gerektiğini ve sonra sadece hayatından kaybolmaması gerektiğini, Phoenix'ten de defolup gitmesi gerektiğini, böylece geri dönme isteği duymayacağını haykırarak işaret etti.

Aynı zamanda, onun bu seçeneği düşünmesini bile tamamen imkansız hale getirdi.

Dudakları, elleri, dili ve dişleriyle nazikçe, ulaşabildiği her santimetresini keşfetti. Kollar, boyun, omuzlar, sırt, kalçalar, uyluklar, baldırlar, ayak bilekleri ve sonra sevimli, tatlı, ateşli bir şekilde, onun bacaklarının arasında diz çöktüğünü bildiği bir şekilde testislerini yaladı, dokunuşu neredeyse saygı dolu, sanki onun testislerini taparcasına.

Sertleşmiş ve ağırlaşmış penisi, yastığın yumuşak pamuğunu okşuyordu, her saniye güzel bir işkenceydi.

Kadın boynuna geri döndüğünde, orada çalışırken, vücudu onun vücuduna sıcak bir şekilde sarılırken, göğüsleri sırtına yumuşak bir şekilde değdiğinde,

kızın ıslaklığının derisine sızdığını hissedebiliyordu.

Aniden, kız kayboldu, parmakları onun saçlarını kavradı ve başını geriye çekti, onun önüne döndü, uylukları onun pazılarının üzerine geldi ve yüzünü amına itti.

Siktir, ama çok iyi yapıyordu.

"Ye, bebeğim," diye fısıldadı. Evet, lanet olsun.

Eli hala saçlarını tutarken, vücudu ona ulaşamaz haldeyken, ağzıyla dokunmaktan başka hiçbir şekilde ona dokunamayan adam, Evangeline'i sanki ona sunulan son amcıkmiş gibi yedi.

Ve hayat en iyisini sona saklamıştı.

Güzel kokuyordu ve orada da tatlıydı, tatlı ve çok ıslaktı, dün gece hissettiği şey tek seferlik değildi çünkü o, onun sikilmesini izlemekten hoşlanıyordu. Sırılsıklamdı.

Ve bu harikaydı.

Onu ağzıyla aldı ve seslerini dinledi, onları daha acil hale getirmek için çabaladı, yaladı, emdi, dilini soktu, klitorisini ısırdı. Sonunda, onun orgazmını bulduğunu duydu ve orgazm sırasında yüzünü amına sürterken, sikişinin atış yapacağından endişelenecek kadar zonkladığını hissetti.

Kadının artçı sarsıntılarla titrediğini hissettiğinde, başını çevirdi ve ağzını kadının uyluğuna değdirdi, kadının "Bunda çok iyisin" diye fısıldadığını duydu.

Hiçbir şey söylemedi.

Ama onun böyle düşünmesinden çok heyecanlanmıştı.

Kadın onun saçlarını okşadı ve konuşmaya devam etti, sesi hala orgazmdan dolayı alçak ve nefes nefeseydi. "Şimdi, bir ikilem içindeyim."

Branch, kadının ikilemi ne olursa olsun, bir şekilde onun için çözmesi gereken kişinin kendisi olacağına dair bir hisse kapıldı.

Bu yüzden testisleri gerildi.

"Bak bebeğim," diye konuşmaya devam etti, şimdi de omuzlarını okşayarak, "sen çok iyiydin. Ve genellikle, çok iyiliği ödüllendiririm. Ama çok iyi olduğun için, senin bir parçan benim için ulaşılabilir hale geldi, bu yüzden beni normalde yaptığın gibi yanında götüremezsin."

"Anlıyorum," diye mırıldandı, yüzünü onun amına gömmekten hoşlanıyordu ve birçok dominatrik işlerini bitirip işlerine devam ettikten sonra

Çoğu dominatriks işlerini bitirip sonra da işlerine devam ederken, o orgazm olmuştu.

O böyleydi. Öyle biriydi. Ve bu sahnenin kalıcılığında, bu pozisyonun samimiyetinde bir güzellik vardı ve onun için, onun merhametine kalmış, onun için yatırılmış olmanın hizmetini deneyimlemek, sadece onun sevgisini göstermesine izin vermek bile.

O da bundan hoşlanmıyordu.

Ve sonuncusu, çoğunlukla onu çok fazla sevdiği içindi.

"Bu yüzden, korkarım ki yakışıklı," diye devam etti, "bütün gün hissedeceğin bir şekilde sana izimi bırakmak zorunda kalacağım."

Otomatik olarak deliği sıkıştı ve sikini yastığa sürttü.

Harika.

"Ama merak etme," diye devam etti kadın, "sen onu aldıktan sonra seninle ilgileneceğim."

"Sen vermek istiyorsan," diye döndü ve ağzını kadının kalçası ile uyluğunun birleştiği yere dokundu, bir öpücük değildi ama verebileceği en yakın şeydi, "Senin verebileceğini alacağım."

"Çok iyi," diye fısıldadı, ince ve tatlı bir sesle. "Bu senin seçimini hak etti, Branch. Kemer mi, kamçı mı?"

Harika.

"Kırbaç," diye cevapladı hemen.

"Benim büyük oğlum," diye onaylayarak mırıldandı.

Bununla birlikte, nazikçe başını kaldırdı, ondan uzaklaştı ve yataktan çıktığını hissetti.

O geri geldi ve adam onu gördü, dizleri yatağın kenarında. Elini adamın kıkına koydu. "Hazır mısın?"

"Her zaman."

Kız elini onun kıkında gezdirmeye devam etti.

Adam hazırlık olarak parmaklarını ipek kordonların etrafına doladı. Sonra, "Beni sınavın," dedi.

"Anlamadım?" diye sordu

kadın. "Beni dene."

"Branch..."

"Gün boyunca her hareket ettiğimde, testislerimde senin ateşini hissetmek istiyorum."

Kadınsı bir homurtu çıkardı ve adam bunu kıkında hissetti. "Sen söyle," diye emretti, sesi boğuklaşmıştı.

"Ne zaman diyeceğim. Benim için ne zaman diye bir şey yok. Sen bittiğinde durursun."

Aniden, gölgesi odadaki şafak ışığını engelledi, saçları boynuna ve omuzlarına döküldü, dudakları kulağına değdi.

"Seni soymayı bitirdiğimde," dedi kulağına, "seni mastürbasyon yapıp taşaklarını sıkacağım, içindeki her damla spermi sağacağım. Ve bu gece, bana geri döndüğünde, *aklını başından* alacağım."

Eğer ona dün gecedan daha iyisini verecekse, bundan en ufak bir şüphesi yoktu.

Nabız gibi atan penisini yastığa bastırdı. "Soyun beni," diye dişlerini sıkarak söyledi.

Evangeline'den bir başka homurtu geldi ve kulak memesine dişlerini geçirdi, keskin bir ısırık boynuna, omurgasına, kıkına ve sikinin ucuna kadar yayıldı.

Sonra o gitti.

Bir saniye sonra, şalter onun kıkına indi.

Eğer kadın şaplak atabiliyorsa, ki gerçekten atabiliyordu, lanet olası bir şaplak *attı*.

Siktir, *siktir*, kıkını, uyluklarının arkasını dövdü, acı, o kadar zarif, o kadar mükemmeldi ki, taşaklarına, deliğine, sikine kadar yayıldı.

Adam kadının ritmini buldu ve her vuruşunda kendini kaldırdı, kadının ritmine uydu, penisi yastığa sürtündü ve kadının sesleriyle karışık olarak kamçının etine çarptığını duydu, bu sesler eforun sesi değildi, azgınlığın sıcak, tatlı sesleriydi, hepsi adamı kadınınla birlikte sürükledi.

Onu çok acı veren yere götürdü ve onu cehennem gibi yanan yere götürdü ve sonra onu patlaması gereken yere götürdü.

"*Bebeğim*," diye inledi, zihninde bile değil, sadece kıkı, uylukları, penisi ve testisleri ile ilgiliydi.

Anahtar bir kenara atıldı ve kadın bacaklarının arasına geçerek penisini okşadı ve testislerini sıktı.

"Evet, lanet olsun," diye homurdandı, parmakları bağlarına sıkıca tutunmuş, kalçaları kadının eline doğru piston gibi hareket ediyordu. "Lanet olsun, evet, beni boşalt." "Tanrım, daha güzel olabilir misin?" diye sordu kadın, sesi merakla doluydu.

merakla sordu.

"Sık, Angie."

Eğer devasa bir orgazmın eşiğinde olmasaydı, onun "Tatlım" demesinin boğuk güzelliğini fark ederdi.

Ama bunun yerine, kıcı saçlarını keserken, sikini sıkı yumruğuna sokarken, testislerini daha sıkı kavradı, başı geriye doğru fırladı, bağlarını kavrayarak yatağın direklerini çekti ve homurtusu sikinden boğazına kadar bir yol açarak çarşaflarına boşaldı.

Kız onu sağdı, sıktı, her zamanki gibi yaptı, sözünü tuttu, ondan her damla spermi sıktı ve adamın vücudu, gevşeyip hareketsiz kalmadan önce bir dizi sarsıcı artçı sarsıntıyla titredi.

Kadın onu bıraktı, üzerine tırmandı ve bacaklarını onun üzerine attı.

Sırtı ıslak olan amını ona sürterek, geri kalan kısmı da onu çevreleyen kadın, yüzünü onun boynuna gömdü ve fısıldadı, "Sen çok muhteşemsin, sanki seni rüyamda görmüşüm gibi."

Tamam.

Branch bitti.

Savaşmayı bıraktı.

Sadece

bitmişti.

"Beni çöz."

Kadının vücudu hareketsiz kaldı, ama muhtemelen onun yeterince acı çektiğini düşünerek, Domme olan kadın hızlıca, neredeyse çılgınca hareket ederek sağ bileğini, sağ ayak bileğini, sol ayak bileğini ve sol bileğini çözdü.

Tamamen serbest kaldığında, hemen yuvarlandı ve sperminden kaçındı. Onu belinden tutup altına çekti, ağırlığının bir kısmını ona verdi, başını kaldırdı ve donakaldı.

Aklında çok şey vardı. Bir başka inanılmaz orgazm için minnettarlık. Ona dokunma ihtiyacı, onun hiçbir zaman izin vermediği ama onun istediğini hissettiği bir şey.

Ama en çok da, ondan sonra, onun ne kadar zevk aldığını duymak, kendisinin ne kadar zevk aldığını *hissetmek*, dilinde hala onun amının tadını hissetmek, onun üç kez orgazm olduğunu duymak, ona iki orgazm yaşattığını ve bunların hayatının en iyi iki orgazm olduğunu bilmek (açık ara farkla) ve onun lanet olası spagettisini yemek, Branch'in onu sikmesi gerektiğini Mistress'iyle paylaşma arzusu uyandırdı.

O anda değil.

Ama onun, kölesinin istediğinin bu olduğunu bilmesi gerekiyordu, bu tohumun kafasına ekilmesi gerekiyordu çünkü elde ettiği her şeye rağmen, yakında onun amını alacağını bilmesi gerekiyordu.

Onu elde etmek.

Tara'dan sonra sadece birkaç kadınla birlikte olmuştu ve hiçbiri onu tatmin etmemişti.

Ama Evangeline'in bunu yapacağını biliyordu.

Ve bunu istiyordu.

Ancak, şafak vakti gördüğü şey, eli göğsüne sıkıca bastırılmış, vücudu sert ve hareketsiz, gözleri fal taşı gibi açılmış ve korkudan donakalmış Evangeline'di.

Onu korkutmuştu.

Evangeline'in bir kölesi vardı ve şimdi o da onun kölesiydi ve onu korkutmuştu.

Siktir.

Branch bir kolunu ona dolamış halde tutarken, diğer elini yavaşça kaldırdı ve ilk kez doğrudan saçlarına dokundu, parmaklarını nazikçe saçlarına doladı.

Lanet olsun, saçları çok yumuşaktı.

"Sana zarar vermeyeceğim, Angie," diye fısıldadı.

"H-hızlı hareket ediyorsun."

Siktir.

Siktir.

"Sana asla zarar vermem, tatlım," dedi nazikçe. "Sen, ben... ben... sen çok hızlı davrandın."

Kahretsin, o bir aptaldı.

"Hoşuma gitti, bebeğim," dedi.

"Ben... tamam, iyi," diye çıkardı.

"Sana dokunmak istedim."

Kız başını salladı, onun yüzüne bakarak, ve adam onun bununla mücadele ettiğini ve kaybettiğini görebiliyordu.

"Sana sarılmak," diye açıkladı. "Sana hiç dokunmadım."

Kız başını sallamaya devam etti ama göğsüne koyduğu eli gevşedi. "Oh, tamam."

Ona bildiğini söylemeliydi. Orada olduğunu ama onun çok dağınık olduğu için fark etmediğini söylemeliydi. Her şeyi, hepsini kasette gördüğünü söylemeliydi. Kevin'la ilgilenenin kendisi olduğunu söylemeliydi.

Ona söylemeliydi.

Ona söylemedi çünkü yatağındaki canavarı bilmesini istemiyordu.

Alnını onun alnına değdirdi, korkmuş gözlerine baktı, o bakışın içini yaktığını hissetti ve fısıldadı, "Asla, asla, *asla*, Angie, sana zarar vermem."

Kız onun gözlerine baktı.

"Ben eğitimliyim," dedi. Tanrım.

Ağzından kaçırdı.

"Biliyorum. Tecrübeli bir köle olduğunu biliyorum."

"Öyleyim, kesinlikle, tatlım. İlk hanımımı on dokuz yaşında buldum, arada birkaç tane daha oldu ve artık on dokuz yaşından çok uzağım."

"Tamam."

"Yani, senin tepkini görüyorum ve bunun nedenini tahmin edebiliyorum ve senin eğitim almaya ihtiyacın var. Bu eğitim, kollarımda donup kaldığını hissetmek, bana öyle bakmak, bu evden çıkıp, sana zarar vereceğimi düşündüren o pisliği avlamaya çıkmamak anlamına geliyor. Ben kontrol altındayım. Buradayım. Seninle birlikte. Eğitimden kastettiğim budur. Yalan söylemedim. Senin bir tarzın var. Şimdiye kadar gördüğüm hiçbir Domme'den farklı. Bende işe yarıyor, lanet olsun, Angie, güzelim. Ama bundan daha kötüsünü de gördüm, bu kadar iyi değil, *daha kötüsünü*. Geçen gece gördüğünden daha kötü kırbaçlandım. Meme uçlarım neredeyse kopacak kadar büküldü. Sikim mengeneğe sıkışmıştı. Taşaklarıma ağırlıklar asılmıştı. Ne yaptıklarını bilmeyen orospular kıcımlı sikiyordu. Dayanamayacağım bir şey yok dediğimde, *dayanamayacağım bir şey yok*. Ve bu yüzden, senin verdiğin şekilde, senin sahip olduklarını almayı seviyorum. Ama bu

daha fazlası. Kontrolü çeşitli şekillerde öğrendim, Angie, bir alt olarak ve daha fazlası olarak, ve ne yaparsak yapalım, kontrolümü kaybetmemden asla endişelenmene gerek yok.

"Ben... haklısın."

O, kızın altında eridiğinde rahatladı, kızın eli yukarı kayarak boynunun yanına dolandı.

Kız tekrar konuşunca rahatlamadı.

"Aslında benim öyle tepki vermem çok aşağılayıcıydı. O... sen... o adam, o sen değilsin. Özür dilerim."

"Dürüst bir tepki gösterdiğin için asla özür dileme, Evangeline," dedi sertçe.

Kız gözlerini kırdı.

"Angie, dün gece kanepende beni becerdin, Büyük Britanya büyüklüğünde bir adayı doldurmaya yetecek kadar boşaldım ve senin için, senin önünde boşaldığım için üzgün değilim, ben buyum, bunu seviyorum, böyle işte. Ve şu anda kızgınlım çünkü kıcım çok acıyor, bunu çok *seviyorum*, taşaklarım kurudu ve bunu da seviyorum, ve bundan zevk almalıyım, seni kollarımda tutmalı, Domme'ma onu sikmeme izin vereceği bir zaman bulmasını söylemeliyim. Ama bunu yapmıyorum. Bunun yerine, bana bir parçan verdiğin için özür dileyerek beni sinir ediyorsun. Bana kim olduğunu gösteriyorsun. Bana sahip olduğumuz şeyi paylaşma fırsatı sunuyorsun, iki gün, kaçırmış olamazsın, seninle tamamen güvende hissediyorum, bu yüzden senin de benimle aynı şeyi hissettiğini bilmek benim için her şey demek.

"Seninle kendimi güvende hissediyorum, Branch."

"Beni kızdırmamak için içinden gelmeyen şeyler söyleme, Evangeline."

"Aslında senin yanında kendimi güvende hissediyordum, ta ki sen... özür dilediğim için sinirlenip, benim yanında kendimi güvende hissetmemi istediğini söyleyen öfkeli bir konuşma yapana kadar."

"Şimdi de beni daha fazla kızdırmak için sevimli şeyler söyleme."

Kız ağzını kapattı. O da ona

sert bir bakış attı.

O da buna izin verdi.

Bu bir süre devam etti.

Sonunda, kız tekrar ağzını açtı.

"Sadece şunu söylemek için, dün gece teklif ettiğin yükü ilgili değerlendirmenize katılıyorum, Branch, ama dünya kadın nüfusunun bütün bir ülke dolusu Branch'lere hazır olduğunu sanmıyorum. Dominatrix'leri unut gitsin. Tanrıya şükür ki bunu gizli tutmak istiyorsun. Honey'deki avlanma alanında seni sahiplenmek zorunda kalsaydım, hepsini copumla geri püskürtmek zorunda kalırdım."

Ve kadın daha da sevimli hale geldi. O buna dayanamadı.

Onu bıraktı, sırt üstü yuvarlandı ve keşke yapmasaydım dedi, çünkü bu hareket kışındaki ağrıyı şiddetlendirdi, bu his onu tekrar sertleştirebilirdi ve eğer kız bunu görürse, bu konuda bir şeyler yapmak isteyebilirdi.

Yalan söylemedi, kız onu kurutmuştu ve kız onun izlerken kanepede onu sikmesinden zevk alabilirdi, ama kızın yetenekli çabalarına rağmen onun yetersiz sperm fıskırtmasını görmesine tahammül edemezdi.

Kadın onunla birlikte yuvarlandı, yanına bastırdı ve elini göğsüne koydu.

Gözleri ona kaydı ve kadının yüzündeki ifade...

Siktir et onu.

Siktir et onu.

Ona bakarken, bu dünyadan ayrılmadan önce beyninin hatırlayacağı son görüntü bu olacağını hiç şüphe duymadan biliyordu.

Eğlenceli. Tatlı. Çok güzel. İnanılmaz.

"Bu kadar çok kelime bildiğini bilmiyordum," diye alay etti. "Kapa çenenin, Evangeline."

"Ve bir daha asla özür dilemeyeceğime söz veriyorum. Hiçbir şey için," diye ısrar etti.

"Senin kışın da kızarabilir," diye uyardı.

Ağzında flört eden sırıtiş bir gülümsemeye dönüştü.

Siktir et onu.

"Son olarak, beni becermek istediğinin isteğini dikkate alacağım."

"Teşekkürler," diye homurdandı.

"Ve istediğın zaman beni kucaklayabilirsin, tabii ben aksini söylemediğim sürece. Bir daha çıldırmayacağıma söz veriyorum."

"Evangeline..." diye homurdandı.

"Tamam, tamam," kırmızı uçlu tırnaklı küçük elini kaldırıp salladı, hala gülümsüyordu, "Seni rahatsız etmeyi bırakacağım. Tabii ki, seni tekrar bağlayana kadar. O zaman her şey biter."

Gözlerini tavana doğru çevirdi.

Kız göğüslerini onun göğsüne indirdi, yüzünün yüzüne yaklaştığını hissetti, saçları tenine değiyordu. Bir erkeğin karşılaşabileceği en yoğun eğitimi almıştı ve bu itaatkar olmak değildi, ama o konuda da hemen hemen her şeyi denemişti ve yine de onun gözlerine bakmamak için kendini kontrol edemiyordu.

"Birlikte yaptığımız şeyi sevdiğine gerçekten çok sevindim, Branch," dedi yumuşak bir sesle. "Çünkü ben de gerçekten çok seviyorum. Benim için uzun zaman oldu ve bu konuya girmeyeceğim, bazılarını tahmin etmişsindir, ama o kısmımı sıkıca saran mühürü kıracak adamın sen olduğunu bulduğum için çok mutluyum."

Onu öpmesi gerekiyordu.

Ağzını onun ağzına *koymalı*, orada onun tadını bilmeli, bir erkeğin bir kadınla fiziksel olarak bağ kurabileceği en önemli ikinci yolla onunla bağ kurmalıydı.

Tara'dan beri bir kadını öpmemişti.

Ama Evangeline'i öpmesi gerekiyordu.

Evangeline yakınında duruyordu ve o, onun gözlerinden bunu beklediğini biliyordu.

Bunu istiyordu.

Belki de buna ihtiyacı vardı.

Kolunu beline doladı ve ona sıkıca sarıldı, nazikçe, "Bugün yapmam gereken işler var, Angie. Kahretsin ama bu çiğ kışımı yola çıkarmam lazım," dedi.

Onun elinden geleni yaptığını kabul etmek zorundaydı, bunu saklamak için elinden geleni yapmıştı. Ama yine de hayal kırıklığını görebiliyordu.

Ve bu, bıçak gibi kalbini

kesti. "Tamam, tatlım."

"Tamam."

"Bu gece dönecek misin?" diye sordu.

"Saat kaçta?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dudakları seğırdi, "akşam yemeğini sen yapıyorsun." Siktir et onu.

"Ne zaman eve geleceksin?"

"Altı gibi mi?" diye sordu, sanki o bunu onaylayabilirmiş gibi.

"Ben giyinirim, sen bana anahtarı getir. Sen eve geldiğinde akşam yemeği hazır olacak."

Ona gülümseyerek baktı. Evet, tabii.

Siktir et onu.

"Yemediğin bir şey var mı?" diye sordu, o anda kendini lanetledi çünkü o anda, beş dakika önce bir çatışmaya girse bile —ve onun içinde bulunduğu durumlarda bu olabilirdi— yine de ona yemek hazırlamak için zamanında marketten alışveriş yapıp onun evine varabilirdi.

"Kereviz. Yeşil biber. Kırmızı biber. Sarı biber. Etkili olmayan biberler işe yaramaz. Kabak. Salatalık hariç tüm kabak türlerini kastedeceğiz, çünkü salatalığı çok severim. Ispanak, pişirilmişse. Pişirilmemişse, çok severim. Iceberg marul, neden var olduğunu bilmiyorum, tadı yok ve mavi peynir sosu ve kırmızı soğan ve pastırma parçaları serpilmedikçe yemiyorum. Kuzu eti yok, çünkü her zaman annelerinin peşinden giden o tüylü küçük sevimli hayvanları düşünüyorum ve PETA gibi kuzu eti yemeyi reddeden bir kolektif oluşturup militan bir isyan başlatmak istiyorum.

—"

Çok tatlı.

Onu öldürüyordu.

Branch, daha fazla dayanamayacağı için bu sevimliliği kesintiye uğrattı.

"Geri sar, ne yiyorsun?"

Ve kız gülümsemeye devam etti.

"Çoğunlukla diğer her şeyi."

"Bir şeyler bulurum," diye homurdandı.

"Branch?" diye seslendi.

O, kıza odaklandı.

"Kıçını tekmelemeyi sevdiğin için teşekkürler."

Kahretsin, onu öpecekti.

Kendini durdurmak için yuvarlandı, onu da yanında götürdü, kızın ağzından sevimli bir "*Eek!*" sesi çıkmasına neden oldu ve ikisini yatağın yanında ayağa kaldırdı.

Orada kışına bir şaplak attı ve "Anahtar" diye emretti.

Kız ayak bileklerini hızlıca birbirine vurdu, selam verdi ve "Emredersiniz, Kaptan" dedi.

Sonra ona sırtarak baktı ve merdivenlere doğru yürüdü, o ise "Ukala" diye mırıldandı.

"Ölene kadar," diye bağırdı kız, zıplayarak, *lanet olası zıplayarak* merdivenlerden

aşağı

atlayarak. Dar

merdivenlerde

n.

Kahretsin, kız boynunu kıracaktı.

O lanet merdivenlerde zıplaması konusunda onunla konuşacaktı. Ve alarmini kurması.

Ve hareket sensörlü ışıklar taktırmak.

Tuvalete doğru yürürken kışındaki yanmayı keyifle hissetmeden önce bir saniye nefes almaya zaman ayırdı.

O, tüm kenarları dalgalı çizgilerle süslenmiş aynasına baktı.

Sarmallar.

Kızın evinde süslenmemiş tek bir santim bile yoktu.

"Tanrım," diye mırıldandı.

Yansımasına baktı.

"Sen bir pisliksin," dedi.

Yansıması, onun tamamen haklı olduğunu gösterdi. Yine de.

Umursamadı.

dokuz

Bir Şey İçin Umut

BRANCH

Branch duştan çıktı ve aynada kıcını inceledi.

Hissettiği şeyi gördü.

Kırmızı ve çiğdi.

Başını salladı çünkü görünüşünden tahrik olmuştu, daha çok da o hale gelmesinin anısını hatırlayarak tahrik olmuştu.

Ayrıca başını salladı çünkü bir pislik olmanın en üst düzeyine çıktığını biliyordu, çünkü Angie'den ayrıldıktan bir saat sonra bile, kafasını toplamak için zaman ayırması gerekirken, hala umursamıyordu.

Umursadığı tek şey, Angie'nin onun penisinin etrafına sürdüğü kırmızı ruj izinin, onu kot pantolonundan çıkarıp, mutfak kapısından çıkmadan önce önüne çökerek yaptığı şeyin, duşta yıkanıp gitmiş olmasıydı.

Bunu kaybetmek hoşuna gitmemişti ama o gün yapması gereken bazı işler varken, lavanta, nane ve Evangeline kokması iyi olmazdı.

Kalçalarına bir havlu sardı, mutfığa gidip yiyecek bir şey var mı diye baktı (olmazdı, ama bir ay önce atılması gerekmeyen, fast food tavuk parçaları gibi bir şeyler kalmış olabileceğini umuyordu), telefonu tezgahın üzerinde çaldı ve ona baktı.

Telefonu eline aldı, ekranı açtı ve Evangeline ile ilgili her şey yüzünden, dün gece onun evine gittiğinden beri telefonunu kontrol etmediğini fark etti.

Aryas'tan üç cevapsız arama, Gerbil'den bir arama ve iki sesli mesaj vardı.

Kahretsin.

Sesli mesajlara baktı. İlk mesaj

Aryas'tandı.

"Beni hemen ara kardeşim," dedi. İkincisi Gerbil'indi.

"Haberler, önemli bir şey değil sanırım, ama bilmek isteyeceksin."

Neo-Naziler dünyayı ele geçirebilirdi ve Gerbil bunu "önemli bir şey değil" olarak tanımlardı, çünkü bir sığınakta yaşıyordu ve kendisi ve beş nesil çocuğu (eğer hiç çocuk sahibi olursa) için nükleer saldırıyı atlatmaya yetecek kadar dondurularak kurutulmuş erzak vardı. Yani mesajı her anlama gelebilir.

Aryas'ın üçüncü araması son gelen arama olduğu için Branch onunla başladı.

"Selam, aradığına çok şükür. Seattle'a giden uçağa binmek üzereyim ve yanımda götürmek istemediğim bazı endişelerim var," dedi Aryas selam olarak.

"Anlat bakalım," diye cevapladı Branch, tezgahında tost makinesi ve postadan başka hiçbir şeyin olmadığını görünce. Postaların hepsi "Sakin"e gönderilmişti, çünkü kimse onun varlığından haberdar değildi.

Yine de, bir sürü vardı. Postaya
ihtiyacı yoktu.

Kahve makinesine ihtiyacı
vardı. Ve bir bagele.

"Haber geldi. Onu aradığını biliyorum ama bağlantılarım, Evangeline'in tarifine uyan birinin son Pound'a girerken görüldüğünü söyledi. Bu, onunla iletişime geçmen anlamına gelmez ama kızımın, benim durdurmam gereken nedenlerle risk alıp almadığını bilmem gerekiyor. Bu yüzden onu bulmanı rica ediyorum."

Kahretsin.

Branch cevap vermediğinde Aryas, "Anladın mı?" diye sordu.

"Biri sana onun hakkında rapor mu veriyor?" Branch, bu fikri hiç beğenmedi.

"Pound'a, Dolce ve Gabbana podyumundan çıkmış gibi görünen, minyon, kıvrıkcık saçlı dominatriksler pek fazla gelmez, kardeşim. Bir arkadaşım, Pound'un güvenlik görevlilerinden birini tanıyor. Birlikte bira içiyorlardı. Sırlarını paylaştılar. Arkadaşımı tedirgin etti.

onun olup olmadığını bile bilmiyorum. Yani evet, dolaylı yoldan, eğer ciddi bir aptallık yapıyorsa ve oysa, biri Evangeline hakkında rapor veriyor."

Bu sorun değildi. Pound'da, kırbaç kullanmayı ustaca göstermiş olmasa bile ortalığı karıştıracaktı.

"O benim için oradaydı," dedi Branch. "Bir daha söyler misin?"

"Görünüşe göre, onunla oraya gitmeme kararımı onaylamadı. Beni buldu. Bunu paylaştı. Son iki gecemi onun evinde geçirdim."

Boşlukta bir sessizlik oldu.

"Sorun yok Aryas, o iyi," diye Branch onu rahatlattı.

"Hayatımda harcadığım en iyi beş bin dolardı."

"Bir daha söyler misin?"

"Hiçbir şey. Son iki gece mi dedin?"

Branch ordudaydı ve çoğunluğu erkeklerden oluşan bir "hükümet görev gücü"nde çalışmıştı.

Yine de, birlikte çalıştığı kadınlar genellikle çenelerini kapalı tutup dinlemeyi bilirlerdi.

Erkekler ise aptallar gibi konuşurlar ve bilgi ne kadar anlamsız olursa olsun, bilginin güç olduğunu düşünürlerdi.

Ve eğer dedikoduysa, akbaba gibi üzerine atarlardı.

Ve bu hiç değişmedi.

"Bu konuyu konuşmayacağız," diye uyardı Branch, posta yığınınına gidip hepsini tezgahın ucundaki çöp kutusuna süpürerek. Çöp kutusu yarısı dolu ve çok geniş değildi, bu yüzden bir kısmı yere düştü.

"Geri dönmeyi planlıyor musun?" diye ısrar etti Aryas.

"Tekrar söylüyorum, bu konuyu konuşmayacağız."

"Senin var."

Lanet olası Aryas.

Branch yine hiçbir şey söylemeyince adam, "Sonunda kafanı kışından çıkardın," dedi.

"Bu konuyu konuşmayacağımızı söylemedim mi?" diye sordu Branch.

"O nasıl?" diye sordu Aryas, ses tonunda ukala tavırları kaybolmuş, endişe yerini almıştı.

Branch, o sabah yaptığı hatayı paylaşmayacaktı.

Ama Aryas'ın endişelenecek bir şeyi olmadığını söyleyecekti. "Sanki hiç ayrılmamış gibi yeniden işinin başına döndü."

"Yani senin işin bitti demek." Lanet Aryas.

"Konuşmamız bitti," dedi Branch.

"Bekle," dedi Aryas çabucak. "Sen varken, Nibs babalık izninde. Pedro bir arkadaşını kaybetti, kanser, kötü bir şey. New Mexico'ya gitmesi gerekiyor. Tyler gıda zehirlenmesi geçirdi, iki gündür yok ve birkaç gün daha gelmeyecek gibi görünüyor. Bu da Tina Marie'nin Jake'in kız arkadaşıyla mini gemi seyahatine çıkmasına izin vermesinin kötü bir zamanlama olduğu anlamına geliyor. Kabindeki çocuklar işleri idare etmek için çabalıyorlar. Yarın gece yardım edersen iyi olur."

İyi olmazdı.

Bu, Evangeline'den bir gece uzak kalmak anlamına geliyordu.

Ama Aryas, Phoenix'te arkadaş olarak adlandırabileceği tek kişiydi.

Ve nakit ödeme yaptı.

Ayrıca Branch'ın ücretine de gözünü kırpmadı.

Tabii ki, uzaklarda bilinmeyen bir ülkede bilinmeyen bir kumsalda bir kulübede yaşamak için bir ömür boyu para biriktirmek, Branch'ın alabileceği tüm parayı alması gerektiği anlamına geliyordu. Kulübede yaşamaktan memnundu, ama oraya vardığında kendi ağaçlarından sallayabileceği hindistancevizi dışında başka şeyler de yemenin önemli olduğunu düşünüyordu.

"Anlaştık."

"Teşekkürler kardeşim. Leenie'ye selam söyleyecektim ama bana siktir git diyeceğini tahmin ediyorum."

"Haklısın."

"Görüşürüz, Branch" derken kahkahalar duyuldu.

Branch'ın "Görüşürüz" derken kahkahalar duyulmadı.

Bağlantıyı kesti ve Gerbil'i aramak için şortunu ve kot pantolonunu giyip, kesilmesi gereken saçlarını taradıktan sonra bekledi (Evangeline, iddia ettiği gibi hayatında olsaydı, ona sormalıydı, ister miydi?

Dommes'un saçlarla ilgili bir takıntısı vardı, Angie'nin o sabah onun saçını nasıl kullandığı da bunu kanıtlıyordu).

Gerbil'e yaptığı izlenemez araması bağlanmadan önce bir klik, bir pop ve iki klik daha duydu ve adam derin bir bariton sesle "Naber?" diye cevap verdi.

Gerbil, bir erkeğin Gerbil olarak adlandırılabilceğı herhangi bir nedenden dolayı Gerbil olarak adlandırılmıyordu.

Gerbil olarak adlandırılmıştı, böylece onu hiç tanımayan insanlar ona Gerbil demenin bir nedeni olduğunu düşünecek ve onu büyük ölçüde hafife alacaktı.

Aslında 1,80 metre boyunda, kaslı bir siyahiydi ve ortadan kaybolmadan önce, "Men of..." yardım takvimlerinde yer alması için birden fazla kez teklif almıştı.

Branch'ın itaatkar olarak yapmadığı tek şey bir erkeğı kabul etmektir.

Branch'ın asla yapmayacağı tek şey, oyunlarının tek şartının tek partnerli, sergilenmeyen (Pound'da olmadığı sürece, ama o da bitmişti) Femme-Domme oyunu olmasıydı, bir erkeğı almak.

Sadece bir kadının penisinin arkasında olması durumunda kıcının sikilmesinden hoşlanıyordu.

Hatta, sikin arkasında her zaman bir kadın olduğu için kıcının sikilmesinden hoşlanıyor olabilirdi.

Yine de, erkekliğine hiçbir zarar gelmediğini söyleyerek, Gerbil'in gördüğü en yakışıklı erkek olduğunu söyleyebilirdi.

Aynı zamanda, deniz piyadelerinden taktik görevler için teknik ve iletişim desteğı sağlamak üzere işe alınan bir dahiydi, ta ki yaptıkları işlerin kokusundan bıkip yeryüzünden kaybolana kadar.

Ama Branch, Rob ve Lex ile iletişimini sürdürmüştü.

Bu yüzden, Branch, yaralı ve silahsız bir halde, kendi komutanlığı tarafından tuzağı düşürölüp öldürölme üzereyken ormandan kurtarılmaya ihtiyaç duyduğunda ve o üzücü ülkenin kasaba dediğı yerde, bir fosseptik tankında mucizevi bir şekilde çalışan bir ankesörlü telefon bulunduğunda, ilk ve tek aradığı kişı Gerbil oldu.

Gerbil, ekibe ne olduğunu öğrendiğinde, Branch'e yardım etmek için elinden geleni yaptı.

"Beni aradın," dedi Branch.

"Evet, doğru. Blips, dostum. Yaklaşık on beş uyarı," diye cevapladı Gerbil. "Hayır, yirmi yap."

"Ben geek dilini bilmiyorum ve zihin okuma yeteneğim yok dostum, boşlukları doldur," diye cevapladı Branch.

"Tabii," dedi Gerbil iyi niyetle. "Bak, benim umursadığım her şeyle ilgili tüm dosyalarda etiketlerim var, tamam mı?"

"Anlıyorum."

Ve anlıyordu, ama zar zor.

Gerbil, her zamanki gibi umursamadı. Devam etti.

"Bu da, ilgimi çeken dosyalara erişildiğinde uyarı aldığım anlamına geliyor. Yani, Raines'in aptal olduğu için silinmemiş, gömülü kalmış tüm dosyalara etiketlerim var, ama bu konumuzun dışında ve sen bunu zaten biliyorsun. Konudan saptım. Kısacası, Rifle Team'in üstlendiği tüm görevlere ait dosyalara etiketlerim var. Ve bunlardan yirmisine erişilmiş."

Branch ölümcül bir sessizliğe büründü.

Bunun nedeni, hükümetin resmi olarak gayri resmi elit temizlik ekibi olan Rifle Team adlı ekibin sahadaki sorumlu teğmen olmasıydı.

Gerbil başka bir şey söylemeyince, "Ve?" diye sordu.

"Üç yıldan fazla bir süredir kimse bu dosyalara dokunmadı. Biraz araştırma yaptım. Kasabaya yeni bir adam geldi, bu adam Raines emekli olduğunda kendi seçtiği yedeğin yerine geçen kişi, ilk yedeğe ise daha fazla işleri batırmadan önce eşyalarını toplayıp siktir olup gitmesi rica edilmişti. Ve ortaya çıkardıkları bazı şeylerden, benim bile görmediğim bazı şeylerden, Raines'in sizlerin yaptığı bazı şeyleri onaylamak için üstlerinden onay almamış gibi görüldüğünü söyleyebiliriz. Ayrıca, bu pislik, iyilik karşılığında hiç de az olmayan miktarda para almış ve ekibi, sadece yeşil ışık yakılmamış, kimsenin hiçbir şey bilmediği bu görevlere ve diğer şeylere göndermiş gibi görünüyor, ki bunu hiç de şaşırtıcı bulmuyorum ve size bunun benim teorim olduğunu söylemiştim..."

"Gerbil, odaklan," diye bağırdı Branch. "Bu ne anlama geliyor?"

"Doğru, John. Yani, hükümet istihbaratı ve daha da önemlisi dış ilişkileri büyük ölçüde tehlikeye atmadan bu konuyu açığa çıkaramayacağı için soruşturma açamazlar. Ama Raines ortadan kayboldu."

Soğukluk midelerini kavurdu. "Ne oluyor lan?" diye bağırdı Branch.

"Benden değil, kardeşim. Rahat ol," diye Gerbil onu sakinleştirdi. "Nerede olduğunu tam olarak biliyorum. Ama emeklilik, gayri resmi olarak resmi olarak ofise gelip birkaç sohbet etmek için çağrıldığında görüldüğü kadar rahat olmaktan çıktı."

"Siktir," diye fısıldadı Branch.

"Önemli değil, John. Emeklilik zaten rahat değildi, her gün senin *yeniden* dirilip ona kurşun yedirmen korkusuyla yaşıyordu. Bu arada, sana başka bir Rottweiler aldığını söylemiş miydim? Başka bir Rottweiler. Şimdi dört tane var. Kaçarken fazla uğraşmadı ama dört köpeği de yanında götürdü. Sanki köpekler seni durdurabilirmiş gibi. Sanki senin eğitiminin ana hatlarını belirledikleri gün uykuya dalmış gibiydi."

Nedense bu, Gerbil'i derin ve gürültülü bir kahkahaya boğdu.

Branch bunu hiç komik bulmadı.

"Bu konuda ne düşünüyorsun?" diye Gerbil'in kahkahaları arasında sordu.

Gerbil hala kıkırdarak, hafif bir sesle cevap verdi: "Şey, benim gördüğüm kadarıyla, hükümet soruşturması yok, ama hükümet varlıklarının ciddi şekilde kötü yönetilmesi ve yabancı topraklarda resmi olmayan resmi faaliyetlerle izlenebilir bağlantılar var. Bunlar ortaya çıkarsa, en iyi ihtimalle şüpheli olan bazı ilişkiler daha da şüpheli hale gelebilir, bu dosyalar sansürlenmeyecek. Yok edilecekler. Ve Rifle Team gibi başka bir ekip, güvenlik açığı olarak değerlendirilebilecek herkesi halletmek için gönderilecek. Yani, sen öldün, ben de öldüm, Bahamalar'da ailemle Noel'i geçirmekten keyif alsam da, sormadığın için teşekkürler, geriye tek kalan Raines kaldı."

Lanet olsun.

Gerbil konuşmaya devam etti.

"Raines, yazıyı duvarda görüyor ve benim ara sıra sırf eğlence olsun diye çalıştırdığım milyar dolarlık alarm sistemi, *dört* Rottweiler köpeği ve yedi bin dolarlık

silahlar, kendi işinin içinde bir su birikintisinde seni bekliyor, onu ortadan kaldırıman için. O ortadan kayboldu."

Kahretsin.

Gerbil henüz bitirmemişti.

"Bilmem gereken şey, onu takip etmemi mi istiyorsun, ki bu zor değil ama kasabaya yeni gelen adamın bunu benim kadar kolay bulduğunu söyleyemem, yoksa onun yerini sızdırmamı mı istiyorsun, böylece yapılacaklar listenden boş bir gün bulduğunda kafasını uçurma görevini yerine getirebilesin?"

"Ölüm bir kurtuluştur. İntikam ise korkudur," diye hatırlattı Branch.

Gerbil sessiz kaldı.

"Neden dosyaları kendisi yok etmedi?" diye sordu Branch.

"Onları gömecek ve şifreleyebilecek benim kadar iyi birisi olmasaydı, bu iyi bir soru olurdu. Ama gömülmüş ve kırılması zor olsa da, yine de çok aptalca bir hareketti. Sorun şu ki, kasabaya yeni gelen adam Raines'i bulamayabilir, ama o aptal değil ve onları ortaya çıkaran, benim kadar iyi birini bulmuştur. Bu arada, Raines için çalışan, benim kadar iyi olan o kişi şu anda kayıp. Tahminimce, Potomac Nehri'nin dibine gömüldü."

Tanrım.

"Neden?" diye sordu Branch. "Ve neden şimdi? Kimse ortaya çıkarılacak bir şey olduğunu bilmiyorsa, neden birdenbire ortaya çıkarmaya başladılar?"

"İyi soru."

"Öğrenebilir misin?"

"Kardeşim, ben her şeyi yapabilirim." Başka bir şey söylemedi.

Branch sabırlı olmaya çalıştı.

Gerbil bir dahiydi, ama Branch'in tanıştığı diğer dahiler gibi, ki o da birkaç tane tanıyordu, hem öfkeli bir eksantrikti hem de sağduyu konusunda pek iyi değildi.

Sabrını bulduğunda, "Peki o zaman, Gerbil, *öğren*." diye emretti.

"Tamam," diye mırıldandı Gerbil. "Şimdi, Raines'le ne yapmak istiyorsun?"

"ABD hükümetinin ölüm mangasının onu bulmasından ve benim peşine düşmemden korkarak yaşamak, sence onunla ne yapmak isterim?"

"Kendi pisliği içinde yatarken, kurşunla vurulmayı beklesin," diye tahmin etti Gerbil.

"Sana boşuna dahi demiyorlar." "Mensa, öldüğümü sandıkları gün ağladı."

"Her bir üye mi, yoksa mecazi olarak mı konuşuyorsun?"

"Sen hep böyleydin, John. Ben hem güzelim hem de bir dahiyim, sen ise sadece güzelsin, bu yüzden ukala davranarak bunu telafi etmeye çalışıyorsun."

Branch, ağzının gerçekten bir gülümseme oluşturduğunu fark etti. Bu ona garip ve yanlış geldi, bu yüzden bunu yapmayı bıraktı.

Sonra yatak odasının kapısına yarı yolda durdu ve bir karar vermesi gerektiğini fark etti.

O gece onun evine gidip akşam yemeği pişireceğini düşünürsek, aslında karar vermesi gerekmiyordu.

"Sana söyleyecek bir şeyim var," dedi ve mutfağa geri döndü.

"Dinliyorum."

"Bir kadın var."

Yine boş bir sessizlik oldu.

"Henüz çok erken," diye devam etti. "Ve bir yere varacak gibi görünmüyor. Ama o benim hayatımda. Ne kadar süreceği belli değil ama ona göz kulak olmanı istiyorum."

"John, sen öldün," dedi Gerbil sessizce.

"Biliyorum dostum."

"Kimse seni aramıyor. Bir kadın sahibi olabilirsin, kardeşim," dedi sessizce. "Sana söyleyip duruyorum, istersen sana bütün bir hayat verebilirim."

"Raines'i bulurlarsa, beni ele verebilir."

"John, *sen öldün*," diye tekrarladı Gerbil. "Raines, bir kez hayata döndüğün için korku içinde yaşıyor. Onlar seni öldürdü, sonra *ben* öldürdüm ve ben daha iyi yaparım. Dört tane Rottweiler köpeği var çünkü hayaletlere inanıyor, bir tane görmüş. Ama adamlarını seni aramaya gönderdi, dosyaları da yok etmedi, ama ben yok ettim, hepsi Chicago morgunda bulunan kimliği belirsiz cesedin kesinlikle *sen* olduğunu bildirdiler. Hiçbir iz yok çünkü ben iz bırakmadım. Artık özgürsün."

"Özgürüm, neden biri bu görevleri ortaya çıkarıyor, Gerbil?"

"Öğreneceğim

." Öğrenecekti.

Ve Branch beklemek zorunda kalacaktı.

Ama o anda, açıklamak zorunda kaldı.

"Evangeline ve benim yeni olduğumuzu söylediğimde, gerçekten yeni olduğumuzu kastediyorum. Ama o iyi bir kadın ve benim bokumun onun hayatını mahvetmesini istemiyorum."

"Sen kendi pisliğini ormanda bıraktın, John."

Branch hiçbir şey söylemedi ama bunun doğru olmasını çok istedi.

Gerbil, her zamanki gibi, bir şey söyledi.

"Evangeline güzel bir isim."

"Soyadı Brooks. Phoenix adresi. Onu bulamazsan, sana adresini veririm."

"Onu bulamazsam, *puh*," diye alay etti

Gerbil. Tamam, şimdi aptalca davranıyordu.

"Sadece, bilirsin, dosyalarını etiketle ya da kimsenin onun eşyalarına dokunmamasını sağlamak için ne yapıyorsan onu yap."

"Hallederim."

"Teşekkürler dostum," diye mırıldandı Branch, buzdolabını açarak, içindeki tek şey olan küflü peynir parçasını ve kenarları kurumuş ketçap şişesini atmanın zamanının geldiğine karar verdi.

Siktir.

Kapıyı kapattı.

"Tanrım, kardeşim, kız çok güzel."

Onu çoktan araştırmıştı.

"Şu bukleler, vay canına. Gözleri de çok güzel," diye devam etti. "Sadece dosyalarını etiketle, Gerbil," diye iç geçirdi Branch.

"Peki, *etiketlemede* iyi eğlenceler. Neden bu sefer çekinmeden denemeye karar verdiğini anlayabiliyorum."

"Ben çekinmedim ki."

"Seks değil, *ilişki* demek istedim."

"İki gündür görüşüyoruz. Bu bir ilişki değil."

"Onu kollamamı istiyorsun, John. İki gün, ne iki günü. Onu kollamamı *istiyorsan, kollayacağım* lan."

Tanrım.

"Artık seninle konuşmayı bırakabilir miyim?" diye sordu.

"Umarım ona da bana yaptığın gibi 'çak, pat, teşekkürler hanımefendi' yapmazsın," diye alay etti Gerbil.

Ona hanımefendi dedi ama sert davranan oydu. Branch bunu paylaşmayacaktı.

"Sana yeni bir kimlik verip ev kurup çocuk yapabilmen için yeni bir isim verebilir miyim?" diye sordu Gerbil.

O anda Branch, Gerald Raines'e kurşun yedirmeyi istemiyordu.

Gerbil'e kurşun yedirmeyi istiyordu.

"Sen seçtin, kardeşim," diye hatırlattı ona.

"Ben ben bir bir günü günü ayarlama makyaj sahte kimlikler," Gerbil mırıldandı.

Tanrım, belki de Gerbil'i öldürmek

istememişti. Birinin *onu* öldürmesini istiyordu.

"O dosyaların neden açıldığını bul. Şimdi kapatıyorum." "John," diye seslendi Gerbil.

"Ne?" Branch sabırsızca sordu.

"Mutlu olmaya hakkın var. Hepimiz o boktan oyuna girmek için aynı saçmalıkları yuttuk. Görevlerin çoğu sağladı. İnsanlara yardım ettik. Hayatlar kurtardık."

"Onları da aldık."

"Bu bir askerin işi, kardeşim." "Ve bazı işler kirliydi."

"Bu da bir askerin işi." dediğinde sözleri daha ağırdı.

Ne yazık ki haklıydı.

"Bir düşün," diye ısrar etti Gerbil. "Bu güzel kızın, eğer iyi bir kadınsa, onu denemek ve seni mutlu etmek için ona bir şans ver."

Bu sözler, karanlıkta sizi dehşete düşürecek şeylerin tam olarak ne olduğunu bildiği için sığınağından nadiren çıkan ve henüz çocuk sahibi olmamış bir adamdan geliyordu.

"Bizim gibi adamlar için mutluluk mümkün mü, emin değilim, Cameron," diye cevapladı Branch sessizce.

"Bu tamamen doğru olabilir, kardeşim, ama gerçek ölüm umudun ölümüdür ve sen hala hayattayken o ölümü yaşarsan, ölmüş olmaktan farksızdır."

"Boş zamanlarında kişisel gelişim kitabı mı yazıyorsun?" Branch, ortamı yumuşatmak için şaka yaptı.

"Beni kızdırma dostum, çünkü eğer sen... kendinde bir şey için umut bulursan, o zaman bunun peşinden git, başka bir anneden olan siyahi kardeşin kendi umudunu yeniden canlandırmak için güç bulabilir. Ve belki, sadece belki, Rob, Di, Benetta, Lex ve Piz'in yaşayamadığı hayatları yaşarız, bu dünya benim bildiğim bok çukuru olmayabilir."

Bunu söyledikten sonra Branch, konuşmanın bittiğini anladı. Çünkü Gerbil telefonu yüzüne kapattı.

on

Pişman Değilim

EVANGELINE

Evangeline kocaman salatasına birkaç yaprak sapladı, çatalını kaldırdı ve bir lokma almadan önce Amélie'ye baktı.

"Bir düşünüyüm," dedi.

Öğle yemeği yiyorlardı. Leigh o sabah arayıp boş olup olmadığını sormuştu. Neyse ki, Leigh ile öğle yemeği yemeyi sevdiği ve uzun zamandır birlikte yemek yemedikleri için boş olduğunu söyledi.

Evangeline, bu davetin Amélie'nin onu desteklediği ve onun yerleşmesini sağlamak için hiç vakit kaybetmediği için geldiğini biliyordu.

Ve Evangeline de bu işe hemen koyulmaktan büyük mutluluk duyuyordu.

Hayvanlar için küçük bir barınak da bulunan bir veterinerde çalışan arkadaşı, ev arayan iki köpek ve üç kedinin fotoğraflarını paylaştıktan sonra, Evangeline bu öğle yemeğinin de kendisine bir evcil hayvan sahiplenmesini sağlamaya yönelik olduğunu fark etti.

Bunu can sıkıcı bulmadı ve şaşırtıcı da bulmadı. Amélie'nin tarzı böyleydi.

Amélie, Evangeline'in köpeğinin Kevin ile tanıştıktan yaklaşık bir ay sonra kanserden öldüğünü biliyordu. Kevin hayvanları sevmiyordu (o zaman onun kafasının bozuk olduğunu anlamalıydı) ve Honey'deki ve hayattaki ilişkileri hızla ilerlemişti. O zamanlar Leigh, ona nazikçe yeni bir aile üyesi edinmesini tavsiye etmişti, ancak Evangeline Kevin yüzünden çekinmişti.

Ondan sonra bunu yapmamıştı çünkü başka işlerle meşgul olmuştu ve yeni bir evcil hayvanı kabul etmek için gerekli zaman ve ilgiye sahip olmadığını düşünüyordu.

"Tamam, *chérie*. Hazır olduğunda Dr. Hill'in muayenehanesi orada," diye cevapladı Amélie.

"Şu anda kaç tane tüylü bebeğin var?" diye sordu Evangeline, bir lokma aldıktan, çiğnedikten, yuttuktan ve biraz daha çatalına aldıktan sonra.

"Seni özleyen, senin de tanıdığın iki güzel kedim var, bu yüzden mutlaka ziyarete gelmelisin. Ayrıca Olly için bir köpek aldık. O kendi köpeğini kaybetmişti ve zamanı da gelmişti."

Amélie'nin kedisi Cleo muhtemelen onu özlemişti, o kedi tatlı ve sosyaldir. Stasia ise ne yazık ki çok kötü muamele görmüştü, kedilerin soğukluğunu yeni bir boyuta taşımıştı, bu yüzden muhtemelen Evangeline'in varlığından bile haberi yoktu.

"Olly'nin durumu iyi mi?" diye sordu Evangeline, ona gülümsedi, sonra salatasından bir lokma daha aldı ve Amélie'nin yüzünün sevgilisiyle ilgili düşüncelerle yumuşayarak saf güzelliğe dönüşmesini izledi.

"Evet," diye cevapladı, sesi de ifadesi kadar yumuşaktı. "Senin adına sevindim Leigh," diye cevapladı Evangeline sessizce.

"Ben de. Umudumu kaybetmeye başlamıştım. O benim hayallerimin gerçeğe dönüşmesiydi."

Bu sözler Evangeline'in midesine bir yumruk gibi çarptı, ama bunun çok iyi mi yoksa çok kötü mü olduğunu tam olarak anlayamadı.

"Çok sevindim, onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi Evangeline.

"Ben de öyle, canım." Bakışları hafifçe değişti, ama Evangeline bunu fark etti. "Ve senin Honey'e geri dönmeni sabırsızlıkla bekliyorum."

Evangeline koltuğunda kıpırdadı ve dikleşti. "Leigh..." Leigh zarif elini kaldırdı (*yapabileceği* tek şeydi, Amélie'nin her şeyi zarifti).

"Tek söyleyeceğim bu, Evangeline. Bu konu hakkında başka bir şey söylemeyeceğim. Hoş geldin, biliyorsun. Hepimizin seni geri istediğini biliyorsun. Hepimizin senin iyileşmeni istediğini biliyorsun. Ve biliyorsun, şahsen, iyileşmeyi tamamlamak için gerçek benliğine, tutkularına, kim olduğuna dönmenin senin için birçok yönden çok önemli olduğunu düşünüyorum. Zamanının geldiğine veya zamanın olup olmadığına karar vermek sana kalmış. Ama şunu söyleyeyim, iyileşemeyen bir yara aldıysan, bu da anlaşılabilir bir şey. Bizim dünyamızda böyle bir güven kırılması aşılması çok zor bir şey.

Yargılama olmayacak. Hepimiz bunu da anlayacağız. Ve sen kendini bize nasıl verirsen, biz de seni öyle kabul edeceğiz."

Tanrım, Amélie'yi seviyordu.

Bu yüzden orada oturup, endişelenmesine gerek olmadığını söylemeden, az önce söylediği şeyleri dinlemek çok zordu. O, bu acıyı iyileştirmek için adımlar atıyordu.

Ama daha da önemlisi, orada oturup, hayatında bir kız kardeşe, onun seçtiği yol, bu çabasında ona eşlik eden kişi (bu anlamda onun eşi olduğunu bilmeyen) ve kırılmaz olduğu ortaya çıkabilecek bir adamda hayati bir kırılma yaratmaya çalışırken başına gelen yeni tür zorluklar hakkında konuşmamak zordu.

Bu, Evangeline'in Branch ile yaşadıklarında zaten hissettiği şekilde kalbini tekrar kırabilirdi, özellikle de o sabah ona verdiklerinden sonra, Kevin'in ona yaptıklarından çok daha zor iyileşecek bir şeydi.

Amélie iyi tavsiyelerde bulunurdu. Dinler ve paylaşırdı. Ya da Evangeline sadece bir dinleyici isterse, sadece dinlerdi.

Ama tek kelime bile edemiyordu. Ve bu çok kötüydü.

Lanet olsun, Branch'ın aptal gizlilik anlaşmasından nefret ediyordu.

Tek yapabileceği, arkadaşının gözlerine bakıp "Sanırım ben de o konuda ilerleme kaydediyorum" demektir.

Amélie'nin gözlerinde bir anlık rahatlama belirdi ve Evangeline, arkadaşının ne kadar derinden etkilendiğini gizleyerek onu korumaya çalıştığını anladı.

Bu da Evangeline'in son birkaç gün içinde olan biten her şeyi arkadaşıyla konuşamamış olmasının hayal kırıklığını daha da derinleştirdi.

"Her neyse, Leenie, her neyse," diye cevapladı Amélie.

Evangeline ona gülümsedi ve tekrar salatasına daldı.

* * *

O akşam, arabasında, Evangeline nefesini tutarak sokağının köşesini döndü.

Onun evi, sokağın sonundaki evden bir sonraki evdi. Sokak uzun değildi ve Branch'in kamyonetini evinin önünde park etmiş görünce nefesini verdi.

Tekrar nefes aldı ve umudunu bastırdı. Bütün gün bu mücadeleyi vermişti.

Sabah Branch ile olanlardan sonra bu umudu kaybetmişti. Onu kollarına alması. Paylaştığı her şeyi paylaşması. Sözleri. Öfkeli endişesi. Kişiliğinin ipuçlarını ortaya çıkarması. Ona Domme demesi. Onunla fiziksel olarak daha derin bir bağ kurmak istemesi. Ona "bebeğim" ve "tatlım" demesi ve ...

Angie.

Kimse ona Angie demezdi.

Bu sadece Branch'e aitti.

Ve o bunu çok seviyordu.

Ama bir gün geçmişti ve kıcını şeritlemek, akşam yemeğini onun hazırlayacağını söylemek ve kapıdan çıkıp gitmeden önce onu durdurup rujuyla penisine izini bırakmak dışında, ona herhangi bir talimat bırakmamıştı. Onun aklında olduğunu ve aklının onu istemediği yerlere götürmediğinden emin olmak için, onun kontrol ettiğini doğrulamamıştı.

Bu yüzden, onun kamyonetini garajında görmek ona büyük bir rahatlama verdi.

Ama dikkatli olması ve beklentilerini düşük tutması gerektiğini biliyordu.

Bir erkeğe, Branch gibi bir erkeğe bile, açıkça zevk aldığı iki orgazm yaşatmak ve bir orgazm yaşadıktan sonra onu kollarına almak için sabırsızlanacak kadar hafif bir ara vermek, doğru yönde atılmış bir adımdı.

Bu, onun geri çekilmek için bütün bir günü olmadığı anlamına gelmiyordu.

Bir engel aşıldı, diye düşündü, arabasını garajın altına park ederken, *o burada*.

Şimdi, devam edelim.

Çantasını ve evrak çantasını aldı, kapıyı açtı ve bacaklarını dışarı attı.

Eve girip onu yine kargo pantolon giymiş, bu sefer gözlerine çok yakışan lacivert bir tişört giymiş olarak aile odasından mutfığa doğru yürürken gördüğünde, bir kez daha rahatlamış hissetti.

Televizyon açıktı ve hava lezzetli kokularla doluydu. Adamın yüzüne baktı.

Kahretsin.

O zamanı geri çekilmek için kullanmıştı.

O oradaydı. Açıkça yemek pişirmişti. Kendini evindeymiş gibi hissediyordu, onun gelmesini beklerken televizyon izliyordu.

Ama rahat ve huzurlu değildi.

Rahatsızlığı önceki geceki gibi garip değildi, ama yine de oradaydı.

Ve ifadesi uzaklaşmıştı. O zaman

"Hayatım, ben geldim!" yoktu.

Ve hoş geldin öpücüğü de yoktu.

Branch'ın, genellikle Efendi veya Hanım'ın oyun sırasında yasaklayacağı veya izin vereceği bir samimiyet olsa bile öpüşmediğini hissetti.

Ama onlar, sahnenin her şeyin olduğu bir kulübün oyun odasında değillerdi.

Onlar, kadının evindeki yatağında ve kanepesindeydiler.

Branch'ın öpüşme fırsatı vardı.

Öpüşmek istediğini göstermek için fırsatları vardı.

İkisini de kullanmadı.

Evangeline, bu konuda duyduğu derin hayal kırıklığının, özenle kontrol ettiği umut balonunu delmesine izin vermedi.

Ama yine de hayal kırıklığını fark etti.

"Hey," diye seslendi, ona küçük bir gülümseme attı ve çantasını ve cüzdanını kapının yanındaki tezgahın üzerine attıktan sonra kapıyı kapatıp arkasından çıktı.

"Selam," diye cevapladı adam. "İşler iyi mi?" diye sordu.

"Evet. Yoğun. Belki de fazla yoğun. Biraz yavaşlamam lazım."

Adam cevap vermedi, sadece adanın yanında durup ona baktı.

Kadın biraz ilerleyerek ona yaklaştı, elini adaya koyarak kendini destekledi ve ayağını kaldırıp ayakkabısını çıkardı. "Sen? Günün iyi geçti mi?"

"Olabilirdiğin iyi."

Bu pek de neşeli bir cevap değildi.

"Ama iyi başladı," diye devam etti.

Diğer ayakkabısını da çıkardı ve ona bir bakış attı, kaşlarını kaldırdı.

"İyi mi?" diye sordu.

Ağzı tam olarak bir gülümsemeyle hareket etmedi ve konuyu değiştirmeden önce başını bir kez salladı.

"Tavuk enchiladas."

Kız ona baktı. "Ev yapımı mı?"

"Penisim var ama bu yemek yapamayacağım anlamına gelmez."

"Tabii ki hayır, en iyi şeflerin çoğu erkek." "Çoğunluğu," diye cevapladı.

"Bu sadece, yemek pişirmek gibi sıradan bir şey elit statüsüne ulaştığında, erkekler araya girip tüm övgüyü toplarken, sadece bir tost makinesi ile mucizeler yaratabilecek binlerce, muhtemelen milyonlarca kadın varken oluyor."

"Bundan şüphe etme," diye mırıldandı, gözlerindeki boşluk artık tamamen boş değildi.

Orada hafif bir ışık vardı, loş bir ışık, ama Branch ona ne verirse versin, o kabul edecekti.

"Akşam yemeği hazır mı?" diye sordu.

"Sen hazır olduğunda," diye cevapladı.

"Harika, tatlım," diye fısıldadı ve gözlerindeki ışığın anında söndüğünü gördü.

Ayağa kalktı, o ışığın yokluğunu ruhunu aydınlatmış ve her şey birdenbire kararmış gibi hissetti, ama bunu çabucak atlatarak, konuşmaya devam ederken o anahtarı "kapalı" konuma getiren şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. "Gidip üstümü değiştireceğim. Sen yemekleri hazırlar mısın? Bir saniye içinde dönerim"

"

"Ben hallederim," diye mırıldandı ve mutfakta hareket etmeye başladı.

Slingback ayakkabılarını merdivenlere taşıdı ve hızla elektrik mavisi renkli, sırt kısmı açık, bol kesim bir triko üst ve koyu gri, ipli, yumuşak triko yoga pantolonunu giydi.

Saçlarını başının üstüne topladı ve merdivenlerden aşağı inerken kendini cesaretlendirdi.

Üçüncü gündü. O, kısa süre önce hayata dönen bir Mistress'ti ve elinde şimdiye kadar gördüğü en zorlu sub vardı. O deneyimli bir sub olduğu için zorluğu bu değildi. Onun zorluğu çok daha farklı ve çok daha önemliydi. Ve o, okuduğu kadarıyla zorluk yaşamayan başka bir sub'dan ayrılırken bununla yüzleşiyordu.

Branch ve Kevin arasındaki tüm farklardan biri (çünkü hiçbir şekilde birbirlerine benzemiyorlardı), Kevin'ın zihnini karıştıran her neyse, onu saklamasıydı.

Branch ise zarar gördüğünü ve düzeltilmek istemediğini bir rozet gibi takıyordu.

Merdivenlerin köşesini döndü ve onu televizyonun önündeki viski rengi deri, derin koltuğunda gördü.

Tabağı sehpanın üzerinde duruyordu ve yanında bir kadeh kırmızı şarap vardı. Tabaktan buhar yükseliyordu ve ona doğru yürürken, tabağa koyduğu devasa porsiyonun lezzetli görüldüğünü fark etti.

Ayrıca Branch'in, onun evinde vakit geçirdikten, yemek pişirdikten, takıldıktan ve tam da onun oturduğu yerde, koltuğun kenarında, yine tabağının üzerine eğilmiş, gözleri televizyonda, oynandıktan sonra, evinde yeni bir rahatlık düzeyine ulaşamadığını gördü.

Ona baktı ve yukarı çıkıp üstünü değiştirene kadar geçen sürede, onun sertçe kapattığı boşluğun boşaldığını gördü.

O sabahtan beri geri çekilmişti.

Ama son on dakikada, tamamen geri çekilmişti. Kahretsın.

O, kanepenin arkasına dolaşıp yerine oturup tabağını almaktan başka bir şey yapmadı.

"Güzel görünüyor," diye mırıldandı. "Güzel," diye mırıldandı o da.

"Bana şarap doldurduğun için teşekkürler," dedi.

"Sorun değil," diye cevapladı.

Bir ısırık aldı ve televizyona bakarak onun yemek yemesini izledi. Vay canına.

Tadı güzeldi.

"Çok lezzetli, Branch."

"Beğendiğine sevindim,
Evangeline." Evangeline.

Angie

değil.

Kahretsin.

Bakışları ona döndü ve şöyle dedi: "HBO'm yok. Bunun iyi olduğunu
duydum. Bir süredir izlemek istiyordum. Senin için sorun olur mu?"

Evangeline ilk kez televizyona baktı ve *True Detective'in* ilk sezonunun
bir bölümü yayınlandığını gördü.

HBO GO'yu açmıştı.

Hiç izlememişti ama hep izlemek istemişti.

Branch'e dönüp, "Evet. İzlemedim ama izlemek istiyordum." dedi.

"Başından başlatmamı ister misin?" diye sordu. Kız

başını salladı. "Sonrasını sonra izlerim."

Çenesini eğip tekrar televizyona dikkatini vermeye devam etti.

Kadın yemek yedi. Şarabını yudumladı. Ona verdiği porsiyonun yarısını
bile yiyemedi, her ne kadar tavuk olağanüstü derecede yumuşak ve
lezzetli olsa da, nasıl başardığını öğrenmek istedi.

Sormadı.

Onun programını izlemesine izin verdi ve yiyebildiğini bitirdiğinde, onun
tabağını bitirdiğini görünce kanepeden kalktı.

Adam ona baktı.

"İzlemeye devam et, Branch. Ben hallederim." Adamın tabağını aldı.

"Daha fazla ister misin?"

"Hayır," dedi. "Bir

bira daha ister

misin?" "İyi olur."

Kafasını salladı, boş şişeyi aldı ve odadan çıktı. Şimdi kafası karışmıştı.

Geri döndüğünde, ona yeni bir bira şişesi verip mırıldanarak
"Teşekkürler" dediğinde ve yerine geri dönüp şarabını yudumlamaya
devam ettiğinde daha da şaşkındı.

Adam hala koltuğunun kenarında oturuyordu, sanki kalkıp koşarak
kaçacakmış gibi.

Ama orada oturuyordu, kadına acele etmesini, bir sahne yaratmasını, kendisini güvende hissedeceği yere götürmesini istediğini gösteren hiçbir işaret vermiyordu.

Yine de, garip bir durum yeniden ortaya çıkmıştı. Orada olmak istemiyordu ve bunu açıkça belli etmiyordu, ama bu duygu o kadar içselleşmişti ki, saklayamıyordu.

Kadın bunu anlamadı ve ne yapacağını bilemedi, çünkü adam aslında diziye izliyor gibi görünüyordu.

Ancak, jeneriği başladığında, uzaktan kumandayı aldı, onları susturdu ve doğrudan ona döndü.

Kadın ağzını açtı, hemen konuya girip onu olması gereken yere getirmek için hazırды.

Ama o ondan önce davrandı.

"Konuşmamız gereken birkaç şey var."

Kız ağzını kapattı.

O, "Tamam" demek için kapıyı açtı.

"Tamam," dedi ve durdu. Kız bekledi.

Bunu izlemek acı vericiydi ama adamın dikleşip koltuğuna oturması gerçekten çaba gerektiriyor gibiydi ve kız, bu çabanın sabah verdiği şaplağın hala adamın sırtını yakıyor olmasından kaynaklandığını düşünmüyordu.

Adam gövdesini ona doğru çevirdi.

"Bu sabah, sana anahtarını getirmeni söylediğimde..."

Oh, hayır.

Anahtarını kendisi istemişti.

Böyle bir talepte bulunmak için, oyun içinde olsa da, özellikle de gerçek hayatta, çok ama çok erkendi.

Yine de, o anahtarı getirmiş olması onu çok mutlu etmişti. Şimdi ise bu durumdan çok korkmuştu.

"... merdivenlerden aşağı atlayarak indir," diye bitirdi. Kız kafasını hafifçe sallayarak şaşkınlığını gösterdi.

Bu, onun duymayı beklediği şey değildi.

"Pardon?"

Sonunda, koltuğa yaslanarak kolunu koltuğun arkasına koydu ve bir an için, sırf ona bakmak çok kolay olduğu için, özellikle de koltuğunda, onun istemediği rahat bir pozisyonda, ona döndü.

çok rahat bir pozisyonda, özellikle de onun kanepesinde, ona dönmüşken, ona bakması çok kolaydı.

"Evangeline, üst kattaki oda bu evin ek binası." Şimdi daha da kafası karışmıştı.

Neden ona bunu söylüyordu?

"Evet. Biliyorum."

"Ve o merdivenler orada olmamalıydı. Onlar için uygun olmayan bir alana yerleştirildikleri için basamaklar çok yüksek ve merdivenler dar."

Bu çok doğrudu. Evi satın aldığında, o merdivenlere alışması uzun zaman almıştı.

"Evet," dedi yavaşça.

"Ve bu sabah onları atlayarak indin." "Öyle mi yaptım?"

"Evet."

Muhtemelen öyleydi. Branch ile büyük ilerleme kaydettiğini düşünerek o kadar heyecanlanmıştı ki, böyle bir şey yapabilirdi.

Aptal!

"Şey, ben..."

"Bir daha yapma."

Ağzını kapattı.

"Bu tehlikeli," dedi. "Düşüp boynunu kırabilirsin."

Kalbi, sanki bir çizgi filmdeki gibi göğsünden fırlayıp geri sıçrayacakmış gibi hızla atıyordu.

"Üç yıldır o merdivenleri kullanıyorum, Branch," diye sessizce söyledi.

"Bir daha yapma, Evangeline."

Hâlâ Evangeline.

Angie değil.

O anda, Branch'in bütün gün onun merdivenlerden düşeceğini düşündüğü ve bu konuda endişelendiği için ona emir verdiğini fark etti, ama umurunda değildi.

Belki de Branch ile geçirdikleri kısa sürede büyük ilerleme kaydetmişti.

"Tamam," diye kabul etti. "Bir daha yapmayacağım. Ya da bir daha yapmamaya çalışacağım."

"Bir daha yapma yeter."

Gülümsemeyi zorla bastırdı ve yumuşak bir sesle, "Bir daha yapmayacağım, Branch," dedi.

Yüzünde, anlaşılması zor, bir anlık bir ifade belirdi, o kadar çabuk kayboldu ki, onu gördüğünden emin olamadı.

Ama şok, inanamama, hatta şaşkınlık gibi görünüyordu, sanki kızın saçma gelebilecek bir şey hakkında tartışmaya başlayacağını düşünmüş gibi, ama sonunda onu kollayan oydu ve bu onun için bir anlam ifade ediyordu, ama kız için değil, bu yüzden tartışmak için bir neden yoktu.

O bunu atlattı ama tartışmanın bitmediğini açıkça belirtti. "Ve evde olmadığın zaman alarmı kurman gerekiyor ve çoğunlukla evdeyken alarmı kurmalısın. Ve evdeyken kapıları kilitle. İçeri girdiğinde kilitlemedin, bu sorun değil, çünkü ben buradayım, ama ben burada olmasam sorun olur."

"Şey, ben..."

"Söylediğim gibi alarmı kur ve kapıları kilitle, Evangeline." Sonunda anlamıştı.

Ve onun endişelerini gidermesi gerekiyordu.

"Bu sabah kulüpte olduğunu tahmin ettiğin şey bana olmadı. Olan şey..."

Adam onu keserek, "Bunu birazdan konuşuruz," dedi. Kız tekrar susdu.

"Alarmı çalıştır," diye emretti. "Ve kendini içeri kilitle. Ben burada olsam bile, bu akıllıca bir hareket. Bunu alışkanlık haline getir. Ayrıca dışarıya hareket sensörlü ışıklar taktırmalısın."

Bunun üzerine, başını salladı.

"Onları sevmiyorum Branch. Herhangi bir şey geçtiğinde, hayvanlar ya da rüzgar bile olsa, yanıyorlar..."

"Onlar, pisliklik yapmak isteyen pislikleri caydırır. O pislikler ne olursa olsun pisliklik yapacaklardır. Işıklarınızdan korkup komşunuzu seçmeleri ya da alarmınızı görmeleri kötü olabilir.

ama en azından pisliklerle uğraşmak zorunda kalan sen olmayacaksın."

"Hala hareket sensörlerini sevmiyorum..."

"Sen satın alma, Evangeline, ben alıp kuracağım. Bu bir rica değil."

Gözlerini kırptı.

Doğru, Branch hakkında henüz tam olarak anlamadığı bir şey vardı ve bu şey, onu gördüğü ilk saniyeden beri gözünün önünde duruyor, hatta yüzüne tokat atıyordu.

O itaatkâr biriydi.

Ama alfa itaatkâr biriydi.

Bu, onun itaatkarlığıyla ve erkekliğiyle birbirini dışlayan özellikler olmayabilirdi, ama o bu tür şeylere hiç dikkat etmediği için bunu bilemezdi.

Ama Branch, ona iş yaptırırken bile ona emirler yağdırıyordu ve o bunu fark etmemişti, muhtemelen bu onun ayrılmaz bir parçası olduğu için.

Ve o, sahne dışında, onun oturma odasında, sadece hayatta ona emir veriyordu. O sabah yatağında her yere dökülenleri saymıyorum bile.

Yani o, açık sözlü, biraz da yüzüne karşı *alfa* bir adamdı.

Hiç böyle biriyle birlikte olmamıştı. İş yerinde sadece dominant erkekler görmüştü.

Bunu fark edip deneyimleyince, bacaklarının arasındaki bölgenin karıncalandığını hissetti.

"Tamam, yakışıklı. Alışverişe çıkacağım."

"İyi," diye cevapladı ve anında kendini toparladı, çok hafifçe yüzünü buruşturdu, ama o yüzünü buruşturma da bacaklarının arasında bir karıncalanma hissettirdi.

Adam başka yere baktıktan sonra tekrar ona dönünce o his kayboldu.

Kararlı kararlı ifade yüzündeki yüzündeki yüzündeki yüzünde kaybolmuştu.

Şimdi ise kapalıydı.

"Paylaşmak istediğim bir şey var ve öncelikle şunu söyleyeyim, bunu paylaşırsam, gitmemi isterseniz, giderim. Bunu yapacağım ve bu çok kötü olacak çünkü bu

iyi bir şey. Bunun bir süre devam etmesini istiyorum. Ama kiminle yattığını bilmelisin."

Evangeline kıpırdamadı ve bu şaşırtıcı değildi çünkü onun sözleriyle birdenbire içini buz gibi bir soğuk kaplamıştı.

O devam etmediğinde, biraz zaman aldı ama sonunda zorla, "Tamam, Branch. Dinliyorum," dedi.

"Kulüpte sana ne olduğunu biliyorum çünkü oradaydım," dedi. "Aryas beni aradı. Onun için işler yapıyorum ve o gece olaydan sonra beni aradı. Sen beni görmedin çünkü kafan çok kötüydü. Ama o beni aradı ve ben oradaydım. O odada. Seninle birlikte."

Hissettiği soğukluk derin bir donmaya dönüştü ve ona sadece bakakaldı. "Bu sabah sana söylemeliydim ve söylemek istedim ama söylemedim ve keşke seni korumak için söylemediğimi söyleyebilseydim. Seni korkuturdum ve seni daha fazla korkutacak bir şeye ihtiyacın yoktu. Ama bunu seni korumak için yapmadım. Bunu yaptım çünkü aramızdaki ilişkiyi seviyorum ve zayıftım. Bunu kaybetmek istemedim. Ama bugün bunu düşündüm ve doğru olan şey senin bunu bilmen." "Tamam," diye fısıldadı.

"Henüz bitirmedim," dedi adam
kısa bir şekilde. Kız sessiz kaldı.

"O gece Aryas beni aradı ve Kevin'ı yakalamak için değildi. Kevin'ı zaten yakalamıştı. Kevin'la ilgilenmek içindi. Ve ben Kevin'la ilgilendim."

Evangeline nefesinin kesildiğini hissetti.

"Aryas'ın işleri hakkında konuşmak bana düşmez, o yüzden konuşmayacağım," dedi. "Söyleyeceğim şey şu: Aryas'ın iletmek istediği bir mesaj olduğunda, onun kişiliği ve itibarı sayesinde bunu iletmekte çok başarılıdır. Bazen, mesajın unutulmadığından emin olmak ister. Onun için yaptığım işler sadece bu değil, ama böyle bir durumda beni arar."

O devam etmediğinde, zayıf bir şekilde
başını salladı. Böylece devam etti.

"Beni çağırdı. Ve ben onun mesajını ilettim. O da, o pisliği dövüp sonra da lanet olası hayatını mahvetmekti."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı kadın.

O, kadın hiçbir şey söylememiş gibi devam etti.

"Aryas ile olan ilişkinizi göz önünde bulundurarak, onun iletmek istediği mesajın bu olmadığını bilmeniz önemlidir. Ama size söylediklerimi tam olarak anlayabilmeniz için, size kendimden küçük bir parça vereceğim."

Aman Tanrım.

O zaman, bunu sözlerle ifade etmedi.

Ama sözlerin derinlerde yankılandığını hissetti.

"Bir kadın tanıyordum ve o benim için önemliydi. O her şeyi mahvetti, aptalca bir şey yaptı ve kafasını, sorunları ne olursa olsun umurunda olmayan bir pislik tarafından parçalattı. Bu gezegende, onun yanlış yaptığını düşünmeyecek kadar iyi kalpli kimse yoktur. Kadın erkekleri bağlayıp kıçlarına şaplak atmayı seviyor olsa bile. Kevin sana yaptıklarından sonra ona bir fırsat bulduğumda, Aryas'ın istediğinden daha fazlasını yaptım ve bunun bir nedeni vardı. Bilmen gereken şey, bunun bir nedeni olduğudur. Hiçbir tetikleyici yoktu. Ne yaptığımı, neden yaptığımı tam olarak biliyordum ve bunu kasten yaptım."

O durakladığında, Evangeline sadece başını salladı, onun tanıdığı kadın hakkında anlattığı hikayeye büyük bir üzüntü duyuyordu ve geri kalan her şey hakkında daha da fazla üzüntü duyuyordu.

"Ama benim tek motivasyonum o değildi," diye devam etti. "Seni gördüm, kanlar içinde, berbat halde, nefes almakta zorlanıyordun çünkü o, senin gibi küçük bir kızın kaburgalarını kırmıştı, güvenin en önemli olduğu o odada, ve o güveni hayal edilebilecek en kötü şekilde bozmuştu. Ama daha da kötüsü vardı. Sen o adamı önemsiyordun ve o sana saldırdı, bu yüzden benim motivasyonum sen de oldun."

Aman Tanrım, diye düşündü yine. "Tamam, Branch," dedi sessizce. O konuşmaya devam etti.

"Ve yine, kontrolümü kaybetmedim. Kontrolümü kaybetmediğimi birden fazla nedenden dolayı bilmelisin. Bilmelisin çünkü benim yanımda uyuyorsun ve bunu yapmaya devam etmek isteyip istemediğine karar vermek için ihtiyacın olan bilgiye sahip olmalısın,

yanında uyuduğun adamın benim yapabildiklerimi yapabileceğini, bunu bir amaç için ve ne yaptığının tam olarak farkında olarak yapabileceğini bilmelisin."

Derin bir nefes aldı ve sözlerini bitirdi.

"Şimdi, bir karar vermen gerekiyor ama bunu yapmadan önce birkaç şey daha paylaşacağım."

Kadın yine başını
salladı. Adam yine
devam etti.

"Birincisi, bildiklerini doğrulamak. Kevin halledildi ve sana bir tehdit oluşturmuyor, bir daha hayatına girmeyecek. İkincisi, kim olduğum ve neyden hoşlandığım konusunda bir sorunum olmadığı gibi, o tür bir işte yaptığım şey konusunda da hiçbir sorunum yok. Hayatımda pişman olduğum şeyler var, ama bu onlardan biri değil. O adamın çıldırıp sana öfkesini boşaltmasının arkasında ne olabileceği umurumda bile değil. Zarar görmeyi hak etmeyen birine zarar vermezsin. Bir kadına kesinlikle yumruk atmazsın. Ve sana güvenen ve kalbinde sana yer ayıran birine kesinlikle zarar vermezsin. Bence, bir kadına, çocuğa veya onları seven birine yumruk atan her pisliğin çenesi kırılmalı ve hayatı mahvolmalı, bu boktan durum sona ererdi. Ama bu olmadığından, devam ediyor. Ama ben, sana zarar veren adamın bir ders almasını sağlayacak konumdaydım. Ben de ona dersini verdim. Ve pişman değilim."

Konuşmayı kesti ve Evangeline öylece oturdu.

Aslında, öylece oturmadı.

Kafasında kelimeler uçuşurken orada oturdu.

Bu sabah onları atlادين... Bir daha yapma.

Sadece alarmı kur ve kapıları kilitle, dediğim gibi, Evangeline.

Sen almazsan, Evangeline, ben alıp taktırım. Bu bir rica değil.

*Sen önem önemsedin erkekerkekve o çekti seni
seni bu yüzden benim motivasyonum da sendin.*

*Ama sana zarar veren adamın bir ders almasını sağlayacak
konumdaydım. Bu yüzden ona dersini verdim. Ve pişman değilim.*

Ve...

Bunu alacağım ve bu çok kötü olacak çünkü bu iyi bir şey. Bunun bir süre devam etmesini istiyorum. Ama kiminle yatıp kalktığını bilmelisin.

"Senin için doğru olan seçimi yapmalısın, Evangeline," Branch onun düşüncelerini böldü ve o da ona odaklandı. "Gitmemi istiyorsan, giderim. Zamana ihtiyacın varsa, giderim ve numaram sende var. Kim olduğumu ve şu anda bildiğin şeyleri kabul edebilirsen ve ilişkimizin devam etmesini istiyorsan, beni ara, geri gelirim. Ama yapamazsan, dediğim gibi, bu çok kötü olacak, ama anlarım ve senin doğru bulduğun kararı saygıyla karşılarım."

"Emin değilim," dedi sessizce, "aile içi şiddet sığınma evlerinin misyonlarını 'Çenesini kırarak ve hayatını mahvederek iyileştirme' olarak değiştirmeleri gerektiğinden." Bir süre durdu ve "Ama değiştirmeliler," diye bitirdi.

Yüzündeki uzaklık kayboldu ve kadın, daha önce fark etmediği vücudundaki gerginliğin hafifçe gevşemeye başladığını gördü.

Böylece hemen şarap kadehini bir kenara koydu ve kanepede ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü.

Ona doğru kısa bir mesafe sürünerek yaklaştı, yaklaştığında dizlerinin üzerine oturdu ve yüzünü onun yüzüne yaklaştırırken elini kaldırıp boynunun yanına koydu.

Başparmağıyla onun çenesini okşayarak, "Bu dürüstlüğün için teşekkür ederim, Branch," diye fısıldadı.

O, kadının gözlerine bakarak hiçbir şey söylemedi. Kadın da öyle yaptı.

"Bunu düşünmek için fazla zamanım olmadan, Kevin'ı tanıdığım ve haklısın, onu önemseydiğim için, onun yaptığı şeyi yapmasına neden olan sorunları aşacak gücü bulunduğunu umduğumu itiraf etmeliyim. Ama yine de, senin ona verdiğin dersin benim için sorun olmadığını anlamak için çok uzun süre düşünmeme gerek olmadığını, çünkü onu önemsiyordum ve onun beni rahatsız eden şeyi benimle paylaşma fırsatı vardı ama bunu yapmadı. O beni incitti. Eğer farklı bir insan olsaydım, hayatımın gidişatını geri dönüşü olmayan ve trajik bir şekilde değiştirebilirdi. Ve eylemlerin sonuçları vardır. Belki, seçim yapabilseydim, sonuçları bu kadar aşırı olmazdı. Ama onun incittiği, güvenini kırdığı tek kişi ben değildim.

onun eylemlerinden etkilenen tek kişi ben değilim, bu yüzden onun eylemlerinin sonuçlarını sadece ben belirleyemem."

Elini ęenesine getirip parmağını alt dudağına sürtmek için elini ayarladı ve onun dokunuşuna gözlerinin tepki verdiğini görünce karnının eridiğini hissetti.

Ama onun dikkatini buna çekmedi.

Konuşmaya devam etti.

"Bunu paylaşmanın kolay olmadığını tahmin ediyorum, ama bunu yaptığın için çok mutluyum, çünkü orada oturup seni dinleyene kadar kafamda tüm bunları zememiştim. Onun benim sorunum haline getirdiği sorunlar, hala kim olduğumu, hayatımı nasıl yaşadığımı ve kim olduğumu düşündüğümü şekillendiriyordu. Senin sayende bunu bırakmam gerektiğini fark ettim. Sorun ondaydı. Herkes yle diyordu ama gerçekten sorun sadece ondaydı ve benim bununla hiçbir ilgim yoktu, bu yüzden beni bu sonuca ulaştırdığın için sana da teşekkür etmeliyim çünkü sonunda bunu bırakmak *harika bir* duygu."

"Angie," diye fısıldadı.

O geri dönmüştü.

Ve sevinçle doldu.

Ama bunu belli etmedi, sadece şunu paylaştı: "Ben de aramızdaki ilişkiyi seviyorum Branch, ve bunun bitmesini istemiyorum, lütfen gitme. Çünkü, bu gece dünyanı sallayacağıma söz vermiş olsam da, bunu aceleye getirmemeye karar verdim, bu yüzden biraz sallayıp, ben hazır olana kadar beklentinin tadını ıkarmana izin vereceğim."

Bu, onun güzel gözlerinin parlamasına neden oldu, çok daha yüzeyseldi ve o, bunu onu öperek ödüllendirmek istedi.

Ama o bunu istemeyebilirdi, bu yüzden bu bir ödül

olmazdı. Ona istediği dl vermek zorundaydı.

Diğer elini onun çenesine kaldırarak, "Tekrar teşekkür ederim, bebeğim" diye mırıldandı.

"Eski erkek arkadaşını dvdğm için mi teşekkür ediyorsun?" Kız hafifçe başını salladı.

"Bunu benden saklamadığın için teşekkür ediyorum. Belki istemedem, ama yine de oldu, olanları farklı bir perspektiften görmemi sağladığın için teşekkür ediyorum.

Bu, benim için anlamlı bir bakış açıydı. İhtiyacım olan bir bakış açısı. Dürüst olduğun ve yatağında kimin olduğunu bana söylediğin için teşekkür ediyorum, böylece onun orada kalmasını isteyip istemediğime karar verebiliyorum, bunun benim için önemli olduğunu tahmin edebiliyorum."

İki eliyle onun elmacık kemiklerini okşadı ve konuşmaya devam etti.

"Gelecekte, Kevin'a verdiğin ders için pişmanlık duymadığın, o tür bir adam olduğun için sorun yaşayacağımı düşünüyorsan, lütfen endişelenme Branch. Birlikte geçirdiğimiz kısa sürede, bana birçok yönden nasıl bir adam olduğunu gösterdin, hiçbir şeyi saklamadın. Yaptığını yaptın. Sebeplerin vardı. Bu sebepleri benimle paylaştın. Ve ben buna tamamen katılmasam da, pişmanlık duymuyorsun ve ben de buna tamamen karşı *çıkmadığım* için sana pişmanlık duymanı söylemeye hakkım yok. Seni sadece üç gündür tanıyorum ve senin hakkında asla anlayamayacağım çok şey olduğunu biliyorum. Ama sahip olduklarımdan memnunum, belki de özellikle bu gece bana verdiklerinden, ve sadece enfes enchiladalardan bahsetmiyorum. Yani ben iyiyim, yakışıklı.

Gözleri kadının ağızına kaydı, ona doğru sallanıyor gibiydi, kadın nefesini tuttu, karnında bir kelebek kanat çırpıyordu, ama adamın gözleri tekrar kadının gözlerine döndü ve homurdandı, "Şu anda dünyamı sallamanı istiyorum, Angie."

Onun güvenli yerinde.

Kendisi olabileceği ve hiçbir şeyi saklamadan (ya da en azından *her şeyi* saklamadan) gösterebileceği yerde.

Ama ona Angie demişti. Ve

bu onun için işe yaradı.

"Tamam, bebeğim," diye fısıldadı, "Dünyanı sarsacağım."

Gözleri tekrar dudaklarına kaydı, ama sadece bir anlığına, sonra tekrar gözlerine döndü.

Onu güvenli yerine götürme zamanı gelmişti.

"Sabredenlerin sonunda iyi şeyler elde edeceğini sana öğrettiğimi umuyorum, bakalım ne kadar sabredebilirsin. Televizyonu kapatmanı istiyorum. Sonra çıplak olmanı istiyorum Branch, kanepenin benim tarafımda dur. Bu gece kitap okumak ve birkaç kadeh şarap içmek istiyorum yakışıklı. Ama eminim ki senin o güzel sikini görmek, dokunmak, öpmek, emmek isteyeceğim anlar da olacak.

topları da. O yüzden pozisyon al, bacaklarını hafifçe aç, böylece istersem kışına da ulaşabilirim, ellerini başının arkasında birleştir. Döndüğümde sert olmanı istiyorum. Şimdi mutfağı temizleyeceğim, ama gitmeden önce şunu bilmem lazım, her şey anlaşıldı mı?

Gözlerinde biriken ateşi *tam olarak* saklayamadığından, anladığını biliyordu.

Ama yine de cevap verdi: "Evet, hanımefendi." Ona gülümsedi.

Ona başka bir şey vermek istedi. En azından dudaklarına küçük bir öpücük.

Bunun yerine, onu bırakıp geri çekildi ve emretti: "Lütfen gecikme, Branch. Mutfaktan senin benim için hazırlanışını izleyeceğim."

Kanepeden kalktı, o da kalktı. Mutfağa gidip ortalığı topladı.

Aynı zamanda izledi.

Ve az önce olanları zihninde filtreledi.

Bu sabah onları atladın... Bir daha yapma.

O önemsiyordu.

Onu önemsiyordu.

Onun güvenliğini önemsiyordu. Kendine dikkat etmesini önemsiyordu. Sadece merdivenlerden atlayarak inmesini değil, alarmı, kilitleri, hareket sensörlü ışıkları da önemsiyordu... ve kim olduğunu saklamıyordu. Onun, belki de kalbini açıp geçmişinin her saniyesini paylaştığı kadar ayrıntılı olmasa da, yatağına kimi aldığını anlaması için gerekenleri ona verdi.

Kevin'dan sonra, bu bir armağandı.

Branch, Branch olduğu için, Evangeline bu hediyenin ne kadar değerli olduğunu çok iyi biliyordu.

Ve bu ona umut verdi. Onun talimatlarını yerine getirdikten sonra ona mesaj atmasından çok daha fazla. Onunla birlikte olabilmek için, kendini garip hissettiği bir durumda rahatsızlığını göğüsleyerek evine gelip akşam yemeği hazırlamasından çok daha fazla.

Evet, çok daha fazlası. Çok, çok daha fazlası.

Bunu hissettiği için aptal olduğunu düşünerek dehşete kapıldı.
Ama tüm gücünü buna verse bile, bunu durduramazdı.

* * *

O gece geç saatlerde, alarmı kurduktan sonra (kodu aramak zorunda kalmıştı, o kadar uzun süredir kullanmamıştı), Evangeline merdivenleri çıktı, sahanlıkta döndü ve Branch'i bıraktığı gibi gözleri ona takıldı.

Bağlı, kalçaları yastığının üzerinde, dün gece onu bıraktığı ve yarım saat önce bıraktığı gibi.

Yatağa yaklaşırken klitorisi titredi, meme uçları sertleşti ve dudakları gülümsemeye kıvrıldı. Onun güzel penisinin sertleşmiş ve pamuğa yaslanmış olduğunu, testislerinin sıkı bir şekilde çekildiğini ve o sabah onun sopasının ısırdığı kalçalarında ve uyluklarında soluk pembe izler olduğunu gördü.

O kadar zaman geçmesine rağmen onun hala sert olmasına şaşırmadı. Kitabı ve yenilenen şarap kadehi ile kanepeye gittiği andan, onu yatağa bağladığı ana kadar, o başının arkasında elleri bağlı olarak yanında durdu ve o okudu (yanında uzun boylu, yakışıklı, büyük, güzel, sert bir penisi olan bir adam olduğu için pek bir şey anlamadan) ve şarabını yudumladı.

Ve oynadı.

Bu acımasızca değildi.

Onun da bu tür oyunları seven bir alt olduğunu fark etmek çok hoştu, çünkü oyun ne kadar uzun sürerse, o kadar sertleşiyordu ve sonunda ona dokunduğunda o kadar büyük tepki veriyordu ki, son birkaç seferinde inlemelerini tutamadı.

Ve tam o anda, onun mükemmelliği kadar saf olan bir şekilde, onu uykuya hazırlamak için gerekli olan şeyleri taşıyarak yatağa yaklaştı.

Elini onun ayak bileğinin arkasına dokundurdu ve baldırındaki kasların ve uyluk arkasındaki tendonların gerildiğini görünce gülümsemesi daha da büyüdü.

Hafif bir dokunuşla böyle tepki veriyordu.

Onun büyük çocuğu, onun ciddiye geçmesi için hazırdı.

Dizlerinin zerine çökerek yatağa tırmandı, elini baldırından uyluğuna, kalçasına doğru kaydıldı ve yanında getirdiği şeyleri bir kenara koydu.

"Bir gün istiyorum, Branch," diye fısıldadı, diğer dizinin arkasına elini koyup uyluğuna doğru kaydırarak, "seni benim için böyle bağlayacağım ve sen bütün gün benim için bu pozisyonda kalacaksın. Ne zaman istersem gelip, taşaklarıyla oynayabilir, sikini okşayabilir, kıcıını tokatlayabilir, seni yalayabilir, kıcıını doldurabilir, sikebilirim."

İki elini kıcıına koydu ve başparmaklarıyla kalçalarını derinlemesine masaj yaptı, onun acıdan inlemelerini duydu, onun şeridini bastırırken, o sesi amında hissetti.

"Belki de koşum takımıyla." Bir elini aşağı kaydıldı ve testislerini okşadı ve dokunuşuyla kıcıının sıçradığını izledi.

Evet.

Tamamen mükemmeldi.

"Taşaklar ve çene," diye devam etti. "Başını geriye doğru zorla. Saatlerce benim için kambur durmanı sağlayacağım."

"Günü seç," diye homurdandı, o elini tekrar kıcıına kaldırıp masaj yapmaya devam ederken, "Ben buradayım."

Branch'tan daha
fazlası. O da kabul
etti.

"ok iyi," diye mırıldandı, başparmaklarını batırıp masaj yaptığı alanı genişleterek, kıcıını, kalçalarının st kısmını, belinin altındaki omurgasının yanındaki kasları masaj yaptı, sonra tekrar aşağı indi ve onu sertçe açtı.

"Siktir," diye tısladı.

"Bu gece dünyanı altüst ettim mi, Branch?"

"Evet, efendim," diye cevapladı.

"Henüz bitirmedim."

"Harika," diye mırıldandı, ciddi gibi görünüyordu ama yine de hazırlıklıydı.

Kadın onun bu yönünü
seviyordu. Çok seviyordu.

Onu bıraktı ve getirdiği iki havluyu yastığın altına sıkıştırdı, çünkü bu gece hareket etmiyordu, ama onun büyük oğlu boşalabilirdi ve o gün çarşafları zaten değiştirmişti,

tekrar yapmak ya da onun menisinin yatak pedine sızıp onu da yıkamak zorunda kalmak istemiyordu.

Sonra getirdiği tüpün içinden bolca sıvı sıkıp, işaret parmağı ve orta parmağıyla onun kıvrımına sürdü ve hedefine ula tı ında tereddüt etmeden ikisini de içine daldırdı.

Ba lı ı, elleriyle ba larını kavrayıp salladı ında sallandı ve ba ı geriye doğru fırladı.

Evet, o çeneyi kontrol altına alıp onun için arkaya doğru e ilmesini sa layacaktı.

Tanrım.

Muhteşem.

"İyi hissediyor musun?" diye gereksizce sordu.

"Tabii ki," diye homurdandı.

Kız parmaklarıyla onu becerdi ve tüm vücudunun ba larına karşı gerildi ini, bunu kabul ettiğini ve hoşuna gittiğini izledi.

"Tanrım, saatlerce seni sikilirken izleyebilirim," diye saygıyla fısıldadı.

"O zaman yap," diye meydan okudu, ama sesi kaba çıkmıştı.

"O zamanı bulacağız, bebeğim, söz veriyorum," diye fısıldadı, parmaklarını çekerek, ve o çok hoş ama aynı zamanda hayal kırıklığına u ramı  gibi bir nefes verdi.

Evet, hoşuna gitmişti.

Kadın onun mücevherini aldı, bir eliyle bir tarafını açtı ve fi in ucunu onun k  ına koydu.

"Bir şey eksik, yakışıklı." "Evet, eksik," diye homurdandı.

"Geri istiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum."

Tanrım.

O da bunu sevdi.

"Benimle doldurulmak ister misin?" "Tabii ki."

Bayıldım.

"Mücevherini iste, Branch."

"Beni doldur, Evangeline, beni seninle doldur. Mücevherimi ver bana. Hanımefendi, lütfen."

Yavaşça içeri kaydirdi, yardım etmek için kıcını yukarı kaldırmasını ve onu açarken başını geriye doğru eğmesini izledi, ve o onu kapattığında yüzü yastıklara düştü ve bir nefes daha verdi.

Onunla dolu kıcını içine aldı. Evet.

Artık o tam anlamıyla mükemmeldi.

"Şimdi, gösterimi istiyorum," diye fısıldadı, elini onun kaya gibi sert sikine dolayarak. "Kendini oraya götür, Branch. Mücevherimi benim için sergile. Bana ne kadar güzel olduğunu, benim olduğunu göster. Ve hazır olduğunda boşal."

Hiçbir şey
söylemedi. Ama
söyleneni yaptı.

Onun, yatağa bağlı yumruğunu, kıcından parıldayan mücevheriyle sikmesini izlerken, keşke kendi orgazmını da beklemeye karar vermeseydi diye düşündü. Böylece, onun dünyasını sarsacak an geldiğinde, ikisinin dünyasını *da* sarsabilirdi.

Sonunda boşaldığında, ona verdiği ilk iki orgazm kadar olağanüstü olmayabilir, ama yine de muhteşemdi.

Ve asıl mesele de buydu. Gerçek zevk geldiğinde, onun hazır olması gerekiyordu.

Her neyse, bunu her seferinde ondan zorla elde edemezdi, yoksa sonunda işlevini yerine getirecek gücü kalmazdı ve bu hiç de iyi olmazdı.

Onu tamamen boşalttıktan sonra, elini nazikçe çekti ve bezleri birbirinin üzerine katlayarak uzaklaştırdı.

Sonra ellerini onun kıcına koydu, bir başparmağını pluguna koydu ve sırtının alt kısmını öptü, başparmağıyla hafifçe bastırdı ve "Benim mücevherimle uyu, bebeğim" dedi.

"Tabii ki, Angie."

Cildine karşı sırttı. Onu içinde
sevdi.

O da bunu çok sevdi.

Yatmaya hazırlanmak için kısa sürede işini
bitirdi. Ve Branch'ın yanına katıldı.

on bir

Paylaşmıyorum

BRANCH

"İyi mi?"

"Tabii ki
evet." "Daha
fazla?"

"*Tabii ki.*"

"Al şunu,
bebeğim." "Ver
şunu, Angie."

Siktir, siktir, *siktir*.

O da öyle yaptı, bağları çözülmüş, yanağı yastıklara gömülü, dizleri hafifçe çekilmiş, emredildiği gibi, o da emredildiği gibi hareketsiz kalarak pozisyonunu korurken, onun kışını pluguyla aldı.

"Sikim sana ihtiyaç duyuyor, Angie," diye
homurdandı. "Hmm."

"Lütfen,
hanımefendi." "Çok
tatlı."

Daha hızlı gitti.

Başını geriye doğru eğerek avuçlarını yatağa bastırdı.

Geniş tıpanın ucu tam da ihtiyacı olan yere tekrar tekrar çarptı ve lanet olsun, boşalacaktı.

"*Hanımefendi.*"

"Sikişmeyi seviyorsun, değil mi Branch?" "Senin
yaptığın şekilde sikişmeyi çok seviyorum Angie."

"Daha fazla al."

"Sikimi sıvazlayayım."

"Henüz değil."

"Siktir," diye tısladı.

Ona devam etti ve onun izni olmadan, ya da kendisinin izni olmadan, eli başlığa doğru fırladı ve bunu yaptığında, "Dizlerinin üzerine çök, ellerini başının arkasına koy" diye emretti.

Dizlerinin üzerine çöktü, tıkaç yerine oturduğunu hissetti ve kız onun arkasında duruyordu, bir eliyle taşaklarını avuçladı, diğer eliyle sikini kavradı ve pompaladı, o da ellerini başının arkasında birleştirdi.

"Bırak," diye fısıldadı.

Adam bıraktı ve kadının eline boşaldı. "Boşalmam lazım," diye homurdandı. "Boşal," diye fısıldadı kadın.

Adam sırtını kavisledi, kadın pompaladı, sıktı ve adam, kadının onu yerleştirirken altına koyduğu havluya boşaldı.

Vücudu sarsıldı, penisi kadının yumruğundan dışarı çıktı ve orgazm titremeye dönüşene ve yatakta öne doğru düşene kadar havluya boşalmaya devam etti.

O tutmaya devam etti ve onunla birlikte gitti, elleri hareket etmeden, sadece onu sıcak ve tatlı bir şekilde tuttu, sanki vücudu onun üzerine kıvrılmış, göğüsleri sırtına bastırılmış gibi.

Sıcak ve tatlı.

"Seni daha sonra hazırlamak için gelmene izin vermek istememiştim, ama nefes alırken çok güzelsin, bebeğim," diye fısıldadı onun cildine. Sesi hayranlıktan eğlenceye dönüştü ve devam etti, "İyi ki önceden düşünerek havluyu sermişim. Bunu gördükten sonra, daha fazla çamaşır yıkama havamda değilim."

Kahretsin, o gece Aryas için çalışması gerektiği için ona *daha sonra* olacağını söylememişti.

Şimdi o zaman değildi.

Şimdi, onunla seviştikten sonra harika hissetme, aklını toplama ve onu hissetme zamanıydı, sıcak ve tatlı, etrafında, onun tutuşu onun aletini ele geçirirken, bir süreliğine ona gerçek anlamda verebilen adammış gibi davranabilirdi ve sonra o anıyı, ihtiyacı olduğunda, sonsuza kadar saklayabilirdi.

Sonunda, "Sana bakmam lazım, Angie," diye mırıldandı.

"Senin hazır olmanı istiyorum Branch, ama ben de hazır olmak istiyorum, ve bana bu güzelliği vermeye devam edersen, sana bu güzelliği yaşatmama izin verdiğimde, orgazmımdan bayılabilirim."

Siktir, bunu görmek için sabırsızlanıyordu. "Seni hayata döndürmek için orada olacağım."

"Evet, öyle yapacaksın," diye fısıldadı ve sırtını öptü.

Branch gözlerini kapattı.

Evangeline yanağını onun cildine dayadı. "Seninle sonsuza kadar böyle kalmak istesem de, muhtemelen gidip ev satmaya hazırlanmalıyım."

"Evet," diye mırıldandı ve onun gibi, pek de aynı fikirde olmadığını saklamadı.

O kalktı ve kız da onunla birlikte kalktı, elleri onun kasıklarından ayrıldı ve kollarını onun beline doladı.

Branch hareketsiz kaldı.

Evangeline yüzünü onun sırtına sürttü.

Adam gözlerini tekrar kapattı ve tüm bunları da hafızasına kazıdı.

"Tamam," diye onu sıktı. "Artık yataktan kalkmalıyız."

Branch elini tuttu, önünden çekildi, döndü ve onu koluyla sardıktan sonra yataktan yuvarlandı.

Onu önündeki yere indirdi, kızın elleri şimdi onun göğsündeydi, başı geriye doğru eğilmişti, doğan güneş, karanlık odayı aydınlatan göz kamaştırıcı gülümsemesine rakip olamıyordu.

"İşte bir kadın her sabah yataktan böyle kaldırılmak ister," dedi gülümsemesiyle.

"Not edildi. Duş alacak mısınız?" diye sordu.

Kadın ona yaslandı, göğüslerini ön kollarını kullanarak adamın göğsüne bastırdı.

"Kesinlikle."

O, onu kollarının arasına alıp duşa taşıdığında çığlık attı.

Bunu duyunca, onu orada tutarken, neredeyse gülümsedi. Neredeyse.

* * *

"Bu iyi haber değil," dedi Evangeline.

Hayır, hiç de iyi haber değildi.

Onlar mutfaktaydılar. O mutfakta dolaşıyordu. O bunu sevimli bulmuştu. Ve o, giyinmiş olduğu, penisinin etrafında onun rujunun izleri olduğu, kışında hala onun mücevheri olduğu ve kapıdan çıkmak üzere olduğu için, eline bir seyahat kupası kahve tutuşturmuştu.

Ama o, bu gece işleri olduğu için gelemeyeceğini söylemişti.

"İşimi bitirince sana geleceğim derdim ama en az dört, dört buçuk olana kadar işim bitmeyecek."

Kadın yaptığı şeyi bırakıp ona baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Vay canına."

Lanet olası

Evangeline.

Sevimliliğinin sonu

yok.

O bunu görmezden geldi ve devam etti.

"Senin bu sıkıntıyı yaşamayı istemiyorum. Eve gidip uyuyacağım, yarın görüşürüz."

"Burada uyuyabilirsin." "Ne dedin?"

Kız başını salladı ve o, kızın bakışlarını kaçırıp "Hiçbir şey" diye mırıldanmasından bunu içgüdüsel olarak hissetti. Kız sesini yükseltti ve hazır yulaf ezmesine süt dökmeye devam ederken, "İş iştir, Branch. Anlıyorum. Ben de çoğu zaman geceleri ve hafta sonları çalışmak zorundayım" dedi. Sütü bir kenara koydu ve küçük bir gülümsemeyle ona döndü. "Hazırlanmak için daha fazla zaman var."

Konuyu değiştirmesinden hoşlanmamıştı.

"Burada uyuyup dinlenmemi mi istiyorsun?"

Gülümsemesi kayboldu ve başını salladı. "Bütün gece çalıştıktan sonra, yatağa bağlı kalarak uyumak istemezsin, ama ben bunu kastetmedim," dedi son cümleyi aceleyle. "Sadece uyuyabilirsin. O kadar geç saatlere kadar çalıştıktan sonra dinlenmen gerekir. Sadece, şey, ağızımdan öyle çıktı. Yani, muhtemelen güzel bir evin ve güzel bir yatağın vardır ve..."

"Dairem döküntü ve yatağım da pütürlü."

Hiçbir şey söylemedi ve sadece ona baktı.

"Ben geldiğimde, burada olacak mısınız?" diye sordu. "Sen işe gitmek zorunda kalacaksın ve ben hala biraz uyumak isteyeceğim."

"Aklıma gelmedi, Branch. Düşünemedim."

"Gösteririm, sen beni çalıştırmazsın. Sadece yatağına girip burada uyuyayım mı?" diye ısrar etti.

"Bunun ne olduğunu biliyorum," diye fısıldadı aniden, onun hiç görmediği bir ifadeyle.

Mutsuz.

"Merak etme," diye devam etti. "Bunun ne olduğunu biliyorum. Aryas bunu açıkça belirtti. Ama sen varken..." diye devam etti, başını salladı. "Sadece senin yanımda olmanı seviyorum ve düşünemedim. Sözler ağzımdan döküldü."

Branch orada durmuş, çok fazla şey hissederek ona bakıyordu.

Ama hissettiği tüm bu duyguların içinde, en çok hissettiği şey, onun yüzündeki o ifadeyi lanet olasıca nefret etmektir.

O, bir gülümsemeyle bunu gizlemeye çalıştı ama o, onun gülümsemesini tanıyordu. O gülümseme, onun ruhuna kazınmıştı.

Ve ona gösterdiği gülümseme sahteydi.

"Yarın, akşam yemeğinden sonra, sana oyun odamı göstereceğim." "Beni yanında sevmeni seviyorum."

Evet.

Az önce öyle demişti.

Kahretsin.

Yüzünde bir tür şaşkınlık belirdi.

Siktir.

"Alarminın şifresini söyle bana Angie, çünkü o lanet şeyi sen kuracaksın ve ben sabah beşte geldiğimde alarmin çalmasını istemiyorum."

Bu, yüzünü aydınlattı ve o bir pislik değildi. O bir orospu çocuğuydu.

Çünkü o, onunla birlikte, bir saatliğine bile olsa, onun yatağında uyumak istiyordu; sonra da, o istediği için, yatağı rahat olduğu için değil, ona bağlı olduğu için, o gittikten sonra da yatakta kalmak istiyordu.

Ama ona vermek istediği için, çünkü o istiyordu ve onun o halini görmeye dayanamıyordu, her şeyi mahvettiğini düşünüyordu, istediğini elde edemeyeceğini düşünüyordu, çünkü ona bunun ona ait olmadığını açıkça belirtmişti.

Tanrım, kanepesine oturup kaçmadan duramıyordu.

Ve elinde, sanki onun erkeğiymiş ve orada durma ayrıcalığını kazanmış gibi, onun yaptığı seyahat kupasında kahveyle mutfağında durduğuna inanamıyordu.

Ve şimdi kendini içeri alıp, oraya aitmiş gibi onun yatağına girecekti.

Ona, sonunda ait olacağı yerin burası olabileceğini ima ederek.

Evet.

Tam bir pislik.

"Sekiz, iki, sekiz, sekiz," diye hemen söyledi.

Branch kaşlarını çatarken diğer tüm düşünceler uçup gitti. "Üç rakamın aynı olduğu bir güvenlik kodun mu var?"

"Oh hayır," diye sahte bir ağlama yaptı, "yine güvenliğim hakkında samimi bir nutuk çekmeyeceksin, değil mi? Merdivenlerden atlamayacağıma söz verdim ama atlamayı *seviyorum*. Daha fazlasını kaldıramam, Branch."

"Tam bir ukala," diye mırıldandı.

Ona yine mutlu bir gülümseme attı.

O ise bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı, ama yeterli olmadı.

"Şifreyi değiştir, Evangeline. Ama bunu yarın yap, böylece gürültü patırtı yapmadan ve o tatlı poponu uyandırmadan içeri girebileyim."

O gülümsemeye devam etti.

Ona doğru yürüyüp yüzündeki gülümsemeyi öpmek istedi. Bunun yerine kapıya döndü.

"Branch?" diye seslendi.

Kapıyı açtı ve geri döndü. "Senin kışın daha tatlı," dedi.

"Sen benim kışımı seviyorsun, tatlım," dedi alçak sesle ve ses tonunun yüzünde yansımalarını izledi, yumuşadığını gördü ve o pislik herif olduğunu bildiği için, o bakışı daha fazla görmek için ona bunu tekrar vereceğini biliyordu. "Ve o da seni seviyor. Ama bana güven. Henüz ona dokunmamış olabilirim, ama yine de. Senin kışın *çok* daha tatlı."

Kadının küfür etmesine izin vermedi.

Kadın onun ruhunun derinliklerine daha fazla girmeden, kapıdan çıktı.

* * *

"Bunu yapman çok güzel, Branch," dedi Pat.

Branch, Honey'nin kontrol odasıındaydı. Bir duvarı kaplayan büyük monitörler, ya aktif oyun odalarını, binanın çevresinin statik görüntülerini, resepsiyonu ya da üyelerin avlanma alanı olarak adlandırdıkları geniş bar alanının tamamını gösteren iki geniş açılı görüntüyü gösteriyordu. Ayrıca, sürekli değişen koridor labirentinin görüntülerini gösteren monitörler ve binanın daha derinlerinde bulunan daha küçük barın, yani sosyal odanın görüntülerini gösteren iki monitör de vardı.

"Sorun değil," diye cevapladı Branch, içeri girerken monitörlere bakarak Olly ve Leigh'in bir kabinde birbirlerine sarılmış oturup sohbet ettiklerini gördü.

Ol haftalardır ona ulaşmaya çalışıyordu. Ama Aryas'ın kırmızı odasından çıktığı andan itibaren kafası allak bullak olmuştu, Evangeline'in her yerinden okunan vaatlerini reddetmiş ve onun aramalarını kaçınmıştı.

Ol aşığı, sevgilisiyle birlikte yaşıyordu ve her şeye sahipti. Onun için her şeyi yapan şık bir metres ve hayatında, evini ve yatağını onunla paylaşan, onun için her şeyi yapan muhteşem bir kadın.

Bu durumda, herkes bu mutluluğu yaymak isterdi.

Ol, temkinli ve soğukkanlı bir şekilde onu zorluyordu, ama Branch'ın da aynı şeyi bulması konusunda ısrarcıydı, çünkü Branch, zayıf bir anında (son zamanlarda çok fazla yaşadığı bir şey gibi görünüyordu), ikisinin de bir penisi olması dışında da kardeş olduklarını söylemişti.

Evangeline'den uzaklaştıktan sonra, bununla daha fazla başa çıkamıyordu.

Şimdi ise kesinlikle başa çıkamıyordu.

"Boktan şeyler pek olmaz," dedi Pat ve Branch ona baktı. "Monitörlerde sadece bir kişiye ihtiyaç var. Harika bir şey gibi görünebilir, ama her gece aynı şeyleri görüyorsun..." Omuz silkti. "Bu yüzden genellikle sırayla yapıyoruz. Yarım saat çalış, yarım saat dinlen. Bu odadan çıkarsan devriyeye çıkarsın. Av sahası. Sosyal alan. Koridorlar. Dışarı. Av sahasındaki barmen Rich ve bu gece sosyal alana atanan garson Matt, bir sorun çıkarsa çağrılabilirler, ki çıkmayacak

Çünkü hiçbir zaman olmaz, ama bu onların iş tanımında var. Monitörlerde ilk vardiyayı ben alırım, sen devriyeye çıkarsın."

"Tamam," diye mırıldandı Branch, Pat'in zaten bildiği şeyi paylaşmadan. Bunu daha önce de yapmıştı. Nasıl yapılacağını biliyordu. Ve zor değildi.

"Sen bir dekorsun dostum," diye ısrar etti Pat. "Bunu daha önce yaptığını biliyorum ama hatırlatayım. Eğer başarabilirsen, üyelerden hiçbiri seni görmez, hatta iyi yaparsan varlığını bile hissetmezler. Sadece gözünü dört aç. Aynı yerde çok uzun süre kalma. Özellikle sosyal ortamlarda. İmkansız bir şey olursa ve bir olay çıkar ve sen o odada değilsen, ben monitörlerde görmezsem ve hemen oraya gitmezsem ya da Matt oraya gitmezse, erkek dominanlar hemen olaya atlarlar. İzleme. Devriye geze."

Devriye gezmeyi biliyordu, ortama uyum sağlamayı biliyordu ve Pat'in bildiğinden çok daha fazlasını biliyordu.

Bunu paylaşmadı.

Çünkü ona basit şeylerin tekrar edilmesinden de pek hoşlanmazdı, çünkü Honey'de sık sık güvenlik görevlisi olarak çalışmasa da, Pat'in orada çalıştığı kısa bir yıl içinde bunu iki kez yapmıştı. Bu yüzden, Branch'ı bir aptal ya da insanları koruması gerekirken onları izleyerek zevk alan bir pislik gibi davranarak, kendi taşaklarının daha büyük olduğunu düşündüğünü paylaşan bu adama ihtiyacı yoktu.

Bu yüzden, ağzı hareket etse de, tüm bunları ifade eden bir bakış attı adama.

"Evet dostum, dediğın gibi, bunu daha önce yaptım."

Ama sözleri söylemesine gerek yoktu. Pat'in başını yana çevirmesi ve gövdesinin hafifçe geriye doğru sallanması, onun uyanık olduğunu ve Branch'i kızdırmanın tehlikesini anladığını gösteriyordu.

Branch bakışlarını arka duvardaki saate çevirdi.

Pat'e bir bakış attı, kulağına, kontrolün devriye gezen güvenlikle iletişim kurmak için kullandığı kabloda etkinleştirebileceğı bir mikrofonu olan kulaklığı taktı ve "Yarım saat" dedi.

Sonra dışarı ıktı.

Yarım saat çok hızlı geçti ve çok sıkıcıydı, çünkü alternatif Angie'nin yemeğini yerken (ya da onun

onun yemeğini yemesi) ve sonra onun dünyasını sallamasına, sarsmasına ya da parçalamasına izin vermek olduğu düşünülürse, hangisi olduğu umurunda değildi.

Onunla birlikte olurdu.

Sonraki yarım saat de daha iyi geçmedi, çünkü saat erkendi ve neredeyse herkes hala avlanma alanında ya da sosyal odaya gitmek için hazırlanıyordu, bu yüzden içki içenler, kendilerini süsleyenler, havalı davrananlar ve onları izleyenler dışında pek bir hareketlilik yoktu.

Monitörlerde veya devriyede çok az hareket vardı.

Üç vardiya boyunca ileri geri dolaştı ve Ol ile Leigh'in takıldığını, Kraliçe Arı Mistress ile prensi gibi altının sarayda oturduğunu, Efendiler ve Mistress'lerin kabinlerinde kayarak sohbet ettiklerini, kayarak çıktıklarını, yaklaşım yaptıklarını, kenarda durduklarını fark etti.

Ama çoğu zaman, sadece birbirlerine sarılıp, çok gülümsüyor, çok dokunuyor ve içkilerini yudumluyor, birlikte oluyor ve gelecek olan şey için beklentiyi artırıyorlardı.

Üçüncü devriyesinden sonra geri döndü, kulağındaki parçayı çıkardı, çenesini Pat'e doğru salladı ve Pat gitti.

Branch yerleşti.

Olly ve Leigh hâlâ oradaydılar, Leigh neredeyse tamamen ona dönmüştü, Branch başını geriye atıp güldüğü için yüzüne sırtıyordu.

Branch'ın içini bir acı kapladı.

Arkadaşının sahip olduğu her şeyin önemini anladığını biliyordu.

O ise hala anlamıyordu.

Gözleri monitörleri taradı ve son yarım saatte insanların işlerine koyulduğunu fark etti.

O izlemiyordu. İşle meşguldü. Her şeyin yolunda olduğunu değerlendirdi ve öyle de olduğu için bakışları başka yere kaydı.

Koridorun sonunda bir anlık bir görüntüyü yakaladı.

Hemen öne uzandı ve monitörü kaydırılan görüntüye geri döndürecek düğmeye bastı.

Ve ekrana bakakaldı.

"Ne oluyor lan?"

Gözlerine inanamıyordu.

Ama inkar edilemez bir şekilde, orada, seksi, dar mor bir elbise, yüksek topuklu ayakkabılar ve saçları, dün gece iş kıyafetlerini değiştirdikten sonra giydiği gibi (ve banyoda giydiği gibi) başının üstünde toplanmış, ama daha şık bir şekilde duruyordu.

Eski erkek arkadaşının kışını sikip sonra da amını yalayan Dom'un yanında duruyordu.

Evangeline.

"Ne oluyor *lan*?"

Öne eğildi, telefonunu çıkardı ve gözlerini monitörlerden ayırarak rehberini aşağı kaydırды.

Evangeline'in telefonu yoktu, çünkü çoğu kadın bu tür sıkıntılar yaşamamak için çantalarını resepsiyona bırakıyordu, ama ayrıca monitörlerde onun çantası olmadığını gördü. Ya da telefonu.

Erkekler genellikle resepsiyonda hiçbir şeyi kontrol etmezlerdi, telefonlarını titreşime alırlardı, bu muhtemelen Aryas'ın politikasıydı, ama telefonlarını yanlarında bulundururlardı.

Olly'nin rehberini buldu ve "Git"e bastı.

Koridor görüntüsü tekrar değişmişti, bu yüzden gözleri Olly ve Leigh'in oturduğu avlanma alanı görüntüsüne kaydı.

Olly'nin ceketinin iç cebinden telefonunu çıkardığını, ekrana baktığını, Amélie'ye baktığını, bir şey söylediğini ve sonra telefonu açtığını gördü.

"Selam kardeşim, ne...?"

"Şu anda Honey'nin kontrol odasındayım ve Evangeline'i koridorda bir Dom ile gördüm. Git onu al Ol, ve bana getir."

Olly'nin başının birden sallandığını gördü, sonra "Uh... ne?" dediğini duydu.

"Ben. Honey'nin. Kontrol. Odasında. Evangeline orada. Koridorda. Bir Dom ile birlikte. Ben görev yerimden ayrılamam. Git onu *a*/ ve bana getir."

"Evangeline mi?"

"Olly," diye dişlerini

sıktı. "Sen...?"

Branch, Ol'un telefonunu düşürdüğünü ve Leigh'i dinlediğini gördü, sonra ona bir şey söyledi.

Amélie dönüp kameraya doğru baktı, çarpıcı yüzünde şaşkınlık belirdi, sonra dudakları kıvrıldı ve erkeğine dönüp

ona bir cevap verdi.

Olly kaldırdı telefonunu telefonunu ve kulağına
kulağına "Branch, dostum, sen sen ve
Evangeline—?"

"O evde beni beklemesi gerekirken, amını yalayan bir Dom'la birlikte.
Git. *Onu* getir, Olly."

Eğer yakın olsaydı, arkadaşının yüzünde yayılan kocaman
gülümsemeye yumruk atmak isteyebilirdi.

Neyse ki Ol hemen cevap verdi: "Tamam. Şimdi gidiyorum. Bekle."

Bağlantıyı kesti ve Olly ile Leigh'in kabinden kayarak çıktıklarını izledi.
Leigh, dışarıda oturduğu için böyle yaptı. Amélie geri kayarak, erkeğinin
oyun odalarına açılan kapıya doğru yürüdüğünü izledi, sonra gözleri
kameraya döndü ve Branch kedinin gülümsemesini gördü.

Gözlerini kaçırdı ve diğer ekranları taradı, beklerken zihnini başka
yerlere yöneltti.

Olly'nin, oyun odasındaki bir sahneyi izleyen Dom ve Angie'ye
yaklaştığını gördü ve ekran kaydı. O manzarayı tekrar gördüğünde, Dom
tek başına durmuş, koridora bakıyordu ve yüzünde oldukça sinirli olduğu
belliydi.

Branch ona bakarak, bir altın gelip onunla sahneyi paylaştığı Domme'yi
almasından kızgın olmadığını anladı.

Evangeline'in amının tadını sevdiği için sinirlenmişti.

Ekranları taradı ve bekledi, kapı çalındığında soğukkanlılığını korumak
için koltuğundan yavaşça kalktı.

Onu açtı ve Angie'nin makyajlı güzel yüzüne baktı, onu daha güzel
olmasa da kesinlikle daha seksi hale getiriyordu ve dikkatini dağıtan bir
şekilde, o lanet elbiseyle vücudunun yakından bakınca daha da güzel
göründüğünü fark etti.

"Branch," diye fısıldadı, sonra gözleri büyüdü.

Ol'a, Branch'e, Ol'a, sonra tekrar Branch'e baktı.

Lanet olsun, *ona* ciddi şekilde *kızgın* olsa bile Angie çok tatlıydı.

"Teşekkürler Ol, ben devralırım," dedi.

Elini tutmak için eğildi ve onu odaya çekti. Sonra Olly'nin
sırıtan yüzüne kapıyı kapattı.

Ona döndü ve ağzını açamadan, kız oradaydı.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Benim sana sorum da buydu," diye karşılık verdi.

"Ben... şey," başını salladı, "Ben üyeyim. Yani, üyeliğim sona erdi, çünkü üyelik ücreti çok yüksek ve diğer masrafların yanı sıra evin kirasını da ödemem gerekiyordu, bu yüzden buraya gelmiyordum, ama Aryas bir kez olsun bunu sorun etmeyecektir, çünkü beni tekrar aralarına kabul etmek istiyor, bu yüzden..."

Elini eline alarak onu kendine çekti ve "Angie" diye homurdandı.

Kız ekranlara, sonra da ona baktı.

"Oh," diye fısıldadı. "Aryas için bir iş yapıyorsun."

"Korunmaya ihtiyacı vardı," diye Branch sertçe söyledi. "Şimdi, bebeğim, lanet soruma cevap ver."

"Arkadaşlarım beni geri istiyorlardı," dedi.

"Ve yatağını paylaştığın adam, senin evde televizyon izlediğini sanıyordu."

"Branch..."

"Ama bunun yerine, monitörlerde seni, amını bir kez daha sikmek isteyen bir Dom'la takılırken gördü."

Kız geriye doğru sallandı.

O onu öne çekti.

"Olan biten her şeyi biliyorum, Evangeline."

"Tamam," dedi yumuşak bir sesle.

"Ve o adamın senin bir Domme olman umurunda bile olmadığını biliyorum. On dakika boyunca diz çöküp sana onunla ortak olman için yalvarırdı."

"Damian'ın..."

"O seni istiyor, Angie. Dom'lar her zaman birlikte çalışır, bu iş Dom'lar arasında pratik bir iştir ve sen de bunu biliyorsun, o da seninle bunu istiyor. Tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar. Ve *tekrar*."

Gözleri ekranlara kayarken mırıldandı, "Benimle akşam yemeği yemek istediğini söylediğinde bunu biraz anlamıştım."

Branch'ın görüşü patladı.

"Ne dedin?"

Dikkatini tekrar Branch'e verdi. "*Ben* ögle yemeği dedim. O akşam yemeği dedi."

"Bebeğim, bu adamla ögle yemeği yemeyeceksin." "Ben..."

"Beni tekrar et, 'Branch, tatlım, *bu adamla* ögle yemeği, akşam yemeği ya da *başka bir şey* yemeyeceğim."

Hareketsiz kaldı ve ona baktı.

"Beni tekrar etmiyorsun," diye uyardı.

Sanki onu sersemlikten çıkarmış gibi irkildi ve ona doğru eğildi, sakinleştirici bir şekilde elini göğsüne koydu.

"Branch, tatlım," diye seksi sesiyle konuşmaya başladı, "Damian'la ögle yemeği, akşam yemeği ya da başka bir şey yemeyeceğim."

"Haklısın. Yemiyorsun."

"Biz özeliz," dedi ve Branch, bunun utangaç bir şekilde söylendiğini duymak için çok kızgındı. "Ben paylaşmam. Ve açıkça görülüyor ki, sen de paylaşmıyorsun."

"Yine haklısın. Paylaşmam. Seni paylaşmam."

Sessizleşti ve gözlerine bakarak, yakın durdu, güzel kokuyordu, eli göğsündeydi.

Branch sadece ona bakarak öfkesini kontrol etmeye çalıştı.

Sonunda, kız konuştu. "Alfa erkek gibi sahiplenici davrandığında çok seksi oluyorsun."

"Buna olan minnettarlığını, sana bu kadar kızgın olmadığım zamanlarda beni sertçe sikip sikimi kurutarak gösterebilirsin."

Kafasını merakla yana eğdi, korkunun izi yoktu. "Bana kızgın mısın?"

"Angie, başka bir adamla seks kulübünün salonundaydın." "Beni bir sahneyi izlemeye davet etti. Sixx çalışıyor."

"Angie, ben seni evde, yalnız, beni beklediğini sanırken, sen *başka bir adamla seks kulübünün salonundaydın.*"

Ona sadece bir kez bakmış olduğu ama bir bakışta bağımlısı olduğu o yumuşak bakışı attığı için her şeyi net bir şekilde anladı. O yaklaşımadan önce elini boynuna kaydırdı ve fısıldadı: "Özür dilerim. Haklısın. Çalıştığını bilmediğim için, herkesin bana geri dönmemi ve onları

Daha iyi hissediyorum ve geri *döndüğümü* düşünüyorum, bu fırsatı değerlendirip Honey'e gelirim. Arkadaşlarla sohbet ederim. Görmek ve görülmek için. Sonra eve giderim." Eli onun boynunda hafifçe sıktı. "Hiçbir şey yapmayacaktım, Damian'la da, kimseyle de. Oyun odalarına geri döneceğimi bile düşünmemiştim. Ama Sixx çalışıyor ve, şey..." Gülümsedi. "Sixx'i izleyen bir kızın aklına fikirler gelebilir."

"Tabii ki senin hayal gücünü beslemene tamamen destek veriyorum, Angie. Ama seni terk etmek zorunda kalacağım bir işim olursa, Honey'e gitmek istersen bana haber ver. Seninle birlikte gitmeyeceğim ama orada bir bağlantım var, durumu takip ediyor. Eğer işler ters giderse, beni ararlar ve ben de hemen buraya gelirim."

Parmakları boynunu sıkıca sıktı ve bir an için, ondan yayılan koku odayı doldurdu.

Sonra koku dağıldı.

"Burada bana hiçbir şey olmayacak, Branch," dedi yumuşak bir sesle. "Biliyorum," diye cevapladı kararlı bir sesle.

O sakinleşti ama o yumuşak bakış geri geldi, aynı zamanda sıcaktı ve o bunu hem bağırsaklarında, hem penisinde, hem testislerinde hem de göğsünün her yerinde hissetti.

Bu olağanüstü bir duyguydu. Ancak.

"Anlaştık mı?" diye ısrar etti. "Anlaştık, Branch."

Bunu duyunca, boşalttığı geniş koltuklu, rahat tekerlekli masa sandalyesine doğru yürüdü ve onu da yanında sürükledi. Sandalyeye oturdu, kışını kucağına çekti ve ikisini de öne eğerek Pat'in taktığı kulaklığa iletişim açacak düğmeyi çevirdi.

"Ben gelebileceğini söyleyene kadar devriyeye devam et," diye odaya emir verdi.

"Pardon, tekrar eder misiniz?" Pat'in sesi duyuldu.

"Ben sana geri gelebileceğini söyleyene kadar devriyeye devam et." "Bu işler öyle yürümüyor, Dillinger."

"Bu gece öyle."

"Dostum..."

"Burada benimle biri var ve biz yerleştik."

"Bu o / m a z , Dillinger," diye öfkeyle cevapladı Pat. "Güvenlik ve personel dışında kimse..."

"Hemen Aryas'ı ara ve onun üyelerinden biriyle birlikte kontrol odasında geceyi geçirmemin sorun olup olmadığını sor. O ne demek istediğini anlayacak ve ben sana geri gelebileceğini söyleyene kadar devriyeye devam etmeni söyleyecektir. Şimdi buraya gelip bana bu konuyu yüzüme karşı söyleyecek misin, böylece Aryas'ı birlikte arayıp sana geri çekilmeni ve şu anda yaptığı şeyi böldüğün için kızgın olduğunu söylemesini sağlayalım? Yoksa devriyeye devam mı edeceksin?"

Sessizlik oldu.

Sonra Pat cevap verdi: "Devriyeye devam edeceğim." "İyi karar."

Dış iletişim cihazını kapattı, arkalarına yaslandı ve ekranlara baktı.

Evangeline, giydiği koyu mavi gömleğin yakasını oynatıyordu.

Üye gibi giyinmişti: takım elbise, pantolon, güzel bir gömlek ve pek de rahat olmayan güzel ayakkabılar. Hiçbiri rahat değildi. Ofiste çalışmayı hayal edemiyordu.

Ama ortama uyum sağlamak için kamuflaj giymek zorundaydı.

"Soyadın Dillinger," diye fısıldadı.

Artık öyleydi.

"Evet."

Bir anlık sessizlikten sonra, "Giyindiğinde çok yakışıklısın, Branch," dedi.

Kadının gözlerinin gömleğine baktığını gördü, sonra tekrar ekranlara döndü.

"Bu lanet şeyi çıkarmak için dakikaları sayıyorum."

Kızın kıkırdamasını duydu ve bu da göğsünde sıcak bir his uyandırdı. "Sen kesinlikle kargo pantolon ve kot pantolon giyen bir adamsın."

Bu kadar bariz bir şeye katılıp fazla çaba sarf etmenin gereksiz olduğunu düşündüğü için homurdandı.

"Şey... Amélie'nin Olly'sine ne olduğunu *açıklayabilir* misin?"

Ona baktı. "O bir arkadaş." Kız kaşlarını

kaldırdı. "Öyle mi?"

"İyi bir arkadaş."

"Oh," diye mırıldandı.

Ekranlara geri döndü.

"Sanırım artık bizim hakkımızda her şeyi biliyor," dedi kız. Kesinlikle haklıydı.

Ve lanet olsun, o da bunu umursamadı. "Ol aptal değil, yani evet."

"Ve Leigh'e söyleyecek."

Söylemesine gerek yoktu.

O da biliyordu.

"Evet."

"Bu senin için sorun değil mi?"

Ona baktı. "O ikisi. Ve bilmen gerek, Aryas da biliyor."

"Oh," diye mırıldandı yine.

"Sadece o ikisi ve Aryas. Olly ile daha sonra konuşacağım. Ona da karısıyla konuşmasını söyleyeceğim. Onlara bunu kendilerine saklamalarını söyleyeceğim. Ama sadece bu üçü, Angie."

Kız başını salladı.

Tartışma yok. Baskı yok.

Sadece başını salladı.

Tıpkı dün gece sohbetlerine başladığında, merdivenlerden atlamamasını söylediği gibi. Kafası karışmış gibiydi, ama anladığında, anladı, güvenli olmayı kabul etti ve işte böyle oldu.

Tartışma yoktu. Kavga yoktu.

İşte böyle oldu.

Ayrıca, onun şu anda söylediklerinin arkasında ne olduğunu öğrenmek için ısrar etmedi.

Sadece onun kucağına oturdu ve gömleğinin düğmeleriyle oynadı.

Oraya ait olduğunu hissetti.

Kahretsin.

"Arayayım mı, garsona sana bir içki getirtmemi ister misin?" diye sordu, gözleri ekranlara dikili.

"Gerek yok, tatlım."

Sesi sessiz ve mutluydu.

Muhteşemdi.

Siktir, o da onu daha da ileri götürdü, onu da kendisiyle birlikte sürükledi. Ama onu kucağından indirmede.

Kollarını gevşekçe ona doladı. Kız daha da yakınlaştı.

Muhteşem.

Siktir.

"Sadece şunu söylemek için, Domme'nin emriyle beni almaya gelen ev büyüklüğünde bir sub göndermen iyi bir karardı. Eğer beni almaya gelen sub Amélie'ye ait olmasaydı, Damian ile işler çığırından çıkabilirdi. O kurallara çok bağlı biridir."

"Sana gelmesini söyledim. Nasıl yapacağını söylemedim. Bu odadan çıkabilseydim, ben gelirdim. Ama çıkamıyorum. O yüzden Olly geldi."

"Eh, bu konuda akıllı davrandı," diye mırıldandı.

Neyse.

Branch istediğini elde etmişti. Bunu elde etmek için ne tür pislikler yapıldığı umurunda değildi.

"Olly ile ilk kez o zaman tanıştım," dedi.

Branch hiçbir şey söylemedi.

"Leigh için mükemmel birisi. Sanki onun için yaratılmış gibi." Branch bu hissi çok iyi biliyordu.

Kahretsin.

"Şimdi Leigh için daha da mutluyum," diye mırıldandı.

"Olmalısın," diye cevapladı Branch. "Onlar mutlu."

Ona daha da yakınlaştı.

Uzun bir süre rahat bir sessizlik içinde oturdular, sonra kadın mırıldandı, "Sixx bir usta."

Branch'ın gözleri, kadının bahsettiği Mistress'e kaydı ve ona katılmamak mümkün değildi. Kadının işini birden fazla kez görmüştü. Ama Aryas bir süre önce ona bu fırsatı sunduğunda, kadının işini bilmediği ve farklı düzeylerde keşfetmediği için değil, kadında onu tatmin etmeyen, tuhaf bir şey olduğu için bu fırsatı reddetmişti.

Sixx'in bariz üstün yeteneklerine rağmen Whitney'i daha sıcak ve sevimli gösteren bir şeydi.

Hem de büyük ölçüde.

Kollarını hafifçe sıktı. "Hayır, Angie, o bir Mistress." "Evet, öyle."

Sixx'i iş başında izledi ve onun işinde çok iyi olduğunu bir kez daha gördü.

Ama o Evangeline değildi.

Bir süre sessizlikten sonra, yumuşak bir sesle, "Çok güzel" dedi. "Sixx?"

"Leigh ve Olly."

Olly ve Leigh sonunda oyun odasına ulaşmışlardı.

Gözleri, Ol'un odasını gösteren ekrana kaydı.

Evangeline gibi, Amélie de hazır olduğunda oyalanmadı.

Arkadaşı yere bağlanmıştı, kolları önünde, alını tahtaya değiyordu, dizleri, baldırları ve ayak bilekleri genişçe bağlanmıştı, uzun at kuyruğu kıkırına kadar uzanıyordu, vücudu yağla parlıyordu, kocaman penisi sert ve ağır bir şekilde sarkıyordu, kadını sırtını, kıkırını ve uyluklarını okşuyordu.

Branch gözlerini başka yere çevirdi.

Angie'nin dediği gibi, güzel olmadığı için değil. Güzeldi.

Sadece o onun dostuydu ve Olly'nin artık insanların izlediği ilk sikişi yapmadığını biliyordu. O bundan hoşlanıyordu. Kadınına verebildiği şeyden gurur duyuyordu. Karşılığında kazandıklarından. Bundan zevk alıyordu. Bütün bunları Branch ile paylaşmıştı.

Sadece Olly, Branch'ın görmesini umursamıyordu, ama Branch, Olly'nin görmesini umursuyordu. Bu hiç onun tarzı olmamıştı. Ve bu yüzden, geri ödenmesi gerekmeyen bir iyiliği geri ödemesi gerektiğini hissetti.

Yine de yaptı.

"Onları izlemek tuhaf bir his," dedi kadın. "Mahremiyetin ihlali gibi."

"Anlıyorum."

"Muhtemelen monitörlerini kapatamazsın."

Ona sıkıca sarıldı. "Üzgünüm, bebeğim, hayır."

"Anlıyorum."

O, herkesten daha iyi anlıyordu, ancak Olly, Amélie'ye zarar verebilecek her şeyi yapmadan önce cehennem donardı.

"Onlar umursamıyor," dedi ona.

"Biliyorum."

"O bununla gurur duyuyor. Amélie'nin onu herkese göstermesinden hoşlanıyor." "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Demek siz ikiniz yakınsınız."

Ona baktığında, onun kendisine bakmakta olduğunu gördü. "Evet."

Kız gülümsedi.

Gözlerini ondan ayırıp ekranlara geri döndü. "Bildiğim kadarıyla o hiç kimseyi takip etmedi," diye mırıldandı. "Artık etti," diye Branch bariz gerçeği işaret etti.

"Doğru kişi için saklamıştı." "Mm," diye mırıldandı.

Sessizlik devam etti, bir süre sürdü, iyi ve doğru geliyordu, ama Ol başını geriye atıp havayı sikmeye başladığında, kuyruğu açıkça onun hoşuna giden şekilde deliğini siktiğinde, Evangeline'in sessizliği bozması şaşırtıcı değildi.

Branch, Angie onu çalıştırırken de böyle görünüp görünmediğini merak etti.

Öyle olmasını umuyordu. Kardeşinin yaptığını izlerken bile, Branch Evangeline'e de biraz olsun bunu verdiğini umuyordu.

Bildiği tek şey, Angie'nin yüzünün Leigh'inkine benzediği idi. Tatlı.

Ve aç.

Kucağında kıpırdadı. "Seni oyun odama götürmek için sabırsızlanıyorum." Onu kendine çekti. "Ben de, Angie."

Onu daha uzun süre tuttu ve sessizlik çöktü, uzadı, sonunda kız başını geriye eğdi ve çenesinin altına öpücük kondurdu.

Branch gözlerini kapattı.

"Gitsem iyi olacak. Seni yalnız bırakayım. Biraz uykuya ihtiyacım var, tatlım. Oraya vardığında görüşürüz."

Onun yumuşak, mutlu, güzel yüzüne baktı ve onu öpebileceği birçok an olmuştu, ikisinin de bunu istediğini bildiği anlar, ve şimdi de onlardan biriydi.

Onu öpmedi.

"Oraya vardığımda görüşürüz," diye fısıldadı.

Kız hayal kırıklığını tam olarak gizleyemedi ama gülümsedi, elini kaldırıp parmaklarını Branch'in çenesine götürdü, sonra kucağından indi.

Branch, onun kapıya doğru yürüdüğünü ve kapıyı açtığını izledi. Kız dönüp ona bir öpücük gönderdiğinde ruhu yeniden aydınlandı.

Göz kırptı ve kapıdan çıktı.

Branch ekranları manipüle ederek onu adım adım takip etti. Kadın resepsiyona gidip çantasını aldı, sonra kız gibi arabasına binip uzaklaştı.

on iki

IşığI Gör

EVANGELINE

Branch yatağa girdiğinde yatak hareket etti.

"Branch?" diye mırıldandı.

"Evet, Angie, şşş," diye onu susturdu, onu kollarına, vücuduna çekti, ağırlığı ve sıcaklığıyla onu hafifçe örttü.

Dudaklarının kıvrıldığını hissetti, bir şey söylemek, ona dokunmak istedi ve kolunu onun boynuna dolamaya başladı.

Sonra uykuya daldı.

* * *

Evangeline, şükürler olsun ki alarm çalmadan önce uyandı.

Biraz kıpırdadı ve onu saran kollar sıkılaştığında başını geriye doğru eğdi.

Uykudaki Branch'ın yüzünü gördü, hala karanlık olan oda şaşırtıcı olmayan şeyi gizlemiyordu.

Uykuda bile uyanık görünüyordu, sanki gözünü bile kırpmadan uyanıp bir saldırıya hazır olabilecekmiş gibi.

Evangeline bunu yatıştırmak, yumuşatmak istedi, böylece yüzündeki ifade sadece rahatlık ve sükunet gösterecekti.

Ve sadece uyku sırasında değil.

Ama o sadece uykuyu kabul ederdi.

Ancak bu, kendine verdiği görevden daha da zor bir görev olabileceğinden, şimdilik hedefine sadık kalmaya karar verdi.

Hedeflerini daha sonra yükseltebilirdi.

Ve dün geceki davranışından sonra, onu Damian'la birlikte koridorda dururken gördükten sonra, ardından gelen her şeyden sonra, bunu yapma şansı olabileceğine inanmaya başlamıştı.

Kendi kendine gülümseyerek, onu rahatsız etmek istemediği için dikkatlice kollarından çıkmaya başladı.

Ama bir kedi gibi, kolları titrerken uzun vücudu gerildi ve onu otomatik olarak tekrar kucaklamaya başladı.

O, hala uykudayken onu kendine daha da yaklaştırmak, o bekledi ve yüzünde gülümseme belirmesin diye uğraştı.

Tekrar uzaklaşmaya çalıştığı anda, onun gözlerinin açıldığını gördü.

"Uyu bebeğim, ama benim kalkmam lazım."

Adam gözlerini kırptı, onu sıktı, "Tamam" diye mırıldandı ve onu bıraktı.

Yuvarlanarak bir yastık kapıp göğsüne çekti, bacağını kaldırdı ve kız onun tekrar uykuya dalmasını izledi.

Tanrım, onu bırakmak istemiyordu.

Ama Mira ve Trey ile evlerini gezip satış listelerini hazırlamak için bir toplantısı vardı ve arkadaşını hayal kırıklığına uğratamazdı.

Bu yüzden yataktan kalktı ve işe hazırlanırken olabildiğince sessiz olmaya çalıştı.

Ve arkadaşını hayal kırıklığına uğratmamak için, parmak uçlarında, ayakkabıları parmaklarında sallanarak merdivenlere doğru yürürken, Branch'in yatağında uyurkenki muhteşemliğine sadece bir kez bakmasına izin verdi. Siyah saçları ve bronz teni, yastıklar ve çarşafarla çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu. Kasları dinlenirken bile belirgindi. Ve tüm o fırfırlar, çiçekler ve volanlar olsa bile, vücudu onun yatağında uyumak için yaratılmış gibiydi.

Mutfakta işini yaptı, mutfakı düzenli bırakarak, Branch'ın uyanması için hazırladı ve bir not yazdı.

Sonra, yüzünde bir gülümsemeyle alarmı devre dışı bırakıp yeniden devreye soktu, kapıyı açtı, arkasında kilitledi ve arabasına doğru yürüdü.

* * *

Ofisinde Mira ve Trey'in listeleri üzerinde çalışırken telefonu çaldı.

Arayan

Amélie'ydi.

Hay aksi.

Telefonu açtı ve rahat bir şekilde "Merhaba" dedi.

"Selam mı?" Amélie hemen ve biraz sinirli bir şekilde sordu.

Sandalyesinde dikleşti ve "Dinle, Leigh..." diye başladı.

"Hepimiz hayatımızı yaşamak zorundayız, Evangeline, ve herkesin anlamadığı nedenlerle bazı şeyler yaparız. Ama sen orada oturup, doğandan uzaklaştığınla ilgili endişelerimi dinledin ve tek kelime etmedin. Senin işin seni ilgilendirir, *chérie*. Ancak ben endişelerimi açıkça dile getirdim ve senin bunu hafifletmek için bir yol bulamamış olman beni biraz incittiğini itiraf etmeliyim."

Şimdi kendini bir kaltak

gibi hissediyordu. "Leigh..."

diye tekrar denedi.

"Sen ve Branch birlikte misiniz?" Bu

söz üzerine biraz şaşırdı. "Onu

tanıyor musun?" diye sordu.

"Tabii ki, o Olly'nin iyi bir arkadaşı."

Bu, Branch da aynı şeyi paylaşmış olmasına rağmen, Leigh ve Olly birlikte oldukları için olmaması gereken bir şey olmasına rağmen, ona çok etkisi yarattı.

Ancak Branch o kadar anlaşılmaz biriydi ki, onun arkadaşları olduğunu hayal edemiyordu.

Ama vardı.

Olly, Branch'ın dün gece söylediği gibi.

Ve düşününce, mevcut durum göz önüne alındığında, Aryas'ın Branch'e "iş" için gelen birinden çok daha fazlası olduğu açıktı. Aryasbelki kendi bir bir bir bir seks kulüpler bir , ama o bir pezevenk değildi. Branch için güvenli dominatrikler arıyorsa, bunu bir borcu ödemek için ya da BDSM uygulayanların hepsinin iyiliksever tanrısı olduğu için yapmıyordu.

tüm tebaasının isteklerini yerine getirmek için yorulmadan çalıştı.

Bunu Branch'i önemseydi için yaptı.

Ve şimdi başka bir arkadaşı (muhtemelen), Leigh.

Sanki Branch normal bir insanmış gibi (Branch'ın olabileceği şekilde - haksız bir şekilde yakışıklı, çılgılık atacak kadar sahiplenici bir alfa ve altlar arasında bir tanrı olmasıyla birlikte).

"Biz, şey, biz..." diye açıklamaya çalıştı.

Birlikte mi?

Öyleydiler. Kesinlikle öyleydiler.

Birbirlerine özeldiler.

Aynı zamanda

değillerdi. Birlikte,

yani.

Ancak Branch'ın dün gece verdiği mesaj açıktı. Özel olma kısmı sorgulanmıyordu.

Mutlu bir heyecan hissetti ama bunu görmezden geldi.

"Dinle," diye devam etti, "kimseye söyleyemezsin."

"Neden?" diye sordu Amélie.

"Çünkü Branch öyle istiyor." Amélie cevap vermedi.

"Bu konuda çok gizli davranıyor," diye açıkladı Evangeline.

"Anlaşılabilir bir durum ama korkarım ki, *chérie*, sır açığa çıktı."

Kahretsin.

"Nasıl? Birine bir şey mi söyledin?" diye sordu.

"Hayır. Damian, Olly'yi seni almaya gönderdiğim için pek memnun değildi ve avlanma alanına geri dönüp bunu benimle paylaştı. Olly seni Branch'e götürmekle meşgulken, Stellan onu duymuş ve benim korunmaya ihtiyacım olmamasına rağmen, korunmasız olduğumu düşünerek beni kurtarmaya gelmesi gerektiğini hissetmiş. Bir bakıma bu iyi oldu, bir süredir birbirimizden uzaklaşmıştık. Ama aynı zamanda kötüydü, çünkü küçük bir kargaşaya neden oldu."

Harika.

Honey'de gürültü, küçük de olsa, asla iyi bir şey değildi. Leigh konuşmaya devam etti.

"Senin geri dönmen kadar büyük bir gürültü kopmadı, ki bu zaten ilgiyi çekmişti. Ama Olly'nin seni avlanma alanından geçirmesi kimsenin gözünden kaçmadı. Dahası, seni kontrol odasına götürmesi, gelen bazı denizaltılar tarafından da fark edildi. Bu bilgi paylaşıldı ve korkarım ki, sevgilim, Aryas'ın güvenliği çok iyi olsa da, onlar görünmez değiller. Bu yüzden, çoğunun

Branch'ı şahsen tanıdığını sanmıyorum, ama onu dün gece ve başka zamanlarda da gördüler. Diğer şeylerin yanı sıra, onu görmek zor değil, bu yüzden onu unutulmaz biri olarak tanımlayabiliriz. Deneyimli bir Usta, Hanımefendi veya alt için, onu anlamak o kadar da zor değil. Diğerinin seninle o odada olan kişi olmadığını gördüler. Bu yüzden dedikodular yayıldı ve doğru, belirtmeliyim ki, varsayımlar yapıldı.”

Kahretsin.

"Tamam, Amélie, Branch'ı uyaracağım." Bu, onun ilk başta onu o odaya sürükleyen kişi olmasına rağmen, onun için hiç de hoş bir konuşma değildi. "Ama lütfen, bundan sonra bunu gizli tutmaya çalışabilir misin?"

"Sen ve Branch böyle istiyorsanız, Leenie, tabii ki." Evangeline derin bir nefes aldı.

"Bu ne zamandır devam ediyor?" diye sordu Leigh.

Bu, onun yeni ikilemiydi.

Sadece Aryas, Amélie ve Olly'den bahsetmişti. Ama bu, onun özgürce konuşabileceği anlamına mı geliyordu?

Yoksa herkes biliyor olsa da gizlilik anlaşmasına uymak zorunda mıydı? Tedbirli olmakta fayda var.

"Dediğim gibi, üzgünüm Leigh, ama Branch gerçekten çok gizlidir." "Bunu şaşırtıcı bulmuyorum. Tek söyleyeceğim, umut verici bulduğum." Evangeline karnında bir sıcaklık hissetti.

"Kulüp dışında Kevin'ı pek tanıımıyordum," diye devam etti Amélie. "Kişisel olarak ve senin için sevdiğim şeyleri biliyordum. Ama onu pek tanıımıyordum. Branch'ı ise, hiç çekinmeden seviyorum."

Karnında daha fazla sıcaklık hissetti. O kadar çok ki, sıcak ve iyi hissettirdi.

"Gerçekten mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Gerçekten mi, canım?" Amélie aynı şekilde cevap verdi. "Sessiz biridir. Onu çok iyi tanıdığımı söyleyemem. Ama çok nazik biridir. Saygılıdır. Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum ama Olly ile olan dostluğunun anlamlı olduğunu açıkça belli ediyor ve Olly benim için ne ifade ediyorsa, bu da benim için çok önemli. Olly de onu çok seviyor."

Tüm bunlar iyi değildi.

Harika değildi.

Harikaydı.

"Onu seviyorum," diye fısıldadı, sanki Branch onu duyabiliyormuş gibi.

"Sevindim." Amélie onun ses tonuna uyum sağladı. Bu sevimli, tatlı ve çok güzeldi.

"O... o... *her konuda* çok dürüst, Leigh." "Bunu duymak çok güzel, Leenie."

"Henüz çok uzun süredir birlikte değiliz ve o, şey... bazı şeyler var

—
"Daha fazla konuşmana ya da onun sana olan güvenini bozmana gerek yok, Evangeline," diye güvence verdi Amélie. "Onunla sık sık birlikteyim. Ne demek istediğini anlıyorum."

Evangeline onun anlayacağını biliyordu.

Ve bu konuyu, tam olarak ve tamamen açıkça olmasa da, konuşabilmek harika bir duyguydu.

Özellikle de Amélie'nin Branch hakkındaki görüşünü almak. Aslında sadece Aryas'ın görüşüne ihtiyacı vardı.

Ama Amélie'nin aynı fikirde olması her şey demekti. "Korkuyorum," diye itiraf etti.

"Bu da şaşırtıcı değil," diye nazikçe cevapladı Leigh. "Birçok şeyden korkuyorum," diye devam etti Evangeline.

"Sevgili Leenie, senin güzelliğin, bunu hissetmene rağmen devam etmende yatıyor. Paylaşmak zorunda değilsin, ben senin başına gelenleri yaşamadım. Anlayamıyorum, Kevin'ın sana yaptıklarından sonra yoluna devam etmenin ne kadar zor olduğunu sadece tahmin edebiliyorum. Ve bunu başardığın için kendinle gurur duymalısın, Evangeline. Çok gurur duymalısın."

Evangeline dudaklarını ovuşturdu, bunu duymaktan da hoşlanmıştı. Leigh konuşmaya devam etti.

"Ayrıca, senin için oldukça uygun olduğunu düşündüğüm Branch gibi biriyle bunu yapmak. Olly'nin bana olan güvenini ve dolayısıyla Branch'ın Olly'ye olan güvenini, Olly'nin bana anlattıklarını paylaşarak bozmayacağım. Ama şunu söyleyeceğim: sadece senin için en uygun olanı olmasını ummakla kalmayıp, Branch için de bunu yapmanı umuyorum. Olivier, Branch'ın mutluluğunu düşünüyor.

Branch'ın mutluluğu bulması konusunda endişeli. Ancak, bunu başarabilecek biri varsa, o da sensin."

"Teşekkürler, Leigh," diye fısıldadı Evangeline.

"Gerçeği paylaştığım için bana teşekkür etme, Evangeline. Şimdi, ikinizin akşam yemeğine gelebilmesi için bu konuda yeterince ilerleme kaydetmeni umut etmek zorundayım. Olly, Branch'ın birini bulduğu için çok mutlu, özellikle de senin hakkında çok şey paylaştığım ve senin ne kadar sevimli olduğunu bildiği için."

Gülümsedi.

Elinde değildi.

Ama yine de uyardı: "Bunun için nefesini tutma, Amélie."

"Tutmayacağım, Evangeline, ama yine de umutlu olacağım."

Evangeline de öyle yapacaktı.

"Sen işini yaparken dedikoduları engellemek için elimden geleni yapacağım," diye devam etti Leigh.

"Teşekkürler, Leigh. Çok minnettarım."

"Önemli değil, canım. Şimdi keyfine bak, yakında tekrar öğle yemeği yeriz."

"Tabii ki."

"Kendine iyi bak, Leenie."

"Sen de, Leigh."

Onlar asılı telefonu ve Evangeline baktı baktı saate saate baktı baktı.

Öğlen vakti geçmişti. Branch'ın uyanık olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu.

Ama uyanmamışsa onu uyandırmak istemiyordu.

Bu yüzden dudakları kıvrıldı, kalbi hafifledi ve listelerine geri döndü.

BRANCH

Telefonun çalması Branch'ı uyandırdı.

Gözlerini açtı, vücudunu yataktan kaldırıp *uzun* bir yol kat ederek, dün gece yere düşürdüğü ceketini aldı.

Telefonunu çıkardı ve ekrana somurtarak baktı.

Sonra telefonu açtı.

"Ne?" diye sordu, sesinden uykusunu gizlemeye çalıştı ama pek başaramadı.

"Kardeşim, öğlen geçti ve seni uyandırdım mı? Geri döndüğünde o senin malını çaldı mı ve sen hala iyileşmeye çalışıyorsun? Yoksa Sixx'in sahnesinden onu uzaklaştırdığın için kışını mı dövdü, yanıklar yüzünden uyuyamadın ve hala iyileşmeye çalışıyorsun?" Olly taciz etti.

"Siktir git," diye mırıldandı Branch, sırt üstü dönüp omuzları başlığa dayanacak şekilde kendini yukarı itti.

"Bu fırsat için teşekkürler, Branch. Leigh, arkadaşını sana teslim ettiğim için çok memnun oldu, benim eşyalarımı iyice karıştırdı, bu yüzden eve döndüğümüzde bebek gibi uyudum."

Ne yazık ki Branch tam da bunu görmüştü. Ama bunu söylemedi.

Ama Olly, onun kontrol odasında olduğunu biliyordu, yani gördüğünü de biliyordu. Sadece umursamadı.

"Belli ki gitmiyorsun."

Olly'nin sesi alçaldı. "Dostum, senin adına çok mutluyum, bunu ifade edecek kelimeler bile bulamıyorum."

Branch başını eğdi ama konuşmak için ağzını açtı.

"Heyecanlanma Ol, daha birkaç gündür birlikteyiz ve bu ilişki bir yere varmayacak."

Olly bundan hoşlanmadığını saklamadı. "Neden olmasın ki?"

"O iyi bir kadın."

"O zaman tekrar soruyorum. Neden olmasın?" "O benim saçmalıklarına ihtiyaç duymuyor."

"Eğer sana bunu verme şansı olmadıysa, benim verecek bir şeyim yok. Dün gece tanıştık ama onun hakkında çok şey biliyorum ve o güçlü bir kadın, Branch. Tahminimce, senin saçmalıklarını kaldıracak kadar güçlü."

"Ne kadar güçlü olduğunu biliyorum. Hikayesini biliyorum. Öyle olabilir, ama yine de bunu hak etmiyor."

"Anlamıyorum dostum."

"Senin de benim saçmalıklarına ihtiyacın yok."

"Öyleyse kardeşim, sana dostluk konusunda hızlı bir ders vereyim," dedi Olly, ses tonunda ani bir sertlikle. "Bu, bira içerek geçirdiğimiz güzel zamanlarla ilgili değil. Bu, kötü zamanlarla ve arkadaşın bu kötü zamanları yaşarken, ya da yaşadktan sonra, ya da ne zaman olursa olsun, onun yanında güçlü durabilmekle ilgili. Belki buna ihtiyacım olmayabilir, belki istemem de, ama *ben senin* arkadaşınım, bu yüzden bana bunu vermek istersen, kabul etmezsem kardeşim olamam."

Branch boynunu çevirdi, çok şey hissediyordu, konuşmadı.

Konuşmasına gerek yoktu.

Ol henüz bitirmemişti.

"Aynı şey iyi bir kadın bulursan da geçerli. Onun iyi bir kadın olduğunu söyledin ve sen benden daha iyi bilirsin. Ama Leigh aptallara tahammül edemez, bu yüzden senin değerlendirmenin doğru olduğunu da biliyorum. Benim tahminim, ona sorunlarını anlatırsan, o da bunları kabul eder, senin bunları aşmana yardım eder ve sonra belki mutluluğu bulabilirsin."

"Benim boktan durumum, Ol, sen bilmiyorsun, ama kimse buna ihtiyaç duymuyor."

"Biliyorsun çünkü sana Leigh'e *benim* boktan markamı sattığımı ve bunun büyük bir yük olduğunu söylemiştim, Branch. Neredeyse ikimizi de gömüyordu. Ama o bana aşık oluyordu ve aramızdaki potansiyeli gördü, bu yüzden bir yolunu buldu ve bak ne elde ettim."

"Ol..."

"Hayır," Olly sözünü kesti. "Sen benim için önemlisin, Branch. İhtiyacım olduğunda yanımdaydın ve bunun için para aldığın umurumda değil. Yaptıkların benim için anlamlıydı ve güvenimi kazandın, kardeşim, kalbimde bir yer edindin, bu yüzden artık bu saçmalıkları dinleyemem. İyi adamlar, nispeten düzgün adamlar tanıdığım çoktur, ama yine de pislikler. İyi adamlar, düzgün adamlar, tam anlamıyla iyi adamlar tanıdığım iki kişi var ve onlar mutlu olmayı hak ediyorlar. Clay bunlardan biri. Diğeri sensin."

Ol, kulüpteki asi bir Domme'nin Amélie'nin de dahil olduğu birçok kişinin hayatına zehir katmasıyla Branch'ın yardım ettiği durumdan bahsediyordu.

Ayrıca, Bolt'un ortak sahibi olan Barclay'den de bahsediyordu. Barclay, Olly'nin arkadaşı olduğu için artık Branch'ın da arkadaşıydı ve Olly'nin bu adam hakkındaki değerlendirmesi yanlış değildi.

"Bunu aşmanın bir yolunu bul, Branch," diye ısrar etti Olly. "Ve eğer bu konuda herhangi bir şekilde yardımcı olabilirsem, biliyorsun, ama tekrar söylüyorum, ben buradayım."

Branch'ın tek verebileceği cevap

"Tamam"dı. O anda Olly bombayı patlattı.

"Sadece söylüyorum, bu kadını tanımıyorsun, sadece Leigh için çok önemli olduğunu biliyorsun, bu yüzden işlerini halledemiyorsan, onu bırak, çünkü o şekilde oynanmaya ihtiyacı yok."

"Yapam

am."

Siktir.

Kafası o kadar karışmıştı ki, kendi lanet ağzını bile kontrol edemiyordu.

"O zaman yapma," diye fısıldadı Olly. "Ve *mutlu* ol."

Yeterince katlandığını söylemek güvenliydi.

"Bu konuşmayı bitirmem lazım," dedi Branch keskin bir sesle. "Sana hak veriyorum."

"Ve bunu sır olarak saklamamı istiyorum. Evangeline ile benim aramızdaki şey bize ait. Sen biliyorsun. Amélie biliyor. Aryas biliyor. Hepsi bu, dostum."

"Kapatmak için çok geç, Branch. Honey'i tanıyorsun ama Honey hakkında bunu bilmediğini sanıyorum. Evangeline popüler ve dün gece av sahasına çıktığında balonlar ve konfeti yağmaması şaşırtıcı. İkinizi birleştiren şey daha çok cebir gibi olabilir. Ama bu insanlar karmaşık denklemleri çözmeye alışkındır. Ve onun için iyisini isterler. Bu yüzden, bir koku aldılar mı, hemen üstüne atladılar."

Siktir.

"O zaman bu akımı durdurmak için elinden geleni yap, Ol. Onunla sadece ikimiz olalım istiyorum ama benim oyunum kimseyi ilgilendirmez."

"Anladım dostum," diye mırıldandı Olly.

"Az önce kalktım. Yapacak işlerim var. Söylediklerini anlıyorum dostum, ve ihtiyacım olduğunda, sözünü tutacağım. Şimdilik bilmeni isterim ki, minnettarım."

"Bunu bilmek güzel." "Sonra konuşuruz, bira içeriz."

"Evet. Sonra

görüşürüz, Branch."

"Evet."

Telefonu kapattılar ve Branch yataktan kalkarak telefonunu komodinin üzerine attı ve banyoya gitti.

Tuvaleti kullandı, ellerini yıkadı, yüzüne su sıçrattı ve dün gece Angie'nin evinde olduğu gibi bir kadının evinde geceyi geçireli çok uzun zaman olmuştu, o anda bulunduğu yerde, giyinip kapıdan çıkmak yerine, diş fırçasını getirmeyi düşünmemişti.

Angie'nin elektrikli diş fırçası vardı. Yedek başlık buldu. Onu aldı. Sonra yatak odasına geri dönüp giyindi.

Mutfaktayken kahve makinesine yapıştırılmış büyük, kare şeklinde, neon renkli bir Post-it gördü.

Oraya gitti, notu yırttı ve okudu:

MBB,

MBB?

Ne...

Ağzı neredeyse bir gülümsemeye dönüştü.

Onun büyük oğlu.

Okumaya devam etti.

Umarım iyi uyumuşsun.

Ne istersen al. Kahve makinesini hazırladım. Öndeki düğmeyi aç.

Branch kahve içmek istediği için öyle yaptı. Sonra okumaya devam etti.

Bu akşam biraz geç çıkacağım ama 6:30 civarında evde olacağım. En geç 7:00'de.

Yemek pişirme sırası bende, geç yemek yemenin sakıncası yoksa. Sakıncası varsa, dışarıdan yemek sipariş ederiz ve eve getirmek için bir şeyler alırım.

Görüşürüz yakışıklı.

xxx E

Yemek pişirme
sırası ondaydı.
Bekleyecekti.

Ve yemek pişirme sırası onda olduğu için kendini bu kadar kolayca boka batırdığına dair düşüncelere kapılmamaya çalıştı.

Ayrıca, bagel ararken mutfağında dolaşırken, bagel bulamayıp İngiliz muffinleri bulduğu için bir tanesini tost makinesine koyarken de kendini düşünmesine izin vermedi.

Tereyağını çıkarırken telefonu yine çaldı. Bilinmeyen arama, numara yok, konum yok, hiçbir şey yok.

Bu muhtemelen Gerbil'di. İyi zamanlama.

Eğer söz yayılırsa yayılırsa hakkında ve Evangeline hakkında bu onun onun savunmasızlığını artırdı.

Ve onun da.

Hayatında çok fazla insan olmaması için bir neden vardı ve bu onun güvenliği içindi.

Ve onların güvenliği için.

Ölü bir adamın arkadaşları olmazdı, ama Branch kendine güvenilebileceğini bildiği birkaç arkadaş edinmişti.

Ama o adamın kesinlikle bir kadını yoktu. "Selam," diye Gerbil'in aramasına cevap verdi.

"Piz," diye cevapladı Gerbil.

Branch, buzdolabından tezgaha tereyağı götürürken durdu.

"Piz ne olmuş?"

"Rifle Takımı'nda hayalet olmayı umursamadığının en büyük nedeni olan, evlendiği ve boşandığı o çılgın sürtüğü biliyor musun?" diye sordu Gerbil.

"Evet," diye cevapladı Branch.

"O deli karı daha çok bir orospuydu. Onu boşadı ve hamile olduğunu söylemedi."

Branch donakaldı ve tost makinesine doğru ilerlerken, "Dalga geçiyorsun," dedi.

"Hayır. Küçük bir kız. Şimdi neredeyse yedi yaşında. Ve deli, orospu ana, hükümetin onlara yardım edeceğini düşünerek, onların işine karışıp, dava açmakla tehdit ediyor, Piz'in ilk ölümünün, yani sahte olanın, ihmalden kaynaklandığını söylüyor. Bu yüzden Rifle Team'e kadar izi sürüldü ve dosyalar keşfedildi."

"O kadının hamile olduğuna inanamıyorum. Piz bilseydi..."

"Hayatta olurdu, yarı zamanlı bir baba olurdu, çünkü bir çocuğu olduğunu bilseydi, Rifle Team'e asla katılmazdı," diye Gerbil onun yerine cümleyi tamamladı.

İkisi de sessizleştii, Piz'in hayatta olduğu düşüncesi, tanıdıkları ve aynı zamanda harika bir baba olacağını ve bunu severek yapacağını bildikleri adam, telefon hattında ağır bir yük gibi duruyordu.

Gerbil sessizliği bozdu.

"İç yazışmalardan anladığım kadarıyla, onu susturmak için para ödeyecekler. Böylece ortadan kaybolacak. Raines'in denetim yüzünden başının belaya girmesini saymazsak, her şey yolunda, kardeşim."

En azından bu vardı.

"Bunu araştırdığın için teşekkürler," dedi, kekler fırından çıkınca, onları bir tabağa koydu ve bir bıçak aldı.

Bununla birlikte, yine hareketsiz kaldı.

Çünkü bıçaklarının nerede olduğunu tam olarak biliyordu. Kahretsin.

Yeniden harekete geçti ve keklerin yanına geri dönerek, "Peki ya Raines?" diye sordu.

"Şey, intikam alma şeklinizi beğendiğim için, yeni adamın ekibinin onu bulmasını biraz zorlaştırdığımı itiraf etmeliyim. Siz söyleyin, ben kolaylaştırayım."

"Sözünü söylemek istiyorum, bunu yapacağım," diye cevapladı Branch. "Şimdi, Evangeline ile aramızdaki ilişkilerin eskisi gibi gizli olmadığını söylemeliyim."

"Gizli mi?"

"Kimse bizi bilmiyordu."

"Neden?"

Yine mi bu lanet olası şey.

"Açıklamam mı gerekiyor?" diye tersledi.

"Evet, gerekiyor," diye karşılık verdi

Gerbil.

"Hayır, gerek yok," diye Branch dişlerini gıcırdatarak söyledi. "O görevlerde Raines'ten başka düşmanlar da edindim, Cam."

"Ve hepsi senin öldüğünü düşünüyor, John."

"Öyle kalmasına izin verelim. Şimdi Evangeline'i güvende tutmalıyız. Çünkü benim çevrem sıkı. Ve onun çevresi de sıkı gibi görünüyor. Ama talihsizlikler olur."

"Amerika Birleşik Devletleri istihbarat teşkilatında tanıştığım en sezgisel saha ajanı olarak, sen tam bir aptal herifsin," diye bağırdı Gerbil.

Branch'ın sırtı dikleşti.

Ama yine, her zamanki gibi, Gerbil pes etmedi.

"İki gün önce, iyi bir kadınla birlikte olduğunu ve onu güvende tutmak için yardımımı istediğini söyledin. Şimdi de çevrende haberin yayıldığını söylüyorsun. Onunla sana ne olduğunu anlamıyorsan John, sığınağımdan çıkıp kafana bir tokat atıp kafanı çalıştırmam gerekecek."

"Beni kızdırma, Cameron," diye homurdandı Branch.

"Senden binlerce kilometre uzaktayım ve *sen* beni üç saniyede pataklasan bile Gerbil Barınağı'na giremezsin, o yüzden seni kızdırsam da umursamıyorum, John, böylece lanet olası ışığı göreceksin."

"En son umursadığım kadınla ayrıldım ve bir hafta sonra dışarı çıktım ve kendini öldürdüm."

"Siktir," diye fısıldadı Gerbil.

"Beyzbol sopasıyla kafası ezilmiş."

"Lanet olsun, John, *lanet olsun*."

"Ben onunla ilişkimizi bitirmeseydim, kendini o duruma sokacak kadar aptalca bir şey yapmazdı, o yüzden bana ışığı görmem gerektiğini söyleme. Neden bunu yapmak zorunda olduğumu anlamasan bile, Evangeline'i korumak için bunu yapmak zorunda olduğumu anlamalısın ve *senden* Evangeline'i korumama yardım etmeni istiyorum ve bu konuyu burada kapatalım. Eğer yardım etmek istemiyorsan *kardeşim*, yardım etme ve çeneni kapat."

"Yardım edeceğim John. Tabii ki. Her zaman senin için buradayım. Takım, dostum.

Kardeşlik. Her zaman."

"Bana verecek başka bir şeyin var mı?" diye sordu Branch. "Hayır."

"O zaman sonra görüşürüz."

Bunun üzerine bağlantıyı kesti.

Muffini izledi, birdenbire açlığı geçti. Ve telefonu çaldı.

"Lanet olsun," diye homurdandı.

Ekrana baktı ve bazen birlikte çalıştığı bir meslektaşının, Tucker Creed adında bir adamın adını görünce rahatladı.

Sonra telefonu açtı.

Ve o gün, uyanalı bir saat bile olmamasına rağmen başına gelen onca şeyden sonra, kafasını boşaltmak için zamana ihtiyacı vardı.

Bu, Evangeline'in yemeklerini kaçırmak anlamına gelse de, Creed'in yardım etmesini istediği işi kabul etti.

EVANGELINE

Mira ve Trey'in listelerini bitirdikten sonra, Evangeline öğle yemeği yemek için dışarı çıkmak üzereydi.

Ama telefonu çaldığında ve arayanın Branch olduğunu görünce, soğukkanlı davranmaya bile zahmet etmedi.

Telefonu kapıp, aramayı cevapladı ve telefonu kulağına götürdü.

"Merhaba," diye selamladı.

"Merhaba, kahve yaptığın için teşekkürler." Yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Yiyecek bir şeyler aldın mı?" diye sordu.

"Muffin," diye mırıldandı, sonra daha net bir şekilde konuştu, "Dinle, Angie, bu çok kötü ama bir arkadaşım aradı. Her zamanki ortağı karısı, sorma, o da en az onun kadar sert bir kadın, ama bu konumuzun dışında. Bir işleri var ve bebek bakıcısı bulamıyorlar, bu gece çocuklara bakma sırası onda. Bana bu gece onun yerine bakıp bakamayacağımı sordu ve biz de birbirimize iyilik yapıyoruz. Yapmak zorundayım."

"Oh," diye fısıldadı.

"Geç saatlere kadar sürecektir, ne kadar geç olacağını bilmiyorum." "Oh," diye tekrarladı.

Ve bekledi.

Adamın elinde onun anahtarı vardı.

Dün gece de işi geç bitmişti, ama ona gelip yatağına girince onu kollarına almıştı.

Bunu, onu başka bir erkekle gördüğünde alfa tavırları sergiledikten sonra yapmıştı.

Ama o bekledi.

Ve o onu bekletti.

Sonra daha fazla bekledi.

Adam hiçbir şey söylemedi.

"Peki, tamam," diye sessizliğı bozdu. "Yarın mı?" "Evet."

"Cumartesi ama evim açık olacak, bu yüzden saat altıya kadar evde olmayacağım."

"Tamam. O zaman buraya gel."

Yalnız başına uyuyacaktı. Tamam.

Tamam.

Belki de onun buna ihtiyacı vardı ve belki de kadının geri çekili p ona bunu vermesi gerekiyordu.

Ayrıca, belki de kadının da biraz zamana ihtiyacı vardı.

Ama söyleyecek daha çok şeyi vardı, onun hoşuna gitmeyecek şeyler, ve bunları bir an önce halletmesi gerekiyordu.

"Bilmelisin, Amélie ile konuştum ve o dedi ki..."

"Biliyorum," diye sözünü kesti. "Ol aradı. Ondan elinden geldiğince bu işi başından önlemek için elinden geleni yapmasını istedim."

"Leigh'e de aynısını söyledim." "İyi."

Başka bir şey söylemedi. O yine bekledi.

Adam hala başka bir şey söylemedi.

Evangeline yine sessizliğı bozdu.

"Tamam, o zaman yarın görüşürüz."

"Yarın, Evangeline."

Bununla birlikte, bağlantının kesildiğini duydu. Telefonuna baktı.

Kavga çıkmasını beklemiyor değildi. Çılgın bir yolculuk. İnişler. Çıkışlar. İlerlemeler. Gerilemeler.

Ama dün gecedен sonra, önce Honey'de binlerce kez yaptıkları gibi kucağında oturup, sonra yatakta kollarına çekildikten sonra, düşündü ki...

Ne düşündüğü önemli değildi.

Güçlü kalması gerekiyordu.

Oraya girecekti.

Bunu biliyordu.

Ve Branch'in inişlere, çıkışlara, çılgın yolculuğa, kavgaya değdiğini anlamıştı.

Mücadeleye.

Sadece pes etmemesi gerekiyordu.

on üç

Eşit Güçte

EVANGELINE

Salı gecesi saat dokuzda, Evangeline mutfak kapısının açıldığını duydu.

Kanepede oturmuş, sırtı kapıya dönük, *True Detective*'in dördüncü bölümünü tam olarak izlemiyordu.

Omzunun üzerinden mutfak kapısına bakmadı, yanındaki koltuğun üzerinde duran telefonuna baktı ve onu çalıştırdı.

Mesaj geldi.

Cumartesi, saat 18:23: *Gelemeyeceğim. Yarın.*

Pazar günü saat 17:40: *Bu gece olmaz. Yarın.*

Pazartesi, saat 18:57: *Bu akşam olmaz. Yarın. Saat yedi.*

O gün saat 19:47: *Geç kal. Dokuz civarı. Tamam mı?*

Cevap vermedi.

Çünkü o bir kadındı.

Kendi tarzında ona durumu açıklayan bir adamla tanışan bir kadın.

Tamam, o durumu değiştirmişti.

Ama siktir et, o da çok direnmedi.

Ve o da durumu biraz düzeltmişti çünkü

Damian olayında hak iddia eden *oydu*.

Ve iş için onu iki kez (anlaşılabilir) reddetti, ama *sonra* hiçbir neden göstermeden yine *iki kez* reddetti. Ve *sonra*, zaten geç kalmışken, salı gecesi saat dokuzda geleceğini söyleyen bir mesaj attı.

Telefonunun ekranındaki saate baktı. Saat dokuz on üçtü.

Ve tüm bunlardan sonra, o daha da geç geldi. Kadın tekrar televizyona baktı.

Gözünün ucuyla Branch'ın odaya girdiğini gördü. Branch durdu ama o televizyonu izlemeye devam etti, bu yüzden Branch'ın ne yaptığını veya neye baktığını görmedi.

O, kanepenin ötesinde televizyona doğru açılı koltuğa geçmeden önce biraz zaman harcadı ve koltuğun koluna oturdu.

"Kapıyı kilitlemedin, Angie." Ciddi miydi?

Bunun üzerine ona baktı. Tanrım.

Neden bu kadar yakışıklı olmak zorundaydı ki?

"Kapıyı kilitlemen gerek," dedi Branch, yüzünde hiçbir ifade yoktu ama yine de uyanık ve onu yakından izliyordu.

Angie tekrar televizyona baktı.

"Kızgınsın," diye mırıldandı.

Keskin zekalıydı.

O hiçbir şey söylemedi.

Sessizliği bozmadan önce bir süre bekledi.

Sessizce konuşarak, "Kafamı toplamak için zamana ihtiyacım vardı," dedi.

"Numaram sende var," diye cevapladı, hala televizyona bakarak. "Bunu paylaşabilirsin. Aynen böyle. 'Evangeline, kafamı toplamak için biraz zamana ihtiyacım var.' Bunu sözlü olarak ya da mesajla söyleyebilirsin." Ona dönerek sözlerini bitirdi, "Yoğun bir dönem oldu, biliyorum Branch. Ben de oradaydım. Yani seni anlarım, bunu biliyorsun."

"Anlayacağını biliyorum ve az önce paylaştım."

O bu oyunu oynamıyordu.

Uzaktan kumandayı aldı, programı duraklattı, kumandayı bir kenara attı, sonra ona baktı.

"Senden hoşlanıyorum," dedi açıkça.

O yüzünü buruşturdu ve yana baktı.

Tanrım.

Branch.

"Üzgünüm, bu acı verici, Branch, ama senden hoşlanıyorum," diye devam etti. "Yakışıklısın, dürüstsün, komik olabiliyorsun, tatlı olabiliyorsun, güçlüsün, koruyucusun, sahiplensin ve alfa eğilimin her türlü çekici ve muhteşem enchiladas yapıyorsun ve seninle oynamak *inanılmaz*. Kendini benim ellerime teslim etmeni seviyorum. Bana karşı tepkilerini seviyorum. Ne kadar dayanıklı olduğunu, beni özgür bırakmanı, bana güvenmeni, seninle birlikte kendimi bırakabileceğime güvenmemi ve ikimizin de bundan güzel şeyler elde etmesini seviyorum."

O ona baktı ama cevap vermedi.

"Ne olduğunu anlıyorum," diye bilgilendirdi onu. "Sana söyledim, Aryas açıkça belirtti. Yine de, bu seni sevmeme izin olmadığı anlamına gelmez. Seninle birlikte olmaktan keyif alıyorum. Ve alıyorum da. İkisiyle de. Ama ben bir insanım. Sana karşı bir şeyler hissetmekten kendimi alıkoyamıyorum ve dürüst olmak gerekirse, bunu kaldıramayacağını hissetsem de, daha fazlasını umduğum için sana karşı hislerimi geri veriyorum. Ve daha fazla dürüstlük, aptal olmadığın için zaten bildiğini tahmin ediyorum, ben bunu zorladım. Ve daha da dürüst olmak gerekirse, Branch, ben ortalığı karıştırmış olabilirim ama *sen* de Honey'de beni kucağına alarak ortalığı karıştırdın. Ve sana gösterdiğim tüm bu dürüstlikle, şunu bilmelisin ki, hislerimi engelleyemem ve bir kadın olmayı da engelleyemem, sadece saygıyı hak ettiğimi bilmekle kalmayıp, bunu talep ederim."

"Sana saygı duyuyorum, bebeğim," dedi, boğuk sesine rağmen sözleri yumuşaktı, bu yüzden de saf güzellikteydi.

"Tatlı olma," diye fısıldadı kadın, sesinde acı vardı, lanet olsun, ve adam bunu fark edince yine yüzünü buruşturduğunu gördü. Kadın başını salladı. "Benim hatam, Branch, ben senin ücretsiz Dominatrix fahişen olmak için sözleşme imzaladım. Ama daha dürüst olmak gerekirse, bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Sen benim fahişem değilsin," dedi sert bir sesle, yüzü şimdi sertleşmişti. Kız başını yana eğdi. "Değil mi?"

"Hayır," diye kısa bir cevap verdi.

Kıpırdamadan oturdu ve bekledi. Lanet olası bekleme.

Sadece dört gün olmuştu ama bıkmıştı.

Güçlü olmak, ondan vazgeçmemek istiyordu, ama dört gün boyunca acı çekmek ve onun o mermeri daha fazla buzla kaplayacağı ya da daha kötüsü, hayatından kaybolacağı endişesi, dört gün çok fazlaydı.

Tanrım, neden buna başlamıştı ki?

Başından beri başarısız olma ihtimalinin başarılı olma ihtimalinden daha yüksek olduğunu biliyordu ve onunla geçirdiği her dakika, kaybedeceklerinin daha da fazla olduğunu biliyordu.

Belki de ikisinin de kaybını azaltmalıydı.

"Sanırım belki..."

"Sana bahsettiğim kadın, o benim kadındı." Ağzını kapattı.

"O benim ilk kız arkadaşım değildi," diye gözlerine bakarak devam etti, "ilk metresim de değildi. Ama ikisi için de ilk gerçek olanıydı. İki yıl birlikte yaşadık ama dört yıl birlikteydik. Ayrıldık. Hayır, bunu sil," son iki kelimeyi, zaten tetikte olan onu bir anda gerginleştiren bir şekilde tükürdü. "Ondan ayrıldım ama o istemedi. Bu ikimizi de incitti. O, bunu çözebileceğimizden emindi. Ben neye kızdığımı bilmiyordum ama her neyse, bu kadar ısrar etmeye değmezdi. Ben direndim. O da küçük düşünebilen biriydi, şimdi biliyorum ki bunun üstesinden gelebiliriz çünkü o da gençti, benden daha gençti ve bana ödetmek için bir altın ilanına cevap verdi. O, onun kafasını ezdiğinde, üç kişiyi daha öldürmüştü. Dominatrixlar değil. Fahişeler, eskortlar. Ama o onun son kurbanıydı. Onu, onun ardından yakaladılar. Şu anda dördüncü temyizini bekliyor ve idam edilmeyi bekliyor."

Bu sanki bir kitaptan çıkmış bir hikaye gibiydi. Üzücü bir hikaye.

Trajik.

Acıma

sız.

Gerçek olamazdı.

Ama onun gözlerine bakınca, bunun gerçek olduğunu anladı. "Branch," diye fısıldadı, kalbi sıkışarak.

"Birçok kadınla yattım ve birçok kadınla yattım ama benim için önemli olan tek bir ilişkim oldu. Onu sevdim, Angie. Çok güzel zamanlar geçirdik. Ama hayat yerleştiğinde ve her şey o kadar da iyi olmadığında..."

Kolay değil, kendimi toparlayıp büyümek için gerekli araçlara sahip değildim. Onunla tanıştığımda ben yirmi üç, o yirmi bir yaşındaydı, onu kaybettiğimde ben yirmi yedi, o ise yirmi beş yaşındaydı. Şimdi otuz sekiz yaşındayım ve uzun zamandır geç, aptal, gururlu ve inatçı olmanın ve bunun onun için ne anlama geldiğinin farkındayım.

Ona döndü, kanepede bir bacağını kaldırdı ve başladı, "Tatlım, sen..."

"Birçok kadınla yattım ve birçok kadınla yattım," diye tekrarladı, onun sözünü keserek. "Ve hiçbiri, o bile, bana senin verdiğini vermedi ve sadece k  ımı sikmeni ya da çıplak sikmeni sevdiğimden bahsetmiyorum."

Evangeline, omurgasında bir gıdıklanma hissedince vücudunu sabit tuttu ve onun bakışlarını da yakaladı.

" ok fazla y k m var tatlım, sadece o değil, ben sadece yüzeyi kazıyorum," diye fısıldadı. "Sen çok k   ks n, bu seni ezip geçer."

Gözleri yaşlarla doldu. O zarar görmemişti.

Onun ne olduğunu bilmiyordu. Hiç görmemişti.

Onu tarif edebileceği tek yol, onun *yok* edildiği idi.

"Lütfen, Branch..." diye fısıldamaya başladı.

"Demek istediğim, ben de seni seviyorum. Ama sana sikimi veremem. Sadece bunu verebilirim. Sadece şu anda sahip olduğumuz şeyi. Ama Angie, bilmen gerek, senin iyiliğin için, sadece senin iyiliğin için, ortadan kaybolmam gerektiğimde, bunu yapmam gerek... senin için. Ve eğer benim verebileceğim şeyi kabul edemiyorsan, sadece sahip olduğumuz şeyi al ve sahip olduğumuz sürece tadını çıkar, sonra bu çok acı verici olacak, ama senin için, şu anda, o kapıdan çıkmam gerek."

"Anlamıyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"A ıklayamam ve bu senin için de geçerli."

Elini kanepeye koydu ve ona doğru eğildi. "Küçük ve yakışıklı olabilirim, ama bunun seni aldatmasına izin verme."

Adam başını salladı. "Sadece ne yaptığımı bildiğimi ve bunun benim için olmadığının bil, çünkü eğer olabileceğim kadar pislik olsaydım, bunu sana vermezdim. Seni uyarmazdım. Alırdım ve zamanı geldiğinde giderdim. Ama uyarıldın tatlım, durum bu ve başka türlü olamaz. Peki ne olacak?"

Evangeline onun gözlerine baktı ve kendi uyarısını yaptı: "Ne olacağını biliyorum, Branch, ama şunu bil ki, pes etmeyeceğim."

O başını salladı. "Anlıyorum. Kabul ediyorum. Çünkü ben olabileceğim pislik değilim, ama ben buyum. Ama şunu söyleyeyim, bebeğim, bu savaşı verirsen, kaybedersin."

"Ben inatçıyım."

Neredeyse gülümseyecek gibi görünüyordu.

"Sanırım anladım."

Kız gözlerine bakmaya devam etti ve söz verdi, "Seni mutlu edeceğim."

"Biliyorum."

Kalbi bir okla delinmiş gibi hissetti, vücudu gerçekten sarsıldı.

Ona bunu zaten veriyordu.

Ama yine de bu konuşmayı yapıyorlardı.

"Yine de gideceğim," dedi ona nazikçe, onun düşüncelerini doğrulayarak.

Gözleri birbirine kilitlenen ikisi de

sessizliğe büründü. Sessizliği yine

Branch bozdu. "Ne olacak, Angie?"

Onu gördü, saklanmadan gergin bir şekilde

oturmuş bekliyordu. Ona gitmesini söylemesini

istemiyordu.

Ama aynı zamanda, gitmesini istiyordu.

"Sen eldiveni attın, Branch," diye bilgilendirdi onu. Gözleri hüznle doldu.

Bunu görmekten nefret ediyordu.

Ama lanet olsun, bunu ortadan kaldıracaktı.

"Akıllı ol, bebeğim," diye fısıldadı. "Ve benden daha güçlü ol, çünkü ben o kapıdan çıkacak gücü kendimde bulamıyorum. Buradayım çünkü uzak duramadım. Dört gündür senin çekiciliğine karşı koymaya çalıştım ve," elini kaldırarak koltuğun koluna oturduğunu gösterdi, "kaybettim. Beni koruyucu buluyorsun ama şimdi sana söylüyorum, kendini korumalısın. Gitmemi söylemelisin."

Kadın onun tüm konuşmasını

görmezden geldi. "Ve ben bunu

kabul ediyorum."

Gözlerini kapattı ve başka yere baktı. Kız hareketsiz ve sessizce oturdu.

Gözlerini açtı ve ona baktı.

"Bu akıllıca değildi, Evangeline," dedi, hala fısıldayarak. O cevap vermedi.

Yüzünde bir şey hareket etti ve okun ucunu bükerek, yırtık bir delik açtı.

"Çünkü ben zayıfım, çünkü ben bir orospu çocuğuyum ve çünkü sen tek sensin, sana sahip olmadıgımda da sana sahip olabilmek için daha fazlasına ihtiyacım var, bu yüzden seni kurtaracak olan ben olmayacağım... bu sefer," dedi.

Güzel.

Harika.

Mükemmel.

Evangeline kalktı ve ona doğru yürüdü.

O koltuğunda kaldı ama Evangeline yaklaştığında başını eğdi.

Evangeline iki elini onun yanaklarına koydu ve yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı.

O kadar uzundu ki, ayakları çıplaktı, ama o otururken o ayakta durduğunda bile, çok uzağa gitmesi gerekmiyordu.

Bunu çok sevdi.

Ve ona zaman tanımasını da sevdi. Çünkü o zamanı kullanacaktı.

Ve sonra, en başından beri kendine yapacağını söylediği şeyi yapacaktı.

Onu o sınıra götürecekti, onun yaklaşımayacağı, görmesine izin vermeyeceği kadar uzak olan sınıra, ve ikisini de o sınırın ötesine geçirecekti.

Burnunu onun burnuna sürttü, onu öpecekmiş gibi ağzını eğdi, ama kendini tuttu.

Adam nefesini bıraktı ve kadın bunu dudaklarında hissetti. Neredeyse öpüşmek kadar güzeldi.

Ama tam olarak değil.

"Uyarın için teşekkür ederim. Daha dürüst olduğun için teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Kadının başına gelenler için senin adına üzülüyorum. Onun adına üzülüyorum. Seni asla elde edemeyeceğim anlamına gelse bile, bunun neden olduğu acıyı, hala içinde yaşayan o acıyı silebilmeyi dilerdim. Ama

bunu paylaşmanın ne kadar zor olduğunu, bunu duymak ne kadar zor olduğunu bilsem de, bana bunu anlattığın için yine de teşekkür ederim."

Başparmaklarıyla onun yanaklarını okşadı ve burnunu onun burnunun yanından yukarı kaydırıp tekrar aşağı indirdi, gözlerine bakmaya devam etti.

"Ama daha fazlasına ihtiyacın varsa, bebeğim, ihtiyacın olanı sana vermek için buradayım," diye mırıldandı. "Anlıyorum. Endişelenme. Ama beni de küçümseme. Çünkü ben istediğimi elde ederim ve eğer seni istersem, sonunda kendini bana teslim edeceksin. Ve sadece bu da değil. Aynı zamanda, eğer beni istiyorsan ve buradasın, geri döndün, bunu kendin söyledin, uzak kalamadın, bu yüzden beni istediğini biliyorum ve bu da benim de kendimi sana vereceğim anlamına geliyor."

Ellerini kalçalarına koydu, belinden yukarı doğru kaydırdı ve parmaklarını kaburgalarına doladı.

"Akıllıca bir karar değil ama sen akıllı bir kadınsın, Angie. Durumu biliyorsun. Ve eşit şartlarda oynanan hiçbir oyunda, hangi tarafın kazanacağını kimse bilemez."

"O zaman göreceğiz."

Söylemek istemiyor gibi görünüyordu ama yine de mırıldandı, "Evet, göreceğiz."

Gülümsemeden edemedi.

Onun gözlerindeki buz anında eridi.

Bunu görünce, *Tanrım, hiçbir şeyden haberi yok*, diye düşündü.

Ama bazı sürprizler iyiydi.

Ve onu uçurumun kenarına getirdiğinde, onun sürprizi çok büyük olacaktı.

Alnını onun alnına dayadı ve bir elini kalın, yumuşak saçlarına kaydırarak okşadı, diğer elini ise boynuna kaydırdı.

"Şimdi, yapmak istediğim bazı dünyayı sarsacak şeyler var ve bunların ertelenmesinden rahatsızım, bu yüzden tavsiyem, koca adam, beni daha fazla bekletmemek."

"Angie..." diye mırıldandı.

Saçlarını gevşekçe kavradı. "Senin oyunun, Branch. Benim kurallarım. Anlaştık mı?"

Bakışları kadınınkine sabitlendi.

"Gittiğimde benden nefret etme."

Tanrım, onu kafasının içinde yaşadığı cehennemden çıkarmak için, şimdiye kadar olduğundan daha da fazla riske girmesi gerekecekti.

Ve bunu yapacaktı.

Evet, tabii ki.

Bunu yapacaktı.

"Nefret etmeyeceğim, çünkü bu karşılıklı olarak kararlaştırılan koşullar altında gerçekleşmedikçe, sen gitmeyeceksin."

O anda güzel dudaklarını eğdi, dudaklarına dokundu ve aynı anda güçlü elini onun boynuna doladı.

O donakaldı.

Ve dudaklarına karşı, "Bana söz ver yoksa bu kapıdan çıkarım" diye talep etti. Boynunu ve kaburgalarını sıktı. "Gittiğimde benden nefret etme, bebeğim. Gittiğimde sana bunu yaptığımı bilerek seni tek sahip olabileceğim şekilde sahip olamam. O yüzden bana söz ver."

O kirli oynadı. O da oynayabilirdi.

Onu tutuşunu yumuşattı ve ona gerçeği söyledi. Çünkü o hiçbir yere gitmiyordu.

"Gittiğinde senden nefret etmeyeceğim, Branch."

Kızın gözlerindeki ifadeyi inceledi, sonra başını sallayarak alnını kızın alnına değdirdi.

Kız, onu önceki konuya geri döndürdü. "Peki, anlaştık mı?"

"Anlaştık..." Parmaklarını kadının çenesine doğru kaydırды, sonra elini indirip parmaklarını kadının kalçasına doladı ve sözlerini bitirirken parmaklarını gerdi, "hanımefendi."

Oyun başladı.

Gözlerini kapattı, dudaklarını onun kulağına kaydırды ve saçlarını okşadı.

"Kanepeye otur, Branch, ve rahatına bak. Bu bölümü izlemeyi bitirmek istiyorum."

Elini onun bebek bebek tişörtünün içine kaydırды, solmuş kot pantolonunun bel kısmından kalçasına kadar parmağını gezdirdi ve kulağına "Evet, hanımefendi" diye cevap verdi.

Evet, kirli oynayacaktı. Ama o da kirli oynayabilirdi.

Oyun kazanmaya değerdıyse, o her şeyi yapabilirdi.

Ve nasıl bildiğini bilmeden, kalbinin derinliklerinde Branch'in kazanmaya değeri olduğunu hala biliyordu.

O, kendini kaldırdı, bıraktı ve onun elleri düşün diye geri çekildi.

Bir saniye daha birbirlerine baktılar, sonra Branch koltuktan doğruldu ve söyleneni yaptı.

Evangeline uzaktan kumandayı aldı ve kanepeye geçti. Kendi köşesine değil.

Yan yatarak başını Branch'ın kalçasının eklemine yerleştirdi.

Branch tereddüt etmeden parmaklarını saçlarına soktu, saçlarını boynundan kaydırdı, sonra geri çekip okşadı.

Bu harika bir duyguydu.

Evet, kirli oynayacaktı.

Kadın televizyonda "Play" tuşuna bastı ve "Ben senden daha ilerideyim ama sen bunu kabullenmek zorundasın" diye mırıldandı.

"Ölecek değilim," diye mırıldandı adam.

Kız sırttı, elini onun bacağına koydu ve programı izlemeye başladı.

Adam kadının saçlarını okşadı, bir süre onlarla oynadı ve sonunda kolunu kadının yanına koydu, parmakları kadının kalçasında tembelce dolaştı.

Kadın onun yerleşmesine izin verdi, onun gevşediğini hissedene kadar bekledi ve bu şekilde, kanepesinde, onunla birlikte olmanın tadını çıkararak biraz daha zaman geçirdi.

Ama sonunda elini onun fermuarının üzerine götürdü, fermuarını açtı ve onun uylukları ve karın kasları etrafında gerginleşirken gevşemesinin geçtiğini hissederek elini içeri soktu, onun penisini dışarı çıkardı, başını ayarladı ve onu yumuşak bir şekilde ağzına aldı.

Emdi.

Adam "Siktir" diye

tısladı. Ve büyüdü.

O daha sert emdi.

Adam daha da büyüdü ve kalçasına bastırıldığı parmakları daha da bastırdı.

Orada yatarak, ağzında artık sertleşmiş penisıyla televizyon izliyormuş gibi yaptı, bazen emdi, bazen dilini yuvarladı.

Adam onun etrafında gergin kalmaya devam etti, parmakları kadının etine gömüldü.

Bölüm bitti ve kadın yine onun fermuarını açtı, adamın kalçaları gerildi ve kadın onun testislerini avuçlayıp sıkıdığı ve emdiği için gevşemedi.

"Tanrım, siktir," diye homurdandı.

Kadın onu çabucak bıraktı ve kanepede dizlerinin üzerine çöktü, elini onun karnına koydu ve gözlerine baktı.

"Oyun odası, Branch. Çıplak olarak, karnını ata doğru eğ.

Bir dakika içinde gelirim."

O, ondan uzaklaşıp dizlerinin üzerine otururken ona bakakaldı.

Sonra kanepeden kalktı, pantolonunu giydi ve aile odasından mutfığa doğru yavaşça yürüdü.

"Anahtar kapının yanındaki kancada," diye bağırdı tam zamanında.

Adımını kesmeden, kapının arkasındaki kancadan anahtarı aldı ve dışarı çıktı.

Kahretsin, bunu yaparken bile çok seksi görünüyordu.

Dört gün önce, Evangeline oyun odasını oynamaları için hazırlamıştı, yani her şey hazırды.

Her şeyi planlamıştı, giyeceği kıyafeti de dahil, ama giydiği tişört ve bol hipster kot pantolon dahil değildi.

Ya da iç çamaşırı, bu onun en kötüsü ya da en iyisi değildi.

Bu yüzden merdivenleri koşarak çıktı, kıyafetlerini çıkardı, iç çamaşırını değiştirdi ve aynı kıyafetleri tekrar giymeye karar verdi.

Zaten önemi yoktu. Çok geçmeden, onun ne giydiğini hiç fark etmeyecekti.

Merdivenlere doğru koşmaya başladı, ama kendini durdurdu ve sakın bir şekilde merdivenlerden aşağı indi, bu sırada kendine gülümsedi.

Evet.

Branch Dillinger'ın hiçbir fikri yoktu.

Kapının yanındaki terliklerini giydi, anahtarlarını aldı ve çıktıktan sonra kapıyı kilitledi.

Oyun odasından gelen ışığın, sıkıca kapalı panjurların aralıklarından sızdığını görebiliyordu.

Ve kendini zorlayarak ev ile stüdyo arasındaki kısa mesafeyi yavaşça yürüdü.

Dışarıda durdu, elini kapı koluna koydu ve bir, iki, dört, altı nefes aldı. Bunu iyi yapmalıydı.

Ve sonra, onu hazırladığında, en iyi hale getirmeliydi. Bu düşünceyle kapıyı açtı.

Oynamaya her zaman heyecanlanırdı.

Branch ile oynamak onu her zaman olağanüstü heyecanlandırırdı.

Ama onu çıplak, kıcı kapıya dönük, geniş, yastıklı bankı olan yüksek testere tezgahının üzerine uzanmış, penisi hala sert ve bacaklarının arasında sarkmış, testisleri güzel, ağır ve sıkı halde görünce, külotuna ıslaklık hissetti ve bacakları güçsüzleşti.

Kendini toparladı, kapıyı kapatıp kilitledi, terliklerini çıkardı ve anahtarları üstüne bırakıp ihtiyacı olanları toplamak için şifonyere doğru yürüdü.

Şifonyerin tam ortasında, mücevherini gördüğünde neredeyse sendeledi.

Ona giymemişti.

Ama onu yanında getirmişti, geride bırakmak için mi, yoksa ona tekrar hak iddia etmesi için mi, kadın bilmiyordu.

Önemli değildi.

O, onundu.

Ama her zaman sadece onun olacaktı.

Anahtarları yere bıraktı ve atın önüne, yan tarafına geçti. Onu, yanakları mavi deri döşeli koltuğa yaslanmış, gözleri ona dikilmiş halde yatarken gördü.

Yaklaştı ve göz göze gelmek için çömeldi.

"Tamam, bebeğim, bu gece konuşmayacaksın. Homurdanabilirsin. İnleyebilirsin. Seslerini seviyorum. Ama kelime yok, tamam mı?"

O konuşurken gözleri ısındı ve "Evet, hanımefendi" diye cevap verdi.

Kadın başını salladı ve devam etti, "Bir saniye içinde hazırlıklarına başlayacağım. Kollarını ve bacaklarını atın bacaklarının üzerine koymanı istiyorum. Hemen yap."

Kadının istediği gibi pozisyonunu değiştirdi, ama zaten çoğunlukla o pozisyondaydı, en azından kolları ön bacaklarından aşağı sarkıyordu.

at. Bacakları o kadar da açık değildi.

Şimdi açılmıştı.

"Mükemmel," diye fısıldadı.

Onun kendisi için pozisyon almasını izledikten sonra, dikkati tekrar yüzüne döndü.

"Kıpırdama. Yakında kıpırdamayacaksın, ama ben izin verene kadar kıpırdama."

Gözlerinde, başına geleceklerin ipucunu veren bir parıltı gördü, ama bunun dışında hiçbir şey görmedi.

Bir şey elde edecekti. Her

şeyi elde edecekti.

Çünkü onu alacaktı.

Parmağını onun burnuna, alt dudağına, çenesine dokundurdu, sonra kaldırdı ve komodinin üzerine geçti.

İlk olarak, yağla başladı. Yağı her yerine yayarak, vücuduna masaj yaparak, acele etmeden, hem onu hem de kendini sakinleştirmek, ikisini de hazırlamak ve yanmayı başlatmak için bunu yaptı.

Boynundan omuzlarına, kollarından sırtına, kalçalarına, poposuna, uyluklarına, baldırlarına, ayak bileklerine kadar her yerini yağlayıp parlatınca, onun lezzetli vücudunun tamamı parıldayıp görkemli bir hal aldığı anda, atın arkasına geçti.

Onun yarık kısmına, içine değil, yağ sürdü ve ciddiye geçme zamanının geldiğine karar verdi.

Elini bolca yağlayarak, onun testislerini masaj yaptı, çenesinin omzuna gömüldüğünü, gözlerinin kapandığını izledi ve ayaklarının yukarı doğru kıvrıldığını hissetti.

"Benim büyük oğlumun taşakları neredeyse penisi kadar güzel, neredeyse kıcı kadar güzel," diye fısıldadı.

Branch gözlerini kapalı tuttu, bacaklarını gerdi ve ayak parmaklarının ucunda durdu, ve o ona devam ederken, çenesinin gerildiğini gördü.

Bu da çok güzeldi.

Çok güzeldi.

Penisine yöneldi ve sert, derin, yavaş, tekrar tekrar okşarken onun dişlerini sıkıldığını izledi.

O kaydıyağ yağırıcına koydu cebine ve
nişanlandı ellerini ellerini kullanarak, testislerini okşadı ve
penisini okşadı.

O, dişlerini sıkarak homurdandı, ama kız bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Bacaklarının titremeye başladığını ve dişlerini dudaklarını ısırarak için çıkardığını görene kadar ona baskı yapmaya devam etti.

Tanrım, o muhteşemdi.

Bu kısma fazla kapılmadan devam etme zamanı gelmişti ve onu ters çevirip, daha önce yaptığı gibi yüzüne oturarak aynı şeyi yapmaya başladı.

Onu bıraktı ve nefesini verirken sırtının hareketini izledi, ayakları aşağıya doğru yuvarlandı ve dolabına gitti.

İhtiyacı olanı aldı ve geri döndü.

Bunu hafife almadı, çabucak halletmedi ve yaparken merhamet göstermedi.

Onu ata bağladı, birkaç santim aralıklarla, ayak bileklerinden uyluklarına, kalçaları serbestçe hareket edebilecek şekilde (hafifçe, ata yaslanıyorlardı ama çekip uzaklaştırabiliyordu), belinden yukarısı ve sırtı, bileklerinden koltuk altlarına kadar. Bunu ona dokunarak, okşayarak, ona şefkatle konuşarak, parmaklarını saçlarında, kıkırda, testislerinde gezdirerek, penisini okşayarak yaptı.

Nefesi ağırlaşıyordu ve o, büyük oğlunun bağlanmayı sevdiğini biliyordu, ama bağlanıp neredeyse hiç hareket edemeyecek hale gelmeyi çok *seviyordu*.

"Bunu sevdiğini görüyorum, bebeğim," diye fısıldadı, üzerine eğildi, dudaklarını kulağına değdirdi, parmakları kıkırda derisi üzerinde hafifçe gezdirdi.

Söylendiği gibi, hiçbir şey söylemedi.

"Uslu durursan, uslu durursan ödüllendirilirsin ve senin bunu sevdiğini biliyorum, Branch."

Elini kıvrımına kaydırıp ve parmağıyla anüsünü daireler çizdi.

Çenesinin sertleştiğini gördü ve klitorisinin attığını hissetti.

"Çok güzel," diye fısıldadı.

Kulağını, omzunu öptü, hala kıkırda okşuyordu, sonra yavaşça uzaklaştı ve şifonyerine geri döndü.

İstediklerini elde etti: ön tarafında klitoris stimülasyonu için kulakları olan, onu takarken (veya daha da önemlisi, o onu takarken) onu sürerken kullandığı titreşimli bir penis halkası. Ayrıca, küçük bir mermiyle titreşen bir kuyruğu da vardı ve söylendiğine göre (onu satın almıştı ama hiç kullanmamıştı) kıkırda güçlü bir darbe vuruyordu.

Bunu yakında öğrenecekti.

Mermiyi hazırladı, onun arkasına geçti ve halkayı penisine kaydırıldı, o kadar şişkin olduğu için sıkı oturması için sert olması gerekiyordu. Onu tabana yerleştirdi.

Sonra çömeldi ve kuyruğu kıkına soktu, yağlanmış mermiyi içeri kaydırıldı.

Adamın kık yanakları sıkıştı ve yine ayak parmaklarına doğru yuvarlandı.

"Şimdi bir kuyruk alacaksın, yakışıklı," dedi, sadece birkaç hareketle ona yapabildiklerine, ne kadar yakışıklı olduğuna, penis halkasına, testislerinin arasından geçip kıkına uzanan titreşimli kordonuna hayranlığını hiç gizlemeden. "Ama seninkini daha çok seviyorum."

Onu içeri soktukten sonra, parmağını nazikçe içeri soktu ve merminin istediği yere yerleştiğinden emin olurken vücudunun hafifçe sarsıldığını hissetti.

İşini bitirdiğinde, oyuncağı hareket ettirmemeye dikkat ederek onu hafifçe sikti ve ellerinin atın bacaklarını sımsıkı kavradığını izledi.

"Sikişmeyi özledin, değil mi Branch?" diye sordu. O, öfkeyle nefesini verdi.

Kadın sırttı, parmağını dikkatlice çıkardı ve şifonyere geri döndü.

Uzaktan kumandayı aldı, döndü, kalçalarını komodine yasladı ve elinin eserinin vajinasına yavaşça kaymasını izledi, sırf yapabildiği için birkaç saniye daha tadını çıkardı, sonra düğmeyi düşük seviyeye çevirdi.

Başı geriye, sonra öne doğru fırladı, alnını yastığa bastırdı, parmakları atın bacaklarına sıkıca tutundu, ayakları parmak uçlarında yükseldi.

Evet, mermi gerçekten etkili olmuştu.

Şaşırtıcıydı.

Bacakları titreyerek, meme uçları o kadar sertleşmişti ki, sütyeninin yumuşak ipeği bile ona sert geliyordu, yanına gitti ve önünde çömeldi.

"Bana bak, bebeğim," diye ısrar etti.

Çenesini yastığa dayadı ve gözlerine baktı, ateşli, karanlık gözleri, aldığı zevkten o kadar hoşlanıyordu ki odaklanmakta zorlanıyordu.

Klitorisi titredi.

"Doğru noktayı vurdum mu?" diye sordu. Adam çenesini yukarı kaldırdı.

Kadın titreşimleri yukarı doğru kaydırıldı.

Dişlerini sıktı ve at bir santim sıçradı.

Dudakları aralandı ve tüm gücüyle kendini tutarak onun saçlarını tutmak ve önüne geçip, elini kot pantolonunun içine sokarak kendini tatmin ederken ona izletmekten kaçındı.

Bunun yerine, yüzüne yaklaşarak, "Artık kıcının kırmızı olmasını sevdiğimi biliyorsun, sen de kıcının kırmızı olmasını seviyorsun, o zaman hadi başlayalım, ne dersin?" dedi.

Dişlerinin arasından bir nefes çıkardı. Ona gülümsedi, eğildi, dudaklarının yanına ağzını değdirdi ve uzaklaştı.

Dolaba geri döndü, kenarları düzgün, kalın bir deri kayış aldı ve ona geri döndü.

"Hazır mısın?" diye

sordu. Adam

kıpırdamadı.

Kuyruğunun üst kısmına kaydırıldı.

At yerden havalandı ve sert bir şekilde yere indi, kız onun başının geriye doğru sıçradığını ve sonra öne doğru düştüğünü izledi.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diye mırıldandı, külotunun sırlıslıklaam olduğunu, kot pantolonunun da muhtemelen sırlıslıklaam olduğunu bilerek ve sadece kendine ihtiyacı olanı vermek için bu sahneyi bozmadan sonuna kadar getirebilmeyi umarak.

Yapacağı şeyi yapmak, bunu yapmaktan hoşlanmak, onun bunu yapmasını izlemekten hoşlanmak ve onun da bundan ne kadar hoşlandığını bilmek yardımcı olmayacaktı.

Ama kazanması gereken bir savaş vardı.

Ve elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Böylece kıcına kayış bağladı, ilk darbeyi, ikinciyi, üçüncü darbeyi kıcına alırken çıkardığı boğuk tıslama sesini duydu, sapmadı. Ve ona devam etti, her darbeyi severek vurdu, başının geriye doğru savrulup öyle kalmasını, çenesinin granit gibi sertleşmesini, yanağındaki kasın seğirmesini, kıcının darbeyi almak için yukarı kalkmasını severek, her darbeyi aynı derecede severek.

Hayır, onun Branch'i, onun

büyük oğlu... Hiçbir fikri yoktu.

Kıcına, testislerine ve penisinin tabanına titreşimleri artırdı, kıcına kayış takarken titreşimleri gittikçe artırdı ve ikisini de yapmaya devam etti...

Ta ki o kırılana kadar.

Masaya karşı direnerek, kalçalarını iterek, hiçbir şeyi sikmeden, inledi, "Siktir, Angie, siktir, *siktir*."

Üç kez daha kırbaçladı, sonra kayışı bıraktı ve penisini kavradı.

O ise itmeye devam etti.

Kadın elinden geldiğince onun sırtına eğildi.

"Plug'ını istiyor musun?"

"Evet, lanet olsun," diye homurdandı. "Kuyruğu da mı?"

"İkisini de," diye homurdandı.

Kadın şifonyere gitti, plug'a kayganlaştırıcı sürdü ve geri getirdi.

Hala hafifçe kıvranıyor, alnı masaya yaslanmış, "Siktir, lanet *olsun*, *siktir*" diye inliyordu.

Kız, fişi deliğine dokundurdu.

Branch boynunu çevirdi ve gözleriyle onu deldi. "Derine sok," diye homurdandı.

Kadın fişi derine soktu ve adamın başı geriye doğru savruldu, gözleri kapandı, tüm vücudu gerildi, tüm kasları belirginleşti ve boğazından zoraki, yavaş, gırtlaktan gelen bir "Evet" sesi çıktı.

O anda kadının zamanın geldiğini anladı.

Hızla kıyafetlerini yırttı ve onları yerde bir yığın halinde bıraktı.

Ardından, sırtındaki ve kollarındaki kayışları hızla çözdü, ama bacaklarındakileri çözmedi.

"Kalk," diye emretti.

Adam, bacakları ata bağlı halde ayağa kalktı, şişmiş, kaya gibi sert penisi atın kenarından dışarı çıkarak, bacaklarının arasındaki siyah kılların arasında gururla duruyordu, testisleri titreyen kordonla ayrılmış, kızarmış ve ağırdı.

İnanılmaz.

Muhteşem.

Atın üzerine tırmandı.

Kendini ona sunmayı ve sonra onu kendisini alması için emretmeyi planlamıştı. Ama bu şansı bulamadı.

Pozisyonunu almadan önce, adamın elleri kalçalarını kavradı ve onu bacaklarının arasına çekti.

Bu doğru değildi. Bir ast, emir verilmedikçe komutayı devralamazdı. Onu azarlamalı, durmasını emretmeliydi.

Onun tepkisine, gücüne, onunla ilgili her şeye o kadar kapılmıştı ki, bunu hiç düşünmedi bile. Aklından bile geçmedi.

Eğer aklıyla hareket ediyor olsaydı ve tamamen bedeniyle, onunla, aralarında olanlarla ilgilenmiyor olsaydı, bu duruma şok olurdu.

O bir Domme'ydi.

Ama şok olmamıştı çünkü *tamamen* bundan zevk almaya çok meşguldü.

Adam, kadının iki bacağını da alıp kalçalarına doladı. Sonra penisini kavradı, yerine yerleştirdi, iki eliyle kadının kalçalarının üst kısmını tuttu ve alev alev yanan gözleri kadının gözlerine kilitlendi, içine girerken kadını aşağı doğru itti.

Onu içine alırken, Branch ile dolarken, sırtı kavislendi, boynu kavislendi, başı yastığa bastırıldı.

"Kim sikilmeyi sever?" diye homurdandı, onun içine derinlemesine girerken, o kadar kalındı ki, Tanrım, *Tanrım*. "Bana bak, Angie," diye emretti.

Gözlerini ona çevirdi. O kadar güzeldi ki, içine girmeye devam etti, at her vuruşta sarsılıyordu.

"Ellerini kaldır, bebeğim, ata tutun. Benim için sırtını kavis yap," diye emretti. O tereddüt bile etmedi.

Söyleneni yaptı.

"İşte böyle." Derin, daha hızlı, daha sert girmeye devam etti, penisi klitorisine çarpıyor ve penisinin dibindeki halkanın titreşimleri durmak bilmiyordu.

"Branch," diye inledi, başını tekrar geriye doğru eğdi.

"Sikişmeyi seviyor musun, Angie?" diye sordu.

Alfa-altın intikamı.

Tanrım, muhteşem.

"Evet," diye fısıldadı.

Elinin kalçasından ayrıldığını hissetti, sonra parmaklarının meme ucunu büküp çektiğini hissetti ve tüm vücudu spazm geçirdi, daha da geriye eğildi, bacaklarını onun etrafında sıktı, kendi kalçalarını onun itişlerine doğru sürdü.

"Bana bak," diye dişlerini sıkarak, meme ucunu çimdikledi, acı göğsünden klitorisine kadar bir ateş çizgisi çizdi ve kadın zorlukla bunu yaptı. "Söyle, bebeğim," diye ısrar etti. "Sikişmeyi sevdiğini söyle."

"Sikişmeyi seviyorum, Branch."

"Nasıl sikilmeyi seviyorsun, Angie?" "Sert, Branch. Sert."

"Evet, benim yaptığım gibi seviyorsun, değil mi? Benim istediğim şekilde."

"Evet, senin yaptığın şekilde seviyorum," diye zorla söyledi.

"Peki seni kim sikiyor, bebeğim? Kimin sikini alıyorsun?"

"Seninkini."

"Benim," diye keskin bir sesle cevapladı. "Peki benim sikimi alan kimin amcığı?" "Benim."

İçeri girdi ve sertçe itti.

O inledi.

Yüksek sesle.

"Kimin?" diye sordu.

"Senin," diye çıkardı. "Senin amın, bebeğim. Senin amını alıyorsun."

O tekrar itmeye başladı.

"Evet, alıyorum." Adam kadının üzerine eğildi, boynundan tuttu ve onu kendi hareketlerine doğru itti, "Sikişmeyi ne kadar sevdiğini söyle bana."

"Bayılıyorum, bebeğim," diye nefes nefese söyledi. "Bayılıyorum.

Durma." O, ona sertçe girip çıkmaya devam etti.

"Durma, Branch."

"Boşalmalısın, Angie," diye homurdandı.

"Bebeğim," diye fısıldadı.

Eli saçlarına gitti ve dudakları dudaklarına değdi.

"Boşal, Angie," diye fısıldadı ve dilini alt dudağına sürttü.

O geldi.

Ve o onu öptü.

O dilini ağzına sokarken, o da diline karşılık olarak inledi, sonunda onun tadını almanın heyecanıyla, vücudunu onun vücuduna doğru eğdi

onun vücuduna doğru eğildi, onun verdiği her şeyin, hissettiği her şeyin içinde kayboldu.

Onun homurtuları ağzını doldururken ve at, onları zeminde sürüklerken, ona çarparak, içine girerek, orgazmını onun amına ve boğazına sürüklerken, o hala doruğun etkisindeydi. Bu, onun orgazmını yeniden tetikledi ve dünya yok olurken ve ikisi de uçurumun kenarına kayarken, tutunacak bir şey bulmak için kollarını ona doladı.

Hala güçlü artçı sarsıntılarla titreyerek, onun öpücüğünün nazik, yumuşak ve tatlı olduğunu hissetti, sonra dudakları yanağına, çenesine kaydı. Uzaklaştılar ve elinin kalçasından ayrıldığını hissetti. Düşük bir ses çıkardı, penisi dışarı çıktı, ama titreşimler olmadan tekrar içeri girdi ve yüzüğünü ve kuyruğunu çıkardığını anladı. Sonra elini onun altına itti, kolunu ona doladı

ve sıcak, ağır ağırlığını onun üzerine bırakırken onu vücuduna çekti.

Kızın başı doğal olarak yana düşmüştü, Branch da onun farkında olmadan sunduğu fırsatı değerlendirip dudaklarını boynundan kulağına doğru kaydırıldı.

"Sen kirli oynuyorsun," diye fısıldadı.

Evangeline dudaklarında tembel bir gülümseme hissetti. Başını çevirdi.

O da başını kaldırdı ve kız onun gözlerine baktı, gözlerindeki bakış tüm vücudunda, kemiklerine kadar hissettiği bir şeydi: uyuşuk, şehvetli, rüya gibi. Tükenmiş.

Atılmak, düşmek ve parçalanmak bu kadar iyi hissettirebilirdi kim bilebilirdi? "Güzel şey," diye mırıldandı, gözleri üzerinde dolaşırken.

"Asla

geldiğin zamankinden daha güzel. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Şimdi hissettim, hiç bu kadar güzel bir şey hissetmemiştim.

Onu öpüyordu. Sonunda

onu öpüyordu.

Ama izliyordu. Tanrım.

Seksi.

Elini sırtındaki izli yara izlerinin üzerinden, latissimus dorsi kasının altından göğsüne doğru kaydırıldı ve çenesine koydu.

"Geldiğinde güzel değilsin," dedi ona. "Seksisin." Dudakları kıvrıldı, yine neredeyse gülümsedi, sonra başını salladı.

Sonra gözleri ciddileşti. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Yakın zamanda benimle tekrar sevişmeyeceksin," diye cevapladı kadın, onun bakışlarında kalan ciddiyeti ve endişeyi görmezden gelerek. "Çünkü sen bir koçbaşı gibisin ve benim alt bölgelerimin dinlenmeye ihtiyacı var. En azından yarına kadar."

Endişe kayboldu, kaşları kalktı ve dudakları yine kıvrıldı. "Alt bölgelerim mi?"

"Alt bölgelerim."

"Sen beni sikerken am dedin," diye işaret etti. "Sen beni sikiyordun," diye karşılık verdi.

"Doğru, yani sen beni sikmeden önce kıcıma bir kuyruk sokabilirsin ama ben seni sikmediğimde 'am' diyemezsin?"

Kafasını kaldırdı, dudaklarını onun dudaklarına değdirdi, bakışlarını onun bakışlarına sabitledi ve fısıldadı, "Amcık."

Gözleri parıldarken kalçalarını ona doğru itti.

Yarım santim geri çekildi, elini boynuna kaydırды ve başparmağıyla çenesini okşadı.

"Benim koca oğlum müstehcen konuşmaları seviyor," diye mırıldandı.

"Senin koca oğlan, ona yaptığın her şeyi seviyor." Ona gülümsedi.

Gözleri kadının ağzına kaydı ve "Özellikle de onu" diye mırıldandı.

"Branch?" diye seslendi kadın.

O da ona baktı. "Ben kazandım," diye fısıldadı.

Gözlerinde mizah, hayal kırıklığı ve ciddiyet savaşıyordu, tam da onun görebileceği yerde.

Gizlenmemi

şti.

Tamamen

ortadaydı.

Evet.

O kazanmıştı.

"Oyun bitti, Angie." Kollarını ona dolayarak onu kendine daha da yaklaştırdı, ama ağzıyla "Henüz bir set bile kazanmadın, dikkatli ol tatlım, maçı kazandığını sanma" diye uyardı.

Hiçbir şey

söylemedi. Sadece

ona gülümsedi.

Parmakları saçlarına daha derinlemesine dolanırken, gözleri ısındı.

Tanrım, hiç fikrim yok.
Tek yapması gereken ona
gölümsemekti. Ve maç puanıydı.
Her seferinde.

on dört

Hayatındaki İyi Adam

BRANCH

Ertesi sabah, Branch, Evangeline'in banyosuna girdi. Evangeline, koyu mor, dantelli iç çamaşırı giymiş, saçları ıslak ama hala kıvrıcık, kurudukça geri sıçrayan buklelerle ayakta duruyordu. Makyajını yapmak için lavaboya eğilmişti.

Onun yuvarlak, tatlı kıçını gördüğünde penisi sertleşti ve o sabah beşinci kez ona verdiğini kendine hatırlattı.

Evangeline oyunu anlıyordu. Risklerin farkındaydı. Branch durumu açıkça ortaya koymuştu ve Evangeline kararını vermişti.

Bunu kendine hatırlattı ama yine de bir pislik olduğunu biliyordu.

Kahve fincanını yanındaki tezgahın üzerine koydu ve aynadan, fincana baktıktan sonra ona, yine aynadan, dudakları kıvrılarak baktığını izledi.

"Teşekkürler, tatlım."

Bunu sikinde hissetmedi.

Başka bir yerde hissetti.

Tara ona tatlım demişti. Ona

köle de demişti.

O zamandan beri "köle" kelimesinden tahrik olmamıştı ve Evangeline o kelimeyi kullanmadığında rahatlamıştı.

"Yakışıklı", "bebeğim" ve onun "büyük çocuğu" olmayı tercih ediyordu. Ve "tatlım"ı tercih ediyordu.

Evangeline bu kelimeyi ilk kez kullandığında, bu sevgi ifadesinin oyunlarıyla hiçbir ilgisi olmadığını, sadece

onun tatlılığının bir parçası olduğunu biliyordu ve Angie'nin her şeyi gibi, bu da onun ruhuna işledi.

Dört gün boyunca kendini toparlamaya çalıştı, onun için en iyisinin onu bir daha görmemesi olduğu gerçeğini kabullenmeye çalıştı, bu yüzden ondan uzak durması gerektiğini düşündü, ama bu çabasında feci şekilde başarısız oldu. Ayrıca, onun "tatlım"ını, "yakışıklısı"nı, "büyük çocuğu"nu ve diğer her şeyi Tara'yla yaşadıklarından daha çok sevdiği gerçeğiyle de mücadele etti.

Bu, Tara'ya, onun anılarına ve geçmişlerine ihanet etmek gibi geliyordu.

Ama Tara deneyimli bir metres değildi. Hayatı birlikte öğreniyorlardı.

Ve kucağındaki Evangeline'in tatlı hissi, onun parlak gülümsemesi... Branch, bunun zamanın geçmesiyle Tara ile yaşadıklarının yoğunluğunun azalmasıyla ilgili olmadığını biliyordu.

Angie aptalca şeylerin peşine düşmezdi. Angie tartışmazdı.

Angie dinlerdi.

Sadece bu da değil, Angie zor bir durumla karşılaştığında ve paniğe kapıldığında dağılamazdı, bu da onun tüylerini diken diken eder ve korkudan istemediği şeyler söylemek için ağzını açmasına neden olurdu. Bu, onun da Angie'nin yanında olacağı ve işlerin geri dönülemez bir noktaya geleceği anlamına geliyordu.

Hayır, Angie önemli olanı anlamıştı: onun kendisine sadece metres olarak değil, saygıyla davranması ve ikisinin de bunun farklı, özel bir şey olduğunu bildiği için bir çıkış yolu bulması. Ve işler zorlaştığında, geri adım atmadı ya da paniğe kapılmadı. Dinledi ve iletişim kurdu.

Aralarında olan şey iyiydi. Aralarında olan şey geliştirilmeye değerdi. Aralarında olan şey, o farklı bir adam olsaydı ve koşullar farklı olsaydı, işler zorlaştığında ilişkiyi bitiren kişi olmayacağını biliyordu. Vazgeçmek için nedenler aramazdı. İyi yanları olsa da, bir şeylerin yolunda gitmediğine dair derin bir hayal kırıklığı hissetmezdi.

Bu yüzden son dört gündür, Tara ile ilişkisini bitirmesine neden olanın belki de gençlik, aptallık ve inatçılık olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Eğer o ve Tara daha fazla zaman tanışalardı ve olgunlaşsalardı, birbirlerine ait oldukları yeri bulabilirlerdi.

Belki de, olduğu gibi bir adam olarak, Evangeline'e ihtiyacı vardı.

"Aklında bir şey mi var?" diye sordu yumuşak bir sesle, onu düşüncelerinden çıkardı.

Sadece kot pantolonuyla arkasında duran Branch, aynada ona odaklanan kadına odaklandı.

Ona düşüncelerini söylemedi. Tara, savaşını sürdürmek için zaten yeterince cephanesi vardı, bunların çoğunu ona kendisi vermişti. Ona daha fazlasını vermek zorunda değildi.

Bunun yerine, ona başka düşüncelerini verdi.

Onun yanına dönüp kalçasını lavaboya dayadı ve ona doğrudan baktı.

Kız başını geriye eğdi ve aynı şekilde ona baktı.

"Beni oraya götürdün ve yapmam gereken şeyi yapmak yerine, senin götürdüğün yere gitmemek benim için neredeyse imkansızdı. Ama bu konumuzun dışında. Ayrıca çok zayıf bir bahane. Bu tartışma, ben istediğimi söylediğimde yapılmalıydı ve ben başlatmalıyım. Artık çok geç ama bil diye söylüyorum, Aryas'ın benim için yapması gereken şeyin şartı olarak..." O, onun ne demek istediğini anlayacağını bilerek bu sözü yarım bıraktı ve o da anladı. O da başını sallayınca, devam etti: "Test yaptırmam lazım ve bunu Honey'de bir üye gibi yapacağım. Ben temizim. Eldiven takmadan benimle birlikte olmaktan çekinme." Elini kaldırıp onun buklelerinden birini çekiştirdi ve sözlerini bitirmeden önce, "Üyeliğini iptal ettirdin, ama hala..." dedi.

Kadın onu keserek, "Ben temizim, Branch," dedi. Sonra tamamen ona dönerek elini karnına koydu. "Kevin'dan beri kimse olmadı ve doğum kontrol hapi kullanıyorum."

Onun temiz ve korunaklı olduğunu bilmek onu mutlu etti.

Ama zaten tahmin etmiş olsa da, diğer konu pek de iyi değildi, özellikle de onun için. Onun libidosu da onunki kadar yüksekti.

"Senin için çok kötü olmuştur," diye mırıldandı.

Elini karnına bastırarak vücudunu ona yasladı ve ona sırtıtarak baktı.

"Evet, ama kuraklık sona erdi."

"Evet," diye cevapladı, ve gerçekten de öyleydi. Onun içinde olmak...

Kız, onun kıcını tokatlayabilir, sikebilir, sikini emebilir, mastürbasyon yapabilir, hepsi muhteşemdi.

Ama onun amının hissi eşsizdi - sıkı, sıcak ve çok ıslaktı.

Dün gece onun içine girmiş olmak cennetteymiş gibi hissettirmişti.

Yine de, o sabah aklını kurcalayan başka bir şey daha vardı.

"Hiç...?" diye başladı.

Branch cümlesini bitiremeden, kız başını yana eğip "Hiç neyi yaptım mı?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı, kahvesine ve sonra ona baktı. "Yola çıkmam lazım, Angie. Bir seyahat bardağı daha alsam sorun olur mu?"

"Beş bin iki yüz on iki tane var, evet, sorun yok."

Dudakları büzülürken kaşlarının kalktığını hissetti. "Beş bin iki yüz on iki mi?"

"Tamam, belki beş bin yüz doksan yedi tane."

"Tamam."

"İhtiyacın olanı al," dedi kız.

Bu Evangeline'di, ona her zaman ihtiyacı olanı veren kişi.

Kahretsin, diye

düşündü. "Harika," dedi.

O daha da yaklaştı. "Bu gece geç saatte gösterim var. Muhtemelen yedi buçuk, sekize kadar eve gelemeyeceğim. Kendine akşam yemeği hazırla. Ben yolda bir şeyler alırım. Ama yakışıklı, benimle burada buluşmanı istiyorum..."

"Sen eve geldiğinde akşam yemeği hazır olacak, tatlım." Ağzını kapattı ve gözleri ısındı.

Onu ele geçirdiğini düşündü.

Ama Branch, ona verebileceği kadarını, verebileceği sürece vermek niyetindeydi, böylece gittiğinde ona bırakması gereken şeyi bırakabilecekti. Onun için bunu yapan bir alt ile güzel anılar, kuraklığını sona erdiren ve daha fazlası, onu önemseyen bir adam ve o da bunu, bir sonraki kişiye güvenmesini sağlayacak güvenli bir yerde yapabilirdi.

Bu onu zaten olduğu halinden daha da pislik bir adam yapabilirdi ve onun başka bir adamla birlikte olacağı düşünceğini bile düşünemiyordu.

Branch, çeşitli durumlarda kafasına silah dayandı ve kendini tutmayı başardı, ama hayatı pahasına bile olsa, kafasına silah dayansa bile, Angie ile birlikte olmak için başka bir şey yapamayacağını biliyordu.

Angie parmak uçlarına yükseldi, eli karnında değil, boynunun arkasından onu yakaladı ve aşağı çekti.

Onun ağzını tekrar öpecekti, çünkü onun ağzını öpmek istediğı açıktı.

O, Angie'nin ağzını öpecekti.

Ona doğru eğildi, kollarını ona doladı, yumuşak, küçük vücudunu kendi vücudunun kıvrımlarına çekti ve onu öptü, dilini kullanarak tadına baktı, acele etmedi ve doyasıya içti.

Ayrıldığında, kız ona bakıyordu, gözleri yumuşak ve belirsizdi, geldiğı zamanki gibi değildi ama çok da uzak değildi ve Angie ile ilgili her şeyde olduğu gibi, yapmaması gerektiğini bildiğı halde kendini durduramadı.

O bakışla, tekrar dudaklarına dokundu.

Kız kollarında erimiş, elini saçlarına geçirmişti. Adam tekrar ayrıldığında, kendini zorlayarak, "Gerçekten gitmem gerek, bebeğim," dedi.

"Tamam," diye mırıldandı.

"Eve giderken bana mesaj at." "Tamam."

"Görüşürüz, Angie."

"Görüşürüz,

Branch."

Onu bırakıp hızla uzaklaştı. Eğer onu geri çağırırsa, rujuyla onun penisini çevreler, mücevherini onun kışına sokarsa, hiç gitmeyebilirdi.

Elinde seyahat kahvesi vardı ve komşusunun arabasını çıkardığını fark edince o yöne bakarak kaldırımdaki kamyonetine doğru yürüyordu.

Normalde Branch göz teması kurmaktan kaçınırdı. Güvende kalmak ve aldığı işleri yapmak için, buhar gibi olması gerekiyordu. Kimsenin dikkatini çekmeden

kimsenin dikkatini çekmemek için. Göz teması yine de bir temastı ve Branch neredeyse hiç kimseyle temas kurmazdı.

Ama kadının ona el sallama şekli ve Evangeline'in komşusu olması nedeniyle, ona sırtını dönüp görmezden gelemezdi.

Bu yüzden kadının gözüne baktı, çenesini kaldırdı, kadının kocaman gülümsemesini fark etti ve sonra başka yere bakarak kamyonetine doğru yürümeye devam etti.

Arabaya bindi, kahvesini sabitledi, kemerini bağladı, arabayı çalıştırdı ve Evangeline'in garajından çıktı. Onun sokağından geçerken, Alaska'ya varana kadar sürmeye devam etmesi gerektiğini biliyordu, böylece ondan ve hayatını mahvedeceğini bildiği yoldan uzaklaşmış olacaktı.

Ama bunu yapmadı.

Angie ile duş aldığı için kıyafetlerini değiştirmek için dairesine gitti.

Ve sonra, iki yıl önce Phoenix'e taşındığından beri yaptığı gibi, gününe devam etti.

* * *

Branch, otoparkta kamyonetinde oturmuş, adamın bütün dükkânına girmesini izliyordu ve insanların aptallığının boyutunu ilk kez merak etmiyordu.

Öncelikle, adamın Branch'in onu takip ettiğini nasıl fark etmediğini bilmiyordu. Son bir haftadır aynı araçla onu aralıklı olarak takip ediyordu ve adamın hiçbir şeyden haberi olmadığı için giderek daha az dikkatli davranıyordu. Branch aslında ona çok yakın takip edebilirdi ama adam kendi dünyasına o kadar dalmıştı ki, bunun farkına bile varmazdı.

Ama en kötüsü bu değildi.

Eğer Branch'in müşterisi Fred gibi bir adamdan haraç alıyorsa - ve iyi bir müşteri olmasına rağmen, hiç de iyi bir adam değildi - Branch, ona bu konuda yardım eden adamın işyerinin ön kapısından gün ışığında içeri girmezdi.

Öte yandan, Fred'in adamlarından biri olsaydı (ki asla Fred'in adamlarından biri olamazdı), asla en üstten pay almayı düşünmezdi. Fred onun hayalarını koparırdı. Kelimenin tam anlamıyla. Onları,

anatomilerinin o kısmından kurtulmayı hak ettiklerini düşündüğü moronlardan toplardı ve onları ofisinde formaldehit dolu kavanozlarda saklardı.

Bunu ilk kez bir iş görüşmesi için arandığında gören Branch, söz konusu işi kabul etmeden önce iki kez düşünmüştü.

Fred, ücretine ve özerklik konusundaki katı taleplerine gözünü bile kırpmadan, işi hızlı ve temiz bir şekilde yaparsa (ki Branch'ın çalışma tarzı buydu) bonus da ödediği için, işi ve ondan sonra birkaç işi daha kabul etmişti.

Ama şimdi tütün dükkanının kapısını izleyerek Fred'e gitmek, Fred'in masasının arkasında erkek testisleriyle dolu beş kavanozun bulunduğu aydınlatılmış bir rafın bulunduğu ofiste oturmak zorunda kalacağını düşünmüyordu.

Sigara dükkanının kapısını izliyor, parmaklarında telefonunu ters çevirip duruyor, tekrar tekrar, tekrar tekrar, yapmak istediği aramayı yapmalı mı diye düşünüyor ve eğer yaparsa, arayabileceği üç adamdan hangisini aramalı diye *düşünüyordu*.

Eğer ararsa, Aryas muhtemelen dışarıda olacaktı.

Adamın şehre geri dönüp dönmediğini ve bu konuşmanın yüz yüze yapılması gerekip gerekmediğini bilmiyordu.

Ancak, bu konuşmayı Aryas ile yaparsa, Branch'ın iletilmesini istemediği başka şeyler de iletilebilir, bu şeyler yanlış yorumlanabilir ve bu da gelecekte sorunlara neden olabilir.

Bu yüzden, kasabada olsun ya da olmasın, Aryas yine de devre dışı kalmıştı.

Yanlış anlaşılmasını istemediği şeyler, Olly'yi de arayamamasının sebebiydi.

"Siktir, lanet olsun, siktir," diye mırıldandı. Gözleri tütün dükkanının kapısında kalmış halde, telefonunu açtı ve içine mırıldandı, "Barclay'i ara." Telefon işini yaptı ve Barclay cevap vermeden önce üç kez çaldı, "Selam dostum. Uzun zamandır ortalarda yoktun, yeryüzünden silinmiş dünyadan kayboldun sandım."

"Öyle olmadı," diye cevapladı Branch.

"Seninle konuşuyorum, anladım," dedi Barclay, sözleri kahkahalarla titriyordu.

Bunu dinlerken, Branch ilk kez Barclay'in yaşadığı hayatın bir parçasını bile yaşamış olmayı diledi.

Barclay için hayat güzeldi ve bunu açıkça gösteriyordu. Dürüst ama bu konuda soğukkanlı biriydi, paylaşmak zorunda olduğu şeyler rahatsız edici olsa bile. Harika bir mizah anlayışı vardı. Yaptığı işi seviyordu. İyi arkadaşları vardı ve sayıları da fazlaydı (onun gibi birinin böyle olması şaşırtıcı değildi). Ve çok gülerdi. İş ortakları onu sık sık çileden çıkarabilirdi, ama bunun dışında hayatı güzeldi ve bunu hafife almıyordu. Minnettardı ve hayatının bu şekilde devam etmesi için çaba sarf etmekten çekinmiyordu.

Branch, Tara'nın hayatını kaybettiğinden beri iyi bir hayat sürmeyi düşünmemişti.

O zamandan beri geleceğe bakmamıştı. Şimdiki durumundan memnun olması gerektiğini düşünmemişti. Hiçbir şey ummamış ya da dilememişti.

Sadece nefes alıyordu.

Branch bu saçmalıkları düşünmeyi bıraktı ve "Bu akşam bira içmek için vaktin var mı?" diye sordu.

"Oly ile buluşacak mısın?" diye sordu Clay.

"Hayır."

Yine boş bir sessizlik oldu.

Barclay ara sıra ona ulaşsa da, genellikle Ol ile içtiği biraya onu da dahil etmek için, Barclay ve Branch hiç birlikte bira içmemişlerdi, kendi başlarına vakit geçirmemişlerdi.

Ve açıkça, Branch'ın bu önerisi Clay'i şaşırtmıştı.

"Peki, vaktin var mı?" diye ısrar etti Branch. "Bir şey var..." Kahretsin, nasıl söylemişti? "Bir şey hakkında bir sorum var ve bu konuda sana danışmak istiyorum."

"Evet, tabii," diye cevapladı Barclay tereddütle. "Boşum. Tabii. Sorun yok. Bir sorunuz varsa ve cevaplayabilirsem, cevaplarım. PV Tavern'a gitmek ister misiniz?"

Burası onların her zamanki mekanıydı, Paradise Valley'de bulunan, modaya uygun ya da kendini beğenmiş bir bar değildi. Aynı zamanda ucuz bir bar da değildi, sadece sporla ilgili bir yer de değildi ve sadece motorcuların gittiği bir yer de değildi. Sessiz bir yerdi. Ve itfaiyeci barı da değildi, bu yüzden Oly kardeşlerinden biraz uzaklaşabilirdi, onlar kardeşiydiler ama bu, her uyanık dakikayı onlarla geçirmek istediği anlamına gelmiyordu.

"PV olmaz," diye cevapladı Branch.

Alternatif sunmadı çünkü alternatif bilmiyordu. Arkadaşlarıyla düzenli olarak değil, ara sıra buluşup birkaç kadeh içip maçı izlerdi. Barda oturup hayatının boktanlıklarını barmenle paylaşarak rahatlamazdı. Avlanmaya çıkmaz, tek amacı gözüne kestirdiği kadınları değerlendirip eve götürüp sikmek için kimi seçeceğine karar vermek için bir yere oturmazdı.

Çalışırdı.

Uyurdu.

Bazen Olly ile PVT'de bira içmek için buluşurdu ve bazen Barclay da onlara katılırdı.

Ve şimdi, onu terk ettiğinde tamamen yıkılmaması için gereken süre boyunca, Evangeline ile vakit geçiriyordu.

"Uh..." Barclay mırıldandıktan sonra, "Kulüp?" diye önerdi.

Bolt'a gitmesi mümkün değildi.

İş için olmadığı sürece, Branch Clay'in kulübü Bolt'a yaklaşılmazdı. Pounds'a giden çok fazla pislik Bolt'a giderdi ve Branch bu tür bir sıkıntıya gerek duymuyordu.

Ayrıca, nerede olurlarsa olsunlar, konuştuklarını kimsenin duymasını istemiyordu.

"Benim evim," dedi.

Barclay'in sesi yükseldi: "Senin evinde mi?"

Onun tepkisi sürpriz değildi. Barclay hiç onun evine gitmemişti. Olly de hiç gitmemişti. Aryas da. Whitney ve ona hizmet etmesine izin verdiği birkaç başka dominatriks dışında, hiç kimse onun evine davet edilmemişti.

Evangeline'in evi hakkında ne düşüneceğini kısa bir süre merak etti.

Bu düşüncesi kısa sürdü çünkü Evangeline'in pek bir şey düşünmeyeceğini biliyordu, o tür bir kadın olduğu için değil, düşünülmesi gereken pek bir şey olmadığı için.

"Benim evim," diye cevapladı. "Adresi sana mesaj atarım."

"Uh, birini kızdırdım da, bu bilinmeyen yerde benden bira mı istiyorsun, sonra beynime kurşun sıkıp beni küçük parçalara ayırıp, bir valizin içine koyup kamyonetine taşıyıp cesedimi bir yere atmak için mi?"

"Hayır, tabii ki hayır," diye cevapladı Branch.

Cesedi parçalayıp valizlere koymak. Tanrım.

Bir cesedi ortadan kaldırmanın çok daha iyi yolları vardı.

"Birayı alacağım. Beş mi?" diye devam etti.

"Beşte orada olabilirim, Branch. Adresi mesajla gönder."

"Tamam. Görüşürüz."

"Evet, sonra görüşürüz
dostum." Branch
telefonu kapattı.

Sonra Branch, Fred'e adamlarından birinin yozlaştığını kanıtlamak için gerekli tüm delillere sahip olmasına rağmen, bir saat daha bir aptalı takip etti. Ya da, Fred için çalışarak zaten yozlaşmıştı. Yani *daha da yozlaşmıştı*.

Oyalıyordu. Fred, Branch'ın onunla görüştüktan sonra duş almaya ihtiyaç duymadığı, aksine kumlanmaya ihtiyaç duyduğu türden bir pislikti.

Ama parasını almak ve bu işten kurtulmak istiyordu.

Bu yüzden Fred ile buluştu, bulgularını bildirdi, parasını aldı ve Fred'in bir dahaki sefere aradığında masasının arkasındaki rafta altı kavanoz olacağını bir saniye bile düşünmedi.

Bira almaya gitti.

* * *

Barclay, Branch'ın dairesine bakarken düşük bir ısıklık çaldı.

"Kardeşim, dekoratörünün numarasını

Aşırı minimalizm. İlham verici," diye şaka yaptı.

"Siktir git," diye mırıldandı Branch, buzdolabını açıp birkaç bira çıkardı ve Clay'e döndü. Clay, Branch'ın buzdolabına eğilmiş, merakını gizlemeden içine bakıyordu.

Branch buzdolabını kapattı, döndü ve mutfağın karşısına geçti. Biralari tezgahın üzerine koydu ve marketten aldığı yeni şişe açacağını ona doğru kaydirdi. Biralari kapaklarını açtı ve birini tezgahın üzerinden Barclay'in eline doğru kaydirdi.

"Tost makinen var, Branch. En azından bu bir şey. Ama içine koyacak bir şey yok. Birinin gerçekten yaşadığı bir evde bu kadar boş bir buzdolabi gördüğümü sanmıyorum." Branch'e sırtıyordu. Branch'e sataşmayı bırakmamıştı. "Yoksa sadece biyonik parçalarını fişe takıp, seni insandan sert adama dönüştüren hükümet bilimcileri

seni insandan sert adama dönüştüren hükümet bilim adamları, temel besinler olmadan da yaşayabileceğin bir yol mu buldular?"

Yiyeceğe ihtiyacı vardı ama Barclay hala çok uzakta değildi. Arkadaşına sadece bir bakış attı.

Barclay da ona bakarak gülümsedi, sonra birasını kaldırıp bir yudum aldı.

Birayı tutan elini indirdi ve indirdiğinde artık eğleniyor gibi görünmüyordu.

Ciddi ve endişeli görünüyordu. "Her şey yolunda mı?"

Hayır, değildi.

Branch, Clay ile bu konu hakkında konuşmayacaktı.

"Sana sormam gereken bir soru var, sadece ikimiz arasında," diye cevapladı Branch.

"Anladım," dedi Barclay sessizce ve sonra gözleri kanepeye kayarken dudakları kıvrıldı. "Beni kanepe salonuna davet ettiğinde anlamıştım. O üzücü kanepeyi acısından kurtaranın ben değil de sen olmasına sevindim."

Branch alaycı sözleri görmezden geldi. "Bolt'u ne kadar süredir kullanıyorsun?"

Barclay hafifçe omuz silkerken ve bir yudum daha bira içerken yüzündeki ifade daha da dikkatli hale geldi.

İçkisini bitirdikten sonra, "Josh ve Pete yaklaşık dört yıl önce sorunlar yaşarken satın aldım. Neden sordun?" diye cevap verdi.

"O ortamı bilirsin," dedi Branch.

Barclay başını salladı. "Evet, seks kulübü sahibi ve aynı zamanda uygulayıcı olarak, neden sordun?"

Branch kendi birasından bir yudum aldıktan sonra sordu: "Paylaşmak istemiyorsun, anlıyorum. Ama sahibi olmakla uygulamak arasında, çok şey gördün, değil mi?"

"Çok şey yaptım da, Branch," diye açıkça cevapladı Barclay. "Aryas Weathers'ın parası ve tarzı olmayabilir, ama bu dünyaya girmiş biriyim ve ihtiyacını karşılayabileceğin bazı yerleri pek sevmiyordum. Bolt, ben

Şimdi Honey olmayabilir, ama eskisine göre çok daha iyi."

"Gördüklerin ve yaptıkların arasında, bir Domme'nin sub olduğunu gördün mü hiç?" diye sordu Branch aniden.

Barclay, bu konu karşısında şaşkınlıkla vücudunu gerdi ve "Bir daha söyler misin?" diye sordu.

"Sen hiç bilemezsin bir Domme olmaz bir değişken git altta mı kalırsın?" Branch tekrarladı, sonra ekledi, "Bir sahne sırasında."

Dikkatli bakışlarla, sessiz ve tereddütlü bir ses tonuyla sordu, "Bana sub olduğunu mu söylüyorsun, kardeşim?"

Branch ona baktı.

Olly, Branch'e Barclay ile çeşitli konularda açıkça konuştuğunu söyledi. Olly de Branch ile çeşitli konularda açıkça konuştu. Zevk aldıkları şey tek konuşma konusu değildi, ama Ol bu konudan kaçınmadı, özellikle de Branch'i kendisi gibi bir şey bulmaya zorlarken.

Ama üçü bir arada olduklarında, hiçbiri bu konuyu konuşmadı. Branch, Barclay'in bir seks kulübü sahibi olmanın ötesinde bir hayatı olduğunu biliyordu, çünkü onu şahsen tanımadan önce, Branch Bolt'ta çalışırken, ayak parmaklarının ucunda asılı dururken, kırbaçlanırken görmüştü.

Barclay ve Olly, hep birlikteyken bu hayatla ilgili belirsiz şeylerden bahsediyorlardı, ama derinlemesine ya da açıklayıcı hiçbir şey söylemiyorlardı.

Branch zaten fazla konuşan biri değildi, bu yüzden hiçbir şey söylememişti.

Ve Branch etrafta yokken Olly'nin bu konuları paylaşmadığını bilmek, onun tüm açık sözlülüğüne rağmen, iyi bir şeydi.

Ama Barclay'in işinde onu anlamamış olması ilginçti.

Bu, örneğin Pound'da sık sık yanlış anlaşılmadığı anlamına gelmiyordu. Ama Branch, o aptalların bazılarının başkanın kim olduğunu bile bilmediğini tahmin ediyordu, bu yüzden 1,88 metre boyunda, kışına şaplak atılmasını seven bir adamı kesinlikle anlayamazlardı.

Ama Barclay farklıydı.

"Ben bir yedek oyuncuyum," dedi sessizce.

Barclay gözlerini kırptı, sonra kaşlarını kaldırdı. "Ciddi misin?"

"Evet," diye onayladı Branch.

"Bunu tahmin edemedim," diye mırıldandı Barclay ve bir yudum daha bira içti.

Branch bir şey söyleme şansı bulamadı çünkü Barclay yudumunu bitirir bitirmez konuşmaya devam etti.

"Senin Domme'un da alt oldu mu?"

Branch başını salladı. "Sahne çok yoğundu. O yetenekli. Kendi tarzı var. Harika. Ama onda böyle bir şeyin olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Dürüst olmak gerekirse, ben de hiç o noktaya gelmedim."

"Ama sen... ne?" diye sordu Barclay.

Bu, gitmek istediği yer değildi. O ve Evangeline'in paylaştıkları kimseyi ilgilendirmezdi, özellikle de ayrıntıları. Çok kişiseldi. Ama daha da önemlisi, sahip oldukları şey ve sahip olma şekilleri çok değerliydi.

Yine de ihtiyacı olanı elde etmek için arkadaşına bir şey vermek zorundaydı.

"Vanilya yaparken, ben üstteyim. Sadece," dedi Branch, ancak konuştuğu kadınla henüz bunu yapmadığını ya da özellikle dün gecedan sonra sadece bunu yapmak istediğini söylemedi. Evangeline'e karşı yeni bir ihtiyacı vardı, onun amını daha fazla istemek. Ve onu elinde tuttuğu sürece, o tatlılığı olabildiğince sık tatmak için fırsatlar bulacaktı. "Bir sahnede, ben pasifim. Sadece. Beni hiç gitmediğim bir yere götürdü, o noktaya geldiğinde, kontrolü ele aldım. Ve o da bundan zevk aldı."

"Öyle mi?"

"Tabii ki."

Barclay şimdi şaşkın görünüyordu. "Üzgünüm dostum, anladığımı sanmıyorum.

Endişeli görünüyorsun. İkiniz de indiyseniz...?"

Branch ona daha fazla bilgi vermek zorundaydı, öyle de yaptı.

"Evangeline'in üzerinde bir alt takımı vardı. O..."

"Evangeline'le mi çıkıyorsun?"

Branch ağzını kapattı ve Barclay'e baktı.

Barclay onun bakışını doğru yorumladı. "Onu tanıyorum. Yakın zamanda tanıştım. O senin mi?" Dudakları yukarı kıvrıldı. "Yani, sen onun musun?"

"İkisi de," diye

homurdandı Branch. En

azından bir süreliğine.

Barclay'in dudakları daha da yukarı kıvrıldı. "Harika, Branch. O çok güzel. Ve tatlı. Ve onunla geçirdiğim kısa zamandan anladığım kadarıyla, kendini toparlamış gibi görünüyor."

Barclay Angie'yi tanıdığı için, Branch bu konuşmayı sürdürmekten rahatsız olmaya başladı.

Bu yüzden, "Onu tanıyorsun, bu konuşma bitti," dedi.

Barclay yine şaşkın görünüyordu. "Neden?"

"Sana benim kararımı veriyorum. O bu kararı vermek için burada değil, bu yüzden sana onun bu kısmını vermiyorum."

"Seni sevmemin bir nedeni olduğumu biliyordum," diye mırıldandı Clay. Branch bunu görmezden geldi.

"Sanırım zamanını boşa harcadım." Barclay'in tezgahın üzerinde tuttuğu şişeye başını eğdi. "Ama biranı bitirebilirsin."

Arkadaşı yine gülümsedi. "Teşekkürler dostum, ama içini rahatlatmak ve ikimizin de zamanını boşa harcamamak için soruyorum, bir süredir onunla birlikte misin?"

Buna karşılık Branch sadece homurdandı, tek kelime etmedi. Barclay bunu istediği gibi yorumlayabilirdi.

İstediği gibi yorumladı ve başını salladı. "Evet, beni terk etti, çok sevdiğim biriyle birlikte oldu, yine de bunu düşünürdüm." Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Ve bir altının tepkisi mi oldu?"

"Clay, benim isteğim üzerine buraya geldiğin için ve yardım etmeye istekli olduğun için teşekkür ederim ama bu konuyu konuşmayacağımızı zaten söyledim."

Barclay, bira şişesini tutmayan elini kaldırdı. "Tamam. Anlıyorum. Evangeline'e bunu vermen sorun değil." Elini indirdi ve Branch'ın nadiren gördüğü bir şekilde ağzı aşağı doğru kıvrıldı. "Ama ne yazık ki, ona bir yedek takmışlar."

"Evet, öyle," Branch bu hafif ifadesine katılarak şişesinden bir yudum daha aldı.

Barclay henüz bitirmemişti.

"Ama bu ikimiz için de bir fiyasko olmasın diye, ilk olarak, ona bu konuyu konuşmanı tavsiye ederim. Eğer bir alt karakterin patlaması yüzünden kafasının karıştığından ve bu olayın onu sarsması yüzünden etrafında dolanılmasından hoşlandığından endişeleniyorsan, bunu öğrenmenin en iyi yolu nazikçe yaklaşıp onun durumunu paylaşmasını sağlamaktır." Bakışları

daha da yoğunlaşsa da yüzündeki ifade hafifledi. "Bununla birlikte, Branch, bence bu bir atılım. Ona olanlardan sonra endişelenmen, senin ve ona karşı hislerin hakkında çok şey söylüyor. Ancak, bence bu daha çok, kadının geçmişinde böyle bir şey olması konusunda ciddi bir hassasiyetin olduğu için ve onun bu geçmişi çarpıtmasıyla ilgili değil."

Kadını.

Branch bu iki kelimeye o kadar takıldı ki, hiçbir şey söylemedi, bu da Clay'in işine geldi çünkü henüz bitirmemişti.

"Senin hakkında bir şey okumamış olabilirim ve pek çok insanın BDSM kartımın elimden alınması gerektiğini düşüneneğini sanmıyorum, çünkü Olly gibi tam olarak bir alt rol oynadığını söyleyemeyiz, her ne kadar senin gibi erkeklerin bu yönde eğilimleri çok olsa da. Ama Evangeline'i iyi anladığımı düşünüyorum ve bana göre o işini iyi yapıyor gibi görünüyor, bu yüzden..."

Yine omuz silktili, birasını bir yudum daha içti ve konuşmaya devam etmeden önce Branch'in gözlerine baktı.

"Genel olarak ilişkiler konusunda pek usta sayılmam. Buna seks de eklenince işler iyice karışabilir. *Bizim* türden seks de eklenince her şey altüst olabilir. Bununla birlikte, erkeklerini veya altlarını kışkırtarak kontrolü ele geçirmekten hoşlanan kadınlar ve dominatrikler tanıyorum," diye gülümsedi, "daha iyi bir kelime bulamadığım için. Bu, onların artık dominatrix olmadıkları veya kafalarında bir sorun olan kadınlar oldukları anlamına gelmez. Sadece durumun iyi bir şekilde kontrolden çıktığı anlamına gelir. Ve gerçek şu ki, tam da bu noktaya gelmek için onu yönlendiriyor olabilirdi. Ancak, ona sormadan bunu bilemezsin."

Barclay haklıydı.

Ona sormadan bunu bilemezdi.

Sadece Kevin'ı gündeme getirmek istememişti. Bir daha değil. O bunu aşmış görünüyordu. Aslında, onu aşmasına son adımları atmasına yardım eden Branch gibi görünüyordu (ve bu çok iyi hissettirdiği için, ona bu konuda yardım edebilmesi, son dört gündür düşünmeyi reddettiği başka bir şeydi ve en azından bunda başarılı olmuştu).

Ama eğer bunu atlatmışsa, Branch onun bu şekilde kalmasını istiyordu.

"Onu bu kadar önemseydiğin ve beni arayıp ona göz kulak olmamı istediğin için teşekkür ederim," dedi Barclay sessizce.

Branch tekrar ona odaklandı. "Onunla yeni tanışmış olsan da olmasan da, onu anladığını ve anladıklarının doğru olduğunu söyledin. Kendini toparlamış ve tatlı bir kız."

"Senin gibi birine sahip olduğun için şanslısın dostum," dedi Barclay. "Onu tanıdığım kadarıyla, o da sana sahip olduğu için şanslı. Onun gibi bir kadın, sırf kendisi olduğu için değil, özellikle de başına böyle korkunç bir şey geldiği için hayatında iyi bir erkeği hak ediyor. Ve biliyorsun, senin gibi iyi bir erkek de iyi bir kadını hak ediyor."

Branch buna cevap vermedi.

"Ama benim yeni yorumum, bu hayata çok uzun süredir dahil olmadığın yönünde," diye devam etti Barclay.

"Bu yorum yanlış," dedi Branch ve bir yudum daha bira içti.

"Yani Leigh gibi bir kadınla birlikte olmadın."

Çok zor oldu ama Branch, Clay'in sözlerinin karnına yumruk yemiş gibi hissettiğini belli etmemek için yüzünü kontrol etti.

Hayır, Leigh gibi bir kadın yoktu hayatında. Ona ihtiyacı olan her şeyi veren, nefes almasına izin veren ve sadece bu da değil, onu sorunsuz, acısız ve onun hayatına son vermede rol oynadığı için on yıldan fazla süren suçluluk duygusu olmadan mutlu eden bir kadın.

Evangeline vardı.

Ama ona uzun süre sahip olamayacaktı.

"Bir bakıma var, ama hepsini kaybettim," dedi Barclay. "Ya ben mahvettim. Ya da onlar. Ama bilirsin, hayatın bir parçası olduğunda, her şey her yere gidebilir. Ve eğer bu iyi bir şeyse, ikiniz de bu rol değişikliğinden bir şeyler kazanıyorsanız ve güven varsa, bu derin bir güvence, belki de bu sadece onun ara sıra değişiklik yapması gerektiği anlamına gelir. Sana, onun ihtiyaç duyduğu yeni ve heyecan verici bir şey elde etmek için olman gereken yere götürüyor. Ya da belki bunu planlamamıştı, ama nasıl gittiğini beğendiği için devam etti. Ve ikiniz de tatmin olduysanız, durum bu olabilir kardeşim. Yani bu, ona korkunç bir şeyin sonucu değil, aslında tam tersi. O sadece sana güveniyor."

Clay tekrar sırtı ve konuşmaya devam etti.

"Yine de, bu hayatı bir süredir yaşıyorsan, sana bu konuda dikkatli olmanı söylememe gerek yok. O bu şekilde davranmadığında bunu yaparsan

bunun bedelini ödersin. Ama yine de, belki de çok ileri gitmek istersin, çünkü bu senin ödemekten hoşlandığın bir bedel."

Branch, önceki gece yaşadıklarının onun için inanılmaz olduğunu ve Evangeline'in de aynı şekilde hissettiğini açıkça belirttiği için, bunun nedeni bu olmasını umuyordu.

Onun da harika bir gece geçirmesini istiyordu.

İstemediği şey, zaten yeterince kafasını karıştırmışken, bir de onun gülümsemesine bağımlı, zayıf, bencil bir pislik olarak davranmaktı.

"Ve biliyorsun," Barclay konuşmaya devam etti, "bu seninle ilgili bir şey değil, sen bunu istediniz. Sadece iyi olduğunuzu, onun sizi o noktaya götürebileceğini, o sınırı aştığınızı ve ikinizin de bunu sevdiğinizi gösteriyor. Bu sadece bir sahne ve eğer iyiyse, hepsi farklıdır."

O çok fazla iyi olmayan ve çok fazla boktan şeyler yaşamıştı.

Bu yüzden bunun doğru olduğunu biliyordu.

Barclay'in gülümsemesi gerginleşti.

"Kutsal kase, Branch." Bira şişesini uzattı ve boynunu Branch'ın şişesine dokundurdu. "Ve daha önce de söylediğim gibi, bunu bulduğumu düşündüğüm bir kadınla tanıştım. Sen, ben ve Olly, istediğimiz her şeyi elde ettik. Sen Evangeline'i buldun, ben de kırbaç kullanmayı bilen ve benim de kırbaç kullanma tarzımı seven bir switch buldum."

Yani Barclay, hem veren hem de alan bir switch'ti.

Branch bunu da okumamıştı, ama zaten bu konuda hiç çaba sarf etmemişti. Barclay'in aldığı (ya da verdiği) her şey onun ilgisini çekmiyordu.

Adam birasını kaldırdı ve selam verdi.

"Bize. Tahminimce, Olly evlilik teklifini yapmaya karar verecek ve bunun yakında olacağına bahse girerim, sağdıçı da Chad olacak. Ama sen ve ben ona Chad'in katılamayacağı alternatif bir bekarlığa veda partisi düzenleyeceğiz ve Olly bunu sarhoş olup striptizcilerin G-stringlerle dans etmesini izlemekten çok daha fazla sevecek. Ben teklifimi yapıyorum, benim kadınım ile ilgili işlerim olursa, siz çocuklar benim için halledin, ben de sizin için halledeceğim."

Branch, striptiz kulübünde ya da başka bir yerde bekarlığa veda partisi olmayacağı gerçeğine girmedir. Zaten kafasını toparlaması gerektiğini, kafasının zaten toparlandığını bilmedikleri halde, başka bir arkadaşının da ensesinde nefes almasına gerek yoktu. Sorun, Evangeline ile birlikte kalmaktı.

Branch, şişeyi dudaklarına götürmeden önce selam vermek için kaldırdı, ama şişeyi ağzına götürmeden mırıldandı, "İtiraf etmeliyim ki, dostum, bekarlığa veda partisi fikrin Ol'u biraz korkutuyor."

Barclay kahkahayı bastı.

Branch, birasını yudumlamadan önce neredeyse sırtıacaktı.

Sonra hiç niyetinde olmayan bir şey yaptı.

Ama Barclay sağlam biriydi. Dürüştü. Ve ona yardım etmişti. Bu yüzden yaptı.

"Tamam, bu iş halloldu," dedi ve sonra talep etti, "bana kız arkadaşından bahset."

Barclay'in gülümsemesi daha önce de belirgindi, ama Branch'ın isteği üzerine stratosfere çıktı.

Branch, bira içip arkadaşının hayatındaki yeni kadın hakkında konuşmasını dinlerken, zamanı geldiğinde, muhtemelen Branch orada olmayacağı için, Olly'nin Barclay'e asla unutamayacağı bir bekarlığa veda partisi düzenlemesini umduğunu düşündü.

on beş

Evet, Öyleydi

EVANGELINE

İyi haber, Branch'ın o akşam gönderdiği "*Tamam, yakışıklı. Eve gidiyorum*" mesajına verdiği yanıtın "*Tamam. Anlaşıldı*" olmasıydı. Bu, Branch'ın evinde yemek pişirdiğini umduğunu (ve sadece aç olduğu için değil) anlamına geliyordu.

Bir sonraki iyi haber, Branch'ın kamyoneti, o bloktan geçerken kaldırımda park edilmiş olduğunu görmesiydi.

Ancak mutfağa girdiğinde Branch yoktu ve yemek kokusu da gelmiyordu.

Evangeline bir saniye donakaldı, Branch'ın dört gündür yokluğunda mantıksız bir şekilde içine sızan korku, onun mesajına ve kaldırımdaki kamyonetine rağmen yeniden ortaya çıkmaya başladı.

Ancak Branch'ın arka bahçeye açılan Fransız kapılardan aile odasına girdiğini görünce bu korku yok oldu.

Nefesini bıraktı ve ona gülümsedi.

Branch gülümsemedi, ama bu onu rahatsız etmedi. Branch hiç gülümsemezdi. Üzerinde çalışması gereken başka bir şey daha vardı.

Ve bunu da çözecekti.

"İyi zamanlama," diye selam vermek yerine dedi. "Pirzolalar birkaç dakika içinde hazır olacak."

Branch ızgara yapıyordu.

Şube Dillinger, gizemli adam, ateşli adam ve olağanüstü alfa erkek, ızgara.

Kahretsin, eve geldiğinde güzel bir adam akşam yemeği için pirzola pişiriyordu.

Bu heyecanın başından ayak parmaklarına kadar yayıldığını hissetti.

Çantalarını tezgahın üzerine attı ve onun yanına doğru ilerledi, mutfak adasının hemen ötesinde onunla buluştu.

Ona ulaştığında adam durdu ama ona uzanmadı. Sadece yüzünde, orada olabileceğini, onun için ızgara yapabileceğini ama gardını düşürmediğini gösteren boş bir ifadeyle ona baktı.

O bunu görmezden geldi ve ona yaklaştı, vücudunu onun vücuduna yasladı, kollarını ona doladı ve başını geriye eğerek onun bakışlarını yakaladı.

"Pirzola mı?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Domuz eti," dedi gereksiz yere, çünkü daha önce sevmediği şeyleri saydığı için bunların kuzu eti olmadığı belliydi.

Bir an tereddüt ettikten sonra, ne yapacağını, nasıl rahat bir şekilde sarılacağını bilmiyormuş gibi, biraz garip bir şekilde ellerini kadının kalçalarına koydu.

"Lezzetli," diye mırıldandı.

Adam sadece ona baktı.

"Yakında hazır olacaklarsa, koşup çabucak üstümü değiştiririm," dedi ona.

Adam başını salladı.

Kız parmak uçlarına yükseldi, elini omurgasından boynuna doğru kaydırarak onu kendine çekip öpmek istedi, ama adam çok daha hızlı davrandı.

Elini kaldırarak, kızın buklelerini topladığı at kuyruğuna parmaklarını doladı ve onu, geri kalanı hareketsiz kalacak şekilde sabit tuttu.

"Bir şey hakkında konuşmamız lazım," diye mırıldandı. Olamaz.

Evangeline, Branch'ın bir başka konuşmasına daha dayanabileceğini sanmıyordu. Evet, bazen konuştuktan sonra, konuşmuş olmaları iyi oluyordu, hatta harika, hatta muhteşemdi.

Ama yorucuydu ve bir molaya ihtiyacı vardı. En azından bir gün.

"Branch..." diye dikkatlice başladı.

"Dün gece, bebeğim, oyun odanda kontrolü bana bıraktın. Çok iyiydi. Harikaydı. İkimiz de öyle hissettik. Ya da benim anladığım kadarıyla ikimiz de öyle hissettik. Senin için de öyle olduğunu paylaşmanı istiyorum."

Kafası karışık.

Onun için de harika olduğunu nasıl bilmezdi? "Ben, şey... dün gece mi?"

Yüzünü bir santim daha ona yaklaştırdı ve konuşurken sesini de alçaltı. "Ben devraldım. Bir sahnede, hiç öyle bir şeye zorlanmamıştım. Ve bilmen gerek, ben iyi bir şekilde zorlandım. Doğal bir şekilde oldu. Akıştan memnun görünüyordun ama bir sahne dönüşü oldu ve..."

Kalbi yine göğsünde çizgi filmlerdeki gibi sıçradı, sanki o bir çizimden ibaretmiş gibi, göğsünden fırlayıp ona çarpacakmış gibi.

O bir çizim değildi ama yine de, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, onun da bunu hissettiğinden emindi.

Adam onun için endişeleniyordu. Onu kolluyordu. İki birlikte yaşamadıkları, oyun oynarken üstlendikleri rollerde alışılmadık bir deneyimi gözden geçiriyordu ve onun bununla bir sorunu olmadığından emin olmak istiyordu.

"... Onu tekrar gündeme getirmek istemiyorum," diye devam etti Branch, "ama o zamanlar iyi bir durumda olduğunu bilmem gerekiyor ve zaman geçti, kafan karışabilir, ama şu anda hala iyi bir durumda olduğunu bilmem gerekiyor."

"Bu çok ateşliydi," dedi ona.

"Evet," diye onayladı, ama onu yakından izleyerek.

Evet, evet.

Onun yakışıklı, iri yarısı hiçbir şeyden habersizdi. Ona çok düşküdü.

Bu yüzden ona kendini bıraktı ve boynunun arkasındaki derisini okşamaya başladı, parmakları bunu yapmak için yumuşak saçlarının arasında dolaşıyordu.

"Sorun yok tatlım. O zaman da öyleydi, şimdi de öyle. Beklediğim gibi olmadı. Ama yanlış anlamadın. Her şey yolunda gittiği için çok daha fazlasıydım, endişelenmene gerek yok."

Yüzünde görünmese de, vücudu kollarında gevşedi.

Tanrım.

Branch.

Yine parmak uçlarına yükseldi ve kollarını sıktı. "Yine de, yakışıklı, sen kötü bir çocuktun." Onu sıktı. "Öyle olacağını biliyordum. Ve öyle olduğuna sevindim. Ama daha da önemlisi, hesaplaşma zamanı geldiğinde, senin de öyle olduğuna sevineceğini hissediyorum."

Bakışları ısındı ama ona sadece bunu verdi ve sonra "Doğru" diye mırıldandı.

Ona gülümsedi.

O, onun gülümsemesini yakaladığında, sıcaklığa farklı bir tür sıcaklık karıştı.

Sonra elini kadının saçlarına kaydırды, bir elini kadının boynuna, diğerini kalçasına koydu ve kaderini kabullenmiş bir adam gibi derin bir nefes aldı.

Kadın, onun kaderini tam olarak kabul etmediğini, kazanmasını o kadar kolaylaştırmayacağını biliyordu, ama onu oraya ulaştıracağını da biliyordu.

Adam başını daha da eğip ona kısa, yumuşak, dudaklarını kapatarak bir öpücük verdiğinde bunu daha da iyi anladı.

Bu, "Pirzolar birkaç dakika içinde hazır olacak" demekten çok daha iyi bir selamlamaydı.

Adam başını kaldırdığında, sessizce "Değiş" diye emretti. Kız, adamın daha önceki sözlerini kullanarak cevap verdi. "Tamam. Hemen."

Bu, onun dudaklarında tam bir gülümseme olmayan bir hareketle karşılık buldu ve onu bıraktı.

Bunu yaptığında, Evangeline doğrudan merdivenlere yöneldi ve yavaşça merdivenleri çıktı, ancak geç olmuştu ve acıkmıştı, bu yüzden aceleyle üstünü değiştirdi.

Branch ona pirzola pişirmişti.

* *

Branch o gece onunla sevişti.

Sadece şışten gelen dumanlı lezzetiyle değil, aynı zamanda barbekü sosuyla da kaplanmış, kalın, lezzetli, mükemmel pişmiş domuz pirzolarının, yeşillik, avokado, doğranmış kırmızı soğan ve Gorgonzola peyniri ile dolu taze salatanın ve yumuşak tereyağı ile kaplanmış taze ruloların ardından

yedikten sonra, yatmaya gitmeden önce *True Detective'in* bir bölümünü izlediler (Branch'ın penisi ağzında olmadan).

Birlikte.

El ele tutuşarak.

Ona hiçbir emir vermedi, onun nereye götüreceğini merak etti. Ve zamanı geldiğinde, onu oraya götürdü.

Yatağın ucunda durdurup kıyafetlerini çıkardı ve onun da kendisinininkileri çıkarmasına izin verdi.

Onu kaldırıp yatağa yatırırken öpüştü.

Sonra dokunaklı her her yerine ile ağzıyla her Onun dudakları. Dili. Parmakları.

Bu bir orgazm yarışı değildi.

Sanki onun hissini, görünüşünü, kokusunu, tadını ezberliyor gibiydi. Onu kendine çekiyordu. Onu beynine kazıyordu.

Ve bu her şeyin muhteşem olduğu *anlamına* gelmiyordu. Sadece öyleydi.

Harika.

Bu çok duyulu keşif sadece Branch'e ait değildi. O da ona aynı ayrıcalığı tanıdı.

O, onun için bağlanmışken bunu ondan almak bir güzellikti.

Ona aynı şeyi verirken bunu ondan almak da bir başka güzellikti.

Ama sonunda onu sırt üstü çevirip, dizleriyle bacaklarını açıp, arasına yerleşip içine girdiğinde, verirken almayı bıraktı.

Bunu, iki eliyle onun bileklerini tutup başının üzerine çekerek yastıklara bastırarak ifade etti. Onu bu pozisyona getirdikten sonra, yavaşça içeri girerken hafifçe uzaklaştı. Gözleri kararmış, vücudunu dolaşıyordu, onun onu almasını izliyordu, bakışları sonunda karnına, göğüslerine ve yüzüne kaydı.

Ve sonra bakışları onun gözlerine kilitlendi.

Dudakları açıldı, her itişte yumuşak nefesler kaçtı, Evangeline bir bacağını onun kalçasına, diğerini uyluklarına doladı ve daha fazlasını almak için kalçalarını kaldırdı.

"Güzel," diye mırıldandı ve derinlemesine içeri girdi, o da onu orada o kadar çok sevdi ki, boynu kavis yaptı. "Her zaman çok güzelsin," diye fısıldadı. "Şimdi güzel, benimle dolu."

"Branch," diye nefes nefese, bileklerindeki ellerine bastırarak ona dokunmak istediğini belirtmeye çalıştı.

Parmakları daha sıkı tuttu.

"Hayır, bebeğim," diye nazikçe reddetti ve içinde tekrar hareket etmeye başladı. "Bunu yaptığımızda, sen benimsin."

Nipellerinin kasılmasını hissetti.

"Sana dokunmak istiyorum," dedi ona.

Bunun üzerine, adam kadının iki bileğini de bir eline aldı ve diğer elini kadının yan tarafına kaydırды. Başparmağını uzatıp kadının kaburgalarına bastırarak, elini yukarı doğru hareket ettirdi ve kadının göğsünü avuçladı.

"Dokunmak istiyorsun," diye cevapladı. "Sana dokunacağım." "Dokunmak istiyorum."

Elini göğsünde hareket ettirdi, başparmağı meme ucuna sertçe kaydı ve bu o kadar iyi hissettirdi ki, ona doğru eğildi.

"Görünüşe göre ben hallediyorum."

Kafasını düzeltti ve ona odaklanmaya çalıştı. "Bebeğim..."

Daha hızlı hareket etmeye başladı, daha derine giriyordu ve kadının yumuşak nefesleri artık o kadar da yumuşak değildi.

"Evet," diye fısıldadı.

Parmağı başparmağıyla meme ucunda buluştu ve nazikçe yuvarladı.

"*Evet*," diye inledi. Kalçaları onun hamlelerine uyum sağlamak için sallanmaya başladı ve ona odaklanmak daha zor hale geldi. "Daha fazla, bebeğim."

Adam ona daha fazlasını verdi, başını eğip ağzını öptü. Ama hepsi bu kadardı.

Kadın bunu kabul etti, onu öptü, dilini onun diliyle dolaştırdı, onun tadını çıkardı, bacaklarıyla ona daha sıkı sarıldı, onu kaldıracak ve onun hamlelerine karşılık verecek bir dayanak olarak kullandı.

Onun parmakları meme ucundaki nazik işkenceyi bıraktı, eli karnının ortasına, karnına, bacaklarının arasına indi ve başparmağı kayarak klitorisine dokundu.

O, onun diline karşı nefesini tuttu ve onun kollarında titredi.

Öpüşmeyi kesip daha hızlı hareket etmeye başladı, dudakları onun dudaklarına değiyor, zorlu nefesleri dudaklarına sürtünüyordu.

"Daha fazla, Branch," diye nefes nefese söyledi.

"Neyi, bebeğim?" diye işkence edici bir şekilde sordu.

"Her şeyi," diye yalvardı.

O ona her şeyi verdi, daha hızlı hareket etti, başparmağıyla daha sert bastırdı ve Tanrım.

Vanilya gibiydi. Misyoner pozisyonunda elde edebileceğiniz kadar vanilya gibiydi (ellerinin tutulması hariç).

Ama *ilahi* bir şeydi.

"Tanrım," diye nefes nefese, amcığı onun etrafında sıkılaşıyordu.

"Siktir, hisset bunu," diye homurdandı, daha da hızlı, daha da sert, parmakları bileklerini ısırarak neredeyse acı verecek kadar.

Evet.

Sırtı kavisli, kalçalarını onun itişlerine uydurmak için elinden geleni yaptı, dudaklarına karşı nefes nefese kaldı.

"Siktir, *hisset şunu*," diye homurdandı, şimdi bileklerini yastıklara şiddetle bastırarak, ona sertçe girip çıkmak için kendi kaldıracını arıyordu, klitorisine vuran hareketleri başparmağının işine lezzetli titreşimler ekliyordu ve Evangeline bitmişti.

Parmaklarını yumruk haline getirerek, vücudu onun altında, etrafında gerildi ve yavaş, tembel orgazm onu süpürürken dudaklarına karşı çığlık attı. Ağzının ağzını aldığı neredeyse hissetmedi, bu yüzden onun homurtuları onun ağzını doldururken, onun sesleri onun ağzını doldurdu, orgazmını uzatmaya zorladı, baş döndürücü bir şekilde onun pençesinde asılı kaldı, onu asla bırakmayacağı düşüncesiyle mükemmel bir şekilde mutluydu.

O zaman başparmağı ikisinin arasından çıktı ama eli tekrar göğsüne gitti, parmakları meme ucunu sıkıp çekti, böylece kız onun ağzına inleyerek, hala orgazmın doruklarında dalgalanırken, parmakları acımasızca bileklerini ısırды ve homurdanan inlemeleri boğazına kadar indi.

O, doruğa ulaşana kadar onu becerdi ve doruğa ulaştıktan sonra da becermeye devam etti, her yerine nazikçe dokundu, dudakları kaymadan önce dilini hafifçe çıkarıp onun dilini tattı.

Kız onun altında yatıyordu, vücudu erimiş, nefesi hala sığ, bacakları hala onun izin verdiği tek kucaklamada ona sarılmıştı.

Evangeline seksten hoşlanıyordu. Kendi sapkınlıkları vardı ve bundan zevk alıyordu. Ama bunu paylaştığı kişi bunu iyi ve daha iyi yapabilen biri ise, onun için bir anlamı varsa, nasıl olursa olsun seksten hoşlanıyordu.

Ama Branch'tan vanilya almak, sadece sevmekten çok daha iyiydi.

Kendini rahat bırakabiliyordu. Hiçbir takıntısı yoktu. Bu nedenle sekse girebiliyor, zevk alabiliyor ve Domme rolünü oynamakla ilgisi olmayan çeşitli şekillerde orgazm olabiliyordu.

Ama geleneksel seks sırasında hiç bu kadar rüya gibi, bu kadar tembel, bu kadar inanılmaz bir şekilde orgazm olmamıştı.

Tanrım.

Branch.

Ve bu yetmezmiş gibi, Branch kulağının kabuğunda dudaklarını gezdirip kulağına fısıldadı: "Tamam mı?"

Tanrım.

Branch.

Kafasını çevirip onun kulağına yaklaştı. "Tamam, bebeğim." Boynunu çevirip gözlerine baktı.

Onun buz gibi gözlerinin derinliklerinde yatan uyusuk güzellik tam olarak nüfuz etmeden önce, Branch onun bileklerini bıraktı ve onu öptü.

Sonunda bunu yapma özgürlüğüne kavuşan kız, kollarını onun boynuna doladı ve öpücüğüne karşılık verdi.

Öpüşmeyi bitirdiğinde, ikisini de yanlarına döndürerek yaptı, penisiyle ayrıldı, ama geri kalanları birbirine dolandı.

"Bunu netleştirmek için," dedi sessizce. "Sen beni, oyununu, kurallarını al. Ben seni alırım, ikisi de benim olur."

"Anlaştık," diye hemen cevap verdi.

Onun ifadesi değişti, garip bir şekilde yumuşadı, ama aynı zamanda tedirgin de oldu.

Sonra adam başını kaldırıp tekrar dudaklarını kulağına yaklaştırdığında kız kendini kaybetti.

"Şu anda bunu söylemek zorunda kalmak beni çok sinirlendiriyor ama seni uyanık tutmam lazım, Angie. Bu maçın daha bitmediğini ve benim her şeye dayanacak şekilde şartlandırıldığımı anlamadığını düşünüyorum."

"Az önce seninle sevişen ben değildim," diye karşılık verdi.

Başını yastığa yaslayıp gözlerini ona dikerek cevap verdi.

"Evet, bendim."

Bu, midesine bir yumruk yemiş gibi hissettirdi. Aynı zamanda hem güzel hem de rahatsız edici bir duyguydu.

Ama bunu belli etmedi.

"Sadece dikkatli ol, bebeğim," diye fısıldadı.

Dikkatli olmak istemiyordu.

"Olacağım," diye yalanını fısıldayarak cevap verdi. Adam ona inanmamış gibi görünüyordu.

Ama yine de, ona bir daha uyarıda bulunmadı.

Sadece ikisini yataktan kaldırdı, banyoya götürdü, Branch'ın tarzında (yani onun çok sevdiği tarzda) temizlik yaptı ve sonra ikisini tekrar yatağa götürdü.

Evangeline onun kollarında uyudu.

Ve saatler sonra aynı şekilde uyandığında, bu oyunu kazandığını biliyordu.

on altı

Eğer senden geliyorsa

EVANGELINE

Dört gün sonra, pazar öğleden sonraydı ve Evangeline, Arizona odasında bitkilerini suluyordu. Bitkilerinin sayısı çok fazla olduğu için bu iş biraz zaman alıyordu. O sırada mutfak kapısının açıldığını duydu.

Kötü bir ruh hali içindeydi.

Branch ile birlikte dört gün geçmişti.

Ancak onu bu ruh haline sokan kesinlikle bu değildi. O günlerde

Branch çalışıyordu.

O da çalıştı.

İki kez, geç saatlere kadar onu uzak tutan işleri vardı.

Ama o gecelerden birinde, o uyurken, Branch yatağına gelmişti ve sabah uyandığında, onu orada uyurken bırakmıştı.

Bir keresinde geç saatlere kadar çalışmak zorunda kalmış ve eve geldiğinde Branch yemek pişirmiş, biraz televizyon izlemiş ve rahatlamışlardı. Sonra birlikte yatağa girmişler, seks yapmışlardı, misyoner pozisyonu değil ama yine de sıradan (ve yine de muhteşem) bir seks.

Bir keresinde de kadın onun için yemek pişirmişti, adam makul bir saatte eve gelmişti, kadın oyun oynamayı planlamıştı, ama adam, kadın bunu başlatmadan onu uzaklara götüren bir telefon almıştı.

O gece, onunla yatakta birlikte olmadığı tek geceydi ve bu, onun geç saatlere kadar çalışmaya başladığı dönemin başlangıcı oldu. O zamanlar, o, karısı uykuya dalmadan önce yanına gelip onu uykulu bir şekilde uyandırıyordu.

O dönemde yoğun bir şey olmamıştı. Ağır tartışmalar olmamıştı. Oyunlar oynanmamıştı.

Yani kazanılan oyun da yoktu.

Sadece hayat. Yemek. İş. Televizyon. Seks.

Ama bunu birlikte yaptılar ve Branch'ın geri çekildiğine dair hiçbir işaret yoktu. O, bir gülümsemeyi, daha doğrusu bir kahkahayı hak etmemişti.

Ama bu, bir dağı tırmanmamış olduğu anlamına gelmiyordu.

Her gece onun evine geliyordu ve geldiğinde kendini evindeymiş gibi hissediyordu.

Artık koltuğun kenarında oturup, ağzına yemek tıkiştırmıyordu. Artık mutfakta garip bir şekilde durup, arka pencereden dışarı bakmıyordu.

Sabahları onunla birlikte uyanırsa, aşağı inip ona kahve yapardı (o bunu hiç istememişti, ama Branch'ın bunu yapmasını çok seviyordu).

Televizyon izlerken, kanepede uzanır, ayaklarını sehpaye koyar, kızın başını bacağına yaslar, elini kızın saçlarına geçirirdi.

Ve onu yatakta uyurken bırakarak bir gün geçirdikten sonra eve döndüğünde, odasına çıktığında onun yatağını yaptığını gördü (dekoratif olarak değil, adam hayatı pahasına bile bir yastığı düzgünce yerleştiremezdi ve onda bunlardan çok vardı, ama yine de yatağı düzgünce yapmıştı, tüm örtüler düzgündü, yastıkları kabartmış, özenle yerleştirmiş ve çarşafı sıkıca düzeltmişti — onun bunu nasıl yaptığını bilmek, kadının merakını gidermek için can attığı bir şeydi).

Son olarak, onun için yemek pişirdiğinde, mutfağını iyi bildiği için rahatça hareket ediyordu ve onun farkında olmadığı bir samimiyet paylaşıyordu.

Adam, kadının banyosuna diş fırçası bırakmamıştı (kadının diş fırçası başlıklarından birini el koyduğu için buna gerek de yoktu). Kadın da adam için bir çekmece ayırmamış ve ona boxerlarını bırakmasını söylememişti (çünkü normal olsaydı, bunun için henüz çok erkendi, ama özellikle Branch'ın kafasında Branch'ın olduğu yerde olduğu için).

Ama o zorlamadan da ilerleme kaydedilmişti. Her şey kendiliğinden geliyordu.

Ve bu iyiydi.

Ancak, bu gün kötüydü.

Çünkü dün gece, onu kollarının arasına alırken, uykulu bir şekilde işin bittiğini mırıldanmıştı ve

onunla daha fazla zaman geçirmek, onunla daha fazla ilerleme kaydetmek için Pazar gününün tamamını onunla geçirmek istediğini söylemişti...

Ve oynamak için.

O, mührü kırmasına yardım etmişti. Geri dönmüştü. Ve harika bir altı vardı.

Tabii ki, son sahneleri akıllara durgunluk vericiydi.

Branch olağanüstü bir sevgiliydi ve seks yaptıkları her saniyenin tadını çıkarıyordu, onun oyunu, onun kuralları. Ve daha da önemlisi, normal olsalardı, her zaman sapkınlık söz konusu olmazdı. İkisini de yaparlardı ve eğer işe yararsa (ki çok işe yaradı), ikisinden de zevk alırlardı.

Ama o kırbaç sallama havasındaydı.

Dahası, ona sahip oldukları şeyin korunmaya değer olduğunu, inşa etmeye değer olduğunu, uğruna savaşmaya değer olduğunu göstermek için elinden gelen her yolu kullanmak istiyordu. Ve Evangeline, onu kendine daha sıkı bağlamak için hayal edebileceği her yolu kullanmak istiyordu. O kadar sıkı ki, onu yok eden şeyden korumak için bunu yapması gerektiğini düşündüğü bir durum olsa bile, kurtulamayacaktı.

Onlar kendileriydiler. Oyun oynarken hoşlandıkları şeyleri seviyorlardı. Hayatta, önemli olan her yönden bağ kurabileceğiniz birini bulmak zordu. Buna o önemli nüansı da ekleyince, işler olağanüstü zorlaşıyordu.

Hayatında, ızgarasına bir pirzola (ya da biftek, artık ikisini de yemişti) atıp ağzını sulandırabilecek bir erkeğin olmasını seviyordu. Ve onun botlarını çıkarıp ayaklarını kahve masasına koyabileceği bir yere düşmüş olmasını seviyordu. Ayrıca, ellerini ve ağzını kullanarak ona hissettirdiklerini hissettirebilmesini de seviyordu.

Ama o, bir erkeğin hayalarını kurutması gereken bir kadındı. Ve o, bir kadının onu kurutması gereken bir erkekti.

Bu yüzden, zamanlarını alabilecekleri, uzun bir sahneye dalabilecekleri ve ikisinin de bundan büyük keyif alabilecekleri bir an yaşayacaklarını ummuştı.

Ve bugün tam da bunu yapmak istiyordu.

Ancak bu gerçekleşmedi çünkü bazen pazar günleri çalışmak zorunda olduğu bir işi vardı. Ve şu anda, emlak konusunda ondan daha fazla bilgiye sahip (aslında hiç de öyle değildi) can sıkıcı bir müşterisi vardı çünkü

bir penisi vardı (ancak kadının şüphelendiği kadarıyla, bu organ pek de övünülecek bir şey değildi). Son olarak, kendi arsasını satın alıp lanet olası şeyi kendisi inşa etmek yerine, tam olarak istediği şeyi istiyordu.

Bu yüzden o gün Branch ile vakit geçirmek yerine ona üç (daha fazla) ev göstermişti.

Branch bunu sorun etmemişti. Onun fark etmediği, ikisi için işe yarayan bir başka şey de, onun işini yapması gerektiği gibi yapmasına izin vermesi ve onun da ona aynı özgürlüğü tanımasıydı.

Yapacak işleri olduğunu ve eve dönerken ona mesaj atmasını söylemişti.

O da öyle yaptı ve on beş dakika içinde, evinin önüne geldiğinde, Branch cevap verdi: "*Bir saat sonra orada olacağım.*"

Şimdi günün yarısından fazlası geçmişti ve günün ilk yarısını aşırı derecede sinirli geçiren Branch, son bir saatini çarşafalarını değiştirip, çamaşır yıkayıp, çiçeklerini sulayarak geçirmişti.

Yapmak istediği şeyler değildi bunlar.

İstediği şey, Branch'e ait olan güzel bir erkek poposunu kızartmaktı.

Bu nedenle, Branch Arizona odasına girdiğinde, gözleri ona gelmeden önce sulama kabına takıldı ve "Dur tahmin edeyim. Ormana bakılırsa, bana mesaj attığından beri bununla uğraşıyordun" diye espri yaptı, ama kızın gülme havasında değildi.

O gün şikayet etme havasındaydı.

"Evet. Ve bugün ellinci evini gösterdiğim müşteri, abartmıyorum, yakın zamanda bir teklifte bulunmazsa, bu sulama kabını alacağım," onu kaldırdı, "ve kışına sokacağım."

Ağzı kıvrıldı ve gözleri parladı, "Kıç konusunda iyisin bebeğim, ama bunun pek de iyi hissettireceğini sanmıyorum," dedi.

Ona tamamen döndü. "Mesele de bu."

"Anladım," diye mırıldandı, gözleri hala parıldarken, ondan iki metre uzakta durup kollarını göğsünde kavuşturdu.

"O beni delirtiyor."

"Onu da anladım," diye mırıldanmaya devam etti.

"Teknoloji satışında çalışıyor," diye bilgi verdi, o sormamasına rağmen, "ama bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum, ne anlama geliyorsa gelsin, onun tek iyi yanı, mortgage için ön yeterlilik almış olması. Ama aynı zamanda Maricopa County'deki her mülkün değerini de biliyor. Hiçbir şey aramadan bunu bildiği için, bunları gelişigüzel ve *yanlış bir şekilde* sayabilir."

Branch hiçbir şey söylemedi.

Kadın şikayet etmeye devam etti.

"Ve bir satıcının evini ne kadara listelemesi gerektiği konusunda kesinlikle emindir ve bu her zaman listelenen fiyattan en az yüzde otuz daha azdır. Ayrıca, bir satıcının hangi teklifi kabul edeceğini de tam olarak bilir ve *bu* her zaman listelenen fiyattan en az yüzde *kırk* daha azdır, ki *bu delilik*. Ancak şunu da ekleyeyim, bunu biliyor ama *hiçbir teklifte* bulunmadı."

Son sözlerine karşılık dudaklarının yine kıvrıldığını görünce derin bir nefes aldı, ama susmadı.

"Ve tüm bu dehasıyla, geçmişte bir denetçi olarak da yaşamış, çünkü tek yapması gereken çatıya bir bakmak ve satıcının temsilcisinin liste açıklamasında yalan söylediğini söylemek. Çünkü çatı beş yıllık değil, on beş yıllık. Ve şunu da belirtmek isterim ki, a) listeye yalan yazmak yasa dışıdır ve b) bu adam *çatı kaplama* değil, *teknoloji satışında* çalışıyor."

"Günün zor geçmemiş gibi görünüyor," dedi Branch sessizce. "Zor geçti."

O da keskin bir baş sallamayla bunu kabul etti ama pes etmedi.

"Bu arada, o, benim çatı kaplama işinden ve işimle ilgili diğer birçok şeyden anlamadığımı açıkça belirtti. Yedi yıldır oldukça başarılı bir şekilde sürdürdüğüm bir kariyerim var ve biliyorsunuz, sadece *nefes almak gibi* basit bir *şey bile*, çatı kaplama işinden veya doğru nefes almayı bilmediğim için değil. Ama vajinası olan hiç kimse bu kadar karmaşık bir şeyi anlayamaz ve evet, buna doğru nefes alma teknikleri de dahil."

Bu, Evangeline'e Branch'ın heyecan verici korkutucu bakışını kazandırdı, ki bu heyecan verici değildi çünkü korkutucuydu.

Heyecan vericiydi çünkü Branch kızgın görünüyordu, kızgınken çok çekiciydi ve bunun en büyük nedeni ona kızgın olmasıydı.

Çünkü bir erkeğin ona saygısızlık etmesinden açıkça hoşlanmıyordu.

"Genelde işimi seviyorum," dedi, ne yazık ki Branch'ın onun adına kızgın bakışını tam olarak anlayamayacak kadar sinirliydi. "Evleri severim. Lisedeyken annemle hafta sonları sırf zevk için açık evlere giderdik. Annem seri dekoratördü. Hiçbir oda yeterince dekore edilmemişti. Bu yüzden yeni fikirler edinmek için giderdi. Benim için önemli olan evlerdi. Nasıl düzenlendikleri. Bazen karşılaştığınız sürprizler. O evlerde kimlerin yaşadığını hayal etmek. Bu işe girdiğime şaşırmadı. Ama bu işe girdiğimde, daha fazlası oldu. Birine ev bulmanın, hayatınızı yaşamak için temel olan bir şeyin parçası olmak heyecan verici. Ve yeterince satıp iyi bir hayat sürmem de fena değil."

Gözleri bulundukları odayı dolaşırken, omzunun üzerinden aile odasına kadar bakarak Branch, "Dekorasyonla ilgileniyorsun sanmıştım" dedi.

şaka yapıyordu.

Ve o da onun komik olduğunu düşündü.

Bu, onun "Ukala davranmayı bırak, Branch" diye terslik etmediği anlamına gelmiyordu.

O da ona baktı ve ağzı yine kıvrıldı.

O bunu görmezden geldi ve onun zaten bildiği bir şeyi daha paylaştı. "Bugün işimi sevmedim."

Sonunda ciddiye bindi.

"ok fazla çalışıyorsun, tatlım," dedi yumuşak bir sesle. "Biliyorum, Branch."

"Kendin de işini azaltmak istediğini söylemiştin," diye hatırlattı.

"Bunu da biliyorum," diye cevapladı. "Sadece, müşterilerimi veya onların getirebileceği referansları kaybetmeden bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, çünkü iş yükümü azaltmak isteyebilirim ama yine de ipoteğimi ödemem gerekiyor."

"Gördüğüm kadarıyla, ipoteğini ödüyorsun ve hatta fazlasını. Giysiler, ayakkabılar ve ıvır zıvırlardan biraz kesinti yaparsan, bir müşterini kaybedebilirsin, özellikle de baş belası olan birini ve onun getirebileceği referansları."

"Alışveriş çılgınlığına kapılmamak için çok alışmıyorum, Branch," dedi ve dudaklarını tekrar seğirdi. "Ve ben bibloları severim. Onlar fiziksel anılar gibidir."

O, mırıldanmaya geri dönerek, "Bunu fark etmedim değil," diye cevap verdi.

"Yine ukala davranıyorsun," diye uyardı.

"Hayır, Angie, aslında bunu fark etmedim," diye cevap verdi.

Bunu paylaşma şekliyle, Evangeline sessizleşti.

"Biraz sakın ol tatlım," Branch, onun son sözlerini nasıl söylediğini anlayamadan nazikçe tavsiye etti. "Can sıkıcı bir müşterin var, hayat onun saçmalıklarına katlanmak için çok kısa, onu hayatından çıkar. Yaptığın işi seviyorsun ama hayatta hiçbir şey her zaman mükemmel değildir. Karşına çıkan saçmalıkları ne kadar tolere edebileceğine karar ver ve o sınırı aştığında kes. Bu, boş zamanlarını korumak için iyi bir yoldur, çünkü yaptığın işi sevsen bile, fazlası asla iyi bir şey değildir. Ve açıkçası tatlım, boş zamanlarını korursan, yoluna çıkan bir pislik sana saçmalıklar yaparken çok daha sabırlı olursun."

Bu iyi bir tavsiyeydi.

Ve o da bu tavsiyeyi kabul edecek ruh

halindeydi. Ama yine de.

"Bu benim Pazar günümü geri getirmez," diye işaret etti. *Seninle*, demedi.

"Haklısın," diye cevapladı, ona doğru yaklaştı ve onu kollarına aldı.

Evet, doğruca ona doğru yaklaştı.

Ve onu kollarına aldı.

Orada şok olmuş ve hareketsiz duruyordu, ama yine de, onun onu kucaklamasının verdiği hissi, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar mükemmel olduğunu hissediyordu.

O kadar mükemmeldi.

Ve sonra Branch durumu daha da iyi hale getirdi.

Bir koluyla onu uzun boylu vücuduna sıkıca sararken, diğer elini at kuyruğuna kaydırıp ve başının üstüne fısıldadı, "Ne yapabilirim?"

"Kötü bir ruh halindeyim," dedi kız, Branch'in zaten bildiği bir şeyi paylaşarak, serbest kolunu Branch'in boynuna doladı, diğer elinde ise sulama kabını tutuyordu.

"Anladım."

Evet.

Anladı.

Ve o, kadının sızlanmasına karşı sabırsızlanmadı, onu başka bir yöne yönlendirmedi, çünkü bunu duymak istemiyordu.

Onu dinledi, tavsiyelerde bulundu, yanına geldi ve *kollarının arasına aldı*.

Ama kollarında dururken, Branch'ın teşvik ettiği bu yeni yerde, odanın diğer ucuna yürüyerek ona sunduğu aralarındaki ilerleme karşısında, nasıl devam edeceğini bilmiyordu.

Hayatlarının en başından beri her zaman var olan kısmı, onu kabul etmek için kolay bir yer olmalıydı.

Ve onun ruh halini düzeltmek için harika bir yol olmalıydı.

Ama şimdi, hayatın sadece hayat olduğu Branch ile neredeyse bir hafta geçirdikten sonra, Pazar gününün geri kalanı boş, onun için iş yok, onun için iş yok, nedense onu oraya götürmekten çekiniyordu.

Dahası, onun kollarında dururken, başka hiçbir şey yapmak istemiyordu. Özellikle de onu oraya koyduğu ve aralarında çok değerli bir şey başlattığı için, o ona bunu vermek istediği sürece buna tutunmak istiyordu.

"Bitkileri sulamamı ister misin?" diye sordu.

"Neredeyse bitirdim," diye mırıldandı kadının göğsüne, şimdi onun *bu* teklifini sevdi, çünkü çok tatlıydı.

"Ben sana bir kadeh şarap getirirken sen bitkilere sulamayı bitirmek ister misin?" diye önerdi.

Bu teklif çok hoşuna gitti.

Yine de, "Daha çok tekila içmek istiyorum" diye mırıldandı.

"Tekilan varsa, ben hallederim. Yoksa, gidip alabilirim."

Kahretsin.

Haklıydı. Hem de

çok *haklıydı*.

Onunla geçirdiği her dakika, Branch Dillinger'dan daha fazlasını istediğini biliyordu.

Sonuçta sadece hayat ve bir sürü (gerçekten iyi) vanilyalı seks olsa bile.

Tanrım, umarım bu maçı kazanabilirim.

Kazanamazsam...

Bunu düşünmeye bile değmezdi.

Özellikle de Arizona odasının pencerelerinden içeri sızan sıcak güneşin altında, onun güçlü kolları etrafında dururken.

Cevap vermediğinde, sadece ona daha da yakınlaştı, parmaklarını saçlarına geçirdi, başını nazikçe yana çekti ve sırtını eğerek dudaklarını kulağına değdirdi.

"Beni bağlayıp bana kirli şeyler yapmak mı istiyorsun?" İşte *bu*, onun kollarını kaybetmek için bir motivasyondur.

"Canın istiyor mu?" diye sordu karşılık olarak, onun istediğinden emin olmak istiyordu ama sesinden nefes nefese olduğunu gizleyemedi çünkü kesinlikle istiyordu.

Kesinlikle.

"Senin bu soruyu soruş şekline bakılırsa, gerçekten bunu mu soruyorsun?" diye karşılık verdi.

Kız, onun yüzünü görebilmek için başını çevirmeye çalıştı ama adam parmaklarını kızın saçlarına sıkıca geçirerek onu durdurdu.

Dudaklarını, açığa çıkardığı boynuna doğru kaydırды, sonra tekrar kulağına yaklaşarak fısıldadı: "Senin tatlı, ıslak amını sikmeyi seviyorum. Ama bilmen gerek, muhtemelen her zaman senin sikmeni isteyeceğim. Sikilmek istiyorsan bebeğim, o zorlu günü sikerek unuturum. Ama sen sikmek istiyorsan, buna da açığım."

Evangeline ona tekrar teklif ettirmeyecekti.

"O zaman belki de yukarı çıkıp çıplak kalmalı ve benim için pozisyon almalısın, yastıkların kenarında dizlerinin üzerine çök, ellerini başının arkasına koy, başlığa dön, yakışıklı," diye fısıldayarak cevap verdi.

Kollarını onun etrafına doladı, böylece eliyle kalçalarını kavrayıp, vücuduna bastırarak onu kendine çekebildi.

Karnında onun sertliğini hissetti. Onun havasında olduğunu söylemek güvenliydi.

"Bana uyar," diye gereksiz bir şekilde paylaştı.

Kız başını çevirerek dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı. "Sadece bir uyarı, koca oğlum, senin yaramazlıklarınla ilgilenmem gerekecek."

"Mm," diye mırıldandı, bu mırıldanma kadının boynuna doğru kayarak meme uçlarında patladı.

Adam haklıydı.

Mm.

"Beni bekletmesen iyi olur," diye uyardı.

Cevap vermeden önce dişlerinin kulak memesini okşadığını hissetti.
"Evet, hanımefendi."

Bunu meme uçlarında ve altında hissetti.

Adam onu bıraktı, buz mavisi bakışlarıyla ona sıcaklık verdi ve sonra odaya girdiğinde olduğu kadar rahat bir şekilde odadan çıktı.

Tanrım, sadece onun yürüyüşünü izlemek bile onu ıslatıyordu.

Branch ortadan kayboldu ve o, onu gözden kaybetmemek için neredeyse düşecek kadar eğilerek onu izledi.

Ama bunu yaptığında, kendini bitkilerini sulamayı bitirmeye zorladı. Sonra kendini çamaşır odasına gitmeye zorladı, çamaşır makinesindekileri kurutucuya koydu ve yeni bir yükleme başlattı.

Ve ancak o zaman yukarı çıkıp bütün gün yapması gereken şeyi yapmaya başladı.

Branch ile paylaşmak.

* * *

Evangeline sadece ona bakmak

istiyordu.

O muhteşemdi, dizleri üzerinde yatağına bağlanmış, kolları yanlara doğru uzanmış, bilekleri yatağın başucundaki ipek iplerle bağlanmış, bacakları genişçe açılmış, penisi sertleşmiş, testisleri şişmiş, kıcı aldığı birkaç kırbaçtan dolayı kızarmış, sırtı, kıcı ve uyluklarındaki kasları ortaya çıkmıştı.

Oh evet.

Onu saatlerce öyle izleyebilirdi.

Saatlerce ona bakabilirdi, dizlerinin üzerine çökmüş, mutfağında yemek pişirirken, ızgaradan evine girerken.

Ama şimdi amcığı sadece izlemekle yetinemezdi.

Dokunması gerekiyordu.

Ve başka şeylere.

Bu yüzden, sadece dantelli siyah bir sütyen ve külot giyerek, dizlerinin üzerinde yatağa yürüdü ve sırtına yakın bir yere yaklaştı,

elini omurgası boyunca düz bir şekilde gezdirerek, derisinin sıcaklığının kılında ısıya dönüştüğünü hissetti.

"Korkarım seni benimsedim, yakışıklı," diye fısıldadı. "Evet, hanımefendi," diye cevapladı.

"Bütün gün seninle oynamak istedim, Branch," itiraf etti. "Bu, elimizdeki zamanı iyi değerlendirmemiz gerektiği anlamına geliyor."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum." Hayır.
Gitmeyecekti

Şimdi.

Ya da, eğer istediği gibi olursa, belki de sonsuza kadar.

"Güzel, bebeğim," diye mırıldandı, onun kılıcını okşayarak. "Şimdi, bunu bana teklif ettiğinde hoşuma gidiyor." Onun kılıcını sıktı. "Kırbacından daha fazlasını alacaksın. Benim için bahşış vermeyi unutma, böylece hissettiğinden emin olurum."

"Anlaşıldı, Angie."

O sözleri söyledi ve o, onun emrini yerine getirirken kılıcının eline doğru hareket ettiğini hissetti.

Tanrım, o her şeydi.

Geri çekildi ve yatağa düşürdüğü kırbacı aldı.

Sonra ona doğru gitti.

O eğilirken, kırbacını alıp, darbeleriyle öne doğru sallanarak daha fazlasını almak için geriye doğru eğilirken, kırbacın amını okşadığını hissetti.

Ona iyi ve uzun süre vurdu, ama boğazından çıkan kesik kesik homurtu, geriye doğru sallanırken bir molaya ihtiyacı olduğunu gösterdiğinde, başka bir darbe vurmadı.

Yatakta yer değiştirdi, katlanmış ucu aldı, onu deliğine doğru kaydırıp ve içeri bastırdı.

O da geri bastırdı.

Bu, onun amını da yukarı itti.

"Kötü olduğunu hatırlıyor musun, Branch?"

Sert bir ses tonuyla cevap verdi: "Hatırlıyorum, Angie." "Kötü olmak hoşuna gidiyordu, değil mi?"

"Tabii ki."

O daha fazla baskı uyguladı. "Bana bir şeyler söyletmeyi seviyordun, değil mi?"

"Tabii ki."

Kırbacının ucunu yukarı aşağı kaydırды ve sessizce, "Ben de sana bir şeyler söyletmeyi seviyorum," dedi.

O cevap vermedi.

"Ne kadar kötüydün, Branch?"

"Kötü."

Kırbacını elinden aldı ve ona daha önce vurduğundan daha sert bir şekilde vurdu.

Adamın çenesinin gerildiğini, öne doğru eğilip sonra geriye doğru eğildiğini izledi.

Evet.

O her şeydi.

"Ne kadar kötü?" diye ısrar etti ve bir darbe daha indirdi.

"Çok kötü," diye öfkeyle cevap verdi, darbeyle sallanarak tekrar geriye doğru eğildi.

"Söyle bana," diye talep etti kadın, bir tokat daha attı.

"Çok kötüydüm, bebeğim. Kıçımı kırbaçla."

O da öyle yaptı ve "Anlat bana" diye emretti.

"Daha fazla, Angie," diye homurdandı. "Kıçımı kanatana kadar kırbaçla."

O devam etti, parmaklarının ipleri sıkıldığını, hareketleriyle başlığın sallandığını izledi ve "İstediğimi ver, yakışıklı" diye emretti.

"Çok yaramaz oldum, bebeğim. Kıçımı al, o senin. Kırbaçla. Siktir. Kullan. Çıplak bırak."

Kız, kırbacı bırakıp içeri girmeden önce hızlıca birkaç darbe daha vurdu, ön tarafta onun sikini yumrukladı, kışına deriye deriye şaplak attı.

Başını geriye attı ve "Evet" diye tısladı. Onun büyük

oğlu en çok kışına şaplak atılmasını severdi.

Ve o da kışını şaplamayı aynı şekilde seviyordu.

"Bu benim kışım mı?" diye sordu, hala kışını

tokatlayarak. "Evet," diye cevapladı.

Kadın onu derinlemesine okşadı. "Benim

sikim mi?" "Evet, Angie."

"O kıcı dolduracağım, bebeğim. Bana tekrar sun."

O hemen tekrar geriye eğildi ve kadın, isterse kullanmak üzere önceden seçtiği oyuncakların yanına gitti. Kullanacağı oyuncacı hazırladı ve onun arkasına geçti.

"Pozisyonunu koru," diye emretti. "Evet, hanımefendi."

O iki kelimeyi mırıldanması için ona zar zor zaman tanıdıktan sonra, oyuncacığın başını olması gereken yere yerleştirdi, içeri kaydırıp ve bir eliyle onun şişmiş sikini kavrayıp, diğer eliyle oyuncacı, tabanını kalçalarına dayayarak, içeri kaydırmaya başladı.

"Siktir, ver onu bana," diye homurdandı. "Pozisyonunu koru."

Adamın gergin olduğunu, eline girmeye çalıştığını, kalçalarına geri kayarak onu daha fazla içine almaya çalıştığını hissetti ve yavaşça, onu okşayarak ve doldurarak devam etti.

Oyuncağı tamamen içine yerleştirdikten sonra, boş eliyle onun testislerini avuçladı ve fısıldadı, "Yerinde kal, yakışıklı."

"Siktir," diye homurdandı.

O, onun penisini pompaladı, testislerini hafifçe sıktı ve o da onun için kendini tuttu.

Kadın hızını artırdı, parmaklarını her iki yerde de sıkıştırdı ve Branch, o kadar mükemmeldi ki, ona tutundu.

Ona devam ederken, Branch'ın dişlerini sıktığını ve yanağındaki kasın seğirdiğini izledi.

Ve o, onun için dayandı.

Sonunda, o da dayandı.

"Hanımefendi," diye dişlerini sıkarak konuştu.

"Kim sikini alıyor?" diye sordu kadın.

"Sen, bebeğim," diye cevapladı adam.

"Seni kim dolduruyor?"

"Sen, Angie. Beni çöz, kıcımda sen varken içine boşalmak istiyorum."

"Hayır, yakışıklı. Senin benim için boşaldığını izlemeyi çok seviyorum."

"Siktir," diye bağırdı.

"Seni karnına başladıktan sonra seni yemene izin vereceğim. Ama önce bana spermelerini vereceksin."

"*Siktir lan,*" diye tısladı, kalçaları hafifçe sarsıldı. "Şimdi yapmalıyım." Henüz değil.

"Sana pis şeyler yapmam hoşuna gidiyor mu, Branch?" diye ısrar etti.

"Bayılıyorum, tatlım. Şimdi bırak da üfleyeyim, bebeğim."

Daha hızlı gitti, daha sert sıktı, sırtına daha yakın bastırdı ve dudaklarını onun cildine koydu.

"İçinde olmayı özledim," diye fısıldadı.

"Ben de. Siktir, Angie, ben de. Seni içimde hissetmekten daha iyi bir şey yok. Şimdi lütfen, bebeğim, bırak boşalayım," diye homurdandı.

"Madem bu kadar tatlı rica ettin," diye, onun penisini yastığı örten havluya doğru yönlendirdi, "bana sana ne yaptığımı göster. Hareket edebilirsin, yakışıklı."

Bunun üzerine, bir, iki, üç kez kıcını karnına çarparak yumruğuna doğru itti, sonra başını geriye attı, inlemesi odada yankılandı ve vücudu onun kucağında sarsılıp zıplarken, penisi havluya boşaldı.

Kız onun orgazmını emdi, klitorisi uğuladı, sert meme uçları mükemmel bir acı içinde sütyeninden sırtını okşadı ve onun doruk noktası artçı sarsıntılara dönüştüğünde, hafif spazmlara dönüştüğünde, onun testislerini nazikçe sıktı.

Adam bağlarına sarkıp başı öne düştüğünde, kadının onu sırtına sıkıca sarıldı.

Ve o zaman, onları sadece hayatı yaşamak gibi basitlikten, ona kazandıran doğal ilerlemeden çıkardı.

Ve bir risk aldı.

Onun testislerini bırakarak, elini yukarı doğru kaydırđı ve onu bulana kadar aradı.

Karnındaki yara izi.

Parmaklarını hafifçe üzerinde gezdirirken, onun vücudunun hareketsiz olduğunu hissetti. "Angie."

Sesi alçak, kaba ve doymuş gibiydi. Ama yine de bir uyarı içeriyordu.

O uyarıyı görmezden geldi ve parmaklarını yukarı doğru kaydırarak omzundaki yara izlerine ulaştı ve onları okşadı, onun bir parçası olduğu için bunu hayranlıkla yaptı.

Adam onun dokunuşunu hissetti.

Ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu. "Tatlım," diye fısıldadı.

"Senin her şeyini istiyorum, biliyorsun," dedi sırtındaki yara izinin üzerine dudaklarını kaydırarak.

"Bebeğim..."

"Bana anlatmak istemiyorsun, tamam. Bu hikayelerin hoşuma gideceğini sanmıyorum. Ama bunları yapan ne olursa olsun, umurumda değil." Yara izlerine dokundu, sonra tekrar karnındaki yara izine, sonra da uyluklarındaki yara izlerine, parmakları uzun zamandır yerlerini ezberlediği için doğrudan onlara gitti. "Onlar senin bir parçan ve ben onları istiyorum. Seni sen yapan her şeyi istiyorum."

"Angie" dediğini duyduğunda, başını çevirip omzunun üzerinden gözlerine bakmaya çalıştığını biliyordu, ama ağzını sırtına dayadı, dudaklarıyla başka bir yara izini izledi ve konuşmaya devam etti.

"Ama bana vermek istiyorsan Branch, ne olursa olsun kabul ederim ve ben de onu isterim."

Buna karşılık, o hiçbir şey söylemedi.

Burnunu onun sırtına sürttü ve iki elini karnına kaydırarak kollarıyla onu sardı.

"Şimdi seni çözüp havluyu alacağım. Bunu yaptıktan sonra yastığa uzanacaksın ve seni tekrar bağlayacağım çünkü seninle işim bitmedi. Sonra oyuncağını çıkarıp mücevherini sokacağım, çünkü uzun zamandır senin içinde göz kırptığını görmedim ve bunu geri istiyorum. Şimdi bu kadar dolduktan sonra, bunu almaya hazır mısın, bebeğim?"

"Senden her şeyi alırım, Angie," diye cevapladı, sessiz ve nazikçe.

Onun sözlerinin tonu ona daha fazlasını, sadece tatlı değil, hüzünlü ve tatlı olanı verdi, ama o hüzünlü kısmını duymayı reddetti.

"İyi," diye mırıldandı.

"Angie..." diye başladı ama o, dişleriyle sırtını ısırınca durdu.

"Hayır, Branch. Şimdi benim oyunumu oynuyoruz. Ve nasıl oynandığını biliyorsun. Benim oyunum, benim kurallarım."

O, uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra cevap verdi: "Senin oyunun, bebeğim. Senin kuralların."

"Mm-hmm," diye mırıldandı ve başını çevirip yanağını sırtına dayadı ve onu kendine çekti.

"Sana bir şey vereceğim," dedi adam, kız bir süre kıpırdamayınca.

"Bana her şeyi veriyorsun, Branch."

O onu görmezden gelerek devam etti, "Eğer verebilecek olsaydım, bu dünyadaki tek bir kadına verebilseydim, o kadın sen olurdun, Evangeline."

Bunun üzerine, gülümsedi.

"Ama veremem, tatlım," diye bitirdi o kadar alçak sesle ki, sözlerini kulaklarında olduğu kadar ellerinde de hissetmeseydi, duymayacağını düşündü.

Ama duydu.

"Sorun değil, Branch. Başından beri senden alabileceğimi alacağımı biliyordum ve başından beri senden gelirse bununla mutlu olacağımı biliyordum."

Aralarında birkaç saniye sessizlik oldu, sonra kendi kendine konuşur gibi mırıldandı, "Ben bir orospu çocuğuyum."

Çenesini onun sırtına dayadı, başını baktı ve yine eğildiğini gördü, ama bu sefer zorlu bir orgazm yaşadığı için değil.

Sanki yenilgiyi yaşıyormuş gibi.

Sonunda yaşayacaktı.

Ama o anda düşündüğü şey değildi.

"Belki," diye cevapladı. "Ama eğer öyleyse, sen *benim* orospu çocuğusun," dedi ve "benim" kelimesini vurgulayarak ona sıkıca sarıldı. "Ve ben de bunu kabul ederim."

"Hanımım inatçıdır."

Vücudunun hareketsiz kalmasını engelleyemedi ama umarım o fark etmeden önce onu rahatlamaya zorladı.

O, hanımı demişti.

Efendisi değil.

"Hanımefendi" dememişti.

Onun *Hanımı*.

Daha fazla

ilerleme.

Ve evet, tabii ki, bunu da kabul ederdi.

Adamın başını çevirip arkasına, ona baktığını gördü ve adam onları o andan çıkardı.

"Mücevherimi ister misin, bebeğim?"

Ona gülümsedi, gözlerinin yumuşadığını izledi, sonra sırtını öptü.

Ondan sonra, onunla ilgilendi, onu karnının üstüne bağladı ve istediğini verdi.

Ve daha fazlasını.

Sonunda, Evangeline yanındaki büyük, bağlı çocuğun etrafına kıvrılarak uykuya daldığında, pazar günleri mahvolmamış oldu.

Öyl
eydi

.

Öyle
ydi.

Lezzetli.

on yedi

Kazan ya da Kaybet

EVANGELINE

Ertesi sabah geç saatlerde Evangeline masasında otururken telefonu çaldı.

Telefonuna baktı, ekranda Branch'ın aradığını gördü ve karnında bir panik hissetti çünkü Branch en son aradığında geri çekilmişti ve onu dört gündür görmemişti.

Ve dün gece onu zorlamış, ondan ne istediğini hatırlatmış, böylece kafasındaki durumu ona hatırlatmıştı.

Yani bu arama pek de iyi bir şey olmayabilirdi.

Ama arayan Branch olduğu için, belki de iyi bir şey olabilir diye görmezden gelememişti.

Derin bir nefes aldı, savaşa hazırlandı (eğer gerekliyse) ve telefonunu kaparak açtı ve kulağına götürdü.

"Merhaba tatlım," diye neşeyle selamladı. "Angie..."

En azından ona Angie diyordu. Daha fazla konuşmasına izin vermedi.

"Tahmin et ne oldu."

Bir an tereddüt ettikten sonra, "Ne?"

"Dün sana bahsettiğim müşteri var ya?" diye sordu. "Evet?" diye sordu, o daha fazla konuşmayınca.

"Onu aradım. Ailevi sorunlarım olduğu için ona zaman ayıramayacağımı ve onu başka bir acenteye yönlendirmem gerektiğini söyledim. Sonra onu ofisteki biraz pislik bir erkek acenteye yönlendirdim."

Onunla işim bitti, hem de iki katı iyi oldu, onu alan ve pek sevmediğim menajer şimdi onun saçmalıklarına katlanmak zorunda kalacak." Nefes almak için bir ara verdi. "Hepsi bu kadar!" diye heyecanla bağırdı.

"Aferin sana, bebeğim, seninle gurur duyuyorum," diye cevapladı, sesinden de anlaşılıyordu. Ve bu kulağa hoş geliyordu.

"Ben de kendimle gurur duyuyorum," diye dűrűstçe paylařtı. "Duymalısn," diye mırıldandı.

"Sana teřekkűr etmeliyim, Branch." Sesine bunu yansıtmak için gűlűmsedi, çünkü onun bunu sevdiğini biliyordu. "İyi tavsiyeler veriyorsun."

"Rica ederim, bebeğim," diye cevapladı.

Sűyleyecek bařka bir řeyi kalmamıřtı ve Branch aramasının nedenini sűylemeden űnce bir konu bulmaya çalıřıyordu, çünkü bu onun gűnűnű mahvedebilirdi.

"Dinle, saçımı kestirmem lazım."

Masasının űstűne bakarak, onun aramasının nedeni olabilecek tűm řeylerin bir listesini yapması gerekseydi, bunun ilk on içinde olmayacağını dűřűndű.

Ya da ilk yűz.

"Ben, şey... tamam," diye mırıldandı.

"Saçımı kestirmem lazım, bebeğim," diye tekrarladı. Evangeline hâlâ kafası karışmıştı.

"Tamam, Branch," dedi.

"Bebeğim."

Sűylediđi tek kelime buydu, ama bu kelimenin derinliđi, ađıkça, ona bir řeyleri aktardığını dűřűnűyordu.

"Ųzgűnűm tatlım, bana biraz daha ađıklamalısın çünkü benden ne istediđini tam olarak anlamadım," diye itiraf etti.

"Ben seninim."

O kadar keskin bir nefes aldı ki, onu duymuş olması gerekiyordu. "Evet," diye fısıldadı, çünkü fiziksel olarak sesini yűksek sesle konuşamıyordu.

"Ve sana ait olduğum şekilde sana ait olduğum için, sağımın belli bir şekilde olmasını isteyebilirsin."

Nefesini yavaşça bıraktı.

Bazı türden ilişkiler kuran dominantlar ve itaatkarlar vardı ve bu ilişkiler bir sürü şeye yol açabilirdi. Buna, dominantların itaatkarlarının istedikleri gibi giyinmelerini istemek, hatta dominantların itaatkarlarının her gün giyeceklerini seçmek de dahildi.

Ayrıca Dominantların, itaatkarlarının makyajlarını Dominantların görmek istediği şekilde yapmalarını veya saçlarını Dominantların istediği şekilde düzenlemelerini talep etmeleri de buna dahildi.

Ya da Dominantların istediği gibi kestirmelerini talep etmeleri de buna dahildi.

Evangeline, Branch'ın bu kadar derin bir hayata sahip olduğunu tahmin edemezdi.

Oynadıkları zamanlar ve nadiren rujuyla ona iz bıraktığı, mücevherini içinde bırakarak gitmesini emrettiği zamanlar dışında, o kendi başına bir adamdı. Ona, hayatlarının bu kısmının gerçek hayatına sızmasını isteyecek bir adam ya da itaatkar biri gibi gelmiyordu.

Evangeline bu bilgiyi kavrayıp sindiremeden, Branch tekrar konuştu.

"Sadece şunu söylemek istiyorum, sen de benimsin ve o muhteşem saçlarıyla herhangi bir şey yapmak istersen, bu aşırı bir şey olsa bile, bu konuyu benimle konuşmanı isterim. Ve 'istemek' derken, saçlarına herhangi bir şey yaparsan, örneğin kesersen, bunu bana önceden söylemediğin için çok kızarım demek istiyorum."

Bunun üzerine Evangeline, sessizce derin nefes almaya zorladı kendini. Hayatı boyunca saçları hem bir nimet hem de bir dezavantaj olmuştu.

Avantaj kısmı, bukleleri belirginleştirecek ürünler sürmek dışında, saçlarıyla pek bir şey yapmasına gerek olmamasıydı. Saçları kalın, doğal olarak parlak ve harika bukleler oluşturuyordu, canlıydı, elektriklenmiyordu, bukleler düzgün ve belirgindi, saçları uzundu. Bu, saçlarını şekillendirmek için gereken sürenin, saçlarını kurutmak için gereken süre olduğu anlamına geliyordu. Ve bu hiç de fena değildi.

Ama saçları çok fazlaydı ve *sıcak* olabilen Phoenix'te yaşıyordu. Yani sadece saçlarının miktarı bile onu daha sıcak hissettirebilirdi. Saçlarını at kuyruğu yapmak bile kolay değildi, başka bir şey yapmak ise daha da zordu (ama zamanla bu konuda becerikli hale gelmiş ve zamanı olsaydı muhteşem bir topuz yapabilirdi).

Son olarak, sahip olduğu stil, sahip olabileceği tek stildi. Farklı kesimler denemişti, ancak buklelere daha fazla hareketlilik kazandırmak ve ağırlığı biraz azaltmak için uçlara kısa katlar yaptırmak

daha canlı görünmesini sağlamak ve ağırlığını biraz azaltmak için uçlara kısa katlar vermek, onun için tek seçenektir.

Branch'ın onu muhteşem bulması hoşuna gitmişti.

Bu harikaydı.

Ama onu derin nefes almaya iten şey, Branch'ın "Sen de benimsin" demesiydi.

Ve sadece bu da değil, Branch gelecekte bahsediyordu.

Kızın ne zaman saçını yaptırmayı planladığını bilmiyordu.

Sadece, o zaman yanında olacağını ve eğer aklını kaçırıp saçını kesmek isterse, bu konuda söz sahibi olmak istediğini ima ediyordu.

"Senin için," diye onun çılgın, lezzetli düşüncelerini kesti, "bu, ben istersem onu tutmak istememle ilgili değil, öyle olsa bile. Ben onu olduğu gibi görmekten hoşlanıyorum. Sen benimle birlikteyken, bana yaptığın şeyleri yapmak için saçımı tutmak istiyorsan, bebeğim, benim ne yapmamı istediğini bilmem gerek, çünkü senin istediğini elde etmeni istiyorum. Ama ben de ona dikkat etmeliyim. Yaklaşık üç haftadır başıma bela olmaya başladı."

Yani mesele, onun, kadının onu kölesi olarak görünmesini istediği yere götürmesini istemesi değildi.

Onlar, onun kölesi, onun da onun hanımı *olduğu* bir yerdeydiler ve o, hanımının onu istediği gibi sahip olmasını istiyordu.

O da bunu sevdi.

Tabii ki, o haklıydı. Saçları oldukça uzamıştı. Ona yakışıyordu ama o, erkek topuzu veya at kuyruğu olan erkeklerden hoşlanan bir kız değildi.

"Ben, sen, şey... onlara, Aryas'ın kırmızı odasında tanıştığımız zamanki uzunluğuna kadar kesmelerini söyleyebilirsin."

Derin, kaba sesiyle cevap verirken mizahı vardı: "Berberin, bebeğimin benimle ilk tanıştığı zamanki uzunlukta kesmesini istediğimi anlayacağından emin değilim."

Onun

bebeği.

Güzel.

"Sadece yakana dokunuyorum, tatlım," diye açıkladı.

"Bu işe yarayabilir," diye mırıldandı.

" çok kısa diye açıklamaya açıklamaya "Çünkü ben fırsatı fırsatı yakalamak istiyorum."

"Anladım," diye cevapladı ve devam etti, "Bu akşam makul bir saatte işim bitecek. Eğer geç saatlere kadar çalışman gerekmiyorsa, yemek yapma sırası sende."

O, ikisinin de yemek yapmayacağını söylemesini isterdi. Onu yemeğe çıkarırdı. Belki sonra sinemaya giderlerdi. Normal çiftlerin, insanların görebileceği, herkesin önünde yaptıkları şeyleri yaparlardı. Böylece o, yatağını paylaştığı yakışıklı adamı tüm dünyaya gösterebilirdi.

Ama o kadının evine gelecekti, o da bunu kabul edecekti. Şimdilik.

"Markete uğramam gerekecek, bu yüzden biraz geç kalabilirim," dedi.

"Bugün bir ara markete gitmek için vaktim olacak. Neye ihtiyacın olduğunu mesaj at, ben alırım."

Kız masaüstüne bakmaya devam etti. "Mesaj mı göndereyim?" "Evet."

Dikkatlice, "E-posta atmak daha kolay olur," dedi. "E-postam yok."

Yine masaüstüne bakmaya devam etti. "E-postan yok mu?" "Hayır."

Evangeline şok oldu. "Kim e-postası olmaz ki?"

Cevap verirken sesinde daha fazla mizah vardı: "Ben."

"Branch, bu... şey, bu delilik. Herkesin e-postası var. Nasıl çalışıyorsun?"

Cevap vermedi ve bu durum o kadar uzun sürdü ki, bağlantının kesildiğinden endişelenerek onun adını seslenmek zorunda kaldı.

"Branch?"

"Buradayım," diye homurdandı, artık eğlenceli bir tavrı yoktu. Aman Tanrım.

E-postası yoktu çünkü... Nedenini bilmiyordu.

Ama bunun nedeni, onu restoranlara götürmemesi ve onunla tanışmadan önce gizlilik anlaşması imzalamasını istemesi ile ilgili bir şeydi.

Bunu en son hatırlamasının üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki, tüyleri diken diken oldu.

Onu hiç tanı mıyordu, gerçekten.

Onu tanıyordu. Onun hakkında çok şey biliyordu. Ama yine de onu hiç tanımıyordu.

"Beni anladığını hissediyorum," diye mırıldandı. Anlamıyordu.

Aynı zamanda anlıyordu da.

"Bir nevi," diye sessizce cevapladı. "Ben herkes değilim," dedi. Hayır, değildi.

"Evet," diye fısıldadı.

"Benim zaferim," dedi aynı şekilde, ve o da bunun doğru olduğunu inkar edemedi.

Sonra o, kızın yaşadığı duyguyu dile getirdi. "Ve bu berbat bir his." Kahretsin.

"Eğer bilseydin, ki bilmeyeceksin," diye devam etti, "sadece söylüyorum, bilmesen daha iyi olurdu."

"Bunun doğru olduğundan emin değilim," diye çabucak cevap verdi. "İkimiz için de eminim."

"Branch..."

"Mağazada neye ihtiyacın varsa bana mesaj at." "Tatlım..."

"Sadece mesaj at, bebeğim. Tamam mı?"

Ağzını kapattı ve sessizliğin sürmesine izin verdi, ama o sessizliği bozmayınca, o bozdu.

"Sana mesaj atarım."

"Tamam. Akşam görüşürüz." Ve işte böyle oldu.

O da bunu kabul etti.

"Evet, Branch. Akşam görüşürüz."

"Görüşürüz, Angie."

"Görüşürüz tatlım."

Telefonu kapattı ve Evangeline, market listesini yazıp Branch'e mesaj atması gerektiği halde, içini rahatsızlık kapladı. Bu, Branch'in alışverişi yapacağı ve o gece ona yemek pişirmek için eve geleceği anlamına geliyordu.

Yine de, o vardı.

Ama sahip değildi ve Branch ondan çok önemli şeyler saklıyordu. Onun da inatçı olabileceği giderek netleşiyordu.

Bunu zaten biliyordu.
İlk kez hissettiği şey, belki de ikisinin eşit güçte olduğu idi.
Ama her oyunda *birinin* kazanması gerekiyordu.
Ve bu oyunu oynamaya başladıklarından beri ilk kez, Evangeline kaybedenin kendisi olabileceğinden endişeleniyordu.

* * *

O öğleden sonra, Evangeline bir müşteriyle incelemeyi tamamladıktan sonra ofise girerken, ajanların kullandığı resepsiyonist/asistan Mercy onu selamladı.

"Merhaba, Evangeline," dedi gülümseyerek. Evangeline de gülümsemeye başladı ve selam vermeye hazırlanırken Mercy devam etti: "Birkaç dakika önce Bay Lange geldi. Şu anda dönmen gereken saatte olduğun için, beklemek isteyip istemediğini sordum. Evet dedi, ben de onu ofisine götürdüm."

Bir an için Bay Lange'ın kim olduğunu bilmedi. "Bay Lange mı?" diye sordu.

"*Bay Lange*," diye cevapladı Mercy, vurgulu bir şekilde, gülümsemesi genişledi, gözleri de aynı şekilde.

Bununla birlikte, anladı.

Honey'deki Dom olan Stellan Lange, aslında Honey'deki Dom'du, çünkü Aryas tüm kulüplerini denetlemek için sık sık Batı'ya seyahat ediyordu ve bu rolü üstlenmek için şehirde pek bulunmuyordu.

Diğer bir deyişle, Amélie kraliçe, Aryas kral ve Stellan da kralın yokluğunda kulübü yöneten prens naipti.

O da iyi biriydi. Amélie onu seviyordu. Ve bunu itiraf etseydi, aslında onunla oynamak isterdi, çünkü o kadar yakışıklıydı.

Gerçekte, Branch'e kadar, Stellan kadar yakışıklı bir erkekle hiç tanışmamıştı. Uzun boylu, esmer, zayıf ve sert, Domların Dom'u, Kevin'dan önceki (ve çoğu Kevin'dan sonraki) bazı fantezilerinde, onu değiştirmeyi denemeyi hayal etmişti.

Ve bunu, o aleti onun kılıcında kullanmak anlamında söylemiyordu (gerçi bu da fantezinin bir parçasıydı).

Onu, muhteşem Mistress güçleriyle taraf değiştirmeye ikna etmeyi kastetmişti.

O zamanlar bilmiyordu ki, bu, aradığı ama farkında olmadığı şeyin bir alfa-alt olduğunu gösteriyordu.

Ne kadar garip görünse de, o her zaman onun Amélie ile birlikte olacağını düşünmüştü. Neden böyle düşündüğünü, ikisi de dominant oldukları halde, bilmiyordu. Karşılıklı sofistike tavırlarıyla birbirlerine çok yaklaşıyorlardı ve birlikte geçirdikleri her an, ki bu genellikle kulüpte oluyordu, aralarındaki kimyayı hissedebiliyordunuz. Ve Evangeline'in çok iyi bildiği gibi, iki dominant, bir veya birkaç sub ile birlikte oynayarak ihtiyaçlarını karşılayabilir ve bu oyunu birbirleriyle bitirebilirlerdi.

Bu kesinlikle sürprizdi, ama onun ofisine gelmesi o kadar da tuhaf değildi. Onunla tanıştığında, ev arayan arkadaşları ve iş ortakları için ona bazı işler vermişti. Hepsi zengin olduğu için komisyonları inanılmazdı, bu yüzden yaptığı güzel bir şeydi. Ve bunu yapmaya devam etmişti.

Ancak, iyi bir adam olduğu için onu davet ettiği partiler için birkaç kez evine gitmiş olmasına rağmen, ona ev bulamamıştı. Bunlar iş ağıları partileriydi ve o da bazı müşteriler kazanabilmişti.

Diğer partiler ise farklı türdeydi.

Stellan eğlenmeyi severdi ve bunu, katılacakları seçici bir şekilde belirlediği özel partilerle evine taşırdı.

Davet edilmek bir onurdu ve oynamak için gelmese de, kesinlikle gitmişti.

Stellan birçok yönden harika partiler düzenlerdi. Bu yüzden partilerden keyif almıştı.

Bu çoğunlukla onun çalışmasını izlemektir. Onun talepkar, sevgi dolu hakimiyet tarzından bir sürü fikir edinmişti.

Ama şimdi, Mercy'ye gülümseyerek teşekkürlerini mırıldandıktan sonra salona doğru yönelirken, onun yeni bir ev aradığını düşünmek ona şaşırtıcı geldi. Evi Amélie'nin evine yakındı, ancak Amélie'nin dağına karşı Paradise Valley'deki bir çukurda bulunuyordu. Eve giden yollar şehrin içindeydi, ancak bana göre güneybatı çölündeki çiftliklere benzeyen devasa araziler arasında dolambaçlı bir şekilde uzanıyorlardı, gerçekte oldukları gibi gerçek malikaneler gibi görünmüyorlardı.

İlk kez onun evine gittiğinde, onu at sırtında, geniş kenarlı ve çok kıvrımlı olmayan havalı bir şapka takmış, belinde (tabii ki) bir kırbaçla ona doğru gelen bir adam olarak hayal etmişti.

Ama onun görebildiği kadarıyla, Stellan'ın bir çift kot pantolonu bile yoktu. Kulübe pahalı, özel dikim takım elbiselerle gidiyordu. Ve bir alt rol oynarken, bel kısmı bantlı veya ipli, düşük bel, bol erkek pantolonları giyiyordu, göğsü ve ayakları çıplaktı (çıplak değilse).

Aslında, Stellan'ın o pantolonların içindeki heykel gibi kıcını hatırlayarak, Evangeline, Branch için de bunlardan alması gerektiğine karar verdi, çünkü Stellan bunlarla muhteşem görünüyordu, ama Branch bunlarla ortalığı kasıp kavuracaktı.

Ofisine doğru yürürken, Evangeline zihnini o pantolonlardan uzaklaştırıp, birdenbire ortaya çıkan Stellan'a geri döndü.

Yeni bir yer aradığı için orada olabilir (Evangeline, *onu* başka bir emlakçıya yönlendirmemeyi umuyordu). Eğimli terakota kiremit çatılı, ağır, oyma ahşap kapıları ve kütüklerle süslenmiş arka verandası olan geniş, çiftlik tarzı, güneybatı pueblo konağı muhteşemdi ve garip bir şekilde, Wall Street'te çalışıyor ve deri ve kromla dolu bir çatı katı dairesi olan birine daha çok yakışıyordu.

Ama milyonlarca dolara mal olmuş olmalıydı ve eğer daha iyisini almaya hazırsa, Evangeline ona mükemmel olanı bulmasında yardımcı olmaya hazırdı.

Ofisine girdiğinde, onu masasının sandalyelerinden birinde otururken gördü. Ayak bileği diğer dizinin üzerindeydi ve omuzlarının genişliğini vurgulayan zarif takım elbiselerinden birini giyiyordu (bu genişliğin omuz vatkalarla hiçbir ilgisi olmadığını çok iyi biliyordu).

Koyu renkli başı, o geniş omuzlardan birine bakmak için dönmüştü, kapüşonlu, gece mavisi gözleri ona bakıyordu.

Evet, onun gibi bir alfa ile çeşitli şekillerde yer değiştirmek isterdi.

Ama o, var olan en muhteşem alfa-altıya sahipti, bu yüzden tam da ihtiyacı olan şeyi elde etmişti.

Sadece onu elinde tutmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

"Stellan, bu bir sürpriz," dedi gülümseyerek. "Kapıyı kapat," diye cevapladı.

Onun emrinin ne anlama geldiğini değil, emri verme şeklini, ondan gelen bariz Dom tavrını, nasıl yorumlayacağını bilmediği bir kayma hissetti. Kendisi de bir Domme olmasına rağmen, bu kaymanın hoş olduğunu fark etti.

Aynı zamanda da uğursuzdu.

Kapıyı kapattı ve ona bakarak masasının arkasına geçti. Oturdu.

Onu bekletmedi.

"Az önce kulüpteydin." "Evet," diye onayladı.

"Söylentilere göre, zamanının çoğunu Dillinger ile kabinde geçirmişsin."

Branch'ın soyadını biliyor muydu?

Bu, Branch'ı tanıdığı anlamına mı geliyordu?

"Branch'ı tanıyor musun?" diye sordu kadın.

"Birçok şeyi biliyorum," diye cevapladı, bir cevap ama aynı zamanda da değildi. Yapmak zorunda olduğu için bunu görmezden geldi.

Branch işlerin gizli kalmasını istiyordu ve o da onun için bunu sağlamak istiyordu, artık sadece o belgeyi imzaladığı için değil.

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum, Stellan." "Dönüştün mü?"

Kadın anlamamıştı.

"Dönüşmüş mü?"

"Doğana aykırı," diye açıkladı.

"Yani, hayattan uzaklaşmak mı?" diye sordu.

"Senden uzaklaşmak için," diye cevapladı. "Kim olduğun ve bunu nasıl sevdiğin."

Kız koltuğunda kıpırdadı ve cevap verdi, "Stellan, tekrar söylüyorum, gerçekten istemiyorum..."

"Bunu anlayabilecek yanlarım da var. O yakışıklı ve Damian'a hayran olduğun kimseye de kaçmadı. İleri düzey bir dominantın emri altında alt pozisyonda bulunan dominalar hiç de nadir değildir. Ancak, çalışmalarını gördüm, en azından gösterdiğin kadarıyla, ve sen bir alt değilsin, Evangeline. Bu yüzden Damian'dan sonra doğandan uzaklaştığın için endişeleniyorum."

"Branch'ın bir Dom olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu, buna pek de şaşırmamış gibi.

Kaşları kısa bir süre yukarı kalktı, sonra görünürdeki şaşkınlığından kurtuldu ve "Dillinger'dan biraz sonra konuşuruz" dedi.

Bunun hakkında ne hissettiğini bildiği için ağzını kapattı ve bu hoş bir his değildi.

Sadece uğursuzdu.

"Eğer yeniden alışman gerekiyorsa ve Damian ile çalışmaktan ve bundan ne kadar keyif alacağından endişeleniyorsan, o zaman bir kadın ve bir erkek köle alıp onları birlikte çalıştıracağım," diye teklif etti ve omuz silkti. "Eğer bu, kölelerimizle yaptığımız işin yanı sıra bir şeyler paylaşacağımız bir noktaya gelirse, dürüst olmak gerekirse, bu beni memnun eder. Seni her zaman çekici bulmuşumdur, bu yüzden senin eğilimlerini bildiğim için bu durumdan üzüntü duydum. Ancak, Damian'dan uzak durmakla doğru kararı verdiğini düşünüyorum, çünkü onun oyunlarda ihtiyaç duyduğu aşırılıklar senin tarzınla uyuşmuyor. Dillinger'la birlikte olmak yerine, benimle çalışarak ihtiyacın olan şeyi bulmaya çalışmak senin için daha güvenli olacaktır."

"Ben... bu teklif çok hoş, Stellan," dedi yumuşak bir sesle, onun kendisini "çekici olmaktan öte" bulduğunu öğrenince hoş bir şekilde şaşırmış olsa da, bu artık en ufak bir önemi yoktu. "Ancak, özel bir konu olduğu için fazla ayrıntıya girmeden, endişelenecek bir şeyin olmadığını söyleyeyim."

"Sadece bunu söylediğin için, Evangeline, endişelenmem gerekiyor. Çünkü sen Willo'da bir evi olan ve yetenekli bir emlakçısın. Sen, Dillinger gibi bir adamla birlikte olması gereken türden bir kadın değilsin."

Göğsünün sıkıştığını hissetti, bu yüzden zorla nefes alıp verdi: "Stellan —"

"O iyi bir adam değil," dedi. "Bunu nereden biliyorsun?" diye fısıldadı.

"Çünkü ben iyi bir adam değilim," diye hemen cevap verdi. "Ve benim gibi bir adam, Dillinger gibi bir adamın pek girmedığı çevreleri bilir, çünkü o pek var olmayan biridir, bu da senin dikkatli olman için bir başka nedendir. Ama bildiğim bir başka şey de, benim iyi olmayan tarafımın, Dillinger'ın iyi olmayan tarafıyla kesinlikle aynı olmadığıdır."

Branch "tam olarak var olmayan" bir adam mıydı?

Bu ne anlama geliyordu? O

sormadı.

"Bence bu, bizim yapmamamız gereken bir şey..." diye başladı.

"Aryas, Kevin'la ilgilenmesi için Dillinger'ı gönderdi," dedi.

Ve o rahatladı.

"Biliyorum, Stellan," dedi. "Ve onun bunu nasıl yaptığını da biliyorum.

Aryas söylediği için değil. Branch söylediği için."

"Sana her şeyi anlattı mı?" diye sordu.

Evangeline yine gerildi.

"Her şeyi derken neyi kastediyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Ama bunu sorman, onun sana anlatmadığı anlamına geliyor."

Lanet olsun

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Evangeline.

"O yapmadı," diye yine doğru bir şekilde tahmin etti. "Ve ben paylaşmam çünkü Dillinger'ın nasıl bir adam olduğunu bilmiyorum, paylaşacak ne olduğunu bilmiyorum. Bu da başka bir endişe kaynağı. Ancak, ikimizin de onun neler yapabileceğini bildiğimizi düşünürsek, sadece bilmemek daha büyük bir endişe kaynağı."

Onu çileden çıkarsa çıkarsa, kızgın olmaya başlamıştı.

"Ben bir yetişkinim ve kendi kararlarımı kendim verebilirim, bunu biliyorsun," dedi.

Ayak bileğini dizinden çözdü ve hafifçe ona doğru eğildi. "Ayrıca bildiğim bir şey var, Leenie," diye nazikçe başladı, "Kevin'ı seçerken yanlış bir karar verdin. Ve benim görüşüme göre, Kevin açıkça onu istemiş olsa bile, Damian'ı seçerken de yanlış bir karar verdin. Damian senin liginde değil diye değil. Sadece Damian senin tarzını paylaşmıyor ve onunla asla bir ilişkin olmamalıydın."

Yüzünün sertleştiğini hissetti. "Madem tüm bunları biliyordun, Kevin'la birlikteyken ya da Damian'la sahnemizi çekmeden önce bana da anlatabilirdin."

Yüzü, ses tonu kadar yumuşak bir hal aldı ve bu onu o kadar yakışıklı yaptı ki, ona bakmak neredeyse acı veriyordu.

"Seni incitmek istemiyorum, tatlım. Ve bunu sana zarar vermek için söylemiyorum. Bir noktaya değinmeye çalışıyorum ve bunu, beni dinlemene ikna etmek için kullanıyorum. Herkes gibi, ben de Kevin'ın yaptıklarına şaşırdım.

Kevin'ın yaptıklarına şaşırdım. Senin için yeterince iyi olmadığını hep biliyordum. Sakladığı şeyi bilmiyordum. Ve senin bilmeliydin demiyorum. Demek istediğim, hepimiz hatalarımızdan ders almalıyız. Sen de dahil."

"Branch bir hata değil," diye karşılık verdi.

"Haklı olabilirsin," diye cevapladı. "Onu tanımıyorum. Sadece hakkında bir şeyler biliyorum, ama çok fazla değil. Sen kulübe geldiğin için buradayım. Sen katılmadın. Aryas'ın adamlarından biriyle birlikte olduğun söylentisi yayıldı. O gece oradaydım, bu yüzden hangi adam olduğunu ve onun hakkında bildiklerimi biliyorum. Sana olan hislerim, kulüpten tekrar kaybolman ve orada başına gelenler nedeniyle, sana ulaşip dikkatli olmanı söylemem gerekiyordu."

"Zaten öyle davranmayacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bence Dillinger, aşırı uçlarda neredeyse kesin olarak tatmin olması gereken Damian'ı hatırlatan belirli bir tavrı olan bir adam," diye cevapladı.

Kahretsin, yanlış okumamıştı.

"Branch, Damian değil," diye ısrar etti.

"Hayır, onun çok daha tehlikeli olduğunu hissediyorum."

Bu sözlerle, anı bir kurşun gibi ona çarptı.

Branch'ın güçlü kolları onu sarmış, uzun, sert, sıcak vücuduna sıkıca sarılmıştı ve "Ne yapabilirim?" diye soruyordu.

Branch Dillinger kötü bir adam değildi.

Tehlikeli bir adam da değildi.

O, yaşaması gerektiğini düşündüğü hayatı yaşayan, zarar görmüş bir adamdı.

Kevin'a yaptıklarını bilinçli olarak yaptı, gerekli olduğunu düşündüğü adaleti sağladı ve pişmanlık duymadan yaptı.

Evangeline onu bu yüzden yargılayabilecek durumda değildi, çünkü onun pişman olması gerektiğini düşünmüyordu ve bunun kendisi hakkında ne anlama geldiği umurunda değildi. Kevin ihtiyacı olan yardımı alamayabilirdi, ama Evangeline bir şeyden emindi: Branch'in anlattığı adaleti uyguladığı için, Kevin'ın ona yaptığı gibi birine zarar vermesi olası değildi.

Aryas kötü bir adam değildi ve Evangeline bunu iliklerine kadar hissediyordu. Ayrıca, Aryas'ın, Evangeline'in bilmediği ve bilmek de istemediği bir dünyada yaşıyor olsa bile, saygı duymadığı, bu saygıyı *hak etmemiş* insanlarla çalışmayacağını da biliyordu.

Branch'ın Olly'yi arkadaş olarak gördüğünü de unutmamak gerekir. Olly'yi tanımıyordu ama Amélie, hayatında, partneri aracılığıyla bile olsa, oraya ait olma ayrıcalığını hak etmemiş kimseye yer vermezdi.

Stellan'ın Branch hakkında bildiklerini ve başına gelenleri düşününce, onun aşırı temkinli davranmasını ve ona da aynısını yapmasını tavsiye etmesini anlayabilirdi. Ve bu konuda harekete geçmesi çok tatlıydı.

Kevin tarafından kandırılmış olabilir, ama Aryas, Amélie de öyle...

Stellan.

Ve Branch'ın neler yapabileceğini bilerek, ona tüm gücüyle bağlı kalmaya karar verdi. Bunu yaptı çünkü onun buna değer olduğunu biliyordu ve o da o zamandan beri onun yanıldığını kanıtlayacak hiçbir şey yapmadı.

Aslında, onun haklı olduğunu kanıtlamak için pek çok şey yapmıştı. Ama o, her şeyi riske atmaya karar vermişti.

Orada bulunuyordu ve ikisinden biri kazanana kadar orada kalmaya kararlıydı.

Sadece bunun kendisi olmasını ummak zorundaydı.

"Ne yaptığımı biliyorum, tatlım," diye cevapladı Stellan'a.

Mavi gözleri bir süre onun gözlerine bakakaldı, sonra çenesini eğip sandalyesine yaslandı.

"Şimdi bu konuyu nispeten açıklığa kavuşturduğumuza göre," Evangeline konuyu değiştirmek istedi, "Leigh, ikinizin bir ilişkisi olduğunu söyledi. Her şey yolunda mı?"

"Onu istedim," diye açıkça söyledi. Ona baktı.

"Öğrenmen gereken başka bir ders var Leenie, bunu benden öğrenebilirsin. Bir şeyi istiyorsan oyun oynamayın, çünkü oynadığın kişi senin nasıl oynadığını bilmediğinde çok acı verir, yani onun başka bir adama aşık olmasını izlemek zorunda kalırsın."

O, oyunlar hakkındaki uyarısını görmezden geldi, çünkü o noktaya gelemeydi.

Ama ne olursa olsun, Leigh hakkında itiraf ettiği şey her şeyden önce geliyordu.

"Aman Tanrım, hayatım," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm. Hiç bilmiyordum." Oysa biliyordu.

Sadece Stellan için aralarındaki kimyanın bu kadar derin olduğunu bilmiyordu. "Görünüşe göre Leigh de bilmiyordu."

"Aman Tanrım," diye tekrarladı.

O, kibar bir omuz silkme hareketiyle omzunu kaldırdı. "Artık önemi yok. O, onu mutlu ediyor ve onun da kendisi için aynı şeyi yaptığını saklamıyor. Onu istedim ama aptallık ettim ve onu kazanamadım. Hâlâ onun mutlu olmasını istiyorum. O adam kulübe ilk geldiğinde onu sevmemiştim ama o zamandan beri birçok yönden ona layık olduğunu kanıtladı. Ve o istediği şeyi bulduğunda onun için mutlu olmazsam, ona olan hislerim yalan olur, beni en büyük pislik yapar."

"Bu çok tatlı," dedi ona nazikçe.

"Beni tatlılıkla karıştırma, Evangeline," diye cevapladı. "Benim kölelerim sık sık bunu yapar ve bu hatanın bedelini öderler."

Ona gülümsedi. "Çalıştığını gördüm ve onların pek umursadığını sanmıyorum."

"Evet," diye cevapladı, gülümsemeden ve bundan hoşnutmuş gibi görünmeden.

Bu durumu endişe verici buldu ve ona "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Yine açık sözlü ve tereddüt etmeden cevap verdi: "Sana olanları silmek için her şeyi yapardım ve ben olduğum adam olarak, beni hissettirdiği güçsüzlüğü ve Kevin hakkında tek bir şey bile okumadığım için yaşadığım pişmanlığı yaşamak istemediğim için, seni bundan kurtarabilirdim, ama bir şeyi kıskanıyorum."

Onun sözleri kadının kalbini ısıttı.

Evet, Stellan iyi bir adamdı.

"Nedir o?" diye sordu. "Ayrılık."

Kız kaşlarını kaldırdı. "Ayrılık mı?"

"Olay yerinden. Bunu itiraf edeceğimi hiç düşünmemiştim, ama artık sıkılmaya başladım."

Yine sırtıttı. "Büyük, kötü Dom'un bir meydan okumaya ihtiyacı var." "Bir şeye ihtiyacım var," mırıldandı.

Evangeline masasına yaslandı, kollarını masanın üzerine kavuşturdu ve sessizce, "Bulacaksın, Stellan," dedi.

"Belki," diye cevapladı. "Belki de bulamayacağım."

"Bence, belki dünyanı biraz açarsan, şaşıracaksın."

Buna karşılık, koyu renkli kaşları yukarı kalktı. "Honey'de avlanmak yok mu?"

Evangeline arkasına yaslandı ve omuz silkti. "Honey'e ait olmayan altlar da var."

"Benim oyun odamı onurlandırmayı hak eden hiç kimse yok."

Gülmekten kendini zor tuttu. "Sen tam bir züppesin, Stellan." "Bu ayrımı elde etmek için çok çalıştım, Evangeline." Bunun üzerine, ona gülümsedi.

Yüzünün yumuşadığını hissedince gülümsemesi biraz soldu ve "Geldiğin için teşekkür ederim. Gelme sebebin için teşekkür ederim. Bu konuşma senin istediğin gibi gitmemiş olabilir. Ama yine de bu düşüncen için minnettarım" dedi.

"Sen buna değer birkaç kişiden birisin, Evangeline," diye cevapladı. "Ne yazık ki, ben sana kışına sikimi sokarken sen meme uçların kelepçelenmiş halde bağlı kalmaktan hoşlanmıyorsun, sen madalyonun diğer yüzünü tercih ediyorsun, yoksa eminim ki benim dünyamı biraz daha açıp bir süreliğine bunu yapardın."

"Bence bu büyük bir iltifat," diye alay etti.

"Bunu 'düşünmek' yok, tatlım," diye sorunsuzca cevap verdi. "Tekrar söylüyorum, seni çalışırken gördüm, Stellan. Çok haklısın."

"Biliyorum."

Bu cesur kibir ona onun kahkahasını kazandırdı ve o, onun duyusal, dolgun dudaklarının yukarı kıvrıldığını izledi, bunu yaparken bundan hoşlandığını açıkça ortaya koyuyordu.

Gülümsediğinde ne kadar yakışıklı olduğunu görünce, yine Branch'ten de bunu diledi.

Ama bu düşünce üzerinde fazla durmadı.

Bir karar vermişti ve tüm varlığıyla buna bağlıydı. Kazan ya da kaybet.

* * *

O gece mutfağının kapısından içeri girdiğinde, Branch'in kamyoneti kaldırımında duruyordu ama o sabahki konuşmaları öyle geçmişti, ne bekleyeceğini bilmiyordu.

Ancak, milyon yıl geçse de, onun kapıda onu karşılayacağını hiç beklemiyordu.

Ve o kapıdan geçer geçmez, kapıyı kapatmadan, çantasını ve evrak çantasını yere koymadan, Branch onun alanına girdi, elleriyle yüzünü kavradı ve başını eğdi.

Ve onu derin bir şekilde öptü.

Kız ona doğru eğildi, evrak çantasını ve çantasını yere düşürdü, kollarını onun boynuna doladı ve onun zaten ağzından aldığı şeyi ona özgürce verdi.

Elini kızın saçlarına kaydırdı, diğer kolunu da kızın omuzlarına doladı, onu kendine doğru eğdi, öpücüğü derinleştirdi ve kızı doğrudan cennete uçurdu.

Öpüşmeyi bıraktığında, kız heyecanlı, sersemlemiş, kollarında hamur gibi, onun istediği her şeye dönüşmeye hazırdı.

Sersemlemiş bir şekilde onun bakışlarını yakaladı ve onun eskisi gibi görünmediğini fark etti.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Evangeline onun ne sorduğunu anlamadı.

Ama ondan bir şey istediğini hissetti ve Branch'in istediği her şeyde olduğu gibi, tek bir cevabı vardı.

"Evet, tatlım."

Eli saçlarından boynunun yanına kaydı, alını alnına değdi.

Ve o anda sis dağıldı ve o anladı.

O sabahki telefon görüşmesinde, ona çok değerli şeyler vermişti.

Ve ona sahip olmadığı için bilemeyeceği şeyleri ondan saklamıştı, ama bunlar çok daha değerli olabilirdi.

Ve o bunu biliyordu.

Ama daha da önemlisi, onun da bunu bildiğini biliyordu.

Bu yüzden, onun tüm bunları düşünebileceğini ve bir karar vererek eve dönebileceğini de biliyordu.

Bu oyunu farklı bir şekilde sonlandırmak, ondan kapısından çıkmasını istemek onun elindeydi, ki o da bunun için onun tereddüt etmeyeceğini biliyordu.

Ve o bunu istemiyordu.

Tanrım, bunu istemiyordu.

Onun için bunu istememek, "henüz değil" kelimesini içerebilirdi.

Ama o henüz bitirmemişti.

Ve o henüz işini bitirmemişti.

Yani daha fazla zamanı vardı.

Daha fazla zaman.

Tam da ihtiyacı olan şeydi.

Sadece yeterli zamanı olduğunu deli gibi umuyordu.

"Öldüğünü ve cennete gittiğini düşündürecek gizli özel malzemelerle hazırlanan flatbread pizza," diye fısıldadı, onun da en az kendisi kadar keyif almadığı bu anı sona erdirmek için.

"Gizli özel bir şey mi?" diye sordu, alnını onunkinden ayırmadan ve onu tutuşunu hiç gevşetmeden.

"Sos ve malzemeleri eklemekten önce tabana sürdüğüm yeşil zeytin tapenade ve güneşte kurutulmuş domates pestosu," diye cevapladı.

Branch sonunda başını kaldırdı, ama sadece bir santim kadar.

"Bunu paylaştıktan sonra, beni öldürmek zorunda mısın?" diye alay etti.

"Umarım hayır," diye cevapladı kadın. "Seni yatağıma bağlı görmekten çok hoşlanıyorum ve bir saat boyunca şikayetlerimi dinledikten sonra bana iyi tavsiyelerde bulunacak başka kim var ki?"

Bakışları yumuşaktı ve başparmağı hareket ediyor, çenesinin altındaki cildi okşuyordu. "Bir saat boyunca sızlanmadın."

"Muhtemelen sana öyle gelmiştir," diye

mırıldandı kadın. "En fazla kırk beş dakika," diye cevapladı adam.

Kadın sırtıttı.

Adam bunu fark edince bakışları yumuşadı.

Ama birdenbire başını kaldırdı, onun başının üzerinden baktı, yüzünde bir ifade belirdi ve alfa erkek selamlaması gibi görünen bir hareketle çenesini kaldırdı.

Sonra onu mutfığa çekti, eğildi, eşyalarını aldı ve kapıyı kapattı, çantasını ve evrak çantasını her zaman attığı tezgahın üzerine attı.

Ve karnı ısındı.

Çünkü o her zaman onları tam da oraya atardı. "O neydi?" diye sordu, adam ona döndüğünde.

"Komşun eve geldi ve izlemeyi seviyor," diye cevapladı adam, yanından geçerek.

Ah.

"Jane," diye bilgilendirdi onu. "Tatlı biridir ama meraklıdır. Kocasını birkaç yıl önce onu terk etti. Fahişesini aldı ve Jane'e göre, onu meteliksiz bıraktığı için pek de güzel olmayan bir daireye taşındı. Tabii ki ev de Jane'e kaldı."

Branch buzdolabının önünde lavaş ekmeğini çıkarırken, "Mm-hmm" diye mırıldanıyordu. Kadın konuşmayı kesince, Branch tekrar konuşmaya başlamadı ve yerinden kıpırdamadı. Vücudunu buzdolabına dönük tutarak sadece başını kadına doğru çevirdi ve "Acıktım, bebeğim" dedi.

Ona bir gülümseme daha attı. "Hizmet etmek için yaşıyorum."

"Unh-unh," diye cevapladı Branch, buzdolabından çıkıp, kadının satın almasını istediği ekmek, pepperoni ve mozzarella peyniri topunu (ve kadının midesi daha da ısındı) elinde tutarak. "Bu benim işim."

Bunun üzerine, açık buzdolabının önünde duran ona doğru yürüdü, parmak uçlarına yükseldi ve boynunu öptü.

Bunu yaptıktan sonra, topukları üzerinde geriye doğru sallandı, gözlerini onun kafasında gezdirdi, ona kocaman bir gülümseme attı ve fısıldadı, "Saçını beğendim."

Adamın dudaklarının kıvrıldığını gördü, bunu memnuniyetle karşıladı ve mutfaktan çıktı.

Değişmesi gerekiyordu.

Sonra erkeğine yemek yedirmeliydi.

Ve ondan sonra, daha derine inmek için ne yapması gerekiyorsa yapması gerekiyordu.

Her şeyi ortaya koymalıydı.

Her şekilde. Kazanmak
için.

on sekiz

Bana Söz Ver

BRANCH

Evangeline vücudundan kayarken Branch yatağın hafifçe hareket ettiğini hissetti.

Sonra parmaklarının bileklerindeki ve ayak bileklerindeki bağları çözdüğünü hissetti ve sonunda eli hafifçe kışına düştü, saçları sırtındaki derinin üzerinde kayarken dudakları kulağına yaklaştı.

Evangeline, içine yerleştirilmiş mücevheriyle fişe dokundu ve fısıldadı, "Bebeğim, bu sabah bir toplantım var. Seninle ilgilenmem gerek."

"Bırak," diye homurdandı, kollarını yastığının etrafına dolayarak göğsüne çekmek dışında kıpırdamadan.

Bunu yaparken, kadın uzaklaşırken buklelerinin cildinde kaymasını hissetti.

O sabah erken bir toplantısı vardı ama o, önceki gece Ol ve Clay ile içki içmekten geç dönmüştü ve yatakta ona katıldığında onu uyandırdığında, onun oyun oynamak istediğini fark etmişti.

O da hayır dememişti.

Aslında, o ona saldırırken, o sık sık *"evet, sik beni"* derdi.

Şimdi çok az uyumuştı ama uyuduğu süre boyunca testisleri boşalmış, penisi mastürbasyon yapmış ve kıcı dolmuştu, bu yüzden uykusu iyi geçmişti.

Ve daha fazlasını istiyordu.

O, onun penisini delen fişi hafifçe çevirdi ve o, gözlerini yarı açık bir şekilde açarak ona doğru kaydırды ve onun onu fişli bırakma fikrini beğendiğini gördü.

"Bu konuda bir şey yapmayacaksan," diye yastığa mırıldandı, "beni sertleştirme."

"Zaten sertleşmişsin, Branch."

Kıçını doldurmuş halde sabah ereksiyonu. Siktir.

"O zaman beni daha da sertleştirme," diye talep etti. Kız onun çatlağını okşadı.

"Angie," diye uyarıda bulundu.

"Benim koca oğlum uykulu mu?"

"Oyun oynamak istiyorsan, bebeğim, büyük oğlanın iyileşene kadar bekle, o zaman sana hak ettiğin gösteriyi sunacak. Şu anda hala dün gece bana yaptıklarının etkisindeyim."

Gülümsedi.

Çok güzeldi.

Eli, kıçının yanından beline doğru kaydı ve daha da eğilerek, çekilmeden önce dudaklarını onun çenesine değdirdi. "İyi uykular, tatlım."

O, tatlı sözlerinin ona hissettirdikleriyle çelişen bir bakış attı ve ondan uzaklaştı. Kalçasının altındaki yastığı çekip bir bacağını kaldırdı, böylece onu geri çağırmayacaktı, çünkü sert penisinin üzerinde yatmak, onun dikkatini çekmek için buna ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Bu çabası boşa çıktı, çünkü hareketleri dikkatini kıçındaki tıkaçlara çekti ve bu harika bir his verdi.

Kız, onun omzunu öptü ve yataktan kalktı.

Onun tuvalete doğru yürüdüğünü izledi, mor geceliği kıçını zar zor örtüyordu.

Sik de buna tepki gösterdi.

Ama onu tekrar uykuya dalmaktan alıkoyacak kadar değil.

* * *

Duş aldı, tıraş oldu ve bir hafta önce Amélie ile alışverişten döndükten sonra Angie'nin ona verdiği, kalçalarına bolca oturan rahat, esnek pantolonundan başka bir şey giymedi. Angie'nin yatağını yaptı, mücevherini temizledi ve onu sakladığı komodinin üzerine koydu. Branch merdivenlerden aşağı indi.

Mutfağı, her zamanki gibi uyuduğunda ve Angie uyanmadan önce çıkmak zorunda kaldığında bulduğu gibi buldu. Market listesini mesajlaşmakla ilgili rahatsız edici telefon görüşmesinden bu yana geçen üç buçuk hafta boyunca böyle olmuştu.

Mutfak düzenliydi ve kahve makinesine, onun için hazırlandığını bildiği, düğmeyi çevirmesi için büyük, kare şeklinde, neon renkli bir Post-it notu yapıştırılmıştı. Birkaç dakika içinde kafein almış olacaktı.

Notta her şey yazabilirdi. O gece eve gelmeyi planlayıp planlamadığı, yemek pişirip pişirmeyeceği, onun yemek pişirmesini isteyip istemediği, marketten almasını istediği şeylerin listesini bırakıp bırakmadığı, ona çok farklı talimatlar bırakıp bırakmadığı ya da sadece günaydın edip iyi günler dilediği.

Kahve makinesine gitti, Post-it'i yırttı ve düğmeyi çevirdi.

Sonra notu okudu.

MBB,

İyileş, tatlım. Beni belli bir ruh halinde bıraktın. Bir şeyler ye. Akşam eve dönerken mesaj atarım, sonra seni stüdyoda bulmak istiyorum, her zamanki gibi beni bekler gibi.

Görüşürüz.

Şovumu sabırsızlıkla bekliyorum. İyi günler!

xxx E

Notu okuduktan sonra Branch'in keyfi kaçmıştı, çünkü Evangeline rutin işlerden hoşlanmadığı için ne olacağını hiç tahmin edemiyordu. Tekrarlamayı sevdiği birkaç şey olsa da (onu yastığa bağlamak gibi), işleri değiştirmeyi severdi. Ayrıca çok canlı bir hayal gücü vardı.

Bu yüzden ne olacağını bilmiyordu, sadece şüphesiz ki bundan büyük zevk alacağını biliyordu.

Ayrıca, Evangeline'in onu stüdyoda kendisini beklerken görmek istediğini düşünmekten kendini alıkoymak zorunda kaldı, çünkü bu, onu çıplak, kızı kapıya dönük,

bu düşünce, penisinin dikleşmeye başlamasına neden oluyordu.

Genelde eve geldikten ve dinlendikten sonra emrederdi. Akşam yemeğinden önce değil.

Ve onunla akşam yemeğini kaçırmak hoşuna gitmiyordu. Ama onun için bunu yapardı.

Notu elinde buruşturup çöpe attığında, Branch bu konuyu düşünmeyi bırakabildi.

Çeşitli beceriler konusunda yoğun bir eğitim almıştı.

Ve son üç buçuk hafta içinde, yeni bir beceri edindiğini fark etti.

Bu beceri, bir dizi şeyi düşünmekten kendini alıkoyma becerisiydi.

Özellikle de Evangeline ile bu durumun ne kadar uzun sürerse, o kadar çok bir pislik olmanın sanatını mükemmelleştirdiğini fark etmişti.

İletişim. Rahatlama.

Siktir, son iki hafta sonu ona çamaşır yıkamada yardım etmiş ve ahşap zeminlerini kaplayan halıları lanet olası elektrikli süpürgeyle temizlemişti.

Ve bunu onun kölesi olarak yapmamıştı. Zaten o tür oyunlardan hoşlanmazdı ama mesele bu değildi çünkü onun bunu bildiğini hissediyordu, yani bunu o istememişti.

Bunu yaptı çünkü çamaşır makinesine koyduğu çarşaflarda uyuyordu, süpürdüğü halılarda yürüyordu ve kadının temizlediği ev onun yaşadığı evdi, kadın temizlik yaparken o da oradaydı, bu yüzden yardım etmişti.

Son üç buçuk haftadır bir kez bile kendi yatağında uyumamış, sadece kıyafetlerini değiştirmek için dairesine gitmişti, ama kadının evinde tıraş bıçağı, tıraş kremi ve tarak vardı.

Hayatlarını birlikte yaşıyorlardı, zamanı, mekanı, yatağı paylaşıyorlardı.

Her şeyi paylaşıyorlardı.

İlk kavgalarını da... Hayır,

kavga değil.

Bir tartışma.

Her şey, onun ona aldığı hareket sensörlü ışıkları almadığını hatırlatmasıyla başladı ve o da "Alacağım" diyerek onu başından savdı.

"Ne dedim ben?" diye cevap verdi. İkisi de mutfakta yemek hazırlıyorlardı, çünkü yemek yapma sırası ondaydı, ama o ızgara yapmasını istemişti. Gözleri ona kaydı.

"Senin için önemli olduğunu biliyorum tatlım, ama ben çok meşguldüm."

O, bakışlarını kaçırarak, kızartma makinesinin sepetine döktüğü patates kızartmalarına dikkatini vererek, "O zaman ben alırım" dedi.

"Evle uyumlu olmalılar."

Ona tekrar baktı. "O zaman sen al, Evangeline."

"Alacağım."

"Yarın," diye talepte bulundu.

Kız başını salladı. "Yarın vaktim yok."

"O zaman yarın eve geldiğinde, ev için uygun olduğunu düşündüğüm şeyi göreceksin."

Ona döndü, sabrını kaybettiğini saklamadan. "Bu hafta sonu dışarı çıkacağız."

Onu görmek istemeyecek, *onu onunla birlikte* gören biri var mıydı? Kesinlikle hayır.

"Mağazaya gitmek için zaman ayıramıyorsan, internetten bak," diye emretti. "Geldiğinde, ben takarım."

"İnternete bakacak vaktim de yok," diye karşılık verdi.

"Ve *yine*, yarın eve geldiğinde hazır olsunlar diye onları almaya zamanım var, bebeğim."

"Bu hafta sonu benimle mağazaya git." "Bu olmayacak."

Ağzı sıkılaştı ve gözleri mavi bir ateşle parladı. "Çünkü benimle birlikte görülmemen gerekiyor."

O tamamen ona döndü ve basitçe, "Evet," dedi.

"Ve nedenini benimle paylaşamıyorsun," diye ısrar etti.

"Yine haklısın, bebeğim," diye karşılık verdi.

Kız, hazırladığı Asya salatasına bakarken başını tekrar tekrar salladı ve öfkeyle, "O zaman ben tek başıma giderim."

Sen sadece hafta sonunu beklemelisin. Üç gün sonra falan."

"Ve bu, sana o lanet şeyleri almanı söylediğimden bu yana neredeyse bir ay oldu," diye cevapladı, onun konuşma tarzını taklit ederek.

Kadının bakışları ona çevrildi. "Aptal olma."

"Zaten pisliğin tekiyim, güzelim. Pislik olmanın çok ötesindeyim. Bunu biliyorsun ve yine de beni yatağına bağlıyorsun."

Kadının yüzü dondu ama sınırları aşan bu sözüne tepki göstermedi.

Yumuşak bir sesle, "Sen pislik değilsin, Branch," dedi.

"Yanılıyorsun, Angie."

"Değilsin. Sen benimsin."

Ağzını kapattı.

"Yarın dışarı çıkıp bakmak için zaman bulacağım," diye söz verdi. "Ama tatlım, beğendiğim bir şey bulamazsam, internetten bakmam gerekecek, sipariş ettiğim şeyin gelmesi zaman alacak ve senin bununla bir sorunun olmamasını istiyorum."

Branch'ın istediği şey, onu rahat ettikleri ortamdan, ona vermemesi gereken rahatlığı verdiği ortamdan çıkardığında, gözlerinin arkasında saklamaya çalıştığı acıyı görmemek ve aralarındaki ilişkinin tam olarak nasıl olduğunu ona hatırlatmaktı.

Ayrıca, onun tartışma konusunda yetenekli olduğunu ve bu yeteneğini, tartışma çirkinleşmeye ve onarılamayacak bir hasara yol açmaya başladığında, daha başlangıçta engellemek için kullandığını öğrenmek istemiyordu.

Evet.

O, bu iki şeyi de istemiyordu. Gitmek için nedenler istiyordu.

Kalmak için daha fazla neden değil.

"Bana uyar," diye homurdandı.

"Teşekkürler, bebeğim," diye mırıldandı. Cevap vermedi.

Sepeti fritöze attı, kapağını kapattı, lanet ızgaraya koyduğu sosisleri kontrol etmek için dışarı çıktı, sanki modern zamanın Ozzie'siymiş gibi, modern zamanın Harriet'i tarafından çıplak kıkına şaplak atılmasından hoşlanan, şaplak atmaktan zevk alan biriymiş gibi.

Tanrım.

Sonra ona daha iyisini verdi, bu da durumu daha da kötüleştirdi, çünkü bununla her şey bitmişti. O, bir ruh haline girmedi, somurtmadı, cadalozluk yapmadı, ona bakışlar atmadı, uzaklaşmadı.

Hiçbir şey.

Konuşmuşlardı.

Ve bittiğinde, bitmişti. Tanrım.

O, sadece ulaşılabilir değil, kanepede yanında oturup, uyurken ona sokulmuş, bir rüyanın gerçeğe dönüşmesi ydi, ama o hala onunla olan rüyayı yaşayamıyordu.

O itaatkar bir mazoşist değildi. O

sadece lanet olası bir *mazoşist*ti.

Çünkü onu oraya götürmek için verdiği her şey gibi, o da gerçek olmasına izin veremeyeceği bir rüyayı yaşamaktan zevk alıyordu.

Bu da demek oluyordu ki, artık onun veletlerini pişiriyor, arkadaşlarıyla içki içmeye gittikten sonra eve dönüyor, hayal edebileceğinden daha iyi bir şekilde sapkınlığını yaşıyor ve o kadar normal, o kadar rahat bir hayata kaymışlardı ki, kedi mi köpek mi alacağı konusunda tartışıyorlardı.

Evet, gerçekten

tartışıyorlardı. Kedi mi

köpek mi?

Ve siktir et onu, sanki normalmişler gibi, sanki kolaymışlar gibi, sanki hayatlarının bir parçası olan ortak arkadaşları varmış gibi, bu Amélie ve Olly'yi de ilgilendiriyordu çünkü Angie'ye bunu dayatan Leigh'di, çünkü Angie Leigh'in çalıştığı veterinerden evlat edinmek istiyordu ve Leigh onun her ikisinden de birer tane almasını istiyordu.

Evden ne kadar sık uzak kaldığını düşünürsek, Angie sadece kedi istiyordu.

Onu korumak için Branch bir köpek almasını istiyordu.

Olly, kadınıyla işbirliği yaparak, Branch'e Evangeline'i ikisini de alması için baskı yapıyordu.

Olly dün gece Barclay'in önünde de bunu zorladı ve Barclay, Olly'nin peşine takıldı ve Branch ve Angie'nin kim olduklarını ve birlikte neye sahip olduklarını bilmiyormuş gibi, başından sonuna kadar aptalca sırtarak bunu yaptı. Oysa ikisi de Olly ve Evangeline'i tanıyordu.

Ama öyle değillerdi.

Ve ikisi de bunu bilmiyordu ya da Branch açıklasa bile (ki açıklamadı), anlamayacaklardı ve muhtemelen bu konuda ona sataşacaklardı.

Buna Amélie'nin, Evangeline'e ailesine çeşitli türler eklemesi gerektiğini ikna etmesi için ona mesaj atması da dahildi.

Tüm bunlar, Branch'e, Evangeline'in doğru kararı verdiğini ve kendine bir köpek aldığını, hatta bir kedi ile birlikte olsa bile korkutucu bir köpek aldığını anlayana kadar onu terk etmekten vazgeçmesi için zayıf bir gerekçe sağlıyordu.

Tabii ki, bunu başardıktan sonra, o köpeği alana kadar gidemezdi, o canavarın eğitildiğini ve işini yapacağını biliyordu, bu da Angie ona sevgisini gösterirken etrafında nefes nefese dolaşmaktan daha fazlasıydı, bunun yerine Branch, köpeğin Angie'ye yanlış bakan herkesi paramparça edeceğinden emin olduktan sonra.

Evet.

Siktir et onu.

Tüm bu saçmalıkları beyninden silip attı, kendine bir bagel hazırladı (Angie'nin sabahları bagel sevdiğini öğrendiği anda, bagel alıp stokladığını da bir kenara itti), kendine kahve doldurdu ve pencerenin önündeki bolca bitkiyi, rahat, hareketli, ev gibi mutfağını ve arka bahçeyi ters ters baktı.

Bunu yaparken, onu yaparken yakaladıktan sonra haftada bir yaptığı gibi havuzun seviyesini kontrol etmesi gerektiğini hatırladı ve bundan sonra bunu kendisinin yapacağını söyleyerek ona bırakmasını söyledi.

Oh evet.

Siktir et onu.

Telefonu çaldı ve düşüncelerinden uzaklaşmak için karşı tarafta kim olursa olsun onunla konuşmaktan mutluydu, Pol Pot'un dirilmiş olması bile umurunda değildi, bu yüzden telefonu tezgahından aldı ve ekrana baktı.

Bilinmeyen arayan. Numara yok. Konum yok.

Gerbil.

Lanet olsun.

Branch birkaç hafta önce arkadaşıyla kavga ettiğinden beri konuşmamışlardı.

Telefonu açtı ve kulağına götürdü. "Selam," dedi.

"Kardeşim."

Gerbil başka bir şey söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu, sesindeki ezik köpek tonu her şeyi anlatıyordu.

"Dinle dostum, ben bir pisliktim," dedi Branch. "Sen bilmiyordun ve ben bunu sana yüzüne vurdum. Seninle konuşmalıydım, seni bu durumdan kurtarmalıydım çünkü kendini berbat hissettiğini biliyorum ve sen benim kardeşim, kan bağından daha derin bir bağımız var. Hayatımı sana borçluyum ve sen beni o cehennem çukurundan kurtardığın zamandan beri birçok kez hayatımı kurtardın. Bu yüzden özür dilerim, Cameron. Çok uzun süre bekledim ama bunun olmasına hiç izin vermemeliydim."

"Hepimiz hayatımızı yaşıyoruz ve çevremizdeki insanlar, hatta bize yakın olanlar bile, John, bilmedikleri şeyler olduğunu anlamalı ve mümkün olduğunca düşünceli ve nezaketle davranmalıdır. Çünkü insanların mücadele ettiği şeytanları asla bilemeyiz, ister kahve sipariş ederken sıraya girip baş belası olmalarının nedeni olsun, ister insanlık ile bağlarını kaybetmiş oldukları için güneşin altında pişerek evsiz olarak oturmaları olsun. Ben sana bunu vermedim. Sert davrandım ve çenemi kapalı tutmalıydım. Bunun için, John, özür *dilerim*."

Bunu hak etmemişti ama Gerbil'i yeterince tanıyordu, buna karşı çıkmayacaktı. "O zaman bu konu kapandı," dedi Branch minnetle.

"Bu iş bitti ve bunu söylerken ciddiyim, hatta sorarak bitirirsem bile, hala onunla mısın?"

Bu onu şaşırttı.

"Bilmiyor musun?"

"Kamyonetindeki ve telefonundaki GPS izleme cihazını devre dışı bıraktım dostum. Kimse seni izleyemiyor, sanki kimse seni izleyemiyormuş gibi. Onun ne zaman evde olduğunu ve nereye gittiğini biliyorum. Sen ise, yüz tanıma sistemim seni yakalamadıkça hiçbir fikrin yok ve onu yakaladığında da yakalamıyor, yani hayır. Bilmiyorum."

Demek onu temiz tutuyordu. En azından bu bir rahatlamaydı.

"Ve şunu da söyleyeyim," diye devam etti Gerbil, "CCTV'den kaçınmanın bir yolunu bulmuşsun. En azından bu becerini keskin tutmuşsun."

Ona aşıladıkları beceriler, öldüğü güne kadar keskin kalacaktı ve bunun nedeni eğitim değildi. Bunun nedeni, uygulamanın kapsamı ve aşırılığıydı.

Gerbil ne derse desin, Branch bunu biliyordu, bu yüzden yorum yapmadı.

"Hâlâ onunla birlikteyim," dedi.

Arkadaşının "İyi" cevabından önce uzun bir sessizlik oldu.

"Gerbil..."

"Sadece iyi, John. Hepsi bu. Bu geçici bir şey ya da daha ileriye götürmek istersen, hak ettiğin şeyin bir kısmını alsan bile, bu beni mutlu eder."

"Bunu bitirmem lazım."

Bunu paylaşmak hoşuna gitmemişti ama bunu yüksek sesle söylemesi ve güvendiği birine anlatması gerekiyordu.

Gerbil hiçbir şey söylemedi.

"Sana çeneni kapalı tutman için bir neden verdiğimi biliyorum, ama dediğimiz gibi, bu konu kapandı," dedi Branch.

"Bana seni takip etmem için izin mi veriyorsun?" Öyle miydi?

Arkadaşından, olduğu yerde kalması için daha fazla neden vermesini mi istiyordu?

"Söylediklerimi unut," diye cevapladı, kupasını kaldırıp kahvesinden bir yudum aldı.

Mağazadan aldığı kahve.

Angie'nin kullandığı İtalyan kremalı süt ile, sevdiğini öğrendiği ve bitmek üzere olduğunu görünce satın aldığı süt ile.

Tanrım.

"Benim bu konudaki tutumumu biliyorsun," diye hatırlattı Gerbil.

"Evet," diye mırıldandı Branch.

"Ve bunu hallettiğimize sevindim kardeşim. Bunun için aradım. Ayrıca işler kötüye gidiyor ve daha fazla erteleyemezdim, o yüzden aradım."

Branch dikkat kesildi. "Ne gibi şeyler?"

"Son konuşmamızdan bu yana iki kez, Raines'i neredeyse yakaladılar. Ben müdahale ettim. Ama bunu çok sık yapamam, John. İki ile ikiyi toplayıp Gerbil'i yakalayamayabilirler, ama yine de beni ortaya çıkarırlar."

"Siktir," diye mırıldandı Branch.

"Oyun oynamak mı istiyorsun, yoksa işi bitirmek mi? Artık harekete geçme zamanı."

Angie'yi düşündü.

İtalyan kremalı kahveyi düşündü.

Havuzunu temizlemesi, seviyesini kontrol etmesi, yeterli klor olduğundan emin olması gerektiğini düşündü.

Angie'nin internetten sipariş ettiği hareket sensörlü ışıkların yakında geleceğini ve onları takması gerektiğini düşündü.

Onu bir köpek almaya ikna etmek için uğraşması gerektiğini düşündü ve sonra o köpek ile ilgilenmesi gerekecekti.

Bütün bunların onunla yatakta olacağını düşünmüştü.

Ellerinde yeterince kan vardı, onun evine daha fazlasını getirmek istemiyordu.

Onun

evine

değil.

Angie'nin

evine değil.

"Onunla oynamak istiyorum. Oyun bittiğinde, onu alabilirler."

"Aklında bir şey mi var?" diye sordu Gerbil.

"En son hayalet gördüğünde altına işemişti. Aklını kaçırarak, nereye dönerse dönsün, o hayalet onu takip edecek."

Gerbil gülümsüyor gibi sesiyle, "Düşünme şeklini her zaman sevmişimdir," dedi.

"Plan yapmalıyız. Ben onunla uğraşacağım, işim bittiğinde sen onları ona götüreceksin."

"Ben hallederim," diye söz verdi Gerbil.

"Harika."

Gerbil hiç tereddüt etmedi. "Sizi takip edebilir miyim, Teğmen?"

Branch gözlerini kapattı ama ağzı hareket etti. "Ne?"

"O iş halledildi, o kocaman pislik dünyadan silindi, artık geride kaldı, John. Benim için de geride kaldı. Bitti. Sonunda takımı rafa kaldırabiliriz. Sonunda ikimiz de hayatımıza devam edebiliriz. Ve bunu söylediğimde

, aslında demek istediğim, eğer o seni mutlu ettiği için hala oradaysan, umarım onunla yoluna devam edersin."

Branch cevap vermedi.

"En azından bir düşün, kardeşim. Bana söz ver," diye ısrar etti Gerbil.

Belki kendisi için, belki Angie için, belki Gerbil'e karşı öfkelenildiği için duyduğu suçluluktan, belki Gerbil'e her şeyi borçlu olduğu için, belki de tüm bunlar yüzünden, Branch ona söz verdi. "Sana söz veriyorum."

"Tek ihtiyacım olan bu."

Nefesini çekti ve Gerbil'e bir sonraki adımını vermek istemiyordu, ancak manevraları organize etmek için bunu yapmak zorundaydı.

"Evangeline ile biraz zaman geçirmem lazım. Ona şehir dışına çıkacağımı söylemem gerekiyor. Bunu hallettikten sonra, yarın sabah yapacağım Gerbil, bağlantı kurup yola çıkacağım."

"Anladım."

"İş bittiğinde sana geleceğim."

"Tekrar eder misin?" diye sordu

Gerbil.

"Ekibi dinlendiriyoruz. Birlikte, kardeşim. Bu yüzden işim bittiğinde sana geliyorum. Yer belirlediğimde, buluşacağımız yeri sana söylerim."

"Bayrağı nasıl katlayacağımı bilmiyorum, John."

"Onları verecek kimse yok, o yüzden önemli değil, Cam. Di, Piz ve Rob'un etiketleri bende. Lex ve Benetta..." Cümlesini tamamlamadı. Gerbil, onların etiketlerinin, vücutları patlayıp lapa haline geldiğinde ortaya çıkan karmaşada kalmış olduğunu biliyordu. Cümlesini şöyle bitirdi: "Bir şekilde hallederiz."

"Elbette yapacağız kardeşim. Her zaman yaptığımız gibi." "Doğru."

"Bağlanmanı bekleyeceğim."

"Tamam. Görüşürüz, Gerbil."

"Kesinlikle, John."

Bağlantıyı kestiler.

Branch bagelini yedi, kahvesini içti, üst kata koşarak sokak kıyafetlerini giydi, aşağı inip kendine bir seyahat kupası hazırladı, kahve makinesini temizledi ve yola çıktı.

Doğrudan ekipmanlarını sakladığı birimine gitti.

Di, Piz ve Rob'un etiketlerini aldı. Bir set etiket daha aldı.

Onları torpido gözüne koydu, hazır olduğunda yola çıkmak için. Sonra kıyafetlerini değiştirmek için dairesine gitti.

Bundan sonra, gününe başladı.

Ama o, havuzu temizlemek ve su seviyesini kontrol etmek için, o eve dönmeden önce bolca zaman kalacak şekilde eve döndü.

Klor eklemek gerekiyordu.

Böylece Branch ona klor verdi.

* * *

Tanrım, onu kullanabilirdi.

Ve o, kadının ağzına bağladığı ipek bezin arkasından homurdanarak ona bu bilgiyi verdi.

Bağladığı tek şey bu değildi.

Adam, şaplak masasında sırtüstü hareketsiz yatıyordu. Kolları yanlarına bağlanmıştı, bu bağlar onu kalçalarından omuzlarına kadar masaya sabitliyordu. Sonra bacaklarını yukarı doğru kaydırды, böylece bacakları yüksekte ve sıkı bir şekilde yanlara doğru açıldı, uyluklarının arkası ve iç kısmındaki gerginlik, testislerine kadar iniyordu. Son olarak, baldırlarını ayak bileklerinden dizlerine ve uyluklarının arkasına kadar bağladı.

Ayrıca gözlerine başka bir eşarp bağladı. Hiç hareket edemiyordu. Dokunamıyordu.

Konuşamıyordu. Göremiyordu. Sadece hissedebiliyordu.

Ve hissettiği tek şey, onu bağladıktan sonra ona verdiği, tüm dikkatini kıkına, testislerine ve penisine verdiği idi. Başka hiçbir yerine dokunmadı. Hafifçe bile değmedi.

Önce hepsini ağızıyla almaya başladı. Bunu da acele etmeden yaptı.

Ağızındaki tıkaç yüzünden nefes alması ciddi şekilde zorlaştığında, penisini ve testislerini kayışlarla bağladı, kıkını açıp geniş, siyah süet kuyrukları olan, yumuşak ama ciddi bir ısırık hissi veren ve geniş bir alana sahip bir kırbaçla kırbaçladı, böylece testislerini de kırbaçladı.

Harika bir şeydi.

Sadece cildi yanmaya başladığında, testisleri kayışta ağırlaşp, karnında duran penisi patlamaya hazır hale geldiğinde, yağlanmış oyuncağı içine soktu ve düşük hızda çalıştırdı. Oyuncak onu doldurup içinde çarparken, penisi ve testisleri bağlarının sınırlarını zorladı, bu da ona güzel bir ıstırap yaşattı.

Bütün bunları konuşmadan yapmıştı.

Branch, onun yaptıklarının kendisini nasıl etkilediğini ancak kadın sonunda penisini kayışından çıkardığında, onu kavradığında ve kıcındaki titreşimleri en yüksek seviyeye çıkardığında anladı.

Vücudu bağlarından kurtulmaya çalıştı, elleri yumruklandı, kıcı itmek için gerildi - bağları nedeniyle başarısız olan bir şey - bu, hissettiği tüm parlaklığı kesinlikle olağanüstü hale getirdi.

Ve Branch, kadının ciddi şekilde tahrik olduğunda çıkan boğuk, saygı dolu sesiyle fısıldadığını duydu: "Tanrım, sen harikasın."

Kadının böyle düşünmesi onu çok heyecanlandırdı. Ama Branch'in kadının penisini okşamasına ihtiyacı vardı. Boşalması gerekiyordu.

Tek yapabildiği, ağzındaki tıkaçtan homurdanmak ve bağlarına karşı kasılmak, onun kendisine verdiği her şeyin tadını çıkarmaktı.

"Dayan, bebeğim." Hala fısıldıyordu, sanki sahneyi yeni başlatmış ve bütün gece sürecekmış gibi onun penisini okşuyordu.

O, ağzındaki tıkaçtan homurdandı, bağlarının sınırlarını sadece vücudunun kadının hareketlerine verdiği doğal tepkiyle değil, aynı zamanda ihtiyacı olanı elde edebilmek için refleks olarak kurtulmaya çalışarak da test ediyordu.

"Dayan," diye ısrar etti, sesi çok boğuktu. Kendisi de yakındı, bunu duyabiliyordu ve kadının penisini okşamaya devam etmesine rağmen kayışlar gevşemeye başladı. "Güzel, yakışıklı, dayan," diye sessizce emretti, daha fazla bağ gevşiyordu, elini penisine daha hızlı hareket ettiriyor, sıkıyordu. "İşte böyle, bebeğim, benim için tutmaya devam et," diye fısıldadı ve kıcındaki titreşimlerin daha da yükseldiğini, sihir yarattığını hissetti.

Vücudu sarsıldı ve zihni her şeyden arındı.

Kıçını titreten oyuncak, penisi üzerindeki eli, koşum takımını gerginleştiren testisleri dışında her şey.

Bu yüzden, göğsünde ve omuzlarında sadece iki kayışla tutulduğunda, onların altından kayarak kendini kurtardı ve kadının yumuşak bir nefesini duydu.

Göz bağınyı yırttı, ağzındaki tıkaçları çıkardı ve onun üzerine eğildiğini belirsiz bir şekilde gördü.

Koluyla kadının belini kavradı ve onu da kendisiyle birlikte kaldırdı. Döndü ve kadını sırt üstü şaplak bankına attı. Bir bacağını bankın üzerine atarak kadının üzerine dikildi ve bir eliyle kadının saçlarını tutarak onu yerde tuttu.

Diğer eli ise penisindeydi, yumruklayarak acımasızca pompalıyordu.

"Bebeğim," diye nefes nefese söyledi, gözleri ona yanarak bakarken, eli kalçasının yanından yukarı kaydı, diğer eli ise testislerini avuçladı.

"Boşalmamı boğazına mı yoksa vücuduna mı istiyorsun?" diye homurdandı, hala penisini yumruklarken, şimdi de eliyle ileri geri itiyordu.

Tanrı

m.

Siktir.

Harika.

"Ne istiyorsun?" diye nefes nefese sordu. "Senin her yerinde kendimi görmek istiyorum."

"O zaman yap."

Saçlarını daha sıkı kavradı, geriye çekti, boynunu eğdi ve tatlı iniltisini duydu.

"Külotunu çıkar," diye homurdandı.

Kız hemen elini külotunun içine soktu ve adam, kızın orada olmasını umdu çünkü olmasaydı, daha fazla dayanamayacaktı ve sonra onunla ilgilenmek zorunda kalacaktı.

Oradaydı.

Eli külotunun içine kaydığı anda, tatlı, minik vücudu bankın üzerinden yay gibi kıvrıldı ve orgasmıyla birlikte inlemesi odayı doldurdu.

Bu ona pahalıya mal oldu, özellikle de bunu izlemek, ama ona izin verdi ve sırf sırtı gevşediğinde ve kapüşonlu gözleri bulanık bir şekilde onun gözlerini aradığında, karnına, göğsüne ve koyu mavi dantelli sütyenine boşaldı, omurgası kavis yaptı, başı geriye doğru gitti, spermi gelip durdu, gelip durdu.

Her itişte homurdanarak, vücudu artçı sarsıntılarla titremeye başlayana, sperm dalgaları zayıflayana ve elinin kalçasında kayıp, kışındaki oyuncağın titreşiminin durduğunu hissedene kadar devam etti.

Kendi menisiyle kaplı kadına bir kez baktı, sonra üzerine düştü, ama sadece onu kollarının arasına almak, ikisini de yuvarlamak ve Evangeline üstünde, sırt üstü yere düşmek içindi.

Kız dizlerini kaldırıp onun üzerine oturdu, ağırlığının çoğunu ona verdi, daha da yakınlaştı, yüzünü onun boynunun yanına sürttü.

Karşılığında Branch bir kolunu ona doladı, diğer elini külotunun içine sokup kışını avuçladı ve kendi dizlerini kaldırarak kışındaki oyuncağın üzerindeki baskıyı azalttı.

Sesi sert ve tiz çıkarken, "Bir köpek alacaksın" dedi.

Vücudu birkaç saniye onun üzerinde hareketsiz kaldı, sonra eridi ve yüzünü daha da yaklaştırdı. "Tamam, tatlım. Ama ben de kedi alabilir miyim?"

"Köpek aldığın sürece olur."

"Tamam."

"Büyük bir
tane."

"Tamam."

"Seçmene yardım edeceğim."

Yine, kızın vücudunun sözlerine tepki verdiğini hissetti, sonra kız daha da sıkı sarıldı, eli göğsünden boynuna kaydı ve parmaklarını boynuna doladı.

"Tamam, Branch."

"Temizlenelim, yukarı çıkmadan önce penis halkamı al, bebeğim. Sabah sana baharatlı vanilya yapacağım."

"Kuyruklu olan mı?" diye sordu. "Evet,"
diye cevapladı.

"Tamam, tatlım," diye cevapladı tatlı bir
titremeyle. Baharatlı vanilya istiyordu.

Adam kadının saçlarını yumruğunda topladı, nazikçe çekti ve çenesini eğerek kadının gözlerine baktı.

"Eve geldiğinde oynamak istersen, ben tabii ki varım. Ama bu geceki gibi olmasın. Kısa kes. Daha sonra devam edebiliriz, ama seninle akşam yemeğini kaçırmak istemiyorum."

Yüzü, onun çok sevdiği şekilde yumuşaktı, gözleri ona duymayı sevdiği şeyler söylüyordu, ama yine de ona böyle hissettirmemiş olmayı diledi. Ona yaslandı ve geri çekilmeden önce dudaklarını onun dudaklarına değdirdi.

"Bundan sonra öyle yapalım."

Yüzünü boynuna gömdü, başını tekrar yere eğdi ve homurdandı.

"Sana bir sır verebilir miyim?" diye sordu. Ona her şeyi söyleyebilirdi.

"Evet," diye cevapladı.

"Kimseye söylememelisin."

"Bebeğim, ağzımı kapalı tutacağıma güvenemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Kız hafifçe kıkırdadı, adam bunu duyunca farklı bir şekilde tahrik oldu ve kız, sanki onun etine gömülüyormuş gibi üzerinde kıvrıldı.

Ama aslında onun ruhunun derinliklerine iniyordu.

"Tamam o zaman," diye başladı, "beni şaplak masasına yatırıp üzerimde mastürbasyon yapman, üzerimde yapman bir yana, şimdiye kadar gördüğüm ve yaşadığım en seksi şey olabilir."

Bunu ona, az önce paylaştıkları şeyden rahatsız olmadığını düşünmemesi için söylüyordu.

Bunu yapmasına gerek yoktu. Onun için o kadar sert boşalması ve ona sarılması her şeyi anlatıyordu.

Ama bunu yapması, onun ruhuna daha da derinlemesine işledi. "Bunu bilmek güzel," diye mırıldandı.

"Bu pek Mistress'e yakışan bir şey değil ve eğer biri öğrenirse..." "Leigh, Olly'yi her zaman sınırlarının ötesine iter."

Kız başını kaldırdı ve adam gözlerini ona çevirdi.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bilerek yapıyor. Onun bundan kendisinden daha fazla zevk aldığını düşünüyor."

"Sana bunu o mu söyledi? Yoksa Honey'deki monitörlerde mi gördün?"

"Birkaç hafta önce bira içerken söyledi."

Kafasını yana eğdi. "Sen, şey... bizim hakkımızda konuştun mu?"

Yere başını salladı. "Olly, Leigh'den önce hayatını, kafasının istediği gibi çalıştığını düşünerek yaşadı."

ona verdiği özgürlükle, artık her konuda açık davranıyor. Çok açık. Sanki bent kapakları açılmış gibi, bu yüzden onun içinde birikmiş şeyler olduğunu ve bunları serbest bırakmak için güvenli bir yere ihtiyacı olduğunu biliyorum."

"Buna sahip olmasına sevindim," diye mırıldandı. "Ben de."

"Ona bu imkânı verdiğin için mutluyum, yani Amélie dışında birine bunu anlatabilmesi için."

"Adam bir kardeş gibidir."

Ona gülümsedi. "Evet. Ve senin de onda bu özelliğin olmasına sevindim." Branch hiçbir şey söylemedi ama o da sevindi.

"Az önce yaşadığımız şey ne kadar ateşli olursa olsun, yakışıklı," diye ona yaklaştı, "yine de kötü davrandığı için büyük oğlumu cezalandırmam gerekecek."

"Ne aldığımı bilmediğimi ve bununla bir sorunum olmadığını sanıyorsan, yanılıyorsun."

Gülümsemesi geri geldi.

Kolunu sıkılaştırdı ve elini kıçına bastırdı. "Bu oyuncağı içimden çıkarmam lazım, bebeğim."

"Tamam," diye fısıldadı ve uzaklaşmak için hareket etti. Adam onu daha da sıkı tuttu ve kız durdu.

O hiçbir şey söylemediğinde, kız onun üzerinde yatmasına rağmen, "Branch?" diye seslendi.

"Dünyamı salladığın için teşekkürler, tatlım," dedi adam sessizce. Bu, kadının yüzünde kocaman bir gülümseme yarattı.

"Rica ederim, Branch."

Adam kadının ağzını kendi ağzına yaklaştırdı ve onu öptü. Bir süre bunu yaptılar.

Sonra ikisi de ayağa kalktılar, temizlendiler, o ona aldığı pantolonu giyerken kız onun penis halkasını aldı ve ikisi de kızın evine girip merdivenlerden yukarı, kızın yatak odasına çıktılar.

Ve her zamanki gibi, kız onu bağlamamış olsaydı, birbirlerine dolanmış olarak uykuya daldılar.

on dokuz

Kesinlikle Doğru

BRANCH

O hala onun üzerindeyken orgazm oldu ve Branch, orgazm sırasında ona göğüslerini sunarken, sırtı kavisli, hızlı hareketler yaparak, kendini onun penisine sertçe vururken, inlemeleri odada, yatakta, onun teninde yankılanırken onu izledi.

Gövdesi ve dizleri yukarıdaydı, vücuduyla onu sarmaladı, kalçalarını ona doğru iterek ona daha fazlasını verdi, güzel kızının onun için orgazm olurken ona güzellik verdiğini izledi.

Ve kız nefes nefese kalıp, gözleri şaşkın bir şekilde onun gözlerini ararken, onu sırt üstü çevirdi, dizini kaldırdı ve ona daha sert bir şekilde girdi.

"Evet," diye fısıldadı kız.

Elinde tuttuğu yüzüğün uzaktan kumandasını kullanarak, ikisine de daha fazlasını vermek için düğmeye bastı ve penisinin tabanına, testislerine ve kışındaki mermiye ulaştığında homurdandı, bu da onu kadının içine daha derine girmesini sağladı.

"Branch," diye nefes
nefese söyledi. "Tekrar,"
diye homurdandı.

"*Branch*," diye hırıltılı bir sesle söyledi, onun altında kıvranarak.

"Siktir, Angie, *tekrar*," diye talep etti, elini göğsüne kaldırıp meme ucunu sıkıp çekti.

O da söyleneni yaptı, iki eliyle onun saçlarını kavradı, sertçe çekti, bacaklarını onun etrafına doladı ve o onu becerip onu başka bir orgazma ulaştırırken sıkıca tutundu.

Uzaktan kumandayı bir kenara attı, kolunu beline doladı, onu kendi itişlerine doğru çekti ve orgazmını odaya homurdandı

İkisi de titriyordu, o uzaktan kumandayı alıp kapattı, sırtını kamburlaştırdı, alnını onun alnına dayadı ve nefesleri, sakinleşirken çarpıştı.

Bir elini onun saçlarından çekip ensesinde kıvırdı, diğer elini ise nazikçe bıraktı olduğu yerde.

"Vanilya ve baharatları severim," diye fısıldadı.

Ne yaptığının farkında bile olmayan Branch, ona sıırttı. Vücudu onun altında dondu ve sırtışı kayboldu.

"Bebeğim?" diye sordu.

Elini onun saçlarından yanağına kaydırđı ve gözleri onun dudaklarını izlerken başparmağıyla dudaklarını okşadı.

"İyi misin?" diye sordu, kız onun çağrısına cevap vermediğinde. Kız gözlerini ona kaldırdı ve sessizce

"Kesinlikle" dedi.

"Sen..."

"Ben iyiyim, Branch." Başını yataktan kaldırdı ve ona hafif bir öpücük verdi. Başını eğerek, "Kesinlikle, kesinlikle iyiyim," dedi.

O, kadının sözlerinin tam olarak doğru olduğunu gördüğü için konuyu kapattı ve yerine, "Beni takip etmek ister misin yoksa ben halledeyim mi?" diye sordu.

"Sana her zaman ben bakmak isterim, tatlım."

Onun ağzını daha derin bir öpücükle öptü, ama uzun sürmedi, sonra ondan ayrıldı ve sırt üstü yuvarlandı.

O da onunla birlikte yuvarlandı, dizlerinin üzerine çöktü ve bir elini onun karnına koyarken gözleri onun kasıklarına kaydđ. Diğer elinin orada çalıştığını hissetti, mermiyi nazikçe dışarı çıkardı ve halkayı çıkardı. Üzerine eğildi, yüzüne sarkan göğüslerinin muhteşem manzarasını ona sunarken, penis halkasını komodinin üzerindeki bir bezin üzerine attı.

Sonra kendini ona indirdi. Zamanı gelmişti.

Siktir.

"Konuşacak bir şey var," dedi.

Kadının gözlerine yayılan temkinli bakışı izledi ve kolunu kadının omzuna doladı.

"Kötü bir şey değil, bebeğim, söz veriyorum." "Tamam," dedi kız yumuşak bir sesle.

"Şehirden ayrılmam gerek."

Kadının gerginleştğini hissedince ona baktı.

"Uzun sürmez, birkaç gün," diye onu hemen teselli etti. "Belki bir hafta. Yapmam gereken işin ne kadar süreceğini bilmiyorum ama," onu sıkıca sarıldı, "geri döneceğim."

"Geri dönecek misin?" "Geri döneceğim."

"Ben... sen yokken..." Uzun bir süre durakladıktan sonra devam etti, "ulaşamaz mı olacaksın?"

"Kontrol etmek istiyorsan, yap. Mesaj at. Ara. Telefonum yanımda olacak, Angie, istersen yapabilirsin. Hemen cevap veremeyeceğim bir şey yapıyorsam da cevap vereceğim. Yani bunu yapabilirsin ama ben yaptığım işe odaklanmam gerekiyor, bu yüzden mümkün olduğunda cevap vereceğim ve mümkün olduğunda seni geri arayacağım ama bunu ben başlatmayacağım. Anladın mı?"

Kız başını salladı.

Tabii ki anladı. O

Evangeline'di.

"Bunu kabul ediyor musun?" diye ısrar etti.

O, ona yaslanarak rahatladı. "Evet, Branch, ben de öyle düşünüyorum."

O, onu sırt üstü yatırdı ve vücudunu onun yanına uzattı.

Elini kaldırıp kızın alnındaki bukleleri kenara itti ve gözlerine baktı.

"Ne yaparsam yapayım, sen ararsan ya da ben geri ararsam, uzun süre konuşamayabilirim," diye uyardı.

Kız başını salladı ve fısıldadı, "Ama geri döneceksin."

Tanrım, adam kafasını allak bullak etmişti.

"Evet, tatlım, geri döneceğim," diye onu rahatlattı.

"Ben... Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladı.

"Tamam." Dudaklarını ısırdı, omzuna baktı, gözlerinin ucuyla yatağa doğru baktı, sonra tekrar ona döndü. "Bir şey sorabilir miyim... Yani, eğer

eğer, bilirsin, ben yapmazsam..."

Sözünü yarım bıraktı, aynı zamanda tuhaf bir şekilde kendini tutmaya çalışırken onun bakışlarını tutmakta zorlanıyordu, gözleri şimdi onun çenesindeydi. Hala kolunu onun omzuna dolamış halde ona sıkıca sarıldı.

"Bebeğim, söyle," diye ısrar etti. "Bana her şeyi söyleyebilirsin."

Hemen, onun gözlerinin içine baktı ve dünyasını temellerinden sarsacak bir şey söyledi.

"Kazanamazsam, beni terk etmek zorunda hissedersen, bana söyler misin?"

O cevap veremedi, hatta onun sorusunu kafasında sindiremeden, kız konuşmaya devam etti ve bunu hızlıca yaptı.

"Sadece bana söylemeni istiyorum. Öylece gitmeni istemiyorum. Eğer seni kaybedersem... anlamaya çalışacağım. Eğer buna ihtiyacın varsa, gitmene izin vermeye çalışacağım. Ama ortadan kaybolmanı istemiyorum. Sana veda edebilmek istiyorum."

Oh evet.

Onun kafasını karıştırmıştı.

Onu yanına çekti, bedenine ve kollarının arasına aldı, sırtını okşadı.

"Geri döneceğimi söylemiştim," dedi nazikçe.

"Biliyorum... sadece..." Kız başını salladı, iki kolunu da ona doladı, bunu yapmak için bir kolunu onun vücudunun altına soktu ve sıkıca sarıldı. "Sadece bana söz ver, Branch."

O çok fazla söz veriyordu.

Yıllar önce o pisliğin yatak odasında Raines'e verdiği sözden çok daha önemli olduğunu bildiği sözler, o söz Rob, Piz, Lex, Di ve Benetta için olsa bile.

Ve hepsi de buna katılırdı. "Söz ver, Angie," diye fısıldadı.

Bundan memnun görünmüyordu ve vücuduna sarılmasını gevşetmedi, çünkü ona istediğini vermişti, ama aynı zamanda tam tersini de yapmıştı, sadece geri döneceğini değil, aslında hiç gitmeyeceğini de söylememişti.

Angie sadece başını salladı, yüzünü Rob'un boynuna gömdü ve ona sarıldı.

Dudaklarını kızın saçlarının üstüne koydu ve derin bir nefes aldı.

Şimdi ona söylemeliydi. Söylediklerinden vazgeçmeliydi. Ona geri dönmemeliydi. Onun kafasını karıştırmayı bırakmalıydı.

Ama siktir et, onu yatağında kollarında tutarken, belki de özellikle onun hissettirdiklerini hissettiği için, zayıf ve kafasında sikilmiş hissettiği için, bunu yapamadı.

Ona
yapmamalıydı
. Onlara
yapmamalıydı
. Siktir.

"Bunu halletmek için yola çıkmam lazım, bebeğim," dedi saçlarına.

Kız tekrar başını salladı, burnu onun boğazına değiyordu, sonra hareket etti, ona bakmadan.

Kollarından kurtulup yatağın kenarına doğru sürünmeye başladığında, onu yakaladı ve hemen geri çekti.

Gözlerine baktı.

"Bunu bitirebiliriz," diye fısıldadı.

Kız ona sarıldı, güzel mavi gözleri korkuyla doldu.

Siktir.

"Hayır," diye fısıldadı kız,

"Sana zarar veriyorum."

"Durumu biliyorum."

"Bebeğim, bu doğru
değil."

"Bu kesinlikle doğru, Branch. Ve ben, hiç sahip olamamak ve bunun ne kadar güzel bir his olduğunu asla bilememektense, sahip olduğum sürece kesinlikle doğru olanı alacağım ve bu süreçte daha fazlasını kazanmak için mücadele edeceğim."

Parmaklarını saç derisine gömdü, yüzünü tekrar boğazına bastırarak homurdandı, "Angie."

"Gitmeye hazır değilsen, gitme," dedi kız, onun cildine. "İşini yap, bana geri dön ve bana daha fazlasını ver."

Cevap vermedi, onun çekişmesine direndi, kafasını karıştıran boktan şeylere direndi.

Ona istediğini verme ihtiyacıyla mücadele etti. Daha fazlasını.

"Ve ne olursa olsun, bana köpek seçmeme yardım etmelisin," diye hatırlattı ona. Evet, bunu yapmak zorundaydı.

Kendini rahatlamaya zorladı, kafasına uyguladığı baskıyı bıraktı ve kız başını geriye eğdi.

Ona baktı. Çok güzeldi.

"Yola çıkman gerek," dedi kız yumuşak bir sesle.

"Evet."

"Öp beni, tatlım," diye fısıldadı.

Onu öptü. Uzun uzun öptü.

Yataktan kalkıp ayrılma hazırlıklarını yaptıktan sonra bile, onu kollarına çekip tekrar öptü.

Tekrar tekrar.

Duş alıp giyindikten ve eline seyahat kupası kahvesini aldıktan sonra, Evangeline terlikleri, yoga pantolonu ve dar tişörtüyle evinin kaldırımında duran kamyonetinin kapısında karşısına dikildiğinde, bunu daha da uzun süre tekrarlardı.

Onu bıraktı ama uzaklaşmadı.

"Görüşürüz," diye mırıldandı.

"Tamam, Branch. Dikkatli ol. Kendine iyi bak." O da başını salladı.

Evangeline, her zamanki gibi güçlü bir şekilde, onun kollarından çekilmeden önce, başını kaldırıp dudaklarını onun dudaklarına değdirdi.

Kaldırıma çekildi ve Branch kamyonetine binerken orada durdu.

O, onun evinin önüne park edene kadar orada bekledi.

Sağ tarafında bir şey gördü, o yöne baktı ve komşusunun arabasının yanında durup onları izlediğini gördü.

Kadın onun bakışını yakaladığında, elini kaldırdı ve çılgınca el salladı.

Düşünmeden, Branch elini direksiyondan çekti ve karşılık olarak bileğini salladı.

Geri geri çıkıp, Angie'nin arabasını sürmeye başlarken geriye doğru yürüyüşünü izledi.

Kız ona bir öpücük gönderdi.

Ve o öpücük, ruhunun derinliklerine işledi. Ona çenesini kaldırarak selam verdi.

Arka aynasından, Angie'nin garaj yolunda yürürken gözlerini kamyonetine diktiğini izledi, ta ki Angie evinin yanına ulaşıp gözden kaybolana kadar.

Branch nefes aldı, telefonunu açtı ve Gerbil'i aradı. "Naber?" diye cevapladı Gerbil.

"Daireme gidip, üstümü değiştirip, bir çanta hazırlayıp, ekipmanımı almak için depoya gideceğim. Gideceğim yerin ayrıntılarını bana gönder. İki saat içinde yola çıkacağım."

"Tamam," diye cevapladı Gerbil. Hat kesildi.

Ve iki saat sonra, Gerald Raines'in sahte bir isimle dağlarda bir kulübe kiraladığı Colorado'nun Pagosa Springs kasabasına doğru yola çıktı.

yirmi -

Aptallar

EVANGELINE

Evangeline banyosunda hazırlanırken, bunu yapmalı mı diye düşünürken, tezgâhın üzerindeki telefonu çaldı.

Maskara sürmeyi bıraktı ve arayanın Branch olduğunu görünce hemen telefonu eline aldı.

Gideli üç gün olmuştu. O mesaj atmıştı. O da cevap yazmıştı. İkisinin de kısa ve bilgilendirici olmayan mesajlarıydı, ama Branch iletişim kurmaya devam etmişti.

Ama daha önce, Amélie arayıp ona çıkma teklif ettiğinde, Evangeline ona düşüneceğini söylemiş ve Branch'ı arayarak onun ne düşündüğünü sormuştu.

Şimdi, mesajını bırakalı bir saatten fazla olmuştu, ama Branch geri arıyordu.

Ama tam da söylediği gibi geri aramıştı. "Selam," diye selamladı.

"Selam," diye cevapladı Branch.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı.

Tamam, pek paylaşımcı bir ruh hali içinde değildi.

Bu yeni bir şey değildi.

"Sana bir şey sormak için aradım," diye bilgilendirdi onu. "Sor bakalım," dedi.

"Leigh, Olly ve onunla kulüpte buluşmamı istedi." Branch hiçbir şey söylemedi.

"Sadece içki içmek," dedi ona. "Ve arkadaşlarla takılmak."

Branch yine hiçbir şey söylemedi.

"Senin hoşuna gitmeyecek hiçbir şey yapmayacağımı biliyorsun, tatlım," dedi ona yumuşak bir sesle, kalçasını lavaboya dayayabilmek için yerini değiştirerek. "Ama, şey... Arkadaşlarımı özlüyorum. Orası bizim birlikte vakit geçirdiğimiz, birbirimize ait olduğumuz bir yerdi. Sanırım itiraf etmeliyim, orayı özlüyorum."

"O pislik oradaysa ve sana yaklaşırsa, ona geri çekilmesini söyle," diye emretti Branch.

Dudaklarını

ısırdı. O gitmişti.

Ama geri dönecekti.

Gitmeden önce ona sırtıtmıştı. Sırtıtmıştı.

On

a.

Ona

.

Hiç bu kadar şaşırtıcı bir şey görmemişti.

Stellan'ın gülümsemesi yüzünü kat kat daha yakışıklı hale getiriyorsa, Branch'ın basit bir sırtışı neredeyse acı verecek kadar güzeldi.

Ayrılmadan önce, onu kucaklayıp kamyonetinin yanında öpmüş, sanki onu bırakmak istemeyen kendisiymiş gibi.

Onun mesajlarına cevap verdiğini söylemeye gerek bile yok. Ve şimdi hak iddia ediyor.

Yine.

Dürüst olmak gerekirse, ilişkilerinin ne durumda olduğunu hiç bilmiyordu. O, kafasındaki düşüncelere takılıp kalmıştı.

Ama onu bırakmıyordu.

Gitmiyordu.

Hayır, havuzuyla ilgileniyor ve ona köpek seçmesinde yardım etmek istiyordu.

Belki de ne yaptığını bilmiyordu.

Kadının hissettiği şey, yaptığı şeyi yapmaya devam etmesi gerektiği. Baskı yoktu. Sadece ona ne kadar iyi olduklarını ve kafasını karıştıran şeyleri bırakırsa, bu durumun sürdüğü sürece devam edebileceklerini gösteriyordu.

Bu belki sonsuza kadar sürebilirdi. Evet.

Evangeline, Branch Dillinger'a aşık oluyordu. Bunu biliyordu.
Buna karşı koymadı.

Başka bir savaşı vardı ve her şey onun kazanmasına bağlıydı, özellikle de aşık olduğu gerçeği.

Umutluydu.

Ve çok korkuyordu.

"Tabii ki," diye onun isteğini kabul etti. "Hayır Damian."

"Oyun odasına geri dönüp izleyecek misin?" diye sordu.

Bunu yapmak istediği için biraz heyecanlandı. Bunu yapmaktan hoşlanıyordu. Bunu yapmayı özlemişti.

Ama bunu onunla yapmayacaktı ve yaptıktan sonra ona geri dönemeyecekti.

Bu da kötü olan kısmıydı.

"Muhtemelen."

"Yalnız, bebeğim, Aryas oradaysa, onunla geri dönebilirsin. Kızlarından biri. Güvendiğim birisi. Bu mümkün değilse, yalnız git."

"Tamam, ama Stellan'a biraz yakınım. O sık sık oraya gidiyor ve eğer..."

"Lange?" diye sözünü kesti.

"Evet."

"Sen onun tipi değilsin ve adam takım elbise giyiyor olabilir ama benim ona dair izlenimim, saçmalıklara tahammül edemeyen ve bunu belli etme konusunda kendine özgü bir yöntemi olan biri olduğu yönünde, yani onunla aran iyiye, tamam."

İlk konuda (bir bakıma) yanılıyordu, ama o anda bunu onunla paylaşmamaya karar verdi.

Bariz nedenlerden dolayı, Stellan'ın onu ziyaret ettiğini ona söylememişti. Bunu yapabilmesi için tamamen farklı bir yerde olmaları gerektiğini düşündü.

"Oradan ne elde edersen, benim için sakla," diye talep etti.

Kız lavaboya bakakaldı. "Um... pardon?"

"Benimle gel, ya ben sana veririm ya da sen beni çalıştırarak alırsın."

"Büyük oğlum eve dönene kadar kirli işlerden uzak durmamı mı söylüyorsun?" diye sordu.

"Aynen öyle diyorum."

"Sen tam bir alfasın," diye mırıldandı, ama bu bir şikayet değildi.

"Döndüğümde öfkeni benden çıkar, bebeğim, gergin ve bastırılmış olmanın amacı da bu, çok iyi biliyorsun."

"Doğru," diye mırıldandı, gülümseyerek.

"Git. Eğlen. İki gün, belki üç gün sonra döneceğim." Sadece iki gün.

Belki üç.

Güzel.

"Tamam, tatlım."

"Tamam, bebeğim. Sonra konuşuruz."

"Görüşürüz, Branch. Kendine dikkat et ve uslu dur."

"Yaramaz olmayı tercih ederim, Angie. Ama göreceğiz." O yumuşak bir şekilde güldü ve o da fısıldayarak, "Hoşça kal, bebeğim." dedi.

"Hoşça kal, Branch."

Bağlantıyı kesti.

Evangeline telefonunu tezgahın üzerine koydu ve aynada gülümseyen yüzüne baktı.

Umutlu görünüyordu.

Ama hala çok korkuyordu.

* * *

"Seni mutlu ediyor mu?"

Amélie bu soruyu sordu.

Saat geç olmuştu. Evangeline bir süredir Honey'deydi. Ve her şey *harikaydı*.

Cumartesi gecesi olduğu için mekan kalabalıktı, herkes hafta boyunca biriken stresi atmak, rahatlamak ve muhtemelen geçen cumartesiden beri gitmek istedikleri yere gitmek istiyordu.

Leigh ve Olly ile sohbet etmişti (Olly'yi daha yakından tanıdıkça onu içtenlikle sevmeye başlamıştı) ta ki Felicia onlara katılana ve oyun odalarına dönene kadar.

Felicia'ya Pascal da katılmıştı. Felicia sonra oyuncağını buldu ve ayrıldı. Pascal kaldı ve Evangeline'i Talia adında, son derece güzel, uzun boylu, ince yapılı, esprili ve kötü bir mizah anlayışına sahip bir Afrikalı

Amerikalı, son derece güzel, uzun boylu, ince yapılı, komik bir ağız ve kötü bir mizah anlayışı olan bir Domme ile tanıştırdı.

Penn ve Shane ona katıldığında hepsi uzaklaşmıştı. Marisol da onların partisine katıldığında, en sevdiği nişanlı çifti yakalamıştı.

Penn ve Shane oyun odalarına gitmeden önce ona sarıldılar ve Marisol, Amélie geri döndüğünde, sadece kısa bir süre sohbet ettikten sonra, altlarına işaretini gönderip kabinden çıktı.

Olly'nin biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğu belliydi ve Evangeline, Amélie yanındaki kabine girerken bunu fark ederek ona gülümsedi.

Artık yalnızdılar ve Evangeline, dikkatlice yudumladığı şampanyadan değil, özlediği iyi arkadaşlarıyla birlikte olmasından dolayı keyifliydi, çünkü oraya arabayla gelmişti ve eve de arabayla dönmek istiyordu.

Amélie sorusunu sorduktan sonra Evangeline başını çevirip Leigh'e baktı ve arkadaşının onu incelediğini gördü.

"Sadece soruyorum, *chérie*, çünkü henüz benim evimde Branch, sen, ben ve Olly ile akşam yemeği davetine açık olduğunu gösteren bir işaret vermedin," dedi Amélie sessizce.

"Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım," diye itiraf etti. Leigh gülümsedi.

"Ve hiç bu kadar korkmamıştım, çünkü bana her şeyi veriyor ama yine de hiçbir şey vermiyor."

Leigh kaşlarını çatı.

"Bunu anlamıyorum, Leenie," dedi.

"Keşke seninle bu konuyu daha derinlemesine konuşabilsem, Leigh, ama yapamam." Gözleri, odanın ortasında, tüm altların takıldığı, arka duvardaki bar ve etrafındaki, Dommeler'in oturup mevcut olanları inceledikleri kabinlerle çevrili Honey'nin avlanma alanına kayd. "Burada olmaz," diye bitirdi.

"O zaman yakında tekrar öğle yemeği yemeliyiz," dedi Amélie.

Evangeline başını salladı. "Bilmiyorum. Branch çok özel biridir. Bu onun için çok önemli, benim için de önemli hale geldi."

"Bunu anlıyorum, ama öncelikle sen de kendine dikkat etmelisin. Ve ikinci olarak, bana güvenebileceğini düşünmüyor musun?"

"Sana güveniyorum, Leigh," dedi, elini uzatıp Amélie'nin masanın üzerine koyduğu elini kavradı. "Ama erkek arkadaşın Branch'ın iyi arkadaşlarından biri."

"Elbette," diye mırıldandı, elini çevirip Evangeline'in elini tuttu. "O zaman tek söyleyeceğim şey, şu anda bana bunları söylüyorsun. Ve birkaç hafta önce de temelde aynı şeyleri söylemiştin. Umutlusun. Ve korkuyorsun. Ama hayat ilerlemeli, Evangeline, bu yüzden ilişkiler de aynı şekilde ilerlemeli."

O da onaylayarak başını salladı ve "İlerliyoruz," diye güvence verdi. Leigh'in elini sıktı. "Sadece *nereye gittiğimizi* bilmiyorum."

Leigh'in ince kavisli kaşları birbirine yaklaştı. "İlerleme sizi birbirinize daha da yakınlaştırıyorsa, başka nereye götürebilir ki?"

"Evet, oraya gidiyoruz. Ve Branch da aynı şeyden çok korktuğu için ben de çok korkuyorum."

"Ah," diye nefes aldı ve Evangeline'in parmaklarını da sıktı. "Yani şimdi söylediğin şey, daha yapman gereken çok şey olduğu."

Evangeline tekrar başını salladı, Amélie'nin fazla bir şey paylaşmadan anladığı için rahatlamıştı.

Amélie ellerini masadan kaldırdı ve hafifçe salladı. "Sana güvenim tam."

Keşke o da aynı şeyi hissedebilseydi.

Arkadaşına titrek bir gülümseme verdi.

Aldığı cevap hiç de tereddütlü değildi. "Bu sadece hanımlar için mi?"

İkisi de Stellan'ın sesine bakarak, masalarının yanında duran, yine kusursuz takım elbisesiyle şık, yakışıklı ve

Ve anlaşılmaz.

"Güzel, burada olduğunuz için mutluyum," dedi Amélie, Evangeline'i bırakıp kabinden çıktı. "Olivier'in yanına dönmeliyim ve Evangeline'i yalnız bırakmak istemedim." Stellan'ın bakışlarını yakaladı. "Artık onunla görüşebilirsiniz."

"Memnuniyetle," diye cevapladı.

Amélie ona küçük bir gülümseme attı, elini kaldırdı ve uzun, zarif parmaklarını bir anlığına onun pazılarına doladı, sonra

Elini indirdi ve omzunun üzerinden Evangeline'e gülümsedi. Sonra Evangeline'in her zaman kıskandığı o podyum mankeni yürüyüşüyle oyun odalarının kapısına doğru süzüldü.

Stellan'ın onun gidişini izlemediğini fark etti. Evangeline'in yanındaki koltuğa oturdu ve Evangeline, Stellan'ın birine çenesini kaldırdığını görmek için dikkatini onun profiline çevirdi.

O da o yöne bakarak onun bir garson olduğunu gördü. "Bir tane daha ister misiniz?" diye sordu.

Dikkatini tekrar ona verdi, başını bardağına doğru eğdiğini gördü ve kendi başını salladı. "Araba kullanacağım."

"Tabii ki," diye mırıldandı. "İşler nasıl gidiyor?" "Çok iyi, Stellan. Seninki?"

"Her zaman iyidir Evangeline, çünkü başka bir şeyi kabul etmeyi reddediyorum. Ama sorumu yanlış anladın. *İşler* nasıl gidiyor?"

Gözlerini onunkilere dikip kararlı bir şekilde tekrarladı, "Çok iyi, Stellan."

Yüzünü ona yaklaştırdı. "Ve eğer benim olsaydın, bu yalan sana bir saat boyunca ağzında benim hayalarımı tutman ve içinde bir tavşan çalışmasıyla ödüllendirilirdi."

Bunu Branch ile de paylaşmayacaktı. "Flört etmeyi bırak," diye uyardı.

O gülümsedi.

Kız başını yana eğdi. "Bu gece hoşuna giden bir şey yok mu?"

Adam içini çekerek dikkatini avlanma alanına çevirdi. "Aryas'ın geri dönmesi gerekiyor. Yeni üyeler, kendisiyle kişisel olarak görüşmedikçe kabul edilmiyor ve yeni bir seçenek ortaya çıkana kadar ilgimi çekecek bir şey olmayacak gibi görünüyor."

"Zavallı bebek," diye mırıldandı.

Adamın bakışları kadına yöneldi. "Şimdi *sen* flört etmeyi bırakmalısın, tatlım." Kadın ona sırıttı.

"Sixx'in sosyal hizmetlerde çalıştığını duydum," dedi. "Oyun odalarında dolaşıp onun işini yapmasını izlemek ister misin?"

İstedi.

Onun teklifini kabul etmeye başladı ama adam aniden tekrar başını çevirdi. Adam kabinden çıkarken, ondan bir şeyin kayıp gittiğini hissetti ve bu, omurgasında bir titremeye neden oldu.

Ve onun derin, ipeksi sesi tekrar geldiğinde, bu sefer bir hırıltı olarak geldiği için şok oldu.

"Bu olamaz."

Damian, Damian'ın etrafından dolaşarak Evangeline'in görüş alanına girdi. Kahretsin.

Görüş alanına girmiş olabilir, ama Damian'ın gözleri Stellan'ın üzerindeydi. "Onun koruma köpeğine ihtiyacı yok, Lange."

"Efendi Lange, dostum," diye cevapladı Stellan yumuşak bir sesle.

Damian'ın dudağı kıvrıldı ve o da çok yakışıklıydı (Stellan'a ve kesinlikle Branch'e rakip olamazdı), ne yazık ki bunu yaparken bile.

"Evangeline ile konuşmak istiyorum," dedi.

Stellan'a.

Tanrım, kız tam orada oturuyordu.

"Evangeline *hanım*," diye karşılık verdi

Stellan.

"Geri çekil," dedi Damian, Stellan'ın sözlerini görmezden gelerek. "Tercih etmiyorum," diye cevapladı Stellan.

Damian onu bırakıp kıza baktı. "Güzel bebeğim, eğer sen bir köle olursan, bunu ilk bilenlerden biri olma hakkını kazandığımı düşünüyorum."

Kız, kırılgan bir şekilde omuzlarını düzeltti. "Ve eğer böyle bir şey olursa, Efendi Damian, haberin size ulaşmasını sağlarım."

Stellan yerini değiştirerek Damian'ı görüş alanından engelledi ve "Ve bu burada biter." dedi.

Damian yine onun sözlerini görmezden geldi.

"Bu olmaz, Amélie'nin aygırını bana saldırmaması ve onu benden alması için gönderdi."

"Anladığım kadarıyla bunu yapan Evangeline değil, Amélie'ydi ve bunun Amélie'nin hakkı olduğunu ve onun aygırıyla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorsun. Ama ne olursa olsun, uzaklaşmak Evangeline'in hakkı ve tartışma da burada başlıyor ve bitiyor."

"Neden yoluma çıktığını anlamıyorum," dedi Damian.

"Açıklamak istediğimden emin değilim," diye cevapladı Stellan.

"Sadece şunu söyleyeyim Lange, ben ona sahip olduğumu zaten ilan ettim, sen aynı şeyi yapma konumunda değilsin," dedi Damian.

"Hafızan hatalı görünüyor," diye karşılık verdi Stellan. "O bir Domme."

"Ben ağzımı onun amına dayadığımda öyle değildi," diye karşılık verdi Damian.

Evangeline şok ve öfkeyle başını salladı.

"Onu orgazm etmek, taraf değiştirmesini sağlamaz Damian," diye karşılık verdi Stellan.

"Onun bacaklarının arasında ağzını tutan sen değildin, Lange, o yüzden nasıl olduğunu bilemezsin. Ama ben biliyorum."

Stellan'ın her şeyi değiştirdi ve araya girmek için ağzını açmak üzere olan Evangeline, bunu görünce donakaldı.

Ve hissedince.

"*Hemen* buradan defolup bunu yapmazsan, hayalarını koparan benim elim olacak," diye uyardı, ipeksi sesi şimdi daha da ipeksi, tonu daha düşük ve düpedüz korkutucuydu.

Garsonun Stellan'ın içkisini getirdiğini fark etti, ama durumu akıllıca değerlendiren kadın dönüp geri çekildi.

"Defol," dedi Damian keskin bir sesle.

"Toplarını kışına soktuktan sonra üzerine *işeyeceğim*," diye cevapladı Stellan kayıtsızca.

Ondan sonra tek görebildiği, takım elbisesinin ceketiyle Stellan'ın geniş omuzlu sırtıydı ve tek duyabildiği sessizlikti, ama ikisinin de içinden kaynaklanan düşmanlığı hissediyordu ve bunun sadece kendisi olmadığını biliyordu. Odadaki konuşma sesleri önemli ölçüde azalmıştı.

Harika.

Herkes daha önce oldu bir üyesi olmuş o biliyor ne ona ne olduğunu biliyordu ve bilmeyenlere de muhtemelen anlatılmıştı.

Şimdi de bu.

"Beyler," diye başladı, koltuğun üzerinde kayarak. Stellan belinden döndü ve gözleriyle onu sabitledi.

"Bu pisliğin yanına yaklaşma," diye bağırdı ve kadın donakaldı.

"Olduğun yerde kal, Evangeline. Lütfen."

Yavaşça başını salladı.

Damian'a döndü.

"İşin bitti," diye Damian'a haber verdi.

"Amcığı tatlıydı ama uğraşmana değmez."

"İşte bu yüzden bir daha kazanamayacaksın, çünkü her iyi Efendi tatlı bir amcığın *her türlü* zahmete değer olduğunu bilir," diye cevapladı Stellan.

Evangeline *bunun* tatlı olduğunu düşündü, çünkü bunun, onun söylediği basit kelimelerden çok daha fazlasını ifade ettiğini hissetti.

Stellan devam etti.

"Aryas'a konuşmamızı anlatmayacağım, ancak bunu duyan başkaları olabilir ve onun nasıl hissedeceğini sana anlatmama gerek yok, bunu onun kulübüne ve Evangeline'e sen getirdin. Sana şunu söyleyeyim, Evangeline'in seninle tekrar sorun yaşadığını duyarsam, sadece benimle ve Aryas'la uğraşmakla kalmayacak, ona hak iddia eden başka biriyle de uğraşmak zorunda kalacaksın ve emin ol ki benimle uğraşmak istemezsin. Aryas'la uğraşmak istemeyeceğini biliyorsun. Ama asıl korkman gereken kişi Aryas ya da ben değiliz."

"Titriyorum," dedi Damian alaycı bir şekilde.

"Akıllıca," diye karşılık verdi Stellan. "Bu gece, onun sahip olduğu kişiden hak ettiğin cezayı çekersen, pantolonuna sıçarsın."

"Aryas'ın güvenlik görevlisi mi?" Damian inanamadan hayretle sordu. "Söylesene, Kevin nerede?" diye sordu Stellan rahat bir tavırla.

Evangeline gözlerini tavana doğru devirdi.

"Siktir git," dedi Damian.

"Lütfen, hayır," dedi Stellan alaycı bir şekilde. "Zaten benim siktiğimi biliyorsun ve senin kışın benim zevkime uygun değil."

Birkaç saniye süren sessizlikten sonra, konuşmalar yeniden başladı, eskisinden çok daha hareketliydi ve Stellan dönerek ona kolunu uzattı.

O zaman Damian'ın gittiğini, avlanma alanını geçip ön kapıya doğru yürüdüğünü gördü.

"Sosyal bir etkinliğe mi gidiyorduk?" diye sordu.

Kız ona baktı ve kahkahayı patlattı.

Sonra elini uzattı ve koluna doladı, kabinden kayarak ayağa kalktı.

Damian kolunu değiştirerek kızın elini kendi yanına çekti ve avlanma alanından geçmeye başladı. Kız, "Buradan ayrılması iyi oldu. Damian'ın bu ruh halini bir alt alan yakalarsa, bir hafta yatakta kalabilirler," dedi.

"Mm," diye mırıldandı, oyun odasının kapısına doğru ilerlerken, tıpkı onun gibi, hiçbir Dom'un, sub neyle karşılaşacağını tam olarak bilmedikçe oyun odasına bu tavrını getirmediğini biliyordu.

Bu, Damian gibi bir Usta'nın yine de bunu oynamayacağı anlamına gelmiyordu.

Ve sadece onun mırıldanmasını duymuş olsa bile, Stellan'ın bu oyunu oynamadığını, hatta başkalarının da oynamasını istemediğini biliyordu.

Onlar işlerini bitirip av sahasını kapatan kapıyı kapatana kadar bekledi, sonra bir sonraki sözünü söyledi.

"Branch ve benim hakkımda konuşmaman iyi olur."

O, ona bakarak yürümeye devam etti. "Eğer bunun bir sır olduğunu düşünüyorsan tatlım, bu düşünceden seni kurtarmak benim üzücü görevim."

"Yine de, Damian'ın yüzüne bunu söylemek..."

Onları durdurdu ve ona baktı. "Dillinger bunun olduğunu bilseydi ne yapardı?"

Titremesini kontrol edemedi.

"Doğru," diye fısıldadı, sonra onu kendine yaklaştırıp yüzünü ona doğru eğdi. "Leenie, bir yanım, senin onun için ne kadar önemli olduğunu ve seni korumak için nasıl çabaladığını anlıyor. Muhtemelen senin anladığından daha fazla, ama senin de bunu korumaya çalıştığın açık."

Onun sözleri, nefesinin kesilmesinden farklı bir şekilde, göğsünde etkileyici bir şekilde yerleştiğini hissetti.

Sanki nefesini tutmuş ve tekrar nefes almaya başlamış gibi.

Bir parçam, senin onun için ne kadar önemli olduğuna dair onun ihtiyatlılığını anlıyor.

Ve işte böylece, Evangeline'in bir kısmı da aynı şeyi anladı.

Tamamen değil.

Ama bunun sadece bir ipucunu bile anlaması ona olağanüstü bir şey verdi.

"Ancak," diye devam etti Stellan, "senin onunla birlikte olman ve başkalarının bunu bilmesi konusunda aklıma gelen çok az sayıda olumlu şeyden biri, kimsenin sana fiziksel veya sözlü olarak hiçbir şekilde zarar vermeyeceği gerçeğidir."

Yüzünün yumuşadığını hissetti. "Peki diğer olumlu yönler nelerdir?"

"O uzun boylu, zayıf adam mı?" diye sordu ve hafifçe başını salladı.

"Korkarım ki, tatlım, ofisinde paylaştığın şeyleri paylaştığından beri

ofisinde paylaştığın şeyleri paylaştığından beri, onun sana yapmana izin verdiği şeyleri düşünmekten zevk aldığımı itiraf etmeliyim. Oyun odanızın duvarında bir sinek olmak için çok para verirdim."

O sıırttı ve alaycı bir şekilde, "Bunun asla olmayacağını sana bildirmek benim üzücü görevim." dedi.

"Bu benim üzücü görevim, Leenie. Çünkü hayal gücümü serbest bırakabilsem bile, gerçekliğin çok daha iyi bir şey olduğuna eminim."

O, Usta olmanın ustasıydı. Yanılıyor olabilirdi. O, onun hayal gücünün sonuçlarını görmüştü.

Ama onun gözünde, çok haklıydı. Ona gülümsemeye devam etti.

Sonra tekrar hareket etmeye başladılar.

Evangeline, Stellan'ın onları Shane ve Penn'in oyun odasının penceresinde durdurup, Penn'in Shane'in yüzünü sikmesini izlemeleri için yeterince uzun süre beklediğinde, onun daha önceki sözlerini kafasında çevirmeye devam ediyordu. Shane'in partneri, kölesi ve nişanlısı dizlerinin üzerinde, bilekleri arkadan bağlanmış ve bağları ayak bileklerine de bağlanmış haldeydi.

Marisol'un, yerde cenin pozisyonunda bağlı olan bir kadın altının sırtını kırbaçlamasından da pek bir şey anlamadı. Kadın altının yüzü, yine yere bağlanmış ve bacakları açılmış başka bir kadın altının amına gömülmüştü.

Stellan onları durdurup Amélie'yi Olly'siyle izlemelerine izin verdiğinde, bunu neredeyse fark etmedi.

Bu gerçekleştiğinde, normalde Penn'i Shane ile izlerken yaptığı gibi, vücudu gerildi ve onu uzaklaştırmaya çalıştı.

O da kararlı durdu ve elini kaldırarak parmaklarını onun kolundaki parmaklarının etrafına sıkıca doladı.

"Umarım sende de vardır, Leenie," diye mırıldandı ve bakışları onun profiline kaydı.

Leigh ve Olly'nin oyun odasında olanları izleme şekli, gözlerini oraya kaydırdı.

"Senin uzun, ince vücudunu düşündüğümde hayalimdeki şey bu," diye sessizce devam etti.

Leigh'in en sevdiği oyun odası bir ahırla donatılmıştı ve Olly, kolları yukarıda, genişçe ve kelepçeli, bacakları birbirinden uzak ve yine kelepçeli bir şekilde içinde duruyordu. Leigh'in Olly için özel olarak yaptırmış olduğu, vücudundaki kıllarla mükemmel uyum sağlayan uzun, çarpıcı at kuyruğunun bacaklarının arasında sallandığını gördü. Büyük testisleri koşum takımıyla bağlanmıştı. İri vücudu yağlanmıştı. Penisi kocaman, sert ve aşağıya doğru sarkmıştı. Yüzü açlık ve hanımına karşı kendini tutma çabasıyla sertleşmişti. Leigh, onun önünde ve biraz yan tarafında duruyordu, bir elinde bir kırbaç vardı ve onu kalın yan tarafına vururken, diğer eliyle onun yumruğunu sikiyordu.

Leigh'in aygırına olan hayranlığı ve saygısı, kölesiyle paylaştığı açlıkla birlikte yüzüne yansımıştı ve Evangeline, arkadaşının dizlerinin üzerine çöküp o kocaman, yakışıklı, iyi donanımlı, azgın penisi ağzına almamasına biraz şaşırıldı.

Hareket etmek istercesine yer değiştirirken parmaklarının Stellan'ın koluna daha sıkı sarıldığını hissetti, ama gözlerini ondan ayıramıyordu ve ne olursa olsun, Stellan onu olduğu yerde tuttu.

"Senin izlemeni istiyorlar," diye fısıldadı Stellan.

"Sanmıyorum ki..."

"Gösteriş yapmak istiyorlar." Ağzını kapattı.

"Senin de onların sahip olduklarına sahip olmanı istiyorlar, Leenie." Şimdi kulağına fısıldıyordu.

Sesi boynuna kadar indiğini hissetti ve hayatında, yatağında Branch'i özlediğini fark etti.

Ama aynı zamanda, Branch'in eve dönmeyeceği bir zamanda kulübe gelerek yaptığı hatayı da görüyordu.

"Onun ona sunumunu izlemelisin, Evangeline," diye ısrar etti Stellan. "O kraliçeye spermimi vermek için öldürürdüm ve onun sadece onun spermine sahip olacağını bilmek canımı yakıyor. Ama yine de, onun onun için patladığını izlerken bunu muhteşem bulmaktan hiç vazgeçmiyorum."

Stellan'ın kulaklarında mırıldanan yumuşak sesi, artık hareket edemeyen gözleriyle, Olly'nin Stellan'a hafifçe odaklandığını izledi. Sonra dudaklarının kibirli bir sırıtışla kıvrıldığını izledi ve bu sırıtışın onu doğrudan amına doğru sürüklediğini hissetti.

Bunu görünce, Olly'nin sadece izlenmekten hoşlanmadığını, aynı zamanda kadınına sahip olduğunu, kelepçeli bir ahırda olsa bile, son derece sahiplenici ve çekici bir şekilde, hiç şüpheye yer bırakmayacak bir şekilde gösterme şekli olduğunu anladı.

Bu, onun gördüğü en etkileyici şeylerden biriydi.

Ve Branch'ın kimse bakmasa bile ona bunu verdiğini biliyordu.

Sonra Olly'nin ağızının hareket ettiğini izledi.

Sonra büyük, güçlü vücudu öne doğru fırlarken başı geriye doğru savruldu ve Am lie onu sağarken ve yan tarafını kırbaçlarken, odanın her yerine spermleri sıçradı. Dudakları kedinin gülümsemesi gibi kıvrıldı, gözleri yarı kapalıydı, yüzü arzuyla kızarmıştı.

Oh evet.

Branch'ın eve dönmeyeceği bir zamanda kulübe gelerek yaptığını hatayı görüyordu.

Aniden, hafif bir çekişle tekrar hareket etmeye başladılar ve Stellan konuşuyordu.

"Bu gece onu neredeyse iki, üç kez daha boşaltacak. Adamın onu arabalarına kadar götürebilmesi, hatta karısını eve götürebilmesi bile mucize."

Eğer bunu gecede    dört kez yapıyorsa, Stellan haklıydı.

Stellan'a baktı ve yarı meraklı, yarı alaycı bir şekilde sordu: "Onun için itaatkar olur muydun?"

O, ona bakarak yürümeye devam etti. "Daha önce de söylediğim gibi, o tatlı amcık her türlü zahmete değer. Ama bir kraliçenin ilgisini çekmek için..."

Tanrım.

Söylediği şey... Stellan?

Kız onun kolunu çekti. Stellan onun için durdu ve ona döndü.

"Neden tüm bunları benimle paylaşıyorsun, tatlım?"

Elini kaldırdı ve o akşam dışarı çıkmadan önce yaptığını topuzdan yüzüne düşen bir bukleyi çekti.

"Güvendiğim insanları bir elin parmaklarıyla sayabilirim," dedi yumuşak bir sesle. Evangeline nefesini tuttu.

"Çünkü o güveni hak eden insanları bir elin parmaklarıyla sayabilirim," diye devam etti.

"Stellan," diye fısıldadı, onun söylediklerinden etkilenerek. "Ve bu dünyada, güvenilebileceğin insanlara sahip olmaktan daha değerli tek bir şey olmadığını öğrendim."

"Bana güvenilebilirsin," dedi ona.

"Biliyorum."

Evet, onun söylediklerinden etkilenmişti.

Ona doğru eğildi. "Bunun benim için çok önemli olduğunu bilmelisin, tatlım."

Kafasını hafifçe salladı. "Anlamıyorsun. Sana güvenimi gösteriyorum ki sen de bana güvenilebilirsin, Leenie." Ona doğru eğildi. "Güvenin kırıldı. Sadece, bu hediyeği ona özen gösterecek birine verebileceğini bilmeni istiyorum, çünkü sana söz veriyorum, ben özen göstereceğim."

"Keşke benimle tekrar flört etmeye başlasan, çünkü beni mahvediyorsun," diye şaka yaparak gerçeği söyledi.

O sıırttı, ondan uzaklaştı ve tekrar yürümeye başladı. "Harika. O zaman sana benim spermamı kazanmanın tüm yollarını anlatayım mı?"

"Fikrimi değıştirdim," diye mırıldandı. Stellan hafifçe güldü.

Sonra kapıyı açtı ve onları sosyal odaya götürdü. Aryas'ın sosyal odası kulübün geri kalanı gibiydi.

Muhteşemdi.

Mavi ışıklandırma loş. Av sahasından daha küçük ve daha samimi, yine kavisli kabinlerle çevrili, ancak ortada Dom'ların sub'ları performans sergilemeleri için alabilecekleri birkaç yükseltilmiş, aydınlatılmış platform eklenmiş.

Oyun her yerde oynanıyordu, sadece ortadaki küçük sahnelerde değil, masalarda, barda, köşelerde, Dom'ların çalışmak istediğı her yerde.

Ancak o anda kimse bir şey yapmıyordu. Sublar, Domlarının ayaklarının dibinde oturuyor ya da yüzlerini kasıklarına gömmüş olabilirlerdi (ne yazık ki, merkez sahnede neler olduğunu göremiyorlardı).

Ve kimse çalışmıyordu çünkü Sixx çalışıyordu.

Stellan onları kalabalığın içinden geçirdi ve "Lütfen" dediğini duydu. Bu, önlerinde duran Dom'ların kendilerini ve sub'larını kenara çekmeleri anlamına geliyordu, çünkü prens regent gelmişti ve engelsiz bir görüş istiyordu.

Sixx, ayak bileklerinden boynuna ve bileklerine kadar onu kaplayan muhteşem, dar, esnek, siyah deri bir tulum giymişti ve önündeki erkek sub'ın kışının üstüne, çıplak ve tamamen kendi içine katlanmış, alnı sahnenin zeminine değecek şekilde, ayakkabısının tabanının kıvrımını yerleştirip, platformlu topuklu ayakkabısının sivri topuğunu onun kışına soktu.

"Teşekkürler, Sahibe, beni onunla sik," diye homurdandı köle. "Bir şey mi eksik?" diye sordu Sixx.

"Teşekkürler, Sahibe, beni bununla sik. Lütfen." Onu topuğuyla sikti.

Arkasını dönüp, elleri başının arkasında bağlı olarak arkasında duran bir kölenin sikine yapışırken bunu yapmaya devam etti.

"Ağzının doldurulması gerekiyor," diye emretti.

"Evet, Hanımefendi," diye mırıldandı köle ve hareket etti.

Efendisinin topuğuyla sikilen kölenin önüne çöktü ve kölenin saçlarından kafasını kaldırdı. Onun altına kaydı ve kölenin ağzını sikini almaya zorladı.

"Onu sana almasını sağla," diye emretti Sixx.

İkinci adam, ilk adamın saçını kullanarak diğerine oral seks yapmasını zorladı, ancak "zorladı" tam olarak doğru kelime değildi, çünkü adamın yanakları çöktü, zevk almaya başladı ve yüzü mest oldu.

Evangeline'in bakışları bara kayarken, zihni eve gitmeden önce bir içki daha içebileceği gerçeğine daldı.

"Mistress Evangeline için şampanya. Benim için viski," dedi Stellan, onu bir kabine götürmeden önce.

Sixx'in platformunun etrafında kalabalık toplanmış olduğundan, kabinler boştu ve platform kabinden görünmüyordu.

Evangeline koltuğa oturdu ve Stellan hemen yanına oturdu.

"Bu sana yakışmıyor," dedi Stellan ve Evangeline başını geriye eğerek ona baktı.

"Onunla çalıştım. Yeteneği tartışılmaz. Ne yaptığını görmek her zaman ilginçtir. Ama hayır, yaratıcı olmasına ve çoğu zaman ilham verici olmasına rağmen, bazen, bu gece olduğu gibi, işlerinde bir şeyler eksik. O..."

"Bağlantı kuramıyor," diye Stellan onun yerine cümleyi tamamladı.

Evangeline başını salladı. "Birçok altın bağlantı kurmak istemediğini biliyorum, sadece onları o bölgeye götürecek, bırakacak, gücü devredecek birini istiyorlar, sadece..." diye devam etti.

"Bağlantı kurman gerekiyor."

Omuz silkti ama gözlerini ondan ayırmadı. "Çalışmanı izledim ve bazen bir sub'a bir süre tutunuyorsun, bazen tutunmuyorsun, ama her zaman sen de bağlanıyorsun."

O da onaylayarak başını salladı.

Tanrım, sadece Stellan bunu yaparken havalı görünebilirdi.

Gözleri, kalabalık tekrar yaklaşmış olduğu için hala ondan gizli olan platforma geri döndü.

"Acaba bundan ne kazanıyor?"

"Eğitimde sana söylemedi mi?"

Onun bu soruyu soruş şekli, kadının dikkatini tekrar ona çevirdi.

"Hayır."

Arkalarına yaslanıp odanın diğer tarafına bakarak, "Çok yazık," diye mırıldandı. "İlgilendiğin mi?" diye sordu.

Stellan ona şeytani bir gülümseme attı. "Bir kraliçenin dikkatini çekmek için..."

Evangeline kıkırdadı. "O bir kraliçe."

"Hayır, tatlım, bizim dünyamızda gerçek bir kraliçeye kralı gerekir. Ama Sixx, iyi bir Dom'un sub'ına boyun eğmesi gerektiği gibi ona boyun eğmeyi reddediyor, bu yüzden o kraliçe değil. İkimiz de biliyoruz ki, bir köleyi diz çöktürebiliriz, ama bizi yöneten onların arzularıdır. Leigh'in aygırının sadece onun aygırı olduğunu düşünüyorsan, yanılıyorsun. O, kraliçesinin kralıdır. Sixx yetenekli, haklısın, bunu söylemeye gerek yok. Ve ayrılıkta bir güzellik var, özellikle de onun ayrılık biçiminde, ki bunu bir sanata dönüştürmüş. Ama sonuçta o

hareketleri yaparken. Sonunda, istediğini elde ediyor mu?"

Evangeline sorusuna cevap veremeden, o cevapladı. "İstedğini bilmediği için elde edemez." "Sen biliyor musun?" diye sordu.

"Sixx'in ne istediğini mi?" diye sordu. "Senin ne istediğini biliyor musun?" diye açıkladı.

"Ve o da konuyu değiştiriyor, benim güzel kedicik, belki de kendi iyiliği için fazla meraklı."

"Ve bu, onun ne istediğini öğrenmek ve ona vermek için dünyanı biraz açmak olur," diye işaret etti.

Kaşları yukarı kalktı. "Ve o, sivri topuklu ayakkabısını kıcıma sokarken bana zorla penis yedirtecek mi?"

"Bir kraliçenin dikkatini çekmek için..."

O, kadına doğru eğildi. "Hiçbiri, Sixx bile, bundan hiçbir şey elde edemeyecek," başını platforma doğru salladı, "orgazm dışında, ve onu da ancak kadın izin verirse elde edebilecekler. Ve ikimiz de Leigh'in az önce aygırına verdiği şeyin bununla hiçbir ilgisi olmadığı konusunda hemfikiriz sanırım."

Evet, ikisi de bu konuda hemfikirdi.

Garson içeceklerini mavi kokteyl peçetelerinin üzerine koyduktan sonra, Evangeline daha fazla Stellan'a döndü.

"Sen de bunu mu istiyorsun? Amélie'nin Olly ile yaşadığını mı?" "Herkes bunu istemiyor mu?"

Bu konuda haklıydı.

"Sixx istemez belki," dedi ona.

"Hmm," diye mırıldandı, içkisine uzanarak.

"Bazen insanlar aradıkları şey bu değildir," dedi ve Stellan tekrar ona odaklandı.

"Sixx'in bir şey aramadığını düşünüyorsan, tatlım, bu konuda da yanılıyorsun. Hepimiz bir şeyler arıyoruz. Sadece Sixx'in aradığı şey bir sır olarak kalıyor."

O, loş mavi ışıktaki onu inceledi.

Sonra şaşırtıcı bir şekilde fısıldadı: "Sixx'i ne sıklıkla izliyorsun, Stellan?"

Ve onun tarzını anladığı için, açıkça cevap verdi: "Mümkün olduğunca sık, Leenie."

Kız, sanki erkek arkadaşymış gibi ona yanaştı ve "Bunu yapmalısın" diye tavsiye etti.

"Tekrar mı söyleyeyim, Domme'nin topuğu kıcımda, zorla sik mi yutacağım?"

"Amélie paylaşmaz."

Hiçbir şey söylemedi.

"Ben paylaşmam."

O sessiz kaldı.

"Sen de paylaşmıyorsun, tatlım," dedi ona, ki bunu o da biliyordu.

"Sixx'in tek bir köle ile çalıştığını görmedim, o Phoenix'e geri döndü."

"Sixx'in bir erkek Dom ile çalıştığını *hiç* görmedim. Onun ilki ol," diye cesaretlendirdi.

"Onun başka bir şeye ihtiyacı var," dedi. "O zaman onun için de ilk ol."

"Aşık aptallar, herkesin kendileri kadar aptal olmasını isterler," diye karşılık verdi.

O anda kadın sessizleşti.

"Bu bir eleştiri değildi, tatlım," dedi nazikçe. "Onunla mutluysan, ben de senin adına mutluyum."

Ona inandı.

Hâlâ aşık bir aptal ya da aşık olan bir aptal olduğundan endişeleniyordu, burada anahtar kelime "aptal"dı.

Kadehini kaldırıp bir yudum aldı.

"Sarhoş olmak istiyorsan, seni eve bırakırım," diye teklif etti.

"Teşekkürler, çok naziksin. Ama bu gece olmaz," diye reddetti.

Uzun bir süre aralarında sessizlik hakim oldu, sonra adam tekrar konuştu.

"Hepimiz aptal olmak isteriz, Leenie."

Kadehinden ona baktı.

"Aptal olmak için can atıyorum, tatlım," dedi adam yumuşak bir sesle. Kız, adamın bunu bulmasını umdu.

Ona küçük bir gülümseme attı. "Eğer bulursam, saat 11'deki haberlerde duyururum."

"O haberi bekleyeceğim, tatlım." Bunun üzerine, ona daha büyük bir gülümseme attı.

"*Lütfen, Hanımefendi,*" diye bir ses duyuldu ve Stellan ile Evangeline platformu gördüler, ancak sadece insanların sırtlarını görebildiler, "*lütfen onun benim sikimi emmesini engellemeyin!*"

Stellan içini çekti, arkalarına yaslandı ve viskisini yudumladı.

"Belki de avlanma alanına geri dönmeliyiz," diye önerdi Evangeline.

"Kesinlikle katılıyorum," diye mırıldandı, kabinden kayarak çıktı, yine kolunu uzattı, ikisi de içkilerini aldılar ve Stellan onu avlanma alanına geri götürdü.

* * *

Işığı kapattıktan sadece beş dakika sonraydı, ama hala uykuya dalamamıştı ki, telefonu çaldı.

Komodine uzandı, ekrana baktı ve hemen telefonu açtı.

"Her şey yolunda mı, tatlım?" diye sordu

Branch'e. "Eve sağ salim vardın mı?" diye sordu

Branch.

Yatakta uzandı ve gözlerini kapattı. O aramıştı.

Aramayacağını söylemişti. Ama

aramıştı.

Onun eve sağ salim vardığından emin olmak için.

"Evdeyim," dedi ona. "Yatağa girdim ve ışığı kapattım."

"Tamam, Angie. İyi vakit geçirdin mi?"

"Ponytail nasıl olur?"

Onun kaba, paslı kahkahasını duyduğunda vücudu taş kesildi.

"Dur tahmin edeyim, Leigh'in Olly'yi çalıştırmasını izledin," diye tahmin etti.

"Evet," diye zorla cevap verdi, onun kahkahası beyninde yanıyordu ve bu yanmayı seviyordu, ama bunu görürken duymuş olmayı diledi.

"Benim kuyruğum gibi, bebeğim," diye mırıldandı.

O da beğendi. Penisini saran, testislerini kesen ve kıkırına uzanan kuyruk muhteşem görünüyordu.

Yine de Olly, midilliye bindi.

"Onları izlemek senin için sorun olur mu?" diye sordu. "Aslında olur ama onlar sorun etmedi."

"Olly çok gösteriş meraklısıdır," diye mırıldandı.

Kız gülümsedi, sonra gülümsemesi kayboldu çünkü paylaşması gerektiğini biliyordu. "Bilmelisin, Stellan bu gece benim eşlikçimdi."

"Dediğim gibi, Lange ile bir sorunum yok."

"Onu Sixx'e yönlendirmeye çalışıyorum."

"Bu nasıl olacak? O kadın taştan yapılmış ve onun istediği şekilde değil, kendi istediği şekilde davranıyor."

"Bilmiyorum, sadece... içimden bir his var."

Branch bunu düşünürken bir sessizlik oldu, çünkü bir sonraki sözü şuydu: "Onun granit duvarını nasıl aşmaya çalışacağını izlemek istemediğimi söyleyemem."

"Mm," diye mırıldandı, kırmak için neyin gerekli olduğunu bir iki şey biliyordu.

Sadece o gizemi nihayet çözebilecek anahtarı elinde tutmasını diledi. "Demek iyi bir gece geçirdin," dedi, ama bu bir soruydu. Şimdi başka bir şeyi daha paylaşmak zorundaydı.

"Damian'ı gördüm."

"Ve ondan uzak durdun," dedi, sanki olay çoktan gerçekleşmiş olmasına rağmen, sadece sözleriyle bunu gerçekleştirebilecekmiş gibi.

Tanrım, alfa olduğunda çok çekiciydi.

Bu da, kıkırına şaplak yese bile, her zaman seksi olduğu anlamına geliyordu. "Orada olduğunu bilmiyordum. Ama o beni gördü ve söyleyecek birkaç şeyi vardı."

"Dalga geçiyorsun," diye homurdandı ve bu iyi bir homurdanma değildi. Tam tersine.

Tamam, belki de bunu paylaşmamalıydı.

"Stellan benimle birlikteydi ve birkaç şeyi netleştirdi," diye onu ikna etti.

"İyi," diye tersledi.

"Ve, sadece söylemek için, Branch, isim vermeden, ama bu konuda belirsiz davranmadı, Damian'ı seninle tehdit etti."

"İyi," diye tekrarladı keskin bir sesle. Karanlıkta gözlerini kırptı.

"İyi mi?"

"O pislik geri adım atmazsa, uyarıldığını söyleyemeyiz."

"Ama sen..."

"Bebeğim, biz çıktık. Bizi geri itemezler. Ve bir pislığe bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerekirse, bu konuda çok da endişelenmiyorum."

"Doğru," diye fısıldadı. Aşık olan aptal.

Bir yanım, senin onun için ne ifade ettiğin konusunda onun ihtiyatlılığını anlıyor.

Lanet olsun.

Aşık olan aptal.

"Olaydan sonra iyisin, değil mi?" diye sordu.

"Onunla hiç tanışmamış olmayı dilemek dışında, ki bu ilk kez olmuyordu, ama bu seferki nedeni onun büyük bir pislik olması değildi, evet, iyiyim."

O, "Aptal herif mi?" diye tekrarladığında, sesinde mizah duydu. "Tamam, pislik herif."

"Daha iyi," diye mırıldandı, hala eğleniyordu.

"Sadece benimle dalga geçmek için mi aradın?" diye sordu.

"Hayır. Bebeğimin iyi olup olmadığını kontrol etmek için aradım. İyi, bu yüzden ben bitkinim, bütün gece insanların birbirlerine pisliklik yapmasını izledi, bu yüzden muhtemelen iyiden de öte, şu anda benim onu yalamama ihtiyacı dışında. Bu yüzden, benim ağzımın senin amında olduğunu düşünsen de uyumaya çalışmana izin vereceğim."

Onun
bebeği.

Tanrım.

Ve geri kalan her şey.

Tanrım.

"Bu adil değil, Branch," diye fısıldadı.

"Kızma, bebeğim, sanki ben kötü biriymişim gibi." "Bu da adil değil."

"O zaman uyu, Angie. Sonra konuşuruz."

"Tamam," diye mırıldandı, onu bırakmak istemiyordu ama "odaklanma" gerektiren bir şey yapıyorsa ve silindiğini söylediği için

"Sonra konuşuruz." "İyi uykular,
Angie."

"Sen de, tatlım." "İyi
geceler."

"İyi geceler,
Branch." Telefonu
kapattılar.

Telefonu komodinin üzerine koydu ve karanlığa bakarak kendini aptal
gibi hissetti.

Aynı zamanda, onun araması ve Branch ile ilgili her şeyden dolayı
Stellan'ın haklı olduğunu düşünüyordu.

Aptal olmak için ölürdü.

Aşık olmak için.

Branch Dillinger'a.

yirmi bir

Doğru Olana Kadar Bu Yolculuğu Sürdürmek

BRANCH

Ertesi sabah, bir marketin otoparkında arabada otururken, Raines'in Nevada'nın Bumfuck kasabasındaki bir motele giriş yapmasını pencereden izleyen Branch'in telefonu bacağına çarparak titredi.

Telefonu eline aldı ve Phoenix'ten bir numara geldiğini gördü, bu her anlama gelebilir. Ama numarasını verme şekli (yani bir neden olmadıkça numarasını vermeyiş) göz önüne alındığında, muhtemelen iş ile ilgiliydi ve o her zaman işe ihtiyaç duyardı, bu yüzden telefonu açtı.

"Selam."

"Dillinger."

"Arayan kim?"

"Stellan Lange."

Branch, zaten uyanık olmasına rağmen daha da uyanık hale geldi ve "Angie iyi mi?" diye sordu.

"Angie

mi?"

Kahretsi

n.

"Evangeline."

Lange cevap vermeden önce bir süre sessizlik oldu. "Bildiğim kadarıyla iyi."

Branch'ın boynu gerildi. "Bildiğin kadarıyla mı?"

"Dün gece kulübün otoparkında ayrıldığımızda, iyi bir gece geçirmiştik ve rahatlamış görünüyordu, ama yorgundu, yani evet. O zamandan bu yana sadece dokuz saat geçti, eminim iyidir."

Branch'ın boynundaki kaslar gevşedi ve bir sonraki ilgili soruyu sordu.

"Peki, o zaman numaramı nasıl buldun?"

"Aryas'tan rica ettim. Ona, yardımını isteyebileceğin bir işim olduğunu söyledim."

Raines ve resepsiyondaki adam ateşli bir tartışma yaşıyor gibi görünüyordu, ama Branch buna şaşırmamıştı.

O pisliği ters çevirip kalabalığın içine daldıktan sonra, bir anda ortadan kaybolmuştu. Kalabalık bir kahve dükkanının tezgahında, Raines'in bakışlarını yakalayacak kadar uzun süre durdu, ama bir saniye sonra Raines'in görüş alanına biri girdiğinde ortadan kayboldu. Raines kabininden çıkıp yola koyuldu.

Branch onu takip etmişti.

Ve yol boyunca, ne kadar çok işe ihtiyaçları olsa da, dört Rottweiler'ın check-in yapmasından hoşlanan çok fazla motel olmadığını öğrendi.

"Aryas bana numaramı istediğini söylemedi," dedi Lange'ye.

"Sanırım benim senin konuşmak isteyeceğin biri olduğuma güveniyor," diye cevapladı Lange.

"Bu onun vereceği bir karar değil," diye işaret etti Branch. "Olan oldu, Dillinger," diye iç geçirdi Lange.

Şimdilik öyleydi. Ama daha sonra Aryas ile bu konuyu konuşacaktı.

"Bana anlatmak istediğin iş ne?" diye sordu Branch.

"O bir yalandı. Seninle konuşacak bir işim yok. En azından şu anda yok. Evangeline hakkında konuşmak istedim."

Branch, Raines'in onu takip etmemesi için kamyonetini değiştirmek üzere birkaç yüz dolara aldığı eski sedanında daha dik oturmaya çalıştı. Kambur durduğunda, zor da olsa görülebiliyordu, ama dikkatli bakmak gerekiyordu. İstemediği sürece tamamen görünür olması gerekmiyordu.

"Zamanını boşa harcadın. Evangeline hakkında konuşmayacağım." Lange onu görmezden geldi.

"Onu önemseyen başka insanlar da olduğunu biliyorsun, sadece sen değil."

Branch bunu biliyordu, bu yüzden bunu doğrulamak için enerji harcamaya değmeyeceğini düşündü.

Ancak Lange'in onu arayıp bu gerçeği bildirmesi pek hoşuna gitmemişti. Lange, Branch'ın onayına ihtiyaç duymuyordu. Konuşmaya devam etti.

"Yani, eğer onu mutlu edecek birini bulursa ve bu keşif için çaba sarf edilmesi gerekiyorsa, ve ikimiz de ne demek istediğimi çok iyi anladığımız için hemen harekete geçebiliriz, o kişinin onun güvenliğini sağlayacak tek kişi olmayacağını biliyorsun. Hayatında ona yardım edecek, yeterli imkân ve nüfuza sahip başka kişiler de var."

Dikkatini Raines'ten uzaklaştırıp Lange'ın söylediklerine odaklandı. Lange ise konuşmaya devam etti.

"Bu konuda net olalım, Aryas, kesinlikle. Ve seninle olan ilişkisini düşünersek, senin birini bulman durumunda bunun olabileceğini biliyor ve şimdiden yardım etmeye hazırlanıyor olmalı. Ancak, söz konusu Evangeline olduğu için, sadece Aryas değil, ben de bunun için çaba göstereceğim."

"Teklifin için teşekkürler, ama biz iyiyiz."

"Senin itibarın, daha doğrusu neredeyse hiç olmayan itibarınla, senin öyle olduğuna hiç şüphem yok. Tanınmak ama tanınmamak, bir Fenike hayaleti olmak için büyük bir beceri gerekir. Ancak, onu önemsiyorsan, Damian gibi bir Dom'dan alınmasını ve sana teslim edilmesini talep edecek kadar önemsiyorsan, sırf Honey'nin salonlarını izliyorsun ve onu tatmış bir adamla birlikte olmasını istemiyorsun diye, asla gerçekten *iyi olduğunu* hissetmeyeceksin. İster istemez, sana ek bir sigorta eklediğini paylaşıyorum sadece."

"Paylaştığın için teşekkürler, ama şunu söylemeliyim," diye Raines'e tekrar odaklanarak onun resepsiyon alanından çıkarken gördü, "Şu anda bir işin ortasındayım, söylemek istediğini söyledin, artık işimiz bitti."

Elini kontak anahtarına götürdü, Raines ayrılana kadar arabayı çalıştırmak istemiyordu çünkü bir oda ayarlamadığı belliydi ve Branch, Raines'in dikkatini çekmek için arabasını çalıştırmak istemiyordu, Lange devam etti.

"Seni Honey'de istiyor." Lanet olsun.

"Evangeline ikinizin çok yakın olduğunu söyledi ve onun için sana zaman ayırdım. Ama bu seni ilgilendirmez," diye cevapladı Branch.

"Gösteriş yapmak için değil, o bundan hoşlanmaz," dedi Lange, Branch konuşmamış gibi. "Ama diğer şeylerin tadını çıkardıktan sonra, doğrudan oyun odasına, doğrudan sana gitmek isteyecek."

Raines büyük Cadillac SUV'sine bindi ve Branch gözlerini ondan ayırmadı, düşünceleri o üzerindeydi, testislerinin gerginleşmesi değil.

Angie, Honey'de gördüklerinden tahrik olmuş ve oyun odasına, onun yanına gitmeye hazır mıydı?

Kahretsin.

"İlişki tavsiyesine ihtiyacım var Lange, numaranı aldım.

Arayacağım."

"Demek sen ve Leenie bir ilişki içindesiniz."

Siktir.

"Biz bittik," diye çıkardı. "O seni çok seviyor." *Siktir.*

"Dediğim gibi, biz bittik."

"Onu senden korumak istemenizi anlıyorum, Dillinger, ama Evangeline'i hafife alıyorsunuz. O ne istediğini biliyor. Her zaman biliyordu. İyi ya da kötü, istediğini elde etmek için risk alır. Sonuçlarını kabul eder." Bir süre durakladı, ama Branch bir şey söylemeye fırsat bulamadan sözlerini bitirdi: "Bu sefer sonuçları buna değsin."

Ve bununla birlikte, Branch'ın yüzüne telefonu kapattı.

Branch homurdandı, telefonunu koltuğa attı ve Raines arabayı çalıştırınca arabayı çalıştırdı.

Bir saniye bekledi. İki. Dört.

Sonra Lange ile olan konuşmayı aklının bir köşesine attı ve Raines'i takip etmek için yola çıktı.

* * *

On dakika sonra, arkasından Raines'in o vurdu
sayı ve ve hoparlörü açtı, sonra telefonu uyluğuna
koydu.

"Beni yakaladın," dedi Aryas.

"Numaramı Lange'a verdiğin için pek iyi hissetmiyorum." "Bu aramayı yapacağına dair birine beş bin dolar bahse girmeliydim.
karar verirdim," diye mırıldandı Aryas.

Bunun ne anlama geldiğini hiç anlamadı.

Yine de Branch, "Bu şaka değil" dedi. "Hâlâ onunla birliktesin" dedi Aryas.

"Evet."

"Hâlâ onunla birlikte olmanın bir nedeni var," diye devam etti

Aryas. "Evet."

"Stellan onun mutlu olmasını istiyor," dedi Aryas. "İkinizin de mutlu olmasını istiyorum. Stellan, ona hak ettiği her şeyi verebileceğin bir yerde olmanı sağlamak için yardım etmek istediğini söylemek için arıyor ve bu bilgiyi seninle paylaşmak istiyor, ben ona engel olmayacağım. O adama senin numaranı vereceğim."

Yani Lange, Aryas'ı iş için aramamıştı.

Aryas'a doğrudan vermişti.

Ve Aryas yine de Lange'a numarasını vermişti.

"Sana olan güvenim bundan daha derindi, Aryas," dedi Branch.

"Hayır, Branch, o kadar derindi çünkü daha derine inemezdi ve sen de bunu çok iyi biliyorsun, o yüzden kafanı kışından çıkaramadığın için bana bu saçmalıkları anlatma. Kafanı kışından çıkar, evlat. Artık yalnız değilsin. Artık değil. Seni önemseyen insanlar var ve senin için bunu yapan bir kadın var. Buna karşı koyma. Sevin."

Aryas telefonu düşürdüğü için görüşme kesildi.

"Siktir," diye tısladı Branch, telefonu uyluğundan aldı ve yolcu koltuğuna attı.

Sonra göğsünde olanları görmezden geldi, o hissi kafasının arkasına itti. Ve Raines'e odaklandı.

* * *

Neredeyse bir saat sonra, arabasını gözetleyebileceği bir yer bulamadığı için Branch bir binanın arkasında saklanarak Raines'in başka bir motele giriş yapmasını izliyordu ki, telefonu tekrar titredi.

Cebinden çıkardı, baktı, bir mesaj olduğunu gördü ve istemese de açtı.

Evangeline bu tüylü sevimli şeye ihtiyacı var.

Amélie, mesajın sonunda ise daha çok ipliksi, kirli bir paspas gibi görünen küçük bir köpeğin resmi vardı.

Tanrım.

Başparmağı ekranın üzerinde hareket etti ve gözleri Raines'e dönmeden önce "Gönder"e bastı.

O canavara yüz kilo daha ekleyin, o zaman görürüz.

Raines'in resepsiyondan ayrılmasını izledi ve Raines'in bir çantasını ve dört köpeğini, kapısı park ettiği arabasına açılan bir odaya götürmesini izledi.

Başka bir mesaj geldi ve ona baktı.

Çok seçici davranıyorsun, Branch.

Başparmağı ekran üzerinde hareket etti.

Kemerini bağla, Leigh. Doğru olana kadar bu yolculuğa devam edeceğiz.

Raines'in penceresinin perdelerini kapattığını görünce Branch eğildi, ayaklarının yanındaki çantayı aldı, dışarı çıktı ve doğrudan resepsiyona gitti.

Amélie, "*Kesinlikle katılıyorum. Aramaya devam edeceğiz!*" diye mesaj attığında, Branch check-in yapıyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı.

"Anlamadım?" diye sordu resepsiyonist.

Adamın gözlerine baktı. "On dokuz numaralı oda."

"Uh... sorun değil."

Resepsiyonist check-in işlemlerini çok uzun sürdü.

Ama anahtarını aldı ve arabasını çoktan saklamıştı, bu yüzden odasına ulaşmak için binanın L şeklindeki arkasındaki uzun yolu kullandı.

Kimseye görünmeden içeri girdi.

* * *

"Oyun oynamayı bırakma zamanı geldi John, onun GPS'ini yeniden etkinleştirmen gerekiyor. O devre dışı bıraktı. Bu, onu takip etmemi ve onu takip eden ekip için onu tekrar çevrimiçi hale getirmemi kolaylaştıracak, bu da onları ona yönlendirmemi kolaylaştıracak," dedi Gerbil, Branch motel odasında sırt üstü yatarken.

Raines'in odası Branch'ın motel penceresinden görünüyordu, penceresinin perdeleri kapalıydı ama bıçağıyla perdeleri kısmen açacak şekilde bir kesik atmıştı. Ancak, sanki biri dışarıyı görebilmek için perdeyi açmış gibi değil de, motelde bulunan bir şey gibi görünüyordu.

Bu sayede, Branch'ın bulunduğu konumdan bile Raines'in ayrıldığını görebiliyordu, ancak Raines izlendiğini fark edemeyebilirdi. Ayrıca, Branch'ı göremezdi.

"O noktaya geldiğimde sana haber veririm."

"Raines'in işi hatalıymış gibi göstermelisin kardeşim," diye tavsiye etti Gerbil. "Neden ızgaraya geri kaydığını merak edecekler. Kontrol edecekler ve Rifle Team gibiyseler, kontrol edecekler, bu yüzden Raines'in işi batırmış ve GPS'ine yaptığı müdahale bir şekilde yeniden bağlanmış gibi göstermelisin."

"Bu konuda benim bakireliğimi bozamazsın, Gerbil," diye hatırlattı Branch.

Gerbil gibi, o da gizli manevra stratejisi modundan kolayca çıkıp, küfürlü moduna geçti.

"Evet, tabii, tüm bakireliğin çoktan kayboldu."

Branch cevap vermedi, sadece başını çevirip pencereden dışarı bakmaya devam etti.

"Bozulmaktan bahsetmişken..." Gerbil ısrarla devam etti. "Ben bozulmadım," dedi Branch.

Gerbil onu görmezden geldi. "Bu görev sırasında kız arkadaşınla iletişim halinde misin?"

Evangeline kilometrelerce uzaktaydı ama aynı zamanda onun boktan arabasında ve motel odasında idi.

Lanet olsun.

"Bu konuda bana baskı yapma iznin iptal edildi, Gerbil." "Öyle yapacağım," dedi Gerbil alçak sesle.

"İlişkimizin devam edeceğinden emin değilim ama henüz bitmedi ve ben şehir dışındayım. Evangeline ve ben bir süredir birlikteyiz. Ayrılıp iletişim kurmayacağım," diye homurdandı Branch.

"Şimdi Evangeline ile ilişkinizin devam edeceğinden emin değilsin, ama daha önce bunun hiçbir yere varamayacağından tamamen emindin," dedi Gerbil.

Branch tavana baktı, sonra tekrar pencereye döndü.

"Anladığım kadarıyla Raines düştüğünde," diye devam etti Gerbil, "bilinmeyen bir yere gidip bir kulübede yaşayacak ve Hawaii gömlekleri ve şortlarından oluşan gardırobunu genişletecektin."

Tanrım.

"Sadece şortlar," diye mırıldandı.

"Hayır, şimdi ona geri dönüyorsun, Phoenix henüz yaz mevsimine girmedir ama hava hala sıcak, şort giymek isteğe bağlı."

"Gerbil, lanet olsun..."

"Ben de tadını çıkarayım, John, sürdüğü sürece," dedi Gerbil sessizce.

Branch susup iç geçirdi.

"Bil diye söylüyorum, onu gözlemliyorum ve o iyi biri," dedi Gerbil.

"İyi olduğunu biliyorum," diye cevapladı Branch, o gün ondan hiçbir şey söylemeyen üç mesaj almıştı, ama ondan haber almak, onun aklında olduğunu ve onu özlediğini bilmek, onun için çok şey ifade ediyordu.

"Evet, biliyorsun, çünkü iletişim halinde kalıyorsun."

"Konuşmamız bitti gibi hissediyorum," dedi Branch.

"Şimdilik. Ama onun üye olduğu seks kulübü hakkında her şeyi anlatmanı istiyorum."

Branch gözlerini kapattı.

"Onunla orada mı tanıştın?" diye ısrar

etti Gerbil. "Bir bakıma," diye cevapladı

Branch.

"Oradaki büyük adam için çalıştığını biliyorum. O adamın işini iyi yaptığını biliyorum, çünkü hiçbir bilgisayar, içeride bile, ağa bağlı değil, böylece kimse üyelerin bilgilerine ulaşamıyor. Sadece arabası oraya park edildiği için oraya gittiğini biliyorum. Ve Honey'de gördüğün o tatlı kızın peşinden gittiğine şaşırmadım."

Branch konuşmayı bitirmişti, bu yüzden sessiz kaldı.

"Siktir, dün gece oraya gittiğini biliyordun, değil mi?" diye sordu Gerbil.

Görünüşe göre Branch anlatacakları bitirmemişti.

"Gitmesinin sorun olup olmadığını sordu, evet. Onun sırrı yok.

Sadece ben pisliğin tekiyim." Gerbil

şaşırtıcı derecede sessizdi.

Bunu paylaşacak mıydı?

Kahretsin.

"O katılmadı dostum. O benim. Orada takıldığı arkadaşları var ve izlemeyi seviyor."

"O yalnız değil," diye mırıldandı Gerbil.

"O zaman konuşmamız bitti. Ve bu Raines saçmalığını bitirmek istiyorum. Başladığında olduğu kadar eğlenceli değil," dedi Branch.

Çeviri: Evangeline'e, evine dönmek istiyordu. Yine iç geçirdi.

"Tamam, o zaman GPS'i bana haber vermeni bekliyorum," dedi Gerbil.

"Evet. Belki yarın."

"Tamam. Güzel. O ben görüşürüz görüşürüz görüş
buluş buluşma buluşma Pazartesi günü."

"Evet," diye onayladı Branch.

"Bu işin halledilmesi iyi olacak, John." "Evet,"
diye tekrarladı Branch.

"Görüşürüz kardeşim."

"Görüşürüz."

Telefonu kapattılar ve Branch yataktan kalkıp pencerenin yanına oturdu.

Raines, dört köpeğini tasmalarıyla bağlayıp, gerekli akşam yürüyüşü için motel odasından çıkması yirmi dakika sürdü.

O canavarlardan bir veya ikisini Evangeline'e vermek için el koyamaması çok kötüydü.

Ama Raines'i hatırlatan hiçbir şeyin Angie'ye dokunmasını istemiyordu, bu yüzden böyle bir şey olmayacaktı.

Adam köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda, Branch harekete geçti.

O, otoparkın karşısındaydı, kilidi açtı ve üç dakika içinde Raines'in otel odasına girdi.

Doğrudan banyoya gitti, nitril eldivenlerini giydi ve tuvaletin üzerine çıkarak banyo vantilatörünü devre dışı bıraktı.

Lavaboya geçti. Cebinden ince sabunu çıkardı, ıslattı ve aynaya doğru kaldırdı.

On iki kelime yazdı.

Sonra cebinden bir deste kağıt mendil çıkardı ve sabun kalıntıları kaybolana kadar kelimelerin üzerini sildi.

Lavaboda bir havluyla ıslaklığı sildi ve Kleenex mendilini düşürmediğinden veya başka bir şey bırakmadığından emin olmak için alanı kontrol etti.

Sonra odadan çıktı, kapıyı kilitledi ve kendi odasına geri döndü.

* * *

Bir saat sonra telefonu çaldı. Pencereden telefonuna baktı ve aramayı cevapladı.

"Selam Ol," diye selamladı.

"Selam kardeşim, nasıl gidiyor?" diye cevapladı Olly. "İş için şehir dışındayım."

Bir süre sonra Olly'nin kıkırdadığını duydu ve arkadaşı "Bu bana pek bir şey ifade etmiyor, Branch" dedi.

"İşini seviyor musun?" diye sordu Branch.

"Çoğu zaman, evet," diye cevapladı Olly.

"Şey, bazen benimkini seviyorum ama çoğu zaman berbat."

"Şu anda öyle olduğunu tahmin ediyorum," diye çıkardı Olly.

Branch sessizliği ile cevap verdi.

"Muhtemelen bu seferki, Evangeline'den ilk kez uzak kaldığın için eğlenceli olmamasıdır," dedi Olly, yarı doğru bir tahminle.

Çoğunlukla işi berbattı. Ya da en azından işi yaptığı kişi berbattı.

Buna cevabı, "Yakında döneceğim" oldu. "Evet," diye mırıldandı Olly.

"Dostum, Amélie'nin Angie'nin evlat edinmesini istediği o nefes alan paspas hakkında konuşmak için arıyorsan..."

"Hayır kardeşim, Evangeline dün gece bize bir köpek ve bir kedi alacağını söyledi, bu yüzden Leigh bu konuda sakinleşebilir."

"Harika," diye cevapladı Branch.

"Şimdi de sen ve Evangeline'in bizi yemeğe davet etmediğinizden ya da Leigh'in ikinizi bizim eve davet etmesine izin vermediğinizden endişeleniyor."

buraya davet etmediğiniz için endişelendiğini söylüyor. O yüzden kardeşine bir şans ver ve kışını kaldırıp buraya gel de onun yemeklerini ye. Size evcil hayvan alması için yaptığı kampanyadan zar zor kurtuldum. Sizi buraya yemeğe davet etmek için yaptığı topyekûn saldırıdan kurtulabileceğimi sanmıyorum."

Size evcil hayvan alması.

"Güven bana," diye devam etti Olly, "onun yemeklerini yemek isteyeceksin. Sana chili yapması için onu ikna edeceğim. Kıyma yerine filet mignon kullanıyor. Ve Branch, dostum, bu inanılmaz bir şey."

Size evcil hayvan alacağım.

"Branch?" diye seslendi Olly.

"Damian dün gece geldi," dedi.

Ol'un sesi alçaldı. "Evet, duydum. Kelimenin tam anlamıyla bağlıydım, yoksa müdahale ederdim. Ama Leigh ve ben bekledik. Damian'ın genellikle erken geldiğini ve kurbanını seçmeden önce birkaç içki içtiğini söyledi. Biz de tetikteydik, geri döndüğümüzde güvenli olduğunu düşündük. Öyle olmadığı için üzgünüm. Ama Stellan'ın onun icabına baktığını duydum."

"Öyle yaptı."

"Onu bu duruma sokacağımızı bilseydik, Branch, o odaya asla girmezdik," diye söz verdi Olly. "O orada ve sen de durumu izlemiyor olsan bile, ona koruma sağlayacağımıza güvenebilirsin. Bununla birlikte, Talia yan kabindeydi, her şeyi duydu ve bugün Leigh'i arayarak Stellan'ın mesajını oldukça net bir şekilde ilettiğini bildirdi."

"Bunu bilmek iyi oldu," diye mırıldandı Branch.

"Hala benim olmadığım için üzgünüm kardeşim," dedi Olly sessizce.

"Ona bakıldığı sürece sorun yok," dedi Branch. "Bu yükü sana yüklememeliydim. Onun gitmesine izin vermemeliydim. Böyle bir ihtimal olduğunu biliyordum. Gitmesine izin verip vermeyeceğimi sordu, ben de eve dönene kadar beklemesini söylemeliydim."

"Orada arkadaşları var, Branch. Ona göz kulak olabileceğine güvenebileceğin tek kişi ben değilim," dedi Ol.

Haklıydı.

Görünüşe göre, ikisinin de ona göz kulak olacak arkadaşları vardı. "Evet."

"Durum tersine döndü, Leigh'in arkasını kollayacağına güvendiğim iki adam var. Sen ve Aryas. Seni anlıyorum," diye devam etti Olly.

Onu anladı.

Sizlere evcil hayvan alın.

Evet, Olly onu anladı.

"Peki, şehre döndüğünde, chili yemeye gelir misin?" diye sordu Ol.

"Sana haber veririm," dedi Branch.

"Kardeşim, yeni başladığında her şeyin harika olduğunu ve onu sadece kendine saklamak istediğini anlıyorum. Ya da daha doğrusu, seni bir ata bağladığı ve kışını siktiği için onu yanında tutmak istiyorsun, belki de sana onun için boşalmana izin vereceği umuduyla. Ama unutma, onunla işler ters gitti ve o ayrıldı. Arkadaşları onu geri istiyor."

"Sana haber veririm, Ol," diye tekrarladı Branch.

"Tamam, bencil ol ve onu bir süre daha yanında tut. Tamamen anlıyorum. Ama bunu çok uzun sürme. Leigh istediğini alır, bunu biliyorsun, çünkü yakında Evangeline'in *evinde* bir kedi ve bir köpeği evcilleştireceksin. Ama ne olursa olsun, sen aptalsın, Amélie'nin acı sosunu tatmadan önce çok daha uzun süre dayanacaksın."

"Anladım," diye cevapladı Branch.

"Tamam, git hadi. Döndüğünde bir şeyler içelim. Görüşürüz kardeşim." "Görüşürüz Ol."

Döndüğünde içki içeceklerdi.

Branch telefonunu bıraktı ve o gün başına gelenlerin hepsinin beynini doldurmasına kısa bir süre izin verdi.

Bunu yaptıktan sonra, bunları bir kenara itti, kalktı ve çantasına gitti.

Kimlik plakalarını çıkardı.

Tüm isimleri okuyabilene kadar parmağıyla dürterek avucunun içinde konumlandırdı.

"Neredeyse bitti," diye fısıldadı.

Tanımlama plakalarını avucunda kapattı, çantasına geri götürdü, dikkatlice içine koydu ve pencerenin yanındaki sandalyeye geri döndü.

Branch, pencereden Raines'in odasına baktı. Raines'in perdelerinin etrafındaki ince ışık huzmeleri kararmaya başlayana kadar bunu yaptı.

Ve daha uzun süre devam etti.

Her şey karanlık ve sessiz hale gelip bir süre öyle kaldığında, Branch yatağına gitti.

Şafak sökmeden çok önce uyandı ve Raines'in kamyonetindeki GPS'i yeniden etkinleştirmek için dışarı çıktı.

Odasına geri döndü ve Gerbil'e telefonla haber verdi.

Sonra tekrar yatağa uzandı ve uyudu.

RAINES

Ertesi sabah, Gerald Raines duş aldıktan sonra, perdeyi açtı ve hareketsizce durdu.

Aynanın buğusunda açıkça yazan şeyi okudu:

Robert Baker

Diane Collins

Lexis Mitro

Louis Pizale

Benetta Rodriguez

John Wright

Banyodan ve otelden aceleyle çıkmak isteyen Raines, kayarak başını lavaboya çarptı ve derisi yırtıldı.

Çantasını ve köpeklerini arabaya koydu ve gözüne kan akarken otoparktan çıktı.

Ama en azından bu sefer idrarını küvette bırakmıştı.

* * *

Branch, alnından gözüne kan akan Raines'i gördüğünde dudaklarını kıvırdı, çantasını ve köpeklerini arabaya yükleyip hızla uzaklaştı.

Raines gözden kaybolduğunda, Branch az sayıdaki eşyalarını topladı, arabasına yükledi ve otelden ayrıldı.

Bundan sonra, Colorado'daki kamyonuna geri dönmek için uzun bir yolculuğa çıktı. Eve giderken Gerbil ile buluşacaktı.

yirmi iki

Çifte Darbe

EVANGELINE

Önceki akşam geç saatlerde...

Felicia ile bir film izledikten sonra, Evangeline mutfağına girdi, alarmı devre dışı bırakıp kapı ve pencereler için yeniden devreye soktu.

Mutfak kapısını kilitledi ve akşam yemeğinden sonra sinemaya gittikleri için geç ve karanlık olduğu için ışığı açmaya gerek görmedi, çantasını kapının yanındaki tezgahın üzerine attı ve mutfağın karşısına geçerek doğrudan yatağına gitti.

Önceki gece kulübe gitmiş, arkadaşlarıyla vakit geçirmiş ve Stellan'la samimi anlar yaşamıştı.

O gece Felicia ile harika bir kızlar gecesi geçirmiş ve arkadaşıyla yeniden kaynaşmıştı.

Ama eğlenmiş ve kendine (ve Felicia'ya) bunu daha sık yapacağına yemin etmiş olsa da, Evangeline için o gün Branch geri dönmeden önce geçen sıradan bir gündü.

İki gün, belki üç gün demiştir. Şimdi
bir gün, belki iki gün kalmıştı.

Bu daha iyiydi.

Aile odasına girdi, oturma odasına doğru döndü, ama bir erkeğin derin sesinin "Lütfen korkma. Sana zarar vermek için burada değilim" dediğini duyunca aniden durdu.

Panik içinde hareketsiz kaldığı bir saniye sürdü, sonra dönüp mutfak kapısına doğru koşmaya başladı.

Güçlü kollar onu sardı, bir el ağzını kapattı, ama ikisi de onu sert bir vücuda doğru geri çekti ve o derin ses kulağına ulaştı.

kulağına ulaştı.

"Cidden, Evangeline. Korkma. Ben Branch'ın arkadaşayım, o benim kardeşim, kan bağından daha derin bir bağımız var, sen onun kızıydın, bu yüzden sana asla zarar vermem."

Yeni bir panik onu sardı ve kollarında dönerek ona yüzünü çevirdi.

"Branch iyi mi?" diye sordu.

"Harika," dedi önündeki uzun boylu, gölgeli adam rahat bir şekilde, sadece bir an tereddüt ettikten sonra kollarını indirip bir adım geri attı.

"O zaman neden karanlıkta oturma odamda gizleniyordun?" diye sordu.

"Gizlenmiyordum. Şekerleme yapıyordum."

Ona baktı ve karanlıkta onun siyah tenli, uzun boylu ve kaslı olduğunu fark etti (sonuncusu, onu tuttuğunda doğru olduğunu anlamıştı), ama başka bir şey göremedi.

"Işığış açsam sorun olur mu?" diye sordu.

"Benim tahminim, Branch sana bir şey vermişse, ki vermiştir, çünkü şu anda çıldırmış değilsin, ben "Evet, hayatım, umurumda" dediğimde anlayacaksın.

Aman Tanrım.

Alarmını devre dışı bırakıp yeniden devreye soktuğu gerçeği birdenbire aklına geldi. Bu gerçek, onun da bir şekilde alarmı devre dışı bırakıp yeniden devreye soktuğu anlamına geliyordu.

Aman Tanrım.

"Demek sen *gerçekten* Branch'ın arkadaşısın," diye fısıldadı. "Hâlâ nefes alan en iyi arkadaşışın."

Bu tuhaf, korkunç sözler boğazında düğümlendi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu, sesi aniden kısılmıştı. "Konuşabilir miyiz?" diye sordu adam.

"Sanırım," dedi tereddütle.

"Otur, tatlım," diye nazikçe emretti.

Olduğu yerde kalarak, onun büyük gölgesinin oturma odasından geçip Fransız kapılarının önündeki sandalyeye doğru hareket etmesini izledi.

Adam oturdu.

Kanepeye doğru yürüdü ve Branch'in genellikle oturduğu yere yavaşça oturdu. Bu, gölgeli adamdan olabildiğince uzaklaşabileceği en uzak yerdi.

gölgeli adamdan olabildiğince uzaklaşabileceği yerdı.

Hiçbir şey söylemeyince, "Bana bunun ne hakkında olduğunu söylemek ister misin?" diye sordu.

"Bana seni bulduğunu söylediği günden beri, bu ziyareti yapmam gerekirse diye bunu prova ediyordum, ama şimdi burada oturmuş, nasıl davranacağımı bilemiyorum," diye cevapladı.

Branch arkadaşlarına ondan bahsediyordu. Onun *arkadaşlarının* arkadaşlarına.

"Herhangi bir yerden başlayalım ve oradan devam edelim," diye önerdi.

O, hiçbir şey söylemeden birkaç saniye geçirdi.

O kadar çok an vardı ki, ona bir şey söylemek üzereydi ki, o konuştu.

"Sen onun ilkiisin."

Gerildi (ya da daha da gerildi).

"Onun ilk ne?" diye sordu.

"Tara'dan sonra ilk. Şey... birlikte yaşadığı kadın, şey, o..."

Evangeline ona yardım etti ve yumuşak bir sesle, "Öldürüldü," dedi.

"Bunu sana o mu söyledi?" diye sordu inanamayan bir şekilde.

"Ne yazık ki, bana bunu söylediği için değil, bana verdiği bilgiler için."

Ve kadının adı Tara'ydı.

Çok güzel bir isimdi.

"Siktir, lanet olsun... Kusura bakma, tatlım."

"Branch, küfürlü konuşmaktan özür dilemez, bu yüzden endişelenme."

"Tamam" diye mırıldanırken sesi biraz eğleniyor gibiydi. "Ve

ben onun ilk... ne... Tara'dan sonra?" diye sordu.

"Kadın. Onunla vakit geçirdiği kişi. Ya da, muhtemelen takım üyesi olmayan, umursadığı herhangi bir canlı diyebilirim."

Takım mı?

Hangi

takım?

İlk kadını mı?

"Bu çok uzun zaman önceydi," diye cevapladı kadın, Branch'in yirmili yaşlarında bu Tara adlı kadını sevdiğini, şimdi otuz sekiz yaşında olduğunu ve o zamandan beri kimseyi sevmediğini kavrayamadan.

Tara'nın onun tek gerçek ilişkisi olduğunu söylemişti. Ama *hiç kimse* mi?

Tanrım.

Kimse.

Onun dışında.

"Sevdiğin kadın öylece hayatını kaybederse, özellikle de onun ölümünden kendini sorumlu tutuyorsan, toparlanmak pek kolay olmaz."

"Evet," diye onayladı, fısıldayarak ve kalbi ağrımaya başlarken.

Adamın gölgesi hareket edince tekrar gerildi, ama adam sadece öne eğilip dirseklerini dizlerine dayamak için hareket etmişti.

Ve adam, "Sana pes etmemeni söylemeye geldim," dediğinde kadının vücudu kaskatı kesildi.

Tanrım.

"Ben..."

"Lütfen, Evangeline, ondan vazgeçme. O tanıdığım en iyi adam. Senin tanıyacağın en iyi adam. Huzuru hak etti. Bu evi. O havuzu. Senin gibi güzel bir kızın kapıdan içeri girmesini. Seni uzaklaştırmaya çalışacak. Senden tek istediğim, buna izin vermemen. Sana söz veriyorum, bunu atlatırsan, o da buna değecek."

Bu adam hakkında bir şeyler bilmeden bunu yapamazdı. Ya da Branch'in arkadaşı olduğu için, en azından öyle olmaya çalıştığı için. "Adınızı öğrenebilir miyim?"

"Bana G diyebilirsin."

Bu çok fazla bir bilgi değildi ama Branch'in arkadaşı olduğu için aslında beklediğinden fazlasıydı.

Ondan hiçbir şey söylemeyeceğini düşünmüştü.

Branch'a yaptığı gibi, G'den alabildiğini aldı. "Tamam, G," nefesini çekti, "bu çok tatlı, tamamen

Çılgınca, korkutucu bir şekilde, ama Branch'ı tanıyorsanız, benimle konuşmanızı hoş karşılamayacağını bilirsiniz."

"Hayır, sevmeyecek. Ama bana hayatını borçlu, kontum, dokuz kez, bu yüzden öğrenirse, bunu aşmak zorunda kalacak."

Dokuz kez hayatını borçlu mu?

"Ve bebeğim, şaka yapmıyorum," diye devam etti G, "Bunu söylediğimde, sen tekrar edersen, seni öldürmek zorunda kalırım, ama daha da ötesi, Branch beni sadece sana söylediğim için değil, seni öldürmek zorunda kaldığım için değil, bu konuyu açtığım için öldürecek. O kadar iyi bir asker. Ve "konuşursan ölürsün" konusuna daha da girersek, bu görevler gizliydi, Evangeline. Yani asla öğrenemeyeceksin. Ondan öğrenemeyeceksin. Tırnaklarının altına iğne batırsalar bile hiçbir şey söylemezdi. Ve tatlım, sanırım şimdi nasıl olduğunu anlıyorsundur, ama ben bunu kesin olarak biliyorum."

Bunu kesin olarak biliyordu.

Branch'ın tırnaklarının altına iğneler batırılsa bile *hiçbir* şey söylemeyeceğini biliyordu.

Tanrım, Branch bir askerdi.

Asker olduğu için yatak yapmayı çok iyi biliyordu. Ve gizli görevlerde bulunmuştu, bu yüzden kadın asla bilemeyecekti.

Onun ne yaptığını asla bilemezdi. Onun ne gördüğünü asla bilemezdi. Onun hangi işkencelere maruz kaldığını asla bilemezdi (görünüşe göre ve yürek parçalayıcı bir şekilde, kelimenin tam anlamıyla).

Onu parçalayan şeyin ne olduğunu asla bilemezdi. Branch'ten değil.

Yaraları.

Aklını boşaltmak ve biraz olsun rahatlayabileceği bir yere gitmek için ihtiyaç duyduğu aşırı uçlar.

Evangeline titremeye başladığını fark etti. G'ye doğru eğildi. "Bana söylemelisin."

"Evangeline..."

"O bana söylemeyecek. Artık nedenini biliyorum. Ama *sen* bana söylemelisin ki onu tekrar bir araya getirebileyim."

"Dar..."

Kanepede onun yanına kaydı ve konuşarak bunu yaptı. "Tek kelime bile etmeyeceğim. Bundan kimseye bahsetmeyeceğim, uh... G. Branch'e de, kimseye de," diye hemen güvence verdi. "Sen burada değildin. Asla söylemeyeceğim. Ama onu parçalayan şeyin ne olduğunu bilmezsem, onu nasıl düzelteceğimi de bilemem."

"Ben de bir askerim, bebeğim," dedi nazikçe. Tanrım!

Kanepenin ucuna geldi ve ona uzanarak elini koltuğun koluna koydu. "O senin. Benim olmadan önce de senin idi. Ama o aynı zamanda benim de. Bunu birlikte yapabiliriz. Söz veriyorum. Tek kelime bile etmeyeceğim. Yemin ederim. Lütfen bana anlat ve oğlumuzla ilgilenmeme yardım et."

"Keşke yapabilsem ama Branch'i, beni, *seni* korumak için bunu yapamayacağımı anlamalısın."

"Benden saklıyor G, ve kaybedeceğimden korkuyorum. Onu parçalayan her neyse, onu benden uzaklaştırmasına izin verecek ve ben onu bir araya getirmek için asla bir şansım olmayacak."

"Evançe..."

Kafasını salladı ve koltuğun kenarına doğru kayarak konuşmaya devam etti.

"Beni tanıımıyorsun ama sana söz veriyorum, ona asla zarar vermeyeceğim. Asla. Branch'e değil. Ve o seninse, sen de onunkisin, bu yüzden sana da asla zarar vermeyeceğim. Aslında, *kimseye* zarar vermeyeceğim, ama özellikle Branch'e. Ya da sana."

"Bunu hissediyorum,
bebeğim, ama..."
Kahretsin!

Ona ulaşması gerekiyordu!

"Başından beri beni terk edeceğini söyledi ve *sen de bunu biliyorsun*." Sonunda kontrolünü kaybetti, son sözlerini tükürdü, ona doğru daha fazla eğildi ama elini sandalyesinden çekip kucağına koydu. "Bu yüzden buradasın. Bunu yapacağını biliyorsun. Eninde sonunda. Beni koruduğunu düşünüyor," elini havada salladı ve tekrar kucağına koydu, "*her neyse*. O gidecek ve ben hayatıma devam edeceğim, belki," belki de etmeyeceğim, ama bunu söylemedi, "ama o devam etmeyecek. Asla devam etmeyecek ve sen de bunu biliyorsun."

"Biliyorum, canım, ve bu
yüzden..." Onun yerine cümleyi
tamamladı.

"Bana pes etmememi söylemek için buradasın ama bana *ilerlemem* için gereken gücü *vermiyorsun*."

G hiçbir şey söylemedi.

Evangeline bekledi.

G onu daha fazla bekletti.

Lanet olsun bu erkeklere.

"Tamam," ayağa kalktı, "beni korkutup da hiçbir şey yapmadığın için teşekkürler."

O da ayağa kalktı ve Evangeline bir adım geri atmak için mücadele etti. "Ekibini kaybetti," dedi.

Vücudu dondu, sadece ağzı hareket edebiliyordu. "Ne?"

"Bir görevde, son görevinde, ekibinin her bir üyesinin ölümünü izledi."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Bacakları onu taşıyamayınca, kanepeye geri çöktü. G, uzun saniyeler boyunca onun üzerinde dikildikten sonra, o da tekrar oturdu.

"Özenle seçilmiş. Seçkin. Mühimmat eğitimi almış. Patlayıcılar. Keşif. Amfibi keşif ve saldırı. Kentsel savaş. Gözetleme. İstihbarat. Saldırı. Atlama. Arama ve kurtarma. Kombine uygulamalar. Ve bunlar sadece görünen kısmı. Bu adamlar, görevin başarısız olacağı tahmin edildiğinde gönderilen adamlardı ve bu adamlar, oraya gidip düşmanları alt eden adamlardı. Ama yaptıkları şeyi yapmak için, onlar yoktu. O yoktu ve Branch Dillinger olmadan çok daha uzun bir süredir yoktu."

Branch Dillinger olmadan önce.

Yani bu onun gerçek adı bile değildi, kim olduğu. Daha önce kim olduğu.

Şu andan

önce. Ondan

önce.

Evangeline dizlerinin titremesinden korktuğu için ellerini dizlerine sıkıca bastırdı.

"O, en kötü pislik herifin olmak istediği kadar sert bir piç kurusu," diye fısıldadı G.

Branch'ın birkaç hafta önceki sözleri aklına geldi.

Ne yapabilirim?

Görünüşe göre her şeyi.

Ama Branch bunların hiçbirinin iyi bir fikir olmadığını düşünüyordu. "Branch," diye fısıldadı.

"Ve bir gün, onun ekibi, Evangeline, *onun* ekibi, o onların teğmeniydi, ölü olarak hayatta olduklarından daha değerli hale geldi. Bu yüzden

onları tuzağa düşürdüler. O bunu bilmiyordu çünkü kendisi de onlarla birlikte tuzağa düşürülmüştü. Ve öyle de oldu. Branch hariç hepsi öldü."

Gözlerine yaşlar dolduğunu hissetti ama hiçbir şey söylemedi.

"Yani hayatta kaldı," dedi G sessizce. "Kadınının öldürülmesinden ve ekibinin yok edilmesinden sağ kurtuldu. Şimdi, bilmiyorum ama bence bu, hayatta kalanların pişmanlığının iki katı bir darbe ve bundan kurtulmak pek kolay değil."

O da "Hayır" diye cevap verirken sesi titriyordu.

"Sana verebileceğim tek şey bu ve bu sana vermem gerekenden daha fazla. Çok daha fazla, hayatım," dedi G.

"Ben... Bilmiyorum..." Boğuk boğazını temizledi. "Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum, G."

G buna cevap veremedi.

Sessizce oturdular, Evangeline yüzünden akan sıcak gözyaşlarını hissederek.

Elini kaldırıp gözyaşını sildi ve başını çevirip Fransız kapılardan ay ışığıyla aydınlanan havuzuna, saksı bitkilerine, ateş çukuruna, şezlonglara baktı, hepsi çok normaldi. Çoğundan daha güzeldi (onun görüşüne göre, ama o bir emlakçıydı, çok sayıda havuz görmüştü, bu konuda nispeten uzman olduğunu düşünüyordu) ama normaldi.

Bir kadının köpek ve kedi aldığı, yakışıklı, koruyucu, komik, nazik bir adama aşık olduğu bir şehirdeki bir evin havuzu.

Yanağından bir damla daha gözyaşı süzüldü.

"Ben... Bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıyım," dedi havuza. G yine cevap vermedi.

Ona baktı. "VA'nın PTSD için programları yok mu?

Onlar...?"

"Bebeğim, o öldü," dedi G nazikçe. "Onu ortadan kaldırdıklarını düşünmeden önce bile, onu öldürdüler. O artık ortada yok. İmzaladığı anda, düşmanla doğrudan yakın temasın kabul edildiğinde garanti olduğunu ve yakalanırsa veya öldürülürse, atanan görevlerin hükümet tarafından varlığı inkar edilen bilgilere sahip olabileceğini bilerek, varlığı sona erdi. Ama ekibi ortadan kaldırdıktan sonra güvende kalmak için, *varlığı sona ermesi* gerekiyordu. Onun için VA programı yok. Onun için hiçbir şey yok. O yok ve eğer hayatta olduğunu öğrenirlerse

hayatta kaldığını anarlarsa, hoş geldin partisi düzenlemeyeceklerini söyleyelim.

Ve sonunda her şey anlam kazandı.

"O... Benimle birlikte olması güvenli mi?" "O öyle düşünmüyor."

"Tanrım," dedi, havuza bakarak.

"Öyle, Evangeline. Ben... *lanet olsun*," diye mırıldandı ve o da ona baktı. "Bazı yeteneklerim var ve bunu gerçekleştirdim," diye kendini biraz açtı, "yani eğer isteseydi, sana sahip olabilirdi. Bir hayat. Bunu yapabileceği ve kimsenin bilmeyeceği bir şekilde sistemin içinde olabilirdi. Önceden, hayatının bittiğini düşündüğü için geri dönmemişti, bunun için bir nedeni olmadığını düşünüyordu. Şimdi ise, seninle tanışarak kendine bir hayat kazandı ve seni korumak için geri dönmüyor."

"Ama onu güvende tutabilir misin?" "Zaten tuttum."

"O zaman nedenini anlamıyorum..."

"Kadınıız ölürse, ekibinizin her üyesi, ekibiniz, sevgilim, *sizin* komutanızda, *sizin* gözetiminizde ölürse, benim görüşüme göre, biraz fazla koruyucu olursunuz."

Midesinde bir yanma hissederek, kontrolsüz bir şekilde gülmeye başladı.

Yüzünü ellerine gömmek için öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, omuzları titriyordu, kahkaha hıçkırıklarla karışık gözyaşlarına dönuştü.

G'nin yanına oturduğunu ve elini sırtına koyduğunu hissetti, okşayarak "Hey" diye mırıldandı ve o da dönüp yüzünü göğsüne dayadı, gözyaşlarının gücüyle kollarında sallanmaya başladı.

O kollar onu sıkıca sardı ve o daha da derine gömüldü.

Sadece G olarak tanıdığı ve çok uzun süredir tanımadığı adam sırtını okşadı ve onu sıkıca sarıldı.

Aniden kendini kurtardı ve ayağa kalktı. Ellerini yanaklarına sürerek kahve masasının etrafında dolaşmaya başladı.

"Hayır. Siktir et. *Siktir et*," diye bağırdı, durdu ve G'ye döndü. "Siktir et, G."

"Neyi siktir et, bebeğim?" diye sordu G. sessizce. Bilmiyordu, ama *bir şeyi* siktir etmeliydi. Sonra anladı

Bunu paylaştı.

"Ona aşık olmadan *önce* bile kendime, kazanmak için her şeyi yapacağımı söylemişim. O beni terk etmeyecek. O boktan şey yüzünden değil, kontrol edemediği boktan şey yüzünden. Başkaları onun hayatını mahvettiği için. Hayatta olmaz. *Siktir et.*"

"Ne yapacaksın?" diye sordu.

Kız elini havaya kaldırdı ve tekrar volta atmaya başladı. "Hiçbir fikrim yok. Ama bir şeyler yapacağım." Durdu, ona baktı ve aniden, "Misafir odam var. Kalacak mısın?" dedi.

"Uh... ne dedin?"

"Geç oldu. Bir kadeh şarap falan ister misin? Rahatlayabiliriz. Bir şişe bitirebiliriz. Belki uç. Sonra burada kalabilirsin."

"Evangeline, yedi yıldır evde geceyi geçirmediğim," dedi sessizce.

Tanrım!

Bu erkekler!

"O zaman sıra sende," diye tersledi, elini kaldırdı ve parmağını ona doğru salladı. "Ve biliyorsun, Branch'la ilgili bu konuda biraz gerginim. Ama *senin* sorunların olduğunu da biliyorum." "Sen" derken parmağını tekrar ona doğru salladı. "Onu düzelttikten sonra, Branch'in en iyi arkadaşı olacaksın. Onu korumak için buradasın. Onun şebekeye bağlanmasını sağlayabilirsen, kendini de şebekeye *bağlayabilirsin.*" Parmağını bir kez daha salladı. "Bunu yaptıktan sonra, *seni de* düzeltereğim."

O, parmağını ona doğru bir kez daha sallayarak konuşmasını bitirdi.

"Biraz fazla *gerginsin*, tatlım," diye onayladı, sesi kahkahadan titriyordu. "Ve sen de minicik bir şeysin. Ama yine de sana inanıyorum."

Kız başını kaldırdı. "O bana aşık oluyor, G." "Ben de sana biraz aşığım," diye mırıldandı adam.

"Üzgünüm tatlım, ben kapıldım."

Bunun üzerine, odayı onun gürültülü kahkahası doldurdu.

Bunun mümkün olabileceğini düşünmezdi, ama bunu duymak onu gülümsetti.

Ayağa kalktı ve kahve masasının etrafından dolaşarak onun yürüdüğü yere geldi.

Onun önünde durdu, elini tutabilmek için eğildi (Branch kadar uzun değildi ama neredeyse herkes Evangeline'den uzundu) ve elini kaldırıp göğsüne bastırdı.

"Ona vurduğunda, eğer onu seçerse, ona sert vuracağını ve buna degeceğini biliyordum," diye fısıldadı.

Tanrım, bu *çok hoştu*.

"Beni yine ağlatma. Ağlamaktan *nefret* ederim."

"Üzgünüm, bebeğim."

Artık devam etme zamanı

gelmişti. Stratejisini daha

sonra belirleyecekti.

Şimdi içme zamanı gelmişti.

"Şarap ister misin?" diye sordu.

"Votkan var mı?"

"Elbette."

"O zaman bardakları getir."

Ondan uzaklaşmak için döndü ama o, elini sıkıca tuttuğu için durdu ve geri döndü.

"Ben Cameron. Arkadaşlarım bana Cam der."

Gözleri yine doldu ama gözyaşlarını tutmaya çalıştı, sesinde duyulsa da "Tanıştığımıza memnun oldum Cam" diye cevap verdi.

"Artık ışıkları açabilirsin, güzelim." Yutkundu ve başını salladı.

Adam onu bıraktı.

Kanepenin yanındaki masaya doğru yürüdü ve ışığı yaktı.

O anda Branch'in arkadaşına baktı.

Onun son derece yakışıklı olduğunu görünce hiç şaşırmadı.

yirmi üç

Benim adım Branch

BRANCH

Branch kayanın etrafından dolaştı ve uzaktan beklediği şeyi gördü.

Oraya yavaşça ilerledi, çünkü karanlıkta arazi tehlikeliydi, ayrıca buluşacağı adamı şaşırtmak iyi olmazdı.

Bu nedenle, yaklaşmadan önce adamın tanıyacağı bir ısıklık çaldı.

Ateşin yanında kambur duran figürün doğrulup ona doğru döndüğünü gördü.

Branch doğrudan ona doğru yürüdü ve vardığında sırt çantasını yere bıraktı. İki adam ön kollarını birbirine kenetledi, birbirlerini göğüslerine çekti, diğer kollarını sırtlarına doladı ve birbirlerine yumruk attılar.

Kucaklaşma sona erdi ve uzun bir süre öylece durdular, sonra ayrıldılar, ama hala kollarını birbirlerine dolamışlardı.

Ay ışığı ve ateş ışığıyla aydınlanan karanlıkta birbirlerinin gözlerine bakarak birkaç saniye öylece durdular, sonra Gerbil, "Hedef etkisiz hale getirildi," dedi.

Branch derin bir nefes aldı.

Birbirlerini bıraktılar ve küçük ateşe döndüler. İkisi de ateşin yanında çömelirken, Gerbil kullandığı uzun dalı aldı ve alevleri karıştırdı.

"Takım iletişimi, hedefin dün öğleden sonra saat 13:17'de tespit edildiğini bildirdi. Saat 13:22'de hedefin etkisiz hale getirildiğini bildirdiler. Raines'in kamyonundaki GPS saat 15:32'de sinyalini kaybetti. Tahminimce, onu parçaladılar. İz bırakmamak için en iyi yol bu," dedi Gerbil.

Konuşmasını bitirirken sesi mırıldanmaya dönüştü: "Köpeklerle ne yaptılar acaba?"

Branch köpeklerle ne yaptıklarını biliyordu. O ekip onun ekibi gibiyse, iş tanımlarında yeterince kirli iş vardı. İki ayaklı ya da dört ayaklı olsun, masum bir canlının hayatını almak mümkün olduğunca kaçınılırdı. O köpekler tehdit oluşturmuyorsa, kafese kapatılıp, sabah personel geldiğinde bulması için öldürülmeyen bir barınağın önüne bırakılırlardı.

"Bittiğine inanamıyorum," dedi Gerbil sessizce.

"Evet," diye onayladı Branch.

Branch, Gerbil'in gözlerinin yüzüne dikildiğini hissetmesine rağmen gözlerini ateşten ayırmadı.

"Burayı buluşma noktası olarak seçtiğini hatırlıyorum, o hafta sonu iznini hatırlıyor musun?"

Branch gözlerini gökyüzüne çevirdi. Grand Canyon'un alacalı duvarlarının kızıl kahverengi renkleri, ay ışığında gölgeli ve sisli görünüyordu. Bulutlarla kaplı ve yıldızlarla noktalı mürekkep rengi gökyüzüne uzanıyordu.

O hafta sonu.

Gerbil'in hala onlarla birlikte olduğu ve ekibin birlikte Colorado Nehri'ne yürüyüşe çıkıp hiçbir şey yapmadan geçirdiği hafta sonu. Sadece saçma sapan konuşup, arkalarına yaslanıp, bira içip, sosisli sandviç yiyip, sadece onların anladığı ve başkalarının komik bulmayacağı şakalarla gülerek geçirdikleri hafta sonu. Hiçbir mermi uçmuyordu, hiçbir şey patlamıyordu, dünyadaki tek güvendikleri altı kişinin huzurundaydılar.

Ailelerinin yanında.

"Hatırlıyorum."

"Lex, Benetta'ya aşıktı," diye fısıldadı Gerbil. Branch ateşe geri döndü.

"Buradan yaklaşık bir kilometre uzakta sevişiyorlardı," dedi Gerbil.

Hava ılık olmasına rağmen Branch ellerini ateşin üzerine koydu.

"Benetta'yı anlamak zordu," diye devam etti Gerbil. "Ama Lex başını belaya soktuğunda, Venezuela'da her zamanki coşkusundan daha coşkulu davranması, benim tahminimce, o da Arizona'nın ay ışığı altında özgürleşip ona ulaşmaktan daha fazla

daha fazla hissettiğini tahmin ediyorum."

Yanılmamıştı. Branch o gece neden ayrıldıklarını biliyordu. Tüm ekip biliyordu. Lanet olsun, Branch onları izinli hafta sonundan dört ay önce Kore'deki mobil üssün taktik odasında sevişirken yakalamıştı.

Hemen dışarı çıkmıştı.

Hiçbiri tek kelime bile etmemişti.

Ama Branch, bu bokun Grand Canyon'daki yolculuklarından çok önce başladığını biliyordu.

Ayrıca, bu durumun asla sona
ermeyeceğini de biliyordu. Ve
Gerbil haklıydı.

O düşüşü yaşayan tek kişi Lex değildi.

"Bunu çok düşündüm, John," diye fısıldadı Gerbil, "ve bence birlikte gitmeleri iyi oldu. Birinin diğerinin önce gittiğini görmesi düşüncesi bile..." Gerbil bu düşüncüyü yarım bıraktı.

"Evet," diye onayladı Branch.

"Lex'in zevki iyiydi. O çok güzel bir kadındı."

"Benetta kafadan kontak biriydi. Lex ise çirkinin tekiydi."

Arkadaşı cevap vermeden önce Gerbil'in kıkırdamasını duydu. "Bazı kadınlar, kahvaltıda çivi yiyormuş gibi görünen devasa, kel kafalı pislikleri tercih ediyor."

"Tabii ki."

Birkaç saniye sessiz kaldılar, sonra Gerbil mırıldandı: "İyi ki birlikte gittiler."

Branch boğazı düğümleniyordu.

"Ona sorsaydın, Rob tereddüt etmeden söylerdi, senin için ölürdü," dedi Gerbil sessizce.

Branch gözlerini ateşten ayırmadı. "Hepimiz birbirimiz için aynı şeyi hissediyorduk."

"Evet, ama Rob için daha fazlası olduğunu biliyorsun. O sana tapıyordu, John. Kahraman gibi. Hayatında başına gelen en iyi şey seninle çalışmak, seni en iyi arkadaşı olarak görebilmek ve karşılığında aynı şeyi hissettiğini bilmektir."

Bunu biliyordu.

O da öyle hissetmişti.

"Tanıdığım en iyi adam," Branch sonunda başını çevirip Gerbil'e baktı, "sen hariç."

Branch, Gerbil'in ateşe bakarken bu sözlerin onun için ne anlama geldiğini biliyordu.

"Onlar ölmedi, gerçekten ölmedi, biz ölene kadar," diye fısıldadı Gerbil. "Onların hatıraları bizimle birlikte ölene kadar, onlar hala bizimle."

"Bu doğru, Cam, ama yine de onları kaybettiğimiz için kızgın olmaya devam edeceğim, çünkü bunu hak etmediler."

"Sana katılıyorum."

"Raines gitti ve bu konuda pişmanlık duymuyorum ama her zaman biliyordum ki, o gittiğinde, bizden aldıklarını silip atamayacaktı."

"Ben de öyle duyuyorum."

Branch ateşe geri döndü. "Ama evet. Biz burada onlarla birlikte olmak için varız ve haklısın. Onlar her zaman bizimle olacaklar. Yani zaman ve intikam geride kalsa da, bu hala çok berbat bir durum. Ama burada olmamızın sebebi onlarla birlikte olmak, o yüzden bunu yapalım."

"1500 fit aşağı indikten sonra, altı kilometre boyunca güzel ama zorlu bir arazide yol aldık, yasayı çiğnedik, ateş yakıp yasadışı kamp kurduk, kardeşim. Başka bir deyişle, buna tamamen katılıyorum demek zorunda değilim."

Branch döndü, çantasını açtı, içine uzandı ve viskiyi çıkardı. Piz'in en sevdiği marka.

Lanet olası bir servete mal olmuştu. Piz her zaman kaliteye önem vermiş, fiyat etiketini umursamamıştı.

Harcadığı paranın çoğunu saçmalıklara harcadığı için Branch onun deli olduğunu düşünürdü.

Ama o viski şişesi her kuruşuna değerdi. Mühürü kırdı, Gerbil'e baktı ve şişeyi kaldırdı.

"Takım," dedi, bir yudum aldı, yuttu ve boğazından aşağı kayan ve midesini ısıtan yanmayı hissetti.

Şişeyi Gerbil'e uzattı, Gerbil de onu Branch'e doğru kaldırdı.

"Takım," diye cevapladı ve kendi içkisini bir dikişte içti.

Şişeyi Branch'e geri verdi ve ikisi de ateşe baktılar.

"Suriye," diye mırıldandı

Branch. Gerbil sessizce güldü.

"Tanrım, bu çok boktandı," dedi.

"Di tam bir deliydi," diye mırıldandı Branch.

"O kadın tanıdığım tüm erkeklerden daha cesurdu," diye cevapladı

Gerbil. Branch ağzında bir gülümseme belirdi ve onu kaybolmasına izin vermedi.

Sırt çantasını altına çekti, üzerine oturdu ve Colorado Nehri'nin kenarında ay ışığında oturdu, arkalarına yaslanıp aile gibi gördüğü adamla sohbet etti.

TÜFEK TAKIMI

Ertesi sabah şafak vakti, iki adam Colorado Nehri kıyısındaki Grand Canyon'un dibinde duruyorlardı.

Uzun boylu beyaz adam konuşmaya başlamadan önce, sakın akan suyu izlediler.

"Benetta Maria Rodriguez," dedi.

İkisi de bu ismin kanyon duvarlarında yankılanmasını bekledikten sonra siyah adam devam etti.

"Lexis Artemas Mitro."

Beyaz adam elindeki etiketleri yumruğuyla sıkıca kavramadan önce, bu ismin de yankılanmasını beklediler.

Onları alnına kaldırdı, sonra kalbine ve son olarak dudaklarına dokundurdu, ardından "Diane Rose Collins" dedi.

Sonra onları nehrin ortasına attı.

Etiketler suda küçük bir sıçrama yaptı, dalgalar yayıldı ve kayboldu.

Siyah adam, tuttuğu etiketleri alnına, kalbine ve dudaklarına dokundurduktan sonra "Louis Anthony Pizale" dedi ve etiketleri nehre attı.

Dalgalar kayboldu ve beyaz adam, sol elindeki etiketleri sağ eline aktarmadan önce, gözle görülür şekilde ciğerlerine derin bir nefes aldı, alnına, kalbine ve dudaklarına dokundu ve "Robert Alan Baker" dedi.

Etiketler nehre atıldı.

Diğerleri gibi, onlar da yok oldular.

Gözlerini siyahi kardeşine çevirdi.

Kardeşi onu izliyordu. Beyaz adam başını salladı.

Siyah adam elindeki etiketleri kaldırdı, başına, kalbine, dudaklarına dokundurdu, sonra "John David Wright" diye seslendi ve etiketleri huzurlu maviliğe attı.

Beyaz adam tekrar siyah adama bakmadan önce, etiketlerin sonsuzluğa batmasına izin verdiler. Arkadaşı başını eğip elini tişörtünün arkasına sokana kadar bekledi, etiketler tişörtünden çıkarılırken sessizce tıkırdadılar.

Onları arkadaşına uzattı.

Beyaz adam onları aldı ve başının, kalbinin ve dudaklarının üzerine kaldırdı, sonra "Cameron Drew Reed" diye seslendi ve onları nehre attı.

Güneş her zamanki gibi doğudan doğarken, ikisi de 70 milyon yıllık kanyonlardan 6 milyon yıldır akan suları seyrettiler. Artık ikisi de güneş doğmayı bırakana kadar bu kutsal yerin bir parçası olacaktı.

Gerbil, "Tamam. Hadi yürüyüşe çıkalım, bir yere gidip kocaman bir kahvaltı sipariş edelim. Açlıktan ölüyorum. Anladın mı, John?" diyene kadar bunu yaptılar.

Branch kardeşine baktı.

"Benim adım Branch."

Güneş kanyonun üzerinde yükselirken, Gerbil beyaz dişleri yakışıklı yüzünde bir çizgi oluşturmadan önce bakışlarını sabit tuttu.

Sonra fısıldadı, "Beni anlıyor musun,

Branch?" "Seni anlıyorum, Gerbil."

"Tavis."

"Bir daha söyler

misin?" "Tavis

Warren."

Bu isim ve onun ardında yatanlar, ruhunun derinliklerine yerleşmişti.

Ne olursa olsun.

"Ciddi misin?" diye sordu Branch ve Gerbil'in göğsü kabardı. "Bu isim çok havalı."

Branch başını salladı, nehirden uzaklaşarak sırt çantalarına doğru yöneldi ve "İsim uydurmakta berbatın" diye mırıldandı.

Gerbil onu takip ederek, "Tavis Warren'ın nesi var?" diye sordu.

"Sadece altı kilometrelik bir yürüyüş ve benim için bin beş yüz fitlik bir tırmanış var ki, bununla ilgili tüm yanlışları söylemem için yeterli değil," Branch ona sataştı.

"Başımın belası," diye mırıldandı Gerbil. "Yıllardır tek yaptığın şey başımın belası olmak."

Branch sırt çantasını omuzlarına takarken küçük bir gülümseme attı.

Zaten yapmış olsalar da, Gerbil kendi sırt çantasını takarken Branch ateşi söndürdüğünden emin oldu.

Sonra, Branch önde, Gerbil arkada, gezegenin en görkemli yerlerinden birinden geçerek, kahvaltı yapabilmek için onları zirveye götürecek patikaya ulaşmak için nehir kıyısından aşağı doğru yürüdüler.

Rifle Team'in son görevi.

* * *

O akşam, Branch Evangeline'in kaldırımına park etti.

Gerbil'i kahvaltı yaptıkları lokantada bıraktıktan sonra, ona geri döneceğini ve ne zaman döneceğini bildiren bir mesaj attı.

Kamyonetinden inip onun evine bakarken, sadece birkaç gün geçmesine rağmen hiçbir şeyin değişmemiş olmasını garip bir şekilde şaşırtıcı buldu.

Ama o günlerde, sanki dünya değişmiş gibi hissediyordu. Renkler farklıydı, havanın tadı bile garipti.

Garajın önüne geldiğinde, garajın altında onun kız gibi Fiat'ını gördü ve "March" diye bir ses duydu.

Sağına baktı ve Evangeline'in komşusunu kendi garaj yolunda dolu bir çöp torbası tutarken gördü.

Hâlâ John Wright olan Branch Dillinger, duymamış gibi davranır ya da alçak sesle "Selam" der ve yürümeye devam eder, unutulmak için çaba gösterirdi.

Di, Piz, Benetta, Lex ve Rob ile barış içinde olan Branch Dillinger durdu.

"Pardon?" diye sordu.

"Mart geldi. Nisan da yaklaşıyor. Bu da Mayıs'ın geldiği anlamına geliyor, o yüzden Hades Phoenix'te tekrar yükselmeden önce elimizden geldiğince tadını çıkarsak iyi olur," dedi kocaman bir gülümsemeyle.

"Evet," diye cevapladı Branch, Phoenix'teki herkesin neden hep havadan bahsettiğini merak ederek. Bu bir sır değildi. Kimseye sürpriz değildi. Lanet olsun, şehrin adının kökenini bilmiyordu, ama küllerinden doğan bir şey, her zaman yangın olduğunu gösterirdi, çok da zor bir tahmin değildi, yani aslında her şey lanet olası adında saklıydı.

"Demek Evangeline'le görüşüyorsun," dedi.

Branch omurgasını dik tutmaya çalıştı.

Hayır, John gördü.

Ama John, Colorado Nehri'nin dibindeydi. Bu da

Branch'ın rahatlamasına ve "Evet" demesine neden oldu.

"En iyi komşu," dedi kadın. "O çok tatlı ve ben yokken kedilerime her zaman bakar. Eve geldiğimde, beni gördüklerine sevindiklerini mi yoksa eve geldiğim için Evangeline'i göremeyeceklerine üzıldüklerini mi bilemiyorum. Ama ne de olsa onlar kedi. Huysuzdurlar. Ve hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi davranırlar. Yine de, ben yokken birinin onlara iyi baktığını bilmek güzel." Gevezelik etmeyi bıraktı, ona doğru bir adım attı ve durduktan sonra, "Ben Jane" dedi.

Branch ona baktı, içinde tarih, içgüdü ve kalbi savaşıyordu, sonra zorla "Branch" dedi.

Geniş gülümsemesi daha da genişledi. "Ne güzel bir isim!" diye bağırdı. "Teşekkürler," diye mırıldandı.

"Her Anma Günü'nde bir veda partisi veririm," diye açıkladı, nedenini bilmeden. Sonra nedenini açıkladı. "Bilirsin, erimeden dışarıda olabilmeye veda etmek için. Evangeline her yıl gelir. Umarım bu yıl onunla birlikte gelirsin."

O ise sadece çenesini kaldırarak cevap verdi.

"Harika!" diye bağırdı, sanki ona "Tabii ki geleceğim, o zaman nişanımızı da açıklayacağız" demiş gibi.

Daha fazla bir şey söyleyemeden, ikisi de Evangeline'in kapısının açıldığını duydu ve Branch o tarafa baktı ve onun

küçük bir şort, küçük bir tişört ve ayakkabısız koşarak dışarı çıktığını gördü.

O, ona doğru gelmeye devam etti ve o, onun durmayacağını ancak o durduğunda fark etti, ama sadece kendini onun kollarına atmak için, bacaklarını onun kalçalarına dolayarak, kollarını boynuna dolayarak, bir elinin parmaklarını saçlarına sokarak başını kendine doğru çekmek için.

Ve onunla öpüşüyordu.

Seyircileri unutan Branch, tereddüt etmeden parmaklarını kızın kalçalarına doladı ve ona karşılık verdi.

Kız aniden öpüşmeyi bıraktı ve iki elini onun başının iki yanına koydu.

"Geri döndün," dedi nefes nefese, mavi gözleri parıltıyor, gülümsemesi komşusunkinden bile daha büyüktü.

Ve Branch kendini kaybetti.

"Evet."

Kız bacaklarıyla onu sıktı. Ve

Branch'in işi bitti.

Onu mutfak kapısına doğru yürümeye başladı.

Dikkatini onun omzunun üzerinden başka yöne çevirdi.

"Uh... hey, Jane," diye seslendi.

"Selam tatlım. Sevgilin eve dönmüş, ne güzel," diye cevapladı komşu.

"Ben de!" Evangeline heyecanını gizlemeden bağırdı.

Evet.

Bitti.

"Bebeğim," diye homurdandı ve bakışları omzunun üzerinden ona kaydı.

O an, adam kadının ağzını kapattı ve onu kapıdan içeri soktukten sonra bile bunu sürdürdü, botuyla kapıyı kapattı ve kadını mutfak tezgahına oturttu.

Evangeline hemen kasıklarını onun büyüyen ereksiyonuna bastırdı ve adam ağzına homurdandı.

Onun tatlı amının sikine süründüğünü hissedince... daha önce bitmemişti.

O *anda* işini bitirdi.

Elini kadının saçlarına gömerek onu koluna doğru çekip, daha sert ve daha fazla istedi.

Kadın ona karşı kıvrınarak karşılık verdi ve elleri onun tişörtüne girerek onu yukarı çekti.

Branch kollarını kaldırdı ve son anda ağzını ondan ayırarak tişörtünü başından çıkardı.

O devraldı, tişörtü çekip bir kenara attı, sonra onu tekrar kendine çekti, ağzını ağzına yapıştırdı, elleri tişörtünün içine girip sıcak, yumuşak tenine dokundu ve kasıklarını ona sürttü.

"Bebeğim," diye fısıldadı kız dudaklarına ve Branch, kızın parmaklarının kalçalarından ayrıldığını ve farklı bir şekilde hareket ettiğini, ellerinin fermuarında olduğunu hissetti.

"Evet," diye homurdandı.

Onu özlemiş, ona aç, onun da kendisine aynı şekilde aç olduğunu görünce, bir adım geri attı, elleri kemerine gitti.

Göz teması kurmaya devam ettiler, kız yanaklarını sallayarak şortunu ve külotunu aşağı çekti, her hareketi onun penisini daha da sertleştiriyordu.

Branch şortunu ve kot pantolonunu kalçalarından uyluklarına kadar aşağı çekerken, o da onları tekmeledi ve penisi serbest kaldı.

Gözleri ona kaydı, pembe dilinin ucu dudağını ıslattı, gözleri büyüdü, küçük eli onun penisini kavradı ve onu kendine çekti, bacaklarını açtı.

Onu yerine yerleştirdi, eli kayboldu, gözleri gözlerine, dudakları dudaklarına değdi ve Branch onun ıslak amına girdi.

Kız, Branch'ın saçlarına tutundu ve fısıldadı, "Tanrım, evet, Branch."

Elleri kalçalarına sabitlendi, onu sert vuruşları için sabit tuttu, Branch onun içinde piston gibi hareket etti, hızlanan nefesleri çarpıştı, bakışları kilitlendi.

"Beni sik," diye yalvardı.

Branch, iki eliyle kadının kalçalarını kavradı ve onu tezgahın kenarına götürdü, böylece hem kadın hem de kendisi daha fazla zevk alabilecekti.

Göz kapakları indi.

"*Evet*, sik beni, bebeğim." Elleriyle onun saçlarını tutarak alnını kendine doğru çekti ve dudaklarına nefes nefese soluk soluğa nefes aldı. "Sikmeye devam et, Branch." Bacakları onun etrafında kasılmaya başladı, onu daha derine çekiyordu, elleriyle tuttuğu kalçaları onun itişlerine uyum sağlamak için sıkılaşıyordu, aniden nefesini tuttu ve saçlarını çekti, başı geriye düştü.

"Evet," diye fısıldadı, amı onun sikini sarsarken, küçük vücudu kollarında titriyordu.

Tanrım, boşalıyordu.

Tanrım.

Angie.

Onu tezgahdan çekip kaldırdı, döndü, penisini onun içinde tuttu ve diğer dizinin üzerine çöktü. Öne doğru eğilerek, onu yere sırt üstü yatırdı ve içine girdi.

Kahretsin, geldiğinde çok güzeldi, her açıdan öyle görünüyordu.

.

Ve hissedebildiği her açıdan.

"Tanrım. Aman Tanrım. *Tanrım*," diye bağırdı.

Tırnakları sırtını çizdi, o da acıdan sırtını kavisledi sırtından kafa derisinden kıkına, testislerine ve penisine kadar yayılan acıya karşı kendini eğdi ve ona girerken inleyerek derinlere boşaldı.

Hâl â artçı sarsıntıları hissederek, içinden hafifçe iterek, Branch yüzünü onun boynuna gömdü.

Kız, kolunu onun sırtına doladı, diğer eliyle saçlarını okşamaya başladı.

Angie, onun sakinleşmesini bekledi, sonra başını çevirip fısıldadı: "Hoş geldin evine, tatlım."

Başını kaldırıp kadının yumuşak yüzüne ve gözlerine baktı. Gözlerinde doyunluk ve mutluluk arasında gidip gelen bir ifade vardı.

"Yemek hazır," dedi. Tanrım.

Angie.

Onun içinden gelen kahkaha, ona ve vücuduna nazikçe çarptı, yumuşak, sıcak, rahat ve gevşek, onun altında eridi.

"Aç mısın?" diye sordu kız, güzel sesi alçak, boğuk ve tatlıydı. "Artık değil. Ama bir şeyler yiyebilirim."

Kız ona gülümsedi.

"Biz, şey... Jane'e bir gösteri yapmış olabiliriz," dedi ve ardından uyardı, "sana söylediğim gibi, o meraklı biridir ve mutfak kapısının penceresinin perdeleri açık."

"Garajının açısı, bebeğim, ve iki evinizin arasındaki o lanet olası büyük begonvil,

mutfak kapını görebilmesi için Fiat'ının tamponunda durması gerekir."

"Sana söylediğim gibi," diye tekrarladı, "o çok meraklıdır."

Adam yüzünü ona yaklaştırdı ve fısıldadı, "O kadar meraklı ki, erkeği onu terk etti, umarım gösteriyi beğenmiştir."

Kadının gülümsemesi daha da büyüdü. "Neyse ki ben de gösterinin bir parçasıydım, bu yüzden ama sadece izlemek de neredeyse aynı derecede heyecanlıydı."

"Kesinlikle içinde olmak daha heyecanlı," diye homurdandı.

"Katılıyorum."

"Bana yemek yedirmek için sevimli olmayı bırakacak mısınız?" diye sordu. Kız başını yana eğdi. "Sana yemek yedirirken sevimli olabilir miyim?" Branch'ın tecrübesine göre, kız sevimli olmaktan *başka bir şey yapamazdı*.

"Tabii," diye izin verdi.

"O zaman çık içimden, koca adam. Temizlenip erkeğimi beslemem lazım."

Ağzını onun ağzına değdirdi, sonra kayarak çıkıp ikisini de ayağa kaldırmaya başladı.

O, görmezden gelemeyeceği bir şekilde ona tutunduğunda durdu ve yüzüne baktı.

"Ciddiyim, Branch. Eve hoş geldin," dedi yumuşak bir sesle. Hiç kimse onu eve hoş geldin dememişti.

Hayatında hiç.

Lanet olsun, Tara'dan beri bir evi bile olmamıştı. Ve Evangeline bunu hak etmişti. Bunu hak etmişti.

Ve siktir et, o da hak etmişti.

Bu yüzden fısıldayarak cevap verdi, "Eve dönmek güzel, bebeğim." O da ona bir kez daha gülümsedi.

Branch bunu içselleştirdi, sonra ikisini de ayağa kaldırdı, Evangeline dengelenene kadar onu tuttu ve ancak o zaman onu bıraktı, böylece Branch kot pantolonunu giyebildi ve Evangeline şortunu ve külotunu giyebildi. Branch tişörtünü giyerken, Evangeline tişörtünü ve şortunu aldı, onları ayırdı, külotunu bacaklarından yukarı kaydırıp ve şortunu da giydi.

Hala fermuarını çekiyorken başını ona çevirdi. "Hemen dönerim."

O başını salladı ve onun mutfaktan çıkmasını izledi.

Branch gözlerini onun kaybolduğu yere dikti.

Ama kız hemen dönecekti.

Ve o da orada olacaktı.

Umarım bu yıl onunla birlikte gelirsin.

Branch sarımsak kokusunu aldığıında bu sözler kafasında yankılandı.

Evangeline'in yemeklerinin kokusunu içine çekti ve bunu yaparken derin bir nefes aldı.

Sonra harekete geçti ve Evangeline'in ocak başında bıraktığı kadehe şarabı doldurdu.

Ve bir bira aldı.

Kapağı açarken, her zamanki gibi Angie söz verdiği gibi geri döndü.

yirmi dört

Yumuşak Karşı Sert

EVANGELINE

Ertesi sabah, Evangeline Branch'tan önce uyandı.

Kıpırdamadı.

Sabahın erken saatlerinde, güneş ışığıyla aydınlanan odada Branch'ın kollarında yatarken, uyurken bile hala sert hatları olan yakışıklı yüzünü inceledi.

Ona dokunmak, bu çizgileri yumuşatmak için bir çaba göstermek istedi, özellikle de şimdi, bu çizgilerin neden orada olduğunu az da olsa öğrendikten sonra, bu az bilginin bile onun için çok ağır olduğunu biliyordu, ama yapmadı.

Cam'in ayrılıp Branch'in geri dönmesinden bu yana geçen kısa sürede, Branch Dillinger'ı nasıl etkileyebileceğini düşünmekten başka hiçbir şey düşünmemişti. Bilgisayar başında çok zaman geçirerek TSSB ve hayatta kalanların suçluluk duygusu (TSSB'nin başka bir türü) ve aile üyelerinin yardımcı olmak için neler yapabileceği hakkında bilgi edindi.

Bu sorunun cevabı, bu tür konularda her zaman olduğu gibi sinir bozucu bir şekilde "pek bir şey yok"tu. Sevdiğiniz kişinin davranışını anlayabilmek için durumu anlayın. Aktif olarak dinleyin. Net bir şekilde iletişim kurun. Olumlu olun. Ve sevdiğiniz kişiyi, kendisine rahatlama sağlayabilecek şeyleri yapmaya teşvik edin.

PTSD'nin bir belirtisi de içe kapanıklık idi ve Branch'te bu belirti çok belirgindi, bu yüzden onu sevdiği insanlarla zaman geçirmeye teşvik etmek ona yardımcı olmanın bir yoluydu. Bu, onu Olly ve Barclay, hatta Aryas ile daha fazla zaman geçirmeye teşvik ederken bunu çok açık bir şekilde belli etmemeye karar verdiği anlamına geliyordu. Bu dünyada yerini görmesine yardım edin, ya da

sadece hala bir yeri olduğunu ve çevresinde onu önemseyen insanlar olduğunu görmesine yardımcı olun.

Cam'i hayatına daha fazla dahil etmek istedi, sadece Branch için değil, Cam için de, ama bariz nedenlerden dolayı (Cam, ziyaretiyle ilgili sessizlik yemini ettirdiği için) bunu yapamadı.

En azından şimdilik.

Ama bir gün bu fırsatın geleceğini umuyordu.

Egzersiz de önemliydi ve Evangeline, ilişkilerinin fiziksel yönüyle bunu başardığını düşünüyordu.

Ancak bunun tek başına yeterli olmayacağını biliyordu. Bunu hayatlarının bir parçası haline getirmenin bir yolunu bulmalıydı, ama Branch cinselliğini kafasını dolduran çöplerden kaçmak için bir araç olarak kullanıyordu. Bunu daha güvenli, daha samimi, daha sevgi dolu, sağlıklı bir ilişkinin parçası haline getirebilirdi, ama bunu başarmak için başka yollar da bulmalıydı.

Ama Branch'in vücuduna özen gösterdiğini de biliyordu. Spor salonuna gittiğinden hiç bahsetmemişti, ama bu kadar formda olmak için çaba sarf etmeden bu kadar formda olması imkansızdı. Diğer pek çok şeyde olduğu gibi, bunu nasıl başardığını paylaşmıyordu.

Bu yüzden ona sorabilir ve onun rahat edeceği, birlikte yapabilecekleri bir şey olup olmadığını görebilirdi. Dağların ücra yerlerinde yürüyüşler yapmak. Tatil parasının bir kısmını fitness ekipmanı satın almak için kullanmak, böylece oyun odası stüdyosu, Branch'in kafasını boşaltmasına yardımcı olabileceği iki yol sunarak çok işlevli hale gelebilir.

Aklına gelen tek diğer yol, bıçağın deriyi kesebileceğini, merminin eti parçalayabileceğini biliyordu, ama Branch'in sert, keskin ve güçlü olduğu ve Evangeline'in bir kadın olduğu düşünülürse, savaşlarında sahip olduğu tek silah, tüm bu sert ve keskin şeylere yumuşaklıkla karşı koymaktı.

Onca yıl sertlik gördükten sonra ona yumuşaklık göstermenin onu olması gereken yere götürüp götürmeyeceğini bilmiyordu. Onun yumuşaklığını görüp yanlış anlayabilir ve onun sertlikle başa çıkamayacağını düşünebilirdi.

Ama öncelikle, yeterince sert zamanlar geçirmişti. Bu yüzden ona bu şekilde yaklaşmayacaktı.

İkincisi, onu o sınırın ötesine geçirebilirse, onun için yumuşak ve güvenli bir yer yaratmış olduğundan emin olması gerekiyordu.

Bu onun göreviydi. Ve başarısız olamazdı.

Başarmaya kararlıydı, elini onun yan tarafındaki deriye kaydırđı ve gözleri açılmadan önce koyu renkli, kıvrımlı kirpiklerinin titremesini izledi ve o, ona buz gibi sıcaklığını verdi.

Onun ne kadar güzel olduğunu biliyor mu diye merak etti. Biliyor olsa bile, umursar mı diye merak etti.

Muhtemelen ikincisi.

Ama onun yokluğundan sonra, onu yeniden yatağında, o kadar yakınında bulmanın sevinciyle ve onu orada tutmak için önündeki tüm zorluklarla boğulmuş olan Evangeline, yüzünü onun boynuna gömdü.

"Günaydın," diye fısıldadı.

Adam kollarını ona daha sıkı sardı ve boynunu eğerek, kadının şakağını çenesinin sakallarına sürünmesini sağladı, böylece kadının kulağına ağzını yaklaştıracııldı.

"Günaydın," diye mırıldandı. O daha da yaklaştı.

Adamın elleri dolaşmaya başladı. O daha da yaklaştı.

"İşe gitmen gerekmiyor mu?" diye sordu. "Bugün programımı boşalttım."

Elleri dolaşmayı bıraktı. "Anlamadım?"

Kız başını geriye eğdi ve adam da başını kaldırarak kızın bakışlarını yakalayabilmesini sağladı.

"Eve geleceğini mesaj attın. Ben de bugün programımı boşalttım, seninle vakit geçirebilmek için."

Gözleri ısındı, kollarıyla onu kendine daha da yaklaştırdı ve kız havaya yumruğunu sallamak istedi, çünkü işte oradaydı.

Erken bir işaret, yumuşaklığın sertliği yenebileceğini gösteriyordu.

"Yapman gereken işler varsa, bilirsin, yeni döndüğün için, sen yaparken ben de etrafta dolaşabilirim..." diye başladı.

"Yapacak bir şeyim yok, Angie."

Ona sarıldı ve parlak bir gülümsemeye, "Harika. O zaman büyük bir Evange-İngiliz kahvaltısıyla başlayalım." dedi.

Dudakları hafifçe kıvrıldı.

Harika.

"Evange-ne?" diye sordu.

Ellerini göğsüne kaydırđı ve onu sırt üstü yatırdı, üstüne çıkarak yüzüne gülümsemeye devam etti. "Evange-İngiliz. Hiç İngiltere'ye gittin mi?"

Gözleri bir anda karardı, ama kız bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı, bunu komik buldu, ama gülünç bir şekilde değil, bu onun hayatındaki günlük deneyimleriyle ilgili sorduğu ilk, doğrudan ve kişisel soru olması nedeniyle inanılmaz derecede üzücü buldu.

Adam "Evet" diye cevap vererek onu düşüncelerinden sıyrılmaya zorladı.

Ve bu, onun günlük yaşam deneyimleri hakkında cevapladığı ilk doğrudan, kişisel soruydu.

Evangeline ağlamak istedi.

Ağlamadı.

"Ben de yaptım. İki kez," diye paylaştı. "Bir kez lise yıllarında aile tatilinde, bir kez de üniversitedeyken bir yaz arkadaşımıla."

Branch, parmaklarıyla sırtının alt kısmındaki deriyi okşamaya başlayabilmek için geceliğini kalçasının üzerine kaldırdı, ama cevap vermedi.

"Oradayken İngiliz kahvaltısı yaptın mı?" diye sordu.

Adam başını salladı. "Ama hala Evange-İngiliz kahvaltısının ne olduğunu bilmiyorum."

"İngiliz kahvaltısını sevdin mi?" diye ısrar etti.

"Sosis, yumurta, pastırma, patates kızartması, mantar, fasulye ve tost, sevmeyecek ne var bilmiyorum."

Kız ona gülümsedi. "O zaman bana güven. İlk Evange-İngiliz kahvaltını *çok seveceksin*. Ben o kadar seviyorum ki, bazen akşam yemeğinde bile yiyorum."

"Sana güveniyorum, bebeğim," diye mırıldandı, kadının ağzına bakarak. Gözlerini kadının gözlerine dikti. "Kahvaltıdan sonra ne yapacağız?"

Vücudunu ona yaslayarak daha yakın olmak istedi. "Ne istersin?"

Kafasını salladı. "Bebeğim benimle vakit geçirmek için izin aldı sanıyordum, ama planları varmış."

"Seninle hiç bütün bir gün geçirmedim Branch ve itiraf etmeliyim ki, bu düşünce o kadar güzeldi ki, Evange-English'i geçemedim."

Parmakları, belinin alt kısmında çizgiler çizerek kalçasının üst kısmına doğru kaydı, diğer kolunu kaldırarak boynunun arkasını kavradı ve "Senin hayal gücünün bundan daha iyi olduğunu düşünmüştüm," dedi.

"Mm," diye mırıldandı.

"Bütün gün, bebeğim," diye hatırlattı.

"Kahvaltıyı ben seçtim," diye fısıldadı. "Sırada ne yapacağımızı sen seç."

Kollarını onun sırtına dolayarak onu göğsüne doğru çekti ve boynuna koyduğu eliyle yüzünü kendine yaklaştırdı.

Ve fısıldayarak "Ne istersem?" diye sorduğunda gözleri yine kadının dudaklarına indi.

O da fısıldamaya devam etti. "Her şeyi."

"O zaman bebeğimin bana kirli şeyler yaparken acele etmemesini istiyorum."

Elbette bunu isterdi. Onun güvenli yeri. *Onların* güvenli yeri. Bağlantılarının garantili olduğu yer.

Ama bu, onun bağlarını istediği anlamına geliyordu. Ona bunu verecekti.

Kesinlikle.

Ama ona daha fazlasını da verecekti. Umuyordu.

Evange-English ile başlayarak. "Bunu yapabiliriz," diye fısıldadı.

Gözleri kadınınkine yükseldi. "Seçim benim mi?"

"Ne istersen, yakışıklı, keyfim yerinde, sana vereceğim."

"O zaman beni besle, Angie. Sonra sana ne istediğimi söyleyeceğim."

"Tamam, Branch."

Yatağın diğer tarafına, banyoya en yakın olan tarafa geçmek için onun üzerinden yuvarlanmaya çalıştı.

Yuvarlanmayı başardı, ancak sırt üstü yuvarlandı ve kendini Branch'ı öperken buldu.

O sabahları öpüşen biri değildi. Nefesinin kötü koktuğundan hep endişelenirdi. Daha da kötüsü, onun nefesi de kötü kokardı.

Ama Branch'ın sabah öpücükleri onu rahatsız etmiyordu çünkü Branch her zaman Branch gibi tadı vardı, sıcak, zengin ve muhteşemdi, ve öpücüğü derin ve uzun tuttuğu için onun da tadı hoşuna gitmiş olmalıydı.

Öpüşme bittiğinde, Branch yuvarlandı ve ona başka seçenek bırakmadı, çünkü onu yataktan çekip ayağa kaldırdı.

Kafasını geriye eğdi. "Dişlerimi fırçalayıp kahve yapıp kahvaltıyı hazırlayacağım."

Kaşları çatıldı.

"Nekesinle mi?" diye sordu, sanki bu çok tuhaf bir şeymiş gibi.

"Bugün giyinmemiz için bir neden var mı?" diye sordu kız. Yüzü gevşedi. "Tabii ki hayır."

Ona doğru eğildi. "O zaman evet, bebeğim. Geceliğimle."

Bir saniye ona baktı, gözleri yüzünde öyle bir şekilde dolaştı ki, onu uzun süre inceleyecek, ezberleyecekmiş gibi hissettirdi, sonra aniden onu banyoya doğru çevirdi ve poposuna şaplak attı.

"O zaman kıpırda, bebeğim. Neredeyse bir haftadır yol yemekleriyle besleniyorum. Dün akşamki yemek her zamanki gibi harikaydı ama hala doymadım."

Hiç doymamıştı.

Kadın, onun asla doymamasını diledi. Onun yemekleriyle asla doymamasını. Onunla asla *asla* ondan doymaması için.

Yine de, banyoya doğru yürürken, "Amacım seni memnun etmek," diye mırıldandı.

"Bu konuda çok yeteneklisin," diye mırıldandı adam. O, gülümseyerek banyoya girdi.

Durduramıyordu.

Ve onun ona bunu yapması için bir neden vermemesini umuyordu. Uzun, çok uzun bir süre boyunca.

* * *

"Tamam, söyleyeceğim, İngiltere'de yediğim kahvaltılardan daha iyisini hiç yemedim, ama sen İngiliz kahvaltısını alt ettin."

Branch, mutfağının penceresinin önündeki masada onun karşısında oturuyordu. O, haftalar önce ona aldığı eşofman pantolonunu giyip odaya girdiğinde, kahve fincanını masaya koyar koymaz ona oraya oturmasını emretmişti (ve haklıydı, o pantolon ona çok yakışmıştı, Stellan'dan çok daha iyi duruyordu).

İlk başta, onun emrine karşı çıkacak gibi göründü. Hiçbir zaman orada, birbirlerinin karşısında, televizyon gibi dikkatlerini başka yöne çekecek bir şey olmadan yemek yememişlerdi.

Ama kabul etti. Ve ödülü olarak, o oturduktan sonra ve tezgahın etrafından dolaşip mutfağa dönmeden önce eğilip çenesini öptü.

Her neyse, o silahlı ve hazırды, böylece eski pozisyonuna geri dönüp rahatsız ve garip davranmayacaktı.

Bunu başarmak için kullandığı silah, gevezelik etmektir. Felicia ile izlediği filmde bahsetti.

Mira'nın evini sattığını, Trey'in evinin iyi bir ilgi gördüğünü ve yakında satılacağını tahmin ettiğini, ancak ikisinin de istedikleri bir yer bulduklarını, teklif verdiklerini ve teklifin kabul edildiğini söyledi.

Ve onun önüne, tereyağlı tost, üstüne patates kızartması, üzerine kızarmış yumurta, *üzerine* sotelenmiş mantar, üzerine pişmiş fasulye ve üzerine keskin çedar peyniri serpilmiş bir tabak koyarken - bir Evange-English - ona Honey'deki gecesinden bahsetti. Üyeliğini yenilemek için onlarla iletişime geçtiğini söyledi. Ve Stellan ile Sixx hakkında yaptığı konuşmaya daha derinlemesine girdi.

Karşısına oturduğunda konuşma bu noktadaydı.

Aynı anda yemeğe başlamış ve "Lange bir meydan okuma istiyorsa, o kadın ona bunu verecektir. Sana daha önce de söylediğim gibi, o çok soğuk kanlıdır" demişti.

"Onun altında eğitim aldım, tatlım, o iyi biridir," diye cevapladı.

Gözleri Angie'nin gözlerine baktı. "Senden şüphe etmiyorum, Angie. Ama oyun odasında, her şey ortaya çıkar. İkisini de çalışırken gördüm. Lange yaklaşık

Şeker ve baharat, baharat konusunda cömert. O ateş ve buz gibidir, buz üzerinde *çok*

buz konusunda cömert."

"Bu iyi bir benzetme," diye mırıldandı.

"Demek istediğim, ikisi de dominant olmalarının dışında pek çok yönden uyumsuzlar." Başını salladı ve dikkatini tabağına çevirdi, Evange-English'inden biraz aldı ve kaldırdı, ama ağzına koymadan önce sözlerini bitirdi, "Adam bunu üstlenirse, kaldırabileceğinden fazlasını üstlenebilir. Lange bana hiç kafasını duvara vurmaya seven biri gibi gelmedi." Sonra bir lokma aldı.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim, Olly'ye söylemezsin, değil mi?"

Ona baktı, çiğnedi, yuttu ve cevap verdi, "Tabii ki." "O Amélie'ye aşıktı. Stellan, yani."

"Olly'den bunu saklamadı, bebeğim," dedi Branch şaşırtıcı bir şekilde. "Oğlum, Leigh ile işler başladığında bundan pek hoşlanmamıştı. Ama şimdi bu duruma daha hoşgörülü bakıyor, bu yüzden Leigh ve Lange birbirlerinden uzak duruyorlardı, ama bu sona erdi ve Olly bununla bir sorunu yok."

Demek Leigh ve Stellan'ı birbirlerinden uzaklaştıran şey buydu.

"Bu, oyun odasında onları izlerken Olly'nin Stellan'a attığı kibirli gülümsemeyi açıklıyor," diye gözlemledi.

"Angie, o ona yaklaştığında gecesini çok daha güzel hale getiren başka şeyler de olduğunu düşünüyorum. Ama şunu bil ki, Lange gösteriyi izliyor, Ol da buna bayılıyor. Sanki savunma oyuncularını etrafında dururken touchdown yaptıktan sonra topu havaya atmak gibi, ama çok daha yüzüne karşı."

"Aynen öyle," diye mırıldandı.

Branch'ın dudakları yine yukarı kıvrıldı.

Bunu kabul etmek, karnını dolduran Evange-İngilizcesinden çok daha iyi hissettirdi.

Ve Evangeline zihninde kendi topunu havaya attı.

"Demek istediğim," diye devam etti, "Stellan bir meydan okuma istiyor. Ayrıca kraliçesini bulmak istiyor. Ve o bir züppe, bu yüzden sadece en iyisi ona uyar."

Branch tabağına geri dönüp yemeğe daldı. "O sağlam bir adam, umarım bulur." Bir lokma aldı, çiğnedi ve yuttu, sonra

ona tekrar baktı ve uyardı, "Ama bebeğim, arkadaşın için bu konuya fazla takılma. Amélie gibi, ve muhtemelen bin kat daha fazla, Sixx oyuncaklarının dizlerinin üzerinde olmasını sever ve Lange bunu rahat bir yer olarak gören bir adam değildir."

Ona gülümsedi. "Rahat olması gerekmiyor, tatlım."

Dudakları hafifçe kıvrıldı, ama gözleri ciddiydi ve nazikçe cevap verdi: "Hala beni anladığımı düşünüyorum."

Kafasını salladı ve dikkatini tabağına geri verdi. "Anlıyorum."

Sohbet buradan devam etti ve Evangeline, fark ettirmeden yakından izledi, ama Branch'ın mutfak penceresinin yanındaki küçük masasında rahatça oturup onunla kahvaltı yaparken hiç rahatsız olduğunu gösteren bir işaret görmedi.

Şimdi, İngiliz kahvaltısını alt ettiğini söyledi ve kadının tabağından bunun yalan olmadığını gördü.

Ona baktı. "Beğendiğine sevindim."

"Bana hindistancevizi yedersen bile hoşuma giderdi," diye cevapladı. O canlandı ama canlandığını belli etmemeye çalıştı.

"Hindistan cevizini sevmez misin?" diye

sordu. "Nefret ederim," diye cevapladı.

Ve Branch'ten daha fazla gündelik şeyler geldi. O sevinçle doldu.

Sessizce.

"Not aldım," diye mırıldandı ve tabağına geri döndü, hala gülümsememek için, daha doğrusu sevinçten çılgılık atmamak için çabalıyordu. "Mükemmelliği daha da iyileştirmek zor, ama İngiliz sosisi ve siyah puding ekleyebilirsem fena olmaz," dedi.

"Phoenix'te İngiliz sosisi veya siyah puding bulursan, bebeğim, ve bana onu nerede bulduğunu söylemezsen, seni ben döveceğim."

Bunun üzerine, ona bir gülümseme atmasına izin verdi.

Adam sıcak bir bakışla karşılık verdi ve tekrar tabağına odaklandı. Kadın yemeğe devam etti.

Sessizliğe büründüklerini fark edene kadar bunu yaptı.

Fark ettiğinde, sessizliği doldurmak, onu meşgul etmek, yanında tutmak için hızla başını kaldırdı ve ağzını açtı, ama onu görünce ağzını kapattı.

Yemeğini bitirdiği için, sandalyesine rahatça yaslandı, uzun bacaklarını önüne uzattı, dirseğini koltuğun koluna dayadı, kahve fincanını kaldırdı ve gözlerini pencerenin dışına çevirdi.

Boğazı düğümlendi ve gözleri yaşlarla doldu.

Onu içine çekmek, mutfağında pencereden dışarı bakarken rahat halini ezberlemek istemesine rağmen, dikkatini hızla tabağına geri çevirdi ve kendini kaybetmeden ve neden aniden ağladığını, onunla güneşte oturup kahvaltı yaparken neden ağladığını açıklamak için bir yol bulmak zorunda kalmadan önce yemeğe konsantre oldu.

Kendini toparladığında, yani onun hareket ettiğini hissettiğinde, tekrar başını kaldırdı.

Tabağını aldı ve ona doğru geldi, eğilip dudaklarını saçlarının üstüne değdirdi.

Tanrım, onu öldürüyordu.

"Sen işini bitir, bebeğim, tabakları lavaboya koy," diye emretti. "Sen yemek yaptın, ben temizleyeceğim. Sana ihtiyacın olan şeyleri almaya gidiyorum."

Kafasını geriye eğip başını salladı, konuşursa sesinin onu ele vereceğinden korkuyordu.

Adam daha da eğildi, dudaklarını onun dudaklarına değdirdi ve doğruldu.

Adamın lavaboya doğru yürüdüğünü izledi ve lavabo, oturma alanını mutfaktan ayıran tezgahın üzerinde olduğu için, adam tabağını yıkarken ona gülümsedi.

Sonra bir çatal dolusu yemek daha aldı ve çiğnerken gözlerini pencereye çevirdi.

İşe yarıyordu.

İşe yarıyordu.

Lütfen Tanrım, işe yarasın.

Branch'ın mutfaktan çıktığını hissetti ve derin bir nefes aldı. Sonra kendini zorlayarak acele etmeden kahvaltısını bitirdi.

Bitirdikten sonra bulaşıklarını lavaboda bıraktı.

* * *

Evangeline, gelecekte Branch'ın kirli işlerini seçmesine tekrar izin vereceğinden emin değildi.

Tabii ki, kanepenin yanında durup, koltuğun üzerinde bir havlunun üzerinde diz çökmüş, kolları arkadan bileklerinden bağlanmış, alnı yastıklara dayalı, ağzında koyu mavi ipek bir tıkaç, kıcı havada, penisi sert, testisleri dolu halde onu görünce, harika görünmediğini söyleyemezdi.

Kesinlikle öyleydi.

Ama o her zaman muhteşemdi (tabii, onu bağlayıp ona sunmak tartışmalı bir konuydu, ama bu onun en iyi haliydi, ya da en azından en iyi yirmi hali arasındaydı).

Bu pozisyonda ona yapabileceği pek çok şey vardı ve bunlar onun istediği şeyi de içerebilirdi.

Ama bu sadece onun istediği şey olmayacaktı.

Yine de, ona seçim yapma izni vermişti. Bu yüzden buna uymak zorundaydı.

Harika olurdu, bundan emindi.

Sadece onun devam etmeye hazır olmasını umuyordu, böylece yaratıcı olabilirdi.

Elini onun kalçasına koydu, yan tarafına doğru kaydırды ve sonra dizlerinin üzerine çökerek onun baldırlarının arasına girdi.

Onu ö n ü n d e görmek, istediği gibi kullanabileceğini bilmek, Evangeline'in kendini kaptırmasına engel olamadı.

Bu yüzden eğildi.

Tırnaklarını onun uyluklarının arkasına batırdı, sonra onları yukarı doğru sürükledi ve mırıldandı, "Bu kadar harika, bana böyle sunulan her şey."

İki elini de ona koydu, arkasında bağlı olan kollarının üzerinden düz bir şekilde kaydırды, sonra omurgasının yanlarına doğru yukarı doğru kaydırды. Omuzlarında, onları açarak kıvrımlarını takip etti, pazılarının dışından, ön kollarından aşağı doğru kaydırды. Birini kıcının üzerine kaydırды, yarıklarından geçirdi ve testislerini avuçladı.

"Küreklerimi ihmal ettim," diye fısıldadı, hafifçe sıkarak.

Uyluklarının etrafında gerginleştiğini hissetti ve bu his amını vurdu.

Tamam, belki de bu düşündüğü kadar hayal gücü yoksunu bir şey değildi.

"Seni aynen böyle bağlayacağım, ne kadar dayanabileceğini göreceğiz." Eğildi, penisini kavradı ve okşadı.

Adam ağzındaki tıkaçtan ses çıkardı ve kadın, "Kıpırdama, Branch," diye emretti.

Vücudu gerildi. O
okşamaya devam
etti.

"Seni kürekleyeceğim. Kıçını benim için kızartacağım," diye fısıldamaya devam etti. "Sonra hareketsiz kalmanı sağlayıp, benim için boşalana kadar seni sağacağım."

Adamın hareket etmemek için ne kadar çaba sarf ettiğini hissedene kadar okşamaya devam etti.

Ancak o zaman onu bıraktı, elini tekrar kalçasına kaydırды, beline doğru. Diğer elini de ekledi ve ellerini yukarı doğru hareket ettirdi, bağlı kolları üzerinden sırtına, omuzlarına doğru, göğüsleri ve saçları sırtına değene kadar aşağı doğru indirdi.

Ellerini onun iki yanındaki kanepeye dayayarak kendini hazırladı ve "Beni tut" diye emretti.

Adam ağzındaki tıkaçtan homurdandı.

Bunu onun rızası olarak kabul etti.

Böylece dudaklarını onun cildine değdirdi ve omurgası boyunca aşağı doğru kaydırды. Bağlı bileklerinin üzerindeki eti öptü, ikisini de, onun güçlü, nasırlı, kare parmaklı ellerinin kendisi için bağlanmış halini görmekten fazlasıyla hoşlanıyordu. Dudaklarını belinin alt kısmına değdirdi ve sonra dilini dışarı çıkardı, aşağı doğru kaydırды, yarıklarının üstüne ve biraz daha ötesine.

Branch'ın iri vücudu titredi ve ağzındaki tıkaçtan başka bir ses çıkardı.

Dilini geri çekip sırttı. Büyük çocuğu
yalanılmayı seviyordu.

Bunu o istememişti.

Hanımı iyi bir ruh halindeyken, talimatlarını daha ayrıntılı vermeyi öğrenmesi gerekecekti.

Kaldırды ve kahve masasına uzanarak Branch'ın getirdiği şeyi aldı.

Branch dışında başka biri olsaydı, onun seçimi hakkında onunla tartışırды.

Penis çok büyüktü. Günlerce onun kıcıyla oynayamayacaktı.

Ama o bunu istiyordu.

Ve hanımefendi onun bunu kaldırabileceğini biliyordu.

Bu yüzden onu hazırladı, normalde yaptığından çok daha cömertçe, ve normalde de yağ konusunda cömert davranırdı.

Parmaklarını da yağla kapladı, onları onun yarık boyunca yukarı aşağı gezdirdi, sonra içeri soktu.

Tüpün içindeki jeli parmağına sıkmaya devam ederken, onu hazırlayarak, bir parmak daha ekleyerek, derine girerken, onun bastırılmış nefesini duydu.

Kız parmaklarını dışarı çıkardığında ve oyuncağı eline aldığı anda, onun kalçaları sıkışmış, uylukları gergin, elleri yumruk halindeydi.

"Şimdi benim sikimi alacaksın, bebeğim," diye fısıldadı.

Adam kıpırdamadı, ses çıkarmadı, sadece kanepede onun önünde durmaya devam etti.

Kadın dudaklarını yaladı, bakışlarını onun kıkına yöneltti ve oyuncağı yerleştirdi.

Tamam, evet.

Ne yaptığını biliyordu.

Evangeline yaklaşırken bunu anladı. Elinin avucunu ucuna dayadı, pelvisini ona doğru yerleştirdi, baskı uyguladı ve onun kendisi için açıldığını izledi, parmakları esnedi, sonra tekrar yumruk yaptı. Yavaşça, nazikçe, ona daha fazlasını verdi ve başının geriye doğru eğilip çenesini koltuğa dayadığını izledi. Sonra, zamanını alarak derinlemesine oturduğunda, onun düşük, boğuk homurtusunu duydu.

Tanrım, *Tanrım, o muhteşemdi.*

"Sikişmeye hazır mısın?" diye nefes nefese sordu.

Alnını tekrar kanepeye dayadı ve kıkını hafifçe kaldırdı.

Oh evet.

Branch ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Parmaklarını kenara sıkıca doladı, eliyle ve pelvisiyle onu sikmeye başladı.

Adamın başı tekrar geriye doğru savruldu, çenesi koltuğa değdi ve o da bunu kabul etti, vücudu gerildi, titredi, derin homurtuları boğuktu. Kalçaları sallanmaya başladı, onun itişlerini karşıladı, ağzındaki tıkaçtan boğuk sesler çıkıyordu, kadının anlayamadığı kelimeler, adamın homurtularıyla karışıyordu

, ciddi bir şekilde sikişirken geri alması ve ciddi bir şekilde boşalmasıyla karışıyordu.

O, onun istediğini ekledi, yan tarafına tokat attı ve onun darbelere karşı gerildiğini hissetti, ağzındaki tıkaçtan çıkan sesler daha hızlı gelmeye başladı.

Kahretsin.

Evangeline de her zamanki gibi bundan zevk alıyordu.

Ama fazla.

O kadar muhteşemdi ki.

Bir süre sonra, dayanamadı. Klitorisi zonkluyor, amı sıırılsıklam olmuştu, o ise boyun eğmiş bir şekilde onun önünde muhteşem bir şekilde devam ediyordu, pes eden oydu.

Ve bunu yaptığında, oyuncağı hızlı ve derinden onun içine kaydırıldı, vücudu itişle sarsıldı. Sonra külotunu yırttı, bir kalçasını indirip onu çıkardı ve bir kenara attı.

Bununla birlikte, kışının üzerine düştü. Bacaklarını hızla onun bacaklarının arasına sokarak, onun altına kayd ve yüzünü kanepeden kaldırmaya zorladı.

Bir eliyle uzanıp parmaklarını onun saçlarına geçirdi, diğer elinin parmakları ise ağzındaki tıkaçlara gitti ve onu boynuna kadar indirdi.

Sonra yüzünü amına dayadı ve zorlukla boğuk bir sesle "Ye" dedi.

Adam kadına doğru gitti, ağzını derinlere gömdü ve kadın bir elini adamın saçlarında tutarak onu kendine doğru çekti, diğer eliyle kendini kaldırdı, adamın dizlerini geriye kaydırıldı ve sonra onu ele geçirdi.

Adamın sikini emdi.

Adamın başı geriye

doğru fırladı.

"*Siktir*," diye inledi kadının amına.

Kadın onun altında sallanarak onu derinlemesine içine aldı. Eli adamın oyuncağına kayd, onu kavradı ve tekrar adamın kışını almaya başladı.

"*Lanet olsun*," diye homurdandı, onun etrafında gerginleşerek. "*Siktir, siktir*."

Kafasına baskı uygulayarak onu kendine doğru çekti ve o da ağzıyla sihirli hareketler yaparak kadının vücudunu titretti. Kadın bir bacağını kaldırıp kanepenin arkasına attı ve onu kaldıraç olarak kullanarak kalçalarını adamın ağzına doğru itti.

Adam ona daha sert girdi. Kadın da ona karşılık verdi.

Ve o kadar güzeldi ki, yaptığı şeye kendini kaptırdı. Sadece bedeni, duyguları ve içgüdüleri vardı. Onun altında hareket ediyordu. Onun sikini emiyordu. Onun kıcını sikiyordu. Onun ağzına sallanıyordu.

O, dişlerini klitorisine sürttü ve o, onun sikine karşı çığlık attı, onun altında kıvranarak, onun kıcına çarptı.

Dişleri iç uyluk derisine gömüldü ve sonra homurdandı, "Evet, sik beni. *Evet*, sik beni. Sikimi al. Kıcımı al. Beni sert sik, Sahibe. Sikimi em. Sikini içime göm."

Ona istediğini verdi ve o da kadının amına geri döndü, onu yalayıp yuttu, yarattığı hisler bedenini ve içgüdülerini ortadan kaldırdı, kadın sadece *hislerden* ibaretti ve Evangeline'in kalçaları onun ağzına daha hızlı girmeye başladı. Eli onun saçlarını sıkıca kavradı, orgazm onu ele geçirdi ve kadının yüzünü cinsel organına bastırdı ve onun sikine karşı inledi, onun altında kasılmalar yaşadı, ağzında boşaldı, boşaldı ve hala boşalıyordu.

Bu çok fazla oldu ve ağzının ve elinin yaptıklarına odaklanmaya çalışırken saçını çekerek onu uzaklaştırdı.

"Evet, Hanımefendi," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Siktir, ağzın çok güzel.

Beni sikme şekline bayılıyorum, bebeğim."

Elini saçından çekti, kıcına koydu ve tırnaklarını kalçasından kalçasına doğru sürükledi, sonra yan tarafına tokat attı.

Yüzü hala vajinasına gömülü olan adam, sikiyle kadının ağzını sikmeye başladı.

"Evet, Angie, al şunu, *sik*, boşalacağım." Ona tekrar tokat attı.

"*Siktir*," diye tısladı, onun durmasını istemediğini doğru bir şekilde anlayarak, klitorisini emdi.

Kız onun altında sarsıldı, aniden boşaldı. Oyunağı onun kıcına yerleştirdi, parmaklarıyla her iki yanağına tutundu ve tırnaklarını batırdı.

"Evet," diye homurdandı, ağzına girdi ve tüm vücudu titreyip gerildi, boğazına boşaldı. "Evet," diye inledi, sikini daha derine sokarak, "benim dölümü al, bebeğim."

O da aldı, neredeyse boğulacak gibi, aynı anda yutarken ağzıyla onu sağlamaya çalıştı.

Kıçını tutuşunu gevşetip eti yatıştırdı, o da klitorisini öptü ve başı kadının uyluğuna yaslanacak şekilde pozisyonunu ayarladı.

Kız onu ağızından çıkardı ve adam da dizlerinin üzerine kayarak ona yardım etti.

Sonra ikisi de orada yatarak, nefes nefese, doğalarının onlara verdiği ayrıcalıkla birbirlerine yakın durdular.

Evangeline biraz bekledikten sonra tekrar elini uzattı ve onun saçlarını okşayarak yumuşak bir sesle, "Şimdi seninle ilgileneceğim, tatlım," dedi.

Onun cevabı, başını çevirip onun uyluğunu öpmek oldu. Hoş bir cevaptı.

Adam başını kaldırdı ve kadın onun altından kayarak çıktı. Sonra onunla ilgilendi, oyuncağı çıkarıp sehpadaki havluya koydu. Adam, ellerini kullanmadan bunu yapmak için hangi kasları kullanması gerektiğini bilmediği bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü. Kadın kanepenin arkasında dizlerinin üzerine çöktü ve adamın ellerini çözdü.

İpek ipleri masaya düşürür düşürmez, adam dönerek kadını belinden yakaladı ve önüne çekti, onunla birlikte yere düşerek kadının üzerine çıktı, ama kadının sırtı kanepenin arkasına hafifçe bastırılmıştı.

Kız ellerini adamın göğsüne koydu.

Adam kızın gözlerine baktı.

"Tamam mı?" diye sordu kız sessizce.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu adam.

Ona bir şey söyleyebilir miydi?

O, ona bir şey söylemesi için ağır bir suç işleyip cezasını çekecekti.

"Evet," diye cevapladı basitçe.

"Senden önce bana sahip olmasına izin verdiğim son kaltak, Pound'daki kadın hariç, çünkü o hiçbir şey sayılmaz, bana öyle yaptı."

Evangeline ona baktı, bunu nasıl algılaması gerektiğini bilemeden.

"Onun fikriydi," dedi adam. "Anlaşmamız, benim çıplak kalmam ve onun işini yapmasıydı. Sahne sırasında hiç ilham gelmedi ve o da bunu yaptı. Bileklerimi bağladı. Ağızımı tıkadı. Beni kanepeye eğdi. Ve kıcıımı aldı."

"Ben... şey..."

"Sikime yaklaşmadı bile."

Evangeline gözlerinin büyüdüğünü

hissetti. "Yine de ona oral seks

yaptım."

"Oh," diye fısıldadı.

"Çünkü Aryas seni bana sundu ve o benimle sevişirken, ben seni düşündüğüm için onun için üfledim."

Ellerinin otomatik olarak göğsüne kıvrıldığını hissetti, alt vücudu ona bastırıyordu.

"Branch."

Vücudunu ona sıkıca yapıştırarak, kolunu onun omuzlarından çekti ve parmaklarını şakaklarından kulaklarına kadar saç çizgisinde gezdirmeye başladı. "Söyleyeceğim şey seni üzmese de istiyorum. Ama o berbat biriydi. Seçeneklerim sınırlı olduğu için onun berbat sahnelerini çektim, çünkü diğerlerinden daha az berbat biriydi."

Tanrım.

Ciddi

misin?

Konuşmaya devam etti.

"Bunu bana yapmanı istedim, nasıl yapacağını görmek için. Sen yaparken nasıl hissedeceğimi görmek için. Nereye kadar gideceğini görmek için."

Tama

m.

Ne?

Onu test ettiğini mi söylüyordu? Başkasından daha iyi yapıp yapamayacağını mı görmek istiyordu?

Bunu zaten kanıtlamamış mıydı?

"Bana sadece senin yapabileceğin şeyi yaparsan, onu silebilirsin," diye bitirdi.

Aman Tanrım.

Yine gözyaşlarıyla mücadele

ediyordu. "Tatlım," diye fısıldadı.

"Silmedi," diye mırıldandı. "Hiçbir şey sikimi silemez."

Hiçbir şey sikimi silemez.

Tanrım.

Adam onu öldürüyordu.

Elini aşağı kaydırıp sırtını kavrayarak onu kendine çekti.

Adam gülümsedi.

Kadın donakaldı.

"Hala o boktan sahnenin hatırası aklımda olabilir, ama şimdi senin yüzünü sikip, kocaman siyah sikini kıcıma gömerek boğazına boşaldığım hatırası da var, yani her şey yolunda."

Adamın sözlerini duydu ama gülümsemesine kapıldı.

Hareket edemiyordu. Konuşamıyordu.

Sonra bir şey ona o kadar şiddetli çarptı ki, sarsılmadığına şaşırırdı.

"Bana Mistress dedin."

Gülümsemesi kayboldu ve yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

"Sen benim Sahibemsin," dedi, bu çabayı gereksiz bulduğunu açıkça belli eden bir şekilde.

Kadın onu kendine daha da yaklaştırdı. "Bana hiç öyle demedin."

Sahne sırasında değil. Bir kez söylemişti.

Ama sahne sırasında değil.

Gülümseme geri geldi ve bu onu etkilemekle kalmadı, elektrik gibi içini kapladı.

"Sen benim yüzümü tatlı, ıslak amına zorla sokarken ve kıcıımı alırken hiç sikimi emmedin," diye cevapladı.

Kaşlarını kaldırdı. "Yani bunu hak ettiğimi mi söylüyorsun?"

Dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı. "Bebeğim, benim kemerimi etiketleyip, Pound'da pisliğin içinden beni sürüklediğin anda hak ettin, güzel, dantelli bir bluz giymiş, seksi bir çift topuklu ayakkabıyla dünyevi pisliklerin içinden yürüyen karanlık bir melek gibi. Eğer bu yetmezse, ki yetti, kendi lanet kamyonumun kaputuna ellerimi koyup pantolonumu aşağı çekip kıcıımı tokatlamana izin verdiğinde hak ettin." Dudaklarını onun dudaklarına sürttü ve fısıldadı, "Ama sana bildiğin bir şeyi söylüyorum, değil mi?"

Ona hiç söylememiş olsa da, o biliyordu. Ama şimdi ona söylemişti.

Yani ona sahip olmuştu.

Ve söylenmemiş olan şey, onun bu şeyleri söylüyor olabileceğiydi (karanlık melek kısmı özellikle hoştu), ama o da en az onun kadar farkı biliyordu.

O sadece, bunu verirken daha fazlasını kastettiğini umuyordu.

Her zamanki gibi, Evangeline eline geçeni aldı ve bunu büyütmedi.

Bunun yerine, ona karşı kıvranarak, "Anılarla beni tahrik etmeyi bırak" diye mırıldandı.

"Bebeğim, taşaklarım boşaldı, hepsini yuttun ve ekleyeyim, beni kuruturken bile emmeye devam ettin. Ama sana şaplak atmak istiyorsan, yemin ederim, ben de karşılık veririm."

Ona gülümsedi.

Gözleri kadının ağzına kayd.

Ve sonra kız kanepede tek başına kald.

Ama sadece bir saniye için.

O saniyenin ardından, kız onun omzuna atıldı ve adam kızın oturma odasından geçerek yürüdü.

Kız, onun beline yapıştı ve "Branch!" diye bağırdı. "Banyo zamanı," diye mırıldandı.

Kız ağzını kapattı. Banyo

yapabilirdi.

Kesinlikle.

* * *

Evangeline, Branch'ın boynuna burnunu sürttü, sonra daha aşağıya inerek dudaklarını onun köprücük kemiğine değdirdi.

"Akşam yemeği için teşekkürler, tatlım," diye fısıldadı omzuna ve aşağı indi.

Elleri kaburgalarını kavradı, kalçalarına kayd ve hafifçe yarıklarının dışını okşamaya başladı.

"Sen kahvaltayı hazırladın Angie, sıra bende," diye fısıldadı.

Branch'ın bir meme ucunu, sonra diğerini öptü, sonra göğüs kaslarının arasına girdi, başını geriye eğdi, çenesini göğsüne koydu ve gözlerini ona dikti.

Adam, karısının yatağında sırt üstü yatıyordu, koyu renk saçları yastığa değiyordu, bağlı değildi ve karısı, kanepedeki sahneye boy ölçüşemeyen ama yine de fena sayılmayacak bir vanilya orgazmına ulaştırmıştı. Özellikle de

yüzünü izlemek ve ellerinin, onun penisi üzerinde zıplamasını izlemekten ne kadar keyif aldığını hissetmek.

"Gününün bitmesinden pek hoşlanmıyorum," dedi ona.

"Buraya gel," diye mırıldandı ve kıcını sıktı. Kız, yüz yüze gelmek için onun üzerine kaydı.

"Hafta sonu için plan yapma," diye emretti, bir eliyle kıcını tutarken, diğer eliyle sırtına uzanarak saçlarına dolanmaya başladı.

Onun dokunuşunu seviyordu.

Ama tek düşünebildiği, en azından hafta sonuna kadar yumuşakla sert arasında bir savaş verebileceğiydi.

"Anlaşıldı, Branch."

"Güzel," diye mırıldandı, elini kadının saçlarında kullanarak kadının ağzını kendi ağzına yaklaştırdı.

Onu öptü.

O da ona karşılık verdi.

Öpüşmeyi bitirdiğinde, kadının yüzünü boynuna doğru çevirdi.

Kadın boynuna daha da sıkı sarıldı.

Ama kalçalarına dolanan bacakları, elini kıcına koyup yukarı aşağı hareket ettirdiğinde, orta parmağı onun arasına sıkıca girince sıkıca kenetlendi.

"Aynı oyuncak, ama daha küçük, eğer bulurlarsa, mücevher daha açık mavi olsun, bebeğim, sen bana benimkini nereden aldığını söyle, ben de sana bir tane alayım. Gerekirse yaptırırım. Ve sen beni çalıştırırken onu takarsın," dedi.

Kadın adamın boynundaki deriye bakakaldı. Ona bir oyuncak mı alacaktı?

O onunla çalışırken ona sahip olduğunu göstermek için mi?

Kalbinin ne kadar hızlı attığını hissetmediğini umdu.

"Yani sen, şey... mücevherin renginin önemini anladın."

"Sen benim içimdesin, beni çalıştırıyorsun, ben de bir oyuncak alıyorum, böylece ben de senin içindeyim." Kalbinin çarpışını kontrol etmeye çalıştı.

O anlamını anladı. Ve

hoşuna gitti.

Parmağı daha derine bastırdı ve bir sonraki sorusuyla onu yanlış anladığını belli etti.

"Tıkılmaktan hoşlanmıyor musun?"

"Hoşuma gidiyor," diye zorla çıkardı. "Sikişmek hoşuna gidiyor mu?"

Kız başını salladı.

Parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi, sonra tekrar saçlarına doladı ve "Bebeğimin kıcını alacağım" dedi.

Kız ona yaslandı ve gülümsedi.

Ondan daha fazlasını istiyordu. Daha fazla zamanını. Daha fazla vücudunu. Onu farklı şekillerde içinde hissetmek istiyordu.

Sadece daha fazlasını.

Yumuşak, sert olanı fena halde dövüyordu.

Evangeline, başını ona doğru eğdiğinde, onun sakallarının alnını kaşırdığını hissetti.

"Her yerinle gel," diye fısıldadı.

Kafasını kaldırdı, dudakları buluştu ve tekrar öpüştüler. Branch iki kolunu da ona doladı ve onu sırt üstü çevirerek öpücüğü daha da derinleştirdi.

Uzun süre tembelce ama derinlemesine öpüştüler, sonra Branch öpüşmeyi kesip yüzünü eğdi, boynuna gömdü ve orada burnunu sürttü.

Evangeline tavana bakarak bu hissin tadını çıkarırken, ellerini onun üzerinde gezdiriyor ve dilindeki o güzel tadı sadece Branch'ten gelmediğini umuyordu.

Ama aynı zamanda bir zaferin de işareti.

Sonra, "Dondurma istiyorum" dedi.

Branch başını kaldırıp ona baktı. "Seni doyurmadım mı?"

Elini Branch'in yanağına koydu ve ona gülümsedi. "Birden fazla şekilde doyurmadın. Hala dondurma istiyorum. Sen de ister misin?"

"Bebeğim, saat neredeyse on oldu."

"Benim bilmediğim uluslararası bir dondurma sınırı mı var?" diye sordu.

Dudakları seğirdi. "Bildiğim

kadarıyla yok." "Peki dondurma ister misin?"

Yaklaştı, yüzünde tarif edemediği bir şey belirdi.

Ama bunun güzellik olduğunu biliyordu.

"Evet, Angie, dondurma istiyorum."

Gölümsedi.

Branch onları yataktan çıkardı.

O temizlendi, sonra geceliğini ve külotunu giydi. O da eşofman pantolonunu giydi.

Ve birlikte dar merdivenlerden aşağı inip dondurma almaya gittiler.

yirmi beş

Oynadı

BRANCH

Ertesi akşam, arabasının garaja girdiğini duyunca Branch televizyonda "Duraklat" tuşuna bastı, kanepeden kalktı ve mutfığa doğru yürümeye başladı.

Kadın mutfak kapısını açıp yüzünü gördüğünde durdu.

Kadın eşyalarını bir kenara attı ve yüksek topuklu ayakkabılarla ona doğru zıpladı, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona doğru koştu, ona ulaştığında durmadı, yerine kendini kollarına attı, ona sıkıca sarıldı ve heyecanla zıplamaya başladı.

"*Harika* görünüyorlar!" diye bağırdı.

Adam ona gülümsedi. "Işıkları beğendin galiba." "*Harika* görünüyorlar!" diye tekrarladı kadın.

Branch sıırtmaya devam etti.

"Hepsi takıldı mı?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı.

Kız onu bıraktı, kollarından çekildi ve hızlıca arka kapılara doğru yürüdü, "Ön tarafta ve mutfak kapısındakileri gördüm. Arkadaki de görmek istiyorum," dedi.

O yokken, onun aldığı hareket sensörlü ışıkların geldiğini görmüş ve onları takmıştı.

Hepsi aynı stildeydi. Branch'ın tahminine göre, bir tanesini gördün mü, hepsini görmüş olursun. Ama Evangeline açıkça aynı fikirde değildi.

O olduğu yerde durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve onu izledi.

Evangeline dışarıdaydı ve Branch onun "*Harika* görünüyor!" diye bağırdığını duydu. Branch hala sırtıyordu.

Ama "Bebeğim, şunu bırakıp yemeği pişirmeye ne dersin? Bu akşam sen pişireceksin ve ben öğle yemeğini kaçırdım, açım." diye seslendi.

Kafasını ona doğru çevirdi ve pencereden ona baktı, sonra kapıdan aceleyle geri dönüp doğrudan ona doğru geldi, öğle yemeğini kaçırmıştı ve pek hoşnut olmadığını ve bu konuda bir şeyler yapmaya niyetli olduğunu gösterdi.

Branch göğsüne bir darbe hissetti.

Sonra bu duyguyu kafasının arkasına itti.

Kız elini onun karnına koydu ve parmak uçlarına yükseldi, ama Branch yine de ona yardım etmek zorunda kaldı, bu yüzden boynunu eğdi.

Kız ağzını onun ağzına değdirdi ve geri çekilerek, "Üstümü değiştirip hemen başlayacağım," dedi.

"Teşekkürler."

Kız, Branch'in ruhuna bir gülümseme daha kazıdı ve uzaklaşarak merdivenlere doğru hızlıca yürüdü.

Branch, Branch, Branch, Branch, Branch, Branch, Branch, Branch,
Branch, Branch, Branch, Branch, Branch, Branch, Branch, Branch,
Branch, Branch, Branch, Branch, Branch, Branch, Branch,

Sonra kanepeye doğru yürüdü ve kendini kanepenin üzerine attı, sırt üstü uzandı, bir bacağını kanepenin arkasına attı. Uzaktan kumandayı aldı, televizyona doğrulttu ve "Oynat" tuşuna basarak haberleri izlemeye devam etti.

* * *

Ertesi sabah, Branch yatağın yanındaki yere düştü, sırt üstü yere çakıldı ve homurdandı, çünkü düşmüştü ve Angie'nin ağırlığı üzerine binmişti.

"Bebeğim," diye homurdandı.

"Burada mı?" diye sordu Angie, parmaklarını onun üzerinde gezdirerek. "Bebeğim," diye homurdandı Branch.

"Burada," diye mırıldandı, güzel yüzünde kararlı bir ifade vardı.

"Bebeğim," dedi, sesi şimdi kahkahadan titriyordu.

Kafasını geriye attı ve onun yüzüne baktı. "Orada mıydı?" diye sordu.

"Senin yaptığın şey işe yarıyor diye gülmüyorum, sen şapşal olduğun için gülüyorum. Ben gıdıklanmam."

Kız ona sinirli bir bakış attı. "Herkes gıdıklanır, Branch." "Ben gıdıklanmam."

Kız tekrar ona saldırdı ve o da bunu kabul etti, kız onun üzerine çıkarken altında yatarak gülmemeye çalıştı çünkü kız çok sevimliydi.

Vazgeçmeden önce yüzüne bakmaya devam etti, sonra iki elini onun çıplak göğsüne vurarak, "Gıdıklanmadığını inanamıyorum," diye bağırdı.

O hızlıca hareket etti ve kız havada uçarken çığlık attı, sırt üstü yere düştü ve onun ağırlığını üstüne aldı.

Sonra yanlarında hareket eden parmaklarını tuttu, onun altında çırpındı, ön kollarını itti, başını salladı ve kontrolsüz kahkahalarla bağırdı, "Kes şunu, Branch!"

"Sanırım haklısın," diye mırıldandı, pes etmeden. "Çoğu insan gıdıklanır."

Kız hareketsiz kaldı, o da durdu ve kıza sert bir bakış attı.

O tekrar ona saldırınca, kız tekrar kıvranmaya ve kıkırdamaya başladı.

"Kes şunu, Branch!" diye bağırdı.

O ise gülümseyerek ona daha fazlasını verdi, ta ki onun yeterince aldığını düşünene kadar. O aniden onu kendinden uzaklaştırıp ikisini de ayağa kaldırdığında, kız yine çığlık attı.

"Tamam, Angie, dalga geçmeyi bırakma zamanı. Satacak evlerin var."

Kız, yarı sinirli, yarı şakacı bir şekilde onun koluna vurdu, sonra hemen dönüp kısa geceliğiyle banyoya doğru yürüdü.

O, gösterinin tadını çıkardıktan sonra onu takip etti ve lavabonun başında saçlarını at kuyruğu yaparken buldu.

Kız aynadan ona bir kez daha sert bir bakış attı ve at kuyruğunu bitirdikten sonra elektrikli diş fırçasını kaparak, onun diş fırçasının yanında duran diş fırçası başlığını aldı ve takarak öfkeyle mırıldandı: "Bunun intikamını almayacağımı sanma."

Adam, önünü kadının sırtına dayadı ve ağzını kadının boynuna indirdi. "Bunu ilk çalıştığın gece söylemiştin, Angie. Ama artık biliyorsun

kötü olmayı sevdiğimi biliyorsun." O,

ona karşı titredi.

Branch onun tenine gülümsedi.

"*Bu* sana şaplak atılmayacak. *Bu* sana kürek atılmanı sağlayacak, yakışıklı. Ve ben kürekle lanet olası *bir virtüözüm*."

Çenesini omzuna koydu ve aynada gözlerine baktı.

"Devam et, hanımefendi."

"Beni tahrik etmeyi bırak," dedi sertçe. "Satmam gereken evler var."

Aynaya gülümsedi, sonra omzunu öptü ve yüzüne su serpmek için onu kenara itti.

Branch, diş fırçasını kullanmayı bitirdiğinde onu elinden aldı ve yüzünü yıkayabilmesi için kenara çekildi.

Kadının başka bir leğene ihtiyacı olduğunu düşündü.

Sonra onun kullandığını paylaşmanın sorun olmadığını düşündü.

Bu düşünce aklına geldikten sonra, onu kafasının arkasına itti. Sonra birlikte duşa girdiler.

* * *

"Hayatta olmaz." "Ama

Branch."

"Olmaz... hayatta olmaz."

Yüzünü sertleştirdi.

Branch sadece ona bakakaldı.

O öğleden sonraydı ve Amélie onları çağırarak kararlarını verdiklerini, daha fazla beklemek için bir neden olmadığını, ailenin büyüme zamanının geldiğini ilan etmişti.

Mevcut olan fotoğrafları görmek istemesi gerekirdi. Ama istemedi.

Büyük hata.

"Onun bir bichpoo olduğunu düşünüyoruz, yani bichon frise ve poodle melezi. Açıkça görülüyor ki açık kahverengi," dedi Amélie, hiç yardımcı olmaya çalışmadan.

Bunun üzerine Evangeline, "Bichpoo! Hep bir bichpoo istemişimdir" diye bağırdı.

"İstemedin," dedi Branch.

Evangeline ona kaşlarını çattı. "Var olduklarını bilseydim, isterdim." Amélie'nin veterinerinin binasındaki kafese ve onlara siyah gözleriyle bakan küçük köpeğe doğru kolunu salladı. Lanet olsun, köpek meraklı, zeki ve üzgün görünüyordu. "Yani, şuna bak."

Branch zaten ona bakıyordu, ama Amélie ona bakmaya devam etmesini istediğinde, ona baktı ve yavaşça başını salladı.

Kaşlarını çatması, öfkeli bir bakışa dönüştü.

"Bir komşusu onun sürekli sızlanmasını duydu," diye ekledi Amélie. "Evdeki insanların tatilde olduğunu bildiği için polisi aradı. Polisler eve girip onu, kafesin dışına tekmelediği bir sürü yiyecek ve devirdiği su kaplarıyla, kendi dışkısıyla kaplı bir kafeste buldular. Dr. Hill onu aldığı anda, sadece hafif derecede yetersiz beslenmişti, ancak ciddi şekilde susuz kalmıştı. Ancak şu anda gayet iyi."

Siktir, lanet olsun.

Angie'nin yüzü eridi.

Kahretsin, *lanet*
olsun.

"O müşterinin üç köpeği var, yoksa onu tutardı," diye devam etti Leigh. "Bu yüzden onu bize getirdi."

"Branch," diye fısıldadı Angie.

Siktir. Kahretsin.

"Bebeğim, o köpek çok kısa sürede evlat edinilecek. İyi bir yuva bulacak. Sana arkadaşlık edecek ama aynı zamanda seni güvende tutacak daha büyük bir şeye ihtiyacın var," dedi nazikçe.

"Henüz evlat edinilmedi ve günlerdir burada," diye cevapladı.

Branch, Amélie'ye baktı.

Amélie dikkatlice onun bakışlarından kaçındı. Doğru.

Nefes aldı.

"Tamam," dedi Evangeline, Branch bir şey söylemeden önce mırıldandı ve Leigh'e baktı. "Onu bir süre kucaklayabilir miyim?"

Siktir.

Siktir.

"Tabii ki," dedi Amélie hemen ve kafese doğru yürüdü.

"Angie, bu iyi bir fikir değil," diye uyardı Branch.

Gözlerini ona dikti. "Sadece biraz kucaklamak. O daha yavru bir köpek ve tüm yavru köpekler kucaklanmaya ihtiyaç duyar."

"Dr. Hill onun yaklaşık altı aylık olduğunu düşünüyor," dedi Amélie, köpeği kafesinden çıkararak. "Yani kesinlikle hala bir yavru."

Tanrım.

Branch müdahale etmeden önce, Leigh onu Angie'ye verdi ve Angie onu kucaklayarak, o kollarında heyecanla kıvrılırken ona şefkatle seslendi.

Ve Branch, bu sayede sevgilisinin aşık olduğunu izledi.

Tanrım.

"Şu şeyi bana ver," diye emretti.

Kızın bakışları ona yöneldi ve Branch, kızın hayvanı korumak için üzerine atlayıp onu uzaklaştırma dürtüsüyle mücadele ettiğini gördüğüne yemin edebilirdi.

"Branch."

"Bana ver, Angie."

Sophie'nin seçimini yaparkenki hali gibi, köpeği Branch'e uzattı.

Branch onu aldı, yüzüne yaklaştırdı ve köpek onun kucağında kıpırdanarak aşağı inmeye çalışmadı, Branch'ın yüzünü yalamaya çalıştı.

Kahretsin, lanet olsun.

Köpeği koluna sıkıştırdı, parmaklarını köpeğin ensesine doladı ve masaj yapmaya başladı.

Köpek nefes nefese kalmaya başladı ve sakinleşti.

"Onu alırsan, bir tane daha alırsın, daha büyük olanı, *benim* seçeceğim olanı, ve kedi olmaz," diye duyurdu.

Yüzü sevinçle aydınlandı ve o bakış doğrudan ruhuna işledi.

Yine de, "Ama ben kedi istiyorum" dedi.

"O zaman kedi al. Ama başka bir köpek de alacaksın, Angie."

Kız hemen kabul etti. "Anlaştık!"

"Harika!" diye bağırdı Amélie.

Branch tavana baktı ve Evangeline'in her zamanki gibi, bu sefer çok sinir bozucu olmasına ve Amélie'nin de katılmasına rağmen, oyun oynanmanın acısını zevkle karşıladı.

Köpek boynunu çevirdi ve Branch'ın parmaklarını kemirmeye başladı.

Branch ona baktı ve hayvan onun ilgisini hissettiğinde başını geriye attı ve Branch'e bakarak nefes nefese ve sanki gülümsüyormuş gibi göründü.

"Siktir. Lanet olsun," diye

mırıldandı. Angie kıkırdadı.

Amélie, mırıldanır gibi bir kahkaha attı.

Branch, Olly'nin kadınına bakarak, "Kağıtları getir," diye emretti.

Kadın başını eğdi, Evangeline'e mutlu bir bakış attı ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla dışarı çıktı.

Angie yaklaştı, ellerini uzattı. "Onu alabilir miyim?"

"Onu ben aldım," diye cevapladı Branch ve ona baktı. "Evrakları doldurman gerekiyor."

Kız ona bakıyordu, gülümsemedi ama gözleri onu delip geçiyordu.

"Tamam," diye fısıldadı.

"Evraklar, bebeğim."

Kız başını salladı, yaklaştı, yeni yavrusunun kafasını okşadı ve sonra uzandı.

Branch ona ağzını uzattı.

Kadın onu yumuşak bir öpücükle kabul etti ve sonra kalçalarını sallayarak dışarı çıktı.

O kaybolduğunda, ya da kışının görüntüsü kaybolduğunda, Branch dikkatini tekrar köpeğe verdi.

"Sen şanslı bir herifsin," dedi ona.

Köpek coşkuyla havladı.

Evet, o köpek aptal değildi.

Branch yavruyu göğsüne çekti, elini tekrar tüylerine gömdü ve kadınları takip etti.

* * *

Branch gözlerini açtığı anda Angie'nin üzerine eğildiğini gördü. "Yatma zamanı, tatlım."

Kahretsin, bayılmıştı.

Göğsünde bir sıcaklık hissetti, Murphy'nin orada kıvrılmış uyuduğunu gördü, bu yüzden yavruyu koluna sardı ve kanepeden kalkmak için karın kaslarını çalıştırdı.

Onu eve getirdikleri büyük kafese doğru yöneldiğinde Angie konuştu.

"Çamaşır odasını köpek yavrusu için güvenli hale getirdim," dedi ona. "Onu oraya koyabilirsin. Onu başka bir kafese koymak istemiyorum."

"İyi fikir," diye mırıldandı.

Onu çamaşır odasına götürdü, bol miktarda yiyecek, su, yeni köpek yatağı ve kemirebileceği birkaç oyuncak olduğunu gördü, onu yere bıraktı ve kapıyı kapatmadan önce ayağıyla nazikçe onu geri tuttu.

Evangeline'in yaklaştığını görünce ona döndü, kolunu omuzlarına doladı ve onu ışık düğmesine götürerek ışığı kapattı.

"O kadar sevimli ki, yeni evine alışıp bizimle uyuyana kadar sabırsızlanıyorum."

Evangeline kollarında kıvrılmışken bu işe yaradı.

Onu bağladığında ise işe yaramazdı.

Bunu paylaşmadı. Onu kendine sıkıca sarıp evin içinde dolaştı, tüm ışıkları kapattı ve kilitlerin kapalı olduğundan emin olmak için tüm kapılara göz attı.

Ancak o zaman onları merdivenlere yönlendirdi.

"Onunla çok tatlısın," dedi kız, Branch onları yukarı çıkarırken. "Her neyse," diye mırıldandı Branch.

"Onu seviyorsun, Branch," dedi, sesinde kahkaha ve mutluluk vardı.

O homurdandı, onunla birlikte merdiven sahanlığına indi ve onları bir sonraki merdivenlere çevirdi.

"Karşı koyma," diye tavsiye etti kız.

O sözlerin midesine ve göğsüne çarptığını hissetti ve hemen onları kafasının arkasına itti.

Çıplak kaldı. Kız gecelik giydi. Yatağa girdiler. Branch ışıkları kapattı.

Sonra ona döndü ve onu kendine çekti. Kız ona daha da yakınlaştı.

"Onu bana verdiğin için teşekkürler," diye mırıldandı ve ona sıkıca sarıldı.

O, kadına onu bırakmıştı ama köpek Branch'i sahiplenmişti ve kadın bunu biliyordu.

Bunun nedeni muhtemelen Branch'in köpeği sahiplenmiş olmasıydı ve ikisi de bunu biliyordu.

O da bunu kafasının arkasına attı ve ona karşılık olarak sarıldı.

"Sorun değil. Şimdi uyu." "Tamam. İyi geceler, bebeğim."

"İyi geceler, Angie."

Kız yüzünü onun boynuna sürttü ve birkaç saniye içinde uykuya daldı. Birkaç saniye sonra Branch da onu takip etti.

* * *

"*Hanımefendi*," diye
homurdandı Branch. Ertesi
akşamdı.

Dizlerinin üzerine çökmüş, şaplak masasına eğilmişti. Kadın, tişörtünü başından çekip çıkarmış, ancak tişört koltuk altlarında sıkışmış halde bırakmıştı. Kolları önündeki masaya uzanmış, parmakları masanın kenarlarına kıvrılmıştı.

Ayrıca kot pantolonunu ve şortunu kışından aşağıya, uyluklarına kadar çekmiş, bacaklarını ayırarak giysilerinin bacaklarına takılmasını ve ısırmasını sağlamıştı.

Ve onun penis halkasını yukarı kaydırды, kuyruğun ucundaki mermiyi kışına soktu, düşük hızda çalıştırdı ve sonra kürekle ona saldırdı.

Yalan söylememişti.

Onu şaplakla salladı. Kırbaç veya kayışla uğraşmadı. Ve bir dalga ile onu öldürdü.

Ama kürekle bir dahiydi.

Onu bağlamamıştı. Kötü davrandıktan sonra, şimdi kürekle dövölmek zorundaydı, iyi bir çocuk olabileceğini kanıtlamak için.

Bu, kürekle nasıl ustalıkla davrandığının sadece bir parçasıydı.

Onu dövmeyi bıraktı ve kürekle kışını ovuşturdu.

Adam, biraz olsun toparlanmak için derin nefesler aldı. "Büyük oğlum yeterince aldı mı?" diye alay etti kadın.

Alay etti.

Boynunu çevirip ona baktı ve bir bakışta, ağrıyan penisi zonkladı.

O, pantolonu uyluklarına kadar sıyrılmış, dizlerinin üzerinde duran yaramaz bir çocuktı.

O ise, işe giderken giydiği dar eteği, üzerinde küçük puantiyeli şeffaf bluzu ve altına giydiği kaşkorseyle ders veren bir metresdi. Akşam yemeğini yedikten sonra yüksek topuklu ayakkabılarını tekrar giymiş ve onu oyun odasına çağırmıştı.

Saçları başının üstünde dağınık bir şekilde toplanmıştı, bukleler boynuna kadar uzanıyordu.

Onun
bebeği.

Onun hanımı.

Evangeline'i.

Baştan ayağa mükemmellik. "Ver
şunu," diye meydan okudu.

O, kürek tutmayan elini kaldırdı ve uzaktan kumandayı onun kuyruğuna doğru uzattı.

"Al şunu," diye fısıldadı ve şey kışına daha sert bir şekilde çarptı, testislerine ve penisinin tabanına daha derin bir şekilde titreşti.

Boynu geriye doğru eğildi, göğsü bankın üzerine bastırıldı ve kıcı otomatik olarak ona doğru eğildi.

Kadın onu kürekle dövdü.

Branch geriye doğru eğik kaldı. Acı kışını, sallanan testislerine ve sallanan penisine kadar yakarken, her vuruşta penis başı bankın altına çarparak, buna engel olamadı.

Bu *olağanüstüydü*.

"Benim yaramaz çocuğum kim?" diye sordu.

Vur!

"Ben," diye homurdandı.

"Uslu olacak mısın?"

Vur!

"Hayır," diye dişlerinin arasından tısladı.

"Hayır mı?"

Vur!

Gerginlikten kaskatı kesilen Branch, konuşmaya odaklanmak yerine boşalmamaya odaklandı.

"Yaramaz oğlumun daha fazlasına ihtiyacı var," diye mırıldandı.

Vur!

"Evet," diye zorla çıkardı.

"Daha fazla mı?"

Vur!

"Daha fazla, hanımefendi, lütfen," diye ısırdı.

Vur!

"*Evet*, bebeğim, evet. Ver kötü kötü sana onun kürek," diye homurdandı.

Tanrım, patlamak üzereydi.

Vur!

Branch homurdandı ve penisi bankın üzerine çarptı, bu yüzden tekrar homurdandı çünkü bu çok acıtıyordu, *çok acıtıyordu ama çok da iyi geliyordu*.

Kürekle onun beline vurdu ama onu rahat bırakmadı. Tırnaklarını onun uyluklarının arkasındaki ete ve kıkına kadar batırdı.

Kahretsin, o bunu yaptığında çok hoşuna gidiyordu, her zaman, ama özellikle de onun vücudunu ısıttıktan sonra.

Basınç azalmadan önce dişlerini sıktı ve sonra nefesini dışarı verdi.

"Uslu olacak mısın, yakışıklı?" diye sordu kadın sessizce.

"Kötü olmayı seviyorum, Sahibe."

"Güzel," diye fısıldadı, başparmağını kıkına soktu ve adamın vücudu sarsıldı.

Oh evet.

"Beni onunla sik," diye inledi.

"Oh, bilemiyorum," dedi kadın, parmağını dışarı çıkarırken iki parmağını içeri soktu ve tam da bunu yaptı.

Müthiş.

"Sanırım büyük oğlumu kürekle boşaltabilir miyim diye görmek istiyorum," diye bitirdi.

Parmaklarını dışarı çıkardı, küreği tekrar aldı ve o, bankın kenarını daha sıkı kavradı ve bacaklarını kilitledi.

Sonra kıkında, testislerinde ve sikinde titreşimler maksimuma ulaştı ve Branch otomatik olarak onun için havayı sikmeye başladı, her sallandığında kürek kıkına iniyordu.

Evet.

O, kürekle sihirbaz gibiydi.

Ona sadece bir uyarıda bulunabildi, "*Hanımefendi*" diye inledi, sonra bankta kıvranarak, kalçalarını konvulsif bir şekilde ileri doğru iterek, başını geriye atıp çenesini sıkarak, odada gürleyen homurtularla bankın altına spermlerini fişkırttı.

Küreklerin yere düşme sesini belirsiz bir şekilde duydu, ama kadın onun testislerine ve penisine yapışıp, testislerini sıkıp penisini kuruturken, hissettiği duygu belirsiz değildi.

O, alnını bankın üzerine koymuş, kalçalarını hafifçe esneterek, penisi kadının elindeki artçı sarsıntılarla zıplarken, kadın son damlaları da onun içinden çıkardı. Oyuncağı kapattı ve ağzıyla onun cildinin ısınısını yatıştırdı, bunu yaparken testislerini masaj yaptı ve penisini nazikçe okşadı.

Yanağının etine hafifçe ısırdı ve vücudu zayıf bir sarsıntı geçirdi, sonra dudaklarını belinin alt kısmındaki deriye hafifçe sürttü ve merminin dışarı çıktığını, yüzüğün kaydığını, oyuncağın yere düştüğünde sessizce yuvarlandığını hissetti.

Evangeline onun üzerine eğildi ve o, ona yaslanarak eğildiğinde göğüslerinin sırtına bastırdığını hissetti.

"Orada kal, tatlım."

Bunu yapmak zor değildi. O anda, hareket edebileceğinden emin değildi. "Tamam," diye mırıldandı.

Sırtını öptü ve onu bıraktı.

Geri döndüğünde, o kadar bitkin düşmüştü ki, kadın mücevherini kıkına soktuğunda sadece düşük, memnun bir homurtu çıkardı.

O, sırt üstü yatarken üzerine eğilmiş pozisyonuna geri döndü ve onun cildine şöyle dedi: "Bu gece seni bağlamak istiyorum, böylece ben senin kıkına parıldayan mücevherimi izlerken sen beni yiyebilirsin, sonra sabahleyin tekrar seninle oynayabilirim."

Boş olsa bile, onun sözlerini sikinde hissettiğinde, kendisinin de öyle hissettiğini biliyordu.

"Evet, hanımefendi."

Elini kalçasının üzerinden, bacaklarının arasına kaydırđı, aletini okşadı, onu titretip, sonra kolunu onun alt karın bölgesine doladı.

"Sen her şeysin."

Branch onun sözleri karşısında donakaldı.

Henüz bitirmemişti.

"Sanki bir dilek listesi yazmışım ve onu ele geçiren güçler seni benim için yaratmış, tüm isteklerimi yerine getirmiş gibi."

Gözlerini kapattı ve fısıldadı, "Angie." Kız onun karın kaslarını sıktı. "Bu gerçek." O da bunu biliyordu.

Bunu çok iyi biliyordu.

Ama tam tersi. "Bebeğim..." diye başladı.

"Ve sen de gerçeği bilmelisin."

O yukarı doğru itmeye başladı ama Angie gövdesiyle onu aşağı itti ve kolunu bırakarak onun penisini ve testislerini avuçladı.

O hareketsiz kaldı.

"Bu hala benim oyunum, benim kurallarım, Branch," diye hatırlattı ona. Oynadı.

Tekrar.

Burnunu onun sırtına sürttü ve sonra oraya fısıldadı, "Kalk. Gömleğini indir. Pantolonunu çek. Yukarı çık ve benim istediğim pozisyona geç. Birazdan yukarı çıkacağım ve sen de benimle ilgilenabilirsin."

"Temizlenmene yardım edeyim, bebeğim,"

diye mırıldandı. "Emirlerin var, yakışıklı."

Bir an bekledikten sonra içini çekti. "Evet, hanımefendi."

"Güzel." Tekrar fısıldamaya başladı, burnunu onun sırtına sürüyordu ve bunu bir süre yaptı. Branch, o uzaklaşmadan önce her saniyesinden büyük keyif aldı.

O uzaklaştığında Branch söyleneni yaptı.

O kapıdaydı, kadın ise lavabonun önündeydi, Branch ona döndü.

"Angie?" diye seslendi.

Kadın omzunun üzerinden ona baktı. "Evet, tatlım." "Sen de benim her şeyimsin, biliyorsun," dedi Branch nazikçe.

Kız tamamen ona dönmeden önce, elinde ıslak bir havlu, yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle, vücudunun kasılmasını izledi.

"Umarım öyledir, Branch. Gerçekten öyle olmasını umuyorum." O da öyle olduğunu biliyordu.

Siktir et onu.

Bunu ruhunun derinliklerinde biliyordu.

Odanın iki ucunda birbirlerine baktılar ve Branch, kadının yüzündeki ifadeyi zihninin derinliklerine gömemeyeceğini anladığında, çenesini kaldırıp stüdyosundan çıktı.

Kız gözden kaybolduğunda, çamaşır odasında Murphy'yi kontrol edip iyi olup olmadığını gördüğünde, Raines'le ilgilenip ekibi sakinleştirdikten sonra olanları düşünmemeyi başarabileceğini fark etti. Kahretsin, ondan önce olan her şeyi.

Evangeline hayatına girdiğinden beri olan biten her şey.

Ama Branch, kollarını ve bacaklarını açmış, kalçalarını yastığa dayamış, kışına mücevher takmış, onu beklerken çıplak bir şekilde yatağında uzanırken, her şey bir anda geri geldi.

Her şey.

En ufak ayrıntısına kadar.

Ve ne yapması gerektiğini biliyordu. Başka seçeneği yoktu.

Aslında hiç olmamıştı.

Sadece elinden gelenin en iyisini yapmalıydı, böylece sonunda Angie için işe yarardı.

* * *

Ertesi sabah geç saatlerde, cumartesi günü birlikte hafta sonuna başlarken, Angie onu çalıştırıp sonra çözdükten sonra, Murphy ile dışarıdayken Branch telefonu açtı.

Olly telefonu açtı.

"Selam kardeşim."

Branch lafı dolandırmadı.

"Benim saçmalıklarımı dinlemeyi teklif ettiğin zamanı hatırlıyor musun?"

Ol, bir an tereddüt ettikten sonra "Evet" diye cevap verdi. "Buna ihtiyacım var, Olly," dedi Branch.

"Bu gece mi?"

"Evet."

"Bizim eve gel." "Leigh..."

"O da orada olacak ama bize alan bırakacak." Branch bundan hoşlanmadı.

Ama kabul etti.

"Saat kaçta?" diye sordu.

"Altı mı?"

Evangeline'e, birlikte geçirecekleri bir günde gitmesi gerektiğini söylemek zorundaydı.

Ama Evangeline umursamayacaktı.

Yeter ki eve, onun yanına dönsün.

Siktir, umarım ne yaptığını biliyordur. "Altıda görüşürüz," diye kabul etti.

"Birayı ben alırım."

"Teşekkürler, Ol," diye mırıldandı

Branch. "Ne zaman istersen, dostum," diye cevapladı Olly.

Telefonu kapattılar.

Branch telefonunu mutfak tezgahına attı ve pencereden Evangeline'e baktı.

Ve son bir kez daha, her şeyi zihninin derinliklerine itti. Bu gece, her şeyi dışa vuracaktı.

Ve sonra her şey bitecekti.

* * *

Havuz kenarındaki şezlonglarda oturdular, Leigh'in terasında duran, dizlerinin üzerine çökmüş, kollarını kalp şeklinde yukarı kaldırmış, kıvrımlı bir kadını tasvir eden muhteşem heykelin yanında.

Branch, Olly'ye veremediği şeyler vardı, çünkü veremiyordu, ama daha da önemlisi, arkadaşını o büyük

bataklığa sürüklemek istemiyordu.

Ama ona Tara'dan bahsetti.

Ve ona takım hakkında söyleyebileceklerini, bunun nasıl bittiğini, nerede olduğunu, kim olduğunu, daha doğrusu, nasıl hiçbir şey olmadığını anlattı.

Ayrıca ona Evangeline ile olan ilişkisini, oynadıkları oyunu, Evangeline'in nasıl kirli oynadığını, kendisinin nasıl daha da kirli oynadığını ve bunun nasıl sona ermesini istediğini anlattı.

Son olarak, ona kendisi için gizlenen tehlikeleri anlattı, ki bu önemli değildi, ve Evangeline için gizlenen tehlikeleri, ki bu önemliydi.

Konuşmasını bitirdiğinde, konuşurken bir kez bile Ol'a bakmamış, gözlerini dağlarının altında uzanan vadinin manzarasına dikmeye devam etmişti.

Olly hiçbir şey söylemedi ve bu durum bir süre devam etti. Branch hala ona bakmıyordu.

Aralarında, bok yığını gibi kokuşmuş ve pis bir sessizlik hakim oldu.

Sonra mırıldandı, "Belki de gitmeliyim."

"Hayır, kesinlikle gitmemelisin."

Branch gözlerini Olly'ye çevirdi.

Olly sinirli görünüyordu, ağzı sıkı, gözleri gergindi.

"Dostum," sesi boğuktu. "Tanrım. Siktir. Dostum."

Aniden, elini uzattı ve Branch uzaklaşmaya başladı, ancak Olly onu ensesinden yakaladı ve Branch'ı kendine doğru çekti, kendi içinde sallanarak. Kafalarının üst kısımları gürültüyle çarpıştı ve Olly elini yukarı kaldırıp Branch'ın kafasının arkasını avuçladı ve kafataslarını birbirine bastırdı.

Branch hareketsizce oturdu, Olly'nin dizlerine bakarak, o anda ailesinin bir üyesi daha olduğunu anladı.

Sonunda, içindeki sesi buldu ve "Ol, sadece..." dedi.

"Söyleyecek sözüm yok. Sihirim yok. Tüm bu boktan durumlarda sana yardım edecek hiçbir şeyim yok, kardeşim. Sadece çok üzgünüm demek dışında, tüm bunları yaşadığın için ne kadar üzgün olduğumu ifade bile edemiyorum."

Branch ağzını kapattı.

Olly, başlarını birbirine daha da sıkı bastırdıktan sonra bıraktı ve dik oturdu, Vadiyi seyrederek.

"Beni mahvediyor," diye mırıldandı.

"Sana vermemeliydim," diye cevapladı Branch ve Olly'nin bakışları onun gözlerine saplandı.

"Kendine saklayacak mıydın? Delirdin mi

sen?" "Bunu bilmek kolay değil."

"Haklısın," diye kabul etti Ol. "Ama yine de bunu bilmek bir ayrıcalık." Branch yine ağzını kapattı.

"Doğru kararı verdin," dedi Olly. Branch başını salladı. "Aynı fikirde olduğumu sanmıyorum."

"Kardeşim, sen tamamen yanılıyorsun."

"Bu kararı uygularsam, onun kazanmasına izin verirsem, bana sunduğu hayatı kabul edersem, ona karşılığında ne tür bir hayat sunabilirim?"

"Onun istediği türden bir hayat."

Branch yine başını salladı. "Bebeğim ve çocuklarımızla Disneyland'a gitmeyi hiç düşünmemiştim."

"O zaman onları Disneyland'a götürme," diye karşılık verdi Olly ve ona doğru eğildi. "O da umursamayacaktır. Onları, balık tutmaktan, yemek pişirmekten ve çocuklar uyurken sevişmekten başka yapacak bir şeyin olmadığı, ıssız bir göl kenarındaki bir kulübeye götür. Oradasınız ve birliktesiniz, Disneyland bundan daha iyi olamaz."

Hiçbir yerin ortasında, göl kenarında bir kulübe.

Çocuklar uyurken sevişmek.

Kız arkadaşı, onunla ilgilendikten sonra, spermi hala içindeyken, ona yumuşak, tatlı ve lezzetli bir şey ikram etsin ve çocuklar onun çatısı altında uyurken, aşağı inip dondurma yiyin.

Çocuklar.

Onun çatısı altında.

Uyuyorlar.

Siktir.

Bunu yapabilir. Kahretsin.

Bunu yapmak *istiyordu*.

Angie ile.

Hala.

"İstediğin şeylerden yeterince vazgeçersen, vazgeçtiğini asla unutmazsın ve bu içini kemirir dostum," diye Olly'ye söyledi.

"İstediğin her şeyi elde edersen, daha önce istediğini sandığın şeyleri unutursun, çünkü sadece gerçekten istediğin her şeyi elde etmekle kalmaz, ihtiyacın olan her şeyi de elde edersin," diye cevapladı Olly.

Branch başka yere
baktı. Ol bunu
görmezden gelmedi.

"Ve senin bunu çok iyi bildiğini görüyorum."

"O daha iyisini hak ediyor. Onun evinde, hayatında benim gibi bir adam mı?" Yine başını salladı ve tekrarladı, "O daha iyisini hak ediyor."

"Sen onun sahip olduğu en iyi adamsın, bunu daha önce de tahmin ediyordum ama şimdi bana anlattıklarından sonra kesin olarak biliyorum. Ama eminim o bunu daha iyi biliyor, o boktan şeye sahip olmasa bile. Bunun doğru olduğunu bilmeyen tek kişi sensin ve senin bunu bilmediğin sürece, seni ikna etmemin imkanı yok. O yüzden tavsiyem, Branch, ona sana bunu kanıtlamak için bir ömür boyu sürecek bir şans ver."

Branch omzunun üzerinden arkadaşına baktı. "İlk başladığımızda, onun mutfağında zar zor ayakta durabiliyordum, Ol. Artık o adam değilim. Evangeline gibi bir kadının evinde, oraya aitmişim gibi ayakta durabiliyorum. Ama benim bokumu onun evine getirdim. Şimdi sence onu onun hayatına yerleştirmeli miyim?"

"Bunu zaten yaptın ve bana öyle geliyor ki o umursamıyor."

Branch tamamen ona döndü. "O bilmiyor."

"Bu saçmalık," Ol elini havaya kaldırdı, "benim tavsiyem, ona verme. Asla. Daha fazlasını dışarı çıkarmalısın, bana ver. Ona, zaten anlattığın yükü taşıyan adamı bırak, o zaten hiç umursamıyor."

"Kafamdaki düşünceleri nasıl aşabilirim?"

"Onun yemeklerini ye. Onun şaplaklarını kabul et. Onun güvenli olduğunu hissetmen için istediğin köpeği ona al. Chili yemek için bizim eve gel. Ve onu kollarında uyut."

"Sence bu kadar kolay mı?" diye sordu Branch.

"Hayır," diye karşılık verdi Olly. "Bence sen ölmelisin. Zihninde, ekibini kaybettiğin o yerde ölmelisin. Sonra geri dönüp hayatta kalan kişiyi görmelisin. Onun, senin kendine yaşattığın hayatı yaşadığını görmelisin. Ve onun hissettiklerini hissetmelisin,

Branch. Ne kadar lanet olası, kahrolasınca," Branch'e doğru eğildi ve homurdanmaya devam etti, "yaşamadıkları hayatı senin mahvettiğin için ne kadar *kızgın* olacaklarını hisset."

Branch çenesinin sıkıldığını hissetti.

"Kadın," diye devam etti Olly. "Kaybettiğin kadın. O bunu gördü, seni sevdi. Nasıl hissederdi?"

"Sence *bu kadar* kolay mı?" diye sordu Branch.

"Evet, kardeşim, bence *bu kadar* kolay."

"Yanılıyorsun."

Olly başını salladı. "Onlara olanların sorumluluğunu üstlendiğini görüyorum. Hepsinin. Ama bu senin sorumluluğun değil, Branch. Ve bunu aşmana yardımcı olabileceğim tek yol, az önce söylediğim şeyi söylemek. Eğer bu boktan olay senin başına gelseydi ve kaybolan sen olsaydın, onları suçlar mıydın? Eğer bu kafana girmiyorsa, şu şekilde düşün. Evangeline'e olanlar onun suçu mu? O adamın yaptıklarını o mu yaptı? Bu onun sorumluluğu muydu?"

"Tabii ki hayır," diye kesti Branch.

"Öyleyse neden diğer insanlar trajik sonuçlarla biten çılgın, korkunç şeyler yaptığında bu senin suçun oluyor?"

Lanet olsun ona.

Onun haklı bir noktası vardı. Cidden haklıydı.

Branch şezlongda yerini değiştirerek Olly'ye tam karşı karşıya geldi. "Ben sıradan bir özel dedektif değilim Olly, ben pisliklerle uğraşırım."

"Yasayı çiğniyor musun?"

"Sadece çiğnenmesi gerektiğini düşündüğüm kanunları.

Çiğnemek için para aldığım kanunları değil." "Senin bununla bir sorunun yoksa, onun da olmayacaktır."

"O, onun evinde, yatağında olan adam," diye hatırlattı Branch. "O, onun aşık olduğu adam."

Olly'nin gözlerine bakarken bu gerçeği kabul edemeyen Branch, dizlerine baktı.

Olly'nin sesi daha da alçaldı: "Hayatını kirletmesini istemiyorsan, pisliği temizle. O umursamıyor. Ama sen ona bunu yaşatmak istemiyorsan, temizle gitsin. O zaman hiçbir şey kalmaz, kardeşim. Arkadaşının ikini de radarın dışında tutabileceğini söyledin, o zaman

S e n güvendesin. O güvende. Yani mutlu olmak dışında hiçbir mazeretin yok."

Arkadaşının gözlerine baktı.

"Keşke bu kadar kolay olsaydı."

Büyürken ailesiyle birlikte tek istediği şey kolay bir hayattı.

Tara'dan sonra, takımla yaptığı işten sonra, takımın yaptığı gibi kabul ettikten sonra, kolaylık konusunda tüm umudunu kaybetti.

Ta ki Evangeline gelene kadar.

Olly tekrar uzandı ve onu ensesinden kavradı.

"O zaman bu kadar kolay olsun."

Olly, gömleğinin yakasını tutup onu birkaç kez salladıktan sonra bıraktı.

"Orada mısın?" diye sordu.

"O dünyanın dünyanın benim her istediğim dünyayı
dünyayı olmasını olmasını Branch cevapladı.

Olly'nin yüzü kocaman bir gülümsemeye
aydınlandı. "O zaman oradasın."

Orada değildi.

Ama o anda olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

OLIVIER

Olly, Branch'e iki parmağını salladıktan sonra, yarım daire şeklindeki garaj yolundan geçerken kapıyı kapattı.

Döndü ve Leigh-Leigh'in, kucağında kedisi Cleo ile, gözleri ona dikilmiş olarak, giriş holünün sonundaki duvara yaslanmış olduğunu gördü ve konuşuyorlardı.

"Doğru kararı mı verdi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Sanırım evet."

"Zor bir karar gibi görünüyordu."

Onlara alan tanımıştı. Ama
izlemişti.

Bu, Olly'yi kollayan Leigh-Leigh'iydi. Branch'ı kollayan Leigh-Leigh'iydi. Ona doğru ilerlerken cevap verdi: "Zor değil, imkansız. Ama sanırım onu ikna ettim."

"Lütfen hareket etme, sevgilim."

Durdu.

Ve o her şeyi yaptığında, onunla ilgili her şey içini kapladı ve testisleri gerildi.

O konuştu.

"Şuben ve benim Evangeline'im adına son zamanlarda gösterdiğin çabalar için seni ödüllendirmek istiyorum, bu yüzden, *şövalye*, seçim senin. Beni yatağımıza götür ve benimle seviş. Ya da benim istediğim gibi pozisyon al, böylece sana kuyruğunu vereyim ve sonra sana çok daha fazlasını vereyim."

Sadece ona bakarak hangi yolu seçeceğini anladı, bu yüzden ona doğru yürüdü, güzel yüzünü iki eliyle kavradı ve ağzını onun ağzına indirdi.

Onu derin ve ıslak bir şekilde öptü.

Sonra dedi ki, "Sanırım canavarın, sikini sikmek için çok uzun süre beklememeyi hak etti."

Dudakları yukarı kıvrıldı.

"Göreceğiz." Ona sıırttı.

Sonra ellerini indirdi, birini Cleo'nun başına koyup okşadı, sonra arkasını dönüp koridorda yürüyerek hanımının yanına gitti, böylece hanımı her zamanki gibi onu becerebilsin.

Gerçekten çok iyi.

BRANCH

Fast food restoranının otoparkında kamyonetinde oturan Branch, Gerbil cevap vermeden önce bir tıklama, bir patlama ve iki tıklama daha duydu. "Naber?"

"Hâlâ Tavis'le mi gidiyorsun?"

"Başımın belası," diye mırıldandı Gerbil.

"Onu güvende tutabilirsin," dedi Branch.

Bu söz üzerine, onu derin bir sessizlik karşıladı.
"Gerbil, bana söz ver dostum. Onunla bir hayat kuracağım, bizi güvende tutabilirsin."
"Seni güvende tutabilirim, Branch." "O zaman bizi güvende tut."
Bağlantıyı kesti.

TAVIS WARREN

Branch telefonu kapattıktan sonra, önündeki altı bilgisayar monitörüne bakakaldı.
Aniden kontrolünü kaybetti, başı düştü, çenesi boğazına çarptı.
Derin bir nefes aldı.
Bir elini ensesine götürdü ve başını ovuşturdu, diğer eliyle de aynısını yaptı ve ikisiyle birlikte tekrarladı.
Ellerini indirdi ve başını kaldırdı.
"Tamam, belki de bu dünya benim bildiğim bok çukuru değildir," dedi monitörlerine.
Sonra deli gibi sıırttı ve parmaklarını klavyeye koydu.

ARYAS

Aryas, Branch'ın aramasını cevaplayarak "Konuş benimle" dedi.
Branch lafı dolandırmadı.
"Değişiklikler olacak, Aryas, ve bu değişikliklere senin de katılmanı istiyorum, yoksa seni başka birine yönlendirmek zorunda kalacağım."
Aryas tamamen sessizleşti.
"Birkaç kişi tanıyorum. Pislikler ama işlerini iyi yapıyorlar. Bununla birlikte, onlara göz kulak olman gerekecek çünkü işlerini çok seviyorlar. Fazla seviyorlar."
Aryas son sözünü duymazdan geldi.
"Çok şükür, evlat. Çünkü Tahoe'da bir kulüp açmaya karar verdim, bu yüzden zamanımın çoğu bu işle meşgul olacak.

önümüzdeki sekiz ay boyunca. Ama önemli değil. Sürekli çalışıp hiç eğlenmemek Aryas'ı azgın bir çocuk yapıyor. Üyelik onayı ve güvenliğe odaklanarak operasyonları denetleyecek, işini bilen, güvenilebileceğim bir adama ihtiyacım var. Sana bonus vereceğim, ilan vermeme gerek kalmayacak.

Kısa bir sessizlikten sonra Branch sordu: "Başlangıç tarihi ne zaman?"

"Dün."

"Doğru. Oryantasyon sırasında bana bir ofis vermemiş olman iyi oldu, çünkü ihtiyacım yok. Seyahat etmek de sorun değil. Ama Phoenix'te bir kadının var, gitmemi istiyorsan giderim, ama uzun süre kalamam çünkü ona geri dönmek isteyeceğim."

Peki, teşekkürler...

Siktir.

Sonunda.

Aryas'ın sesi alçaldı. "Bana borçlusun, Branch." Branch'ın sesi de aynı derecede alçaktı. "Biliyorum, Aryas."

"Borcunu tamamen ödedin, onu mutlu et ve kendin de biraz mutluluk bul."

"İşimiz bitti mi patron?" diye sordu

Branch. "Şimdilik."

"Sonra görüşürüz."

"Sonra görüşürüz, Branch."

Bağlantı kesildi.

Ve Aryas Weathers kahkahalarla patladı.

STELLAN

Telefonu çaldı ve Stellan, arayanın bilinmeyen bir numara olduğunu görünce ağzını sıkılaştırdı.

Neredeyse görmezden gelecekti.

Beş dakika sonra, bunu yapmadığına memnun olacaktı. İki nedenden dolayı.

"Evet?" diye cevapladı.

"Lange," dedi Branch Dillinger.

Endişeyle sordu: "Evangeline ile her şey yolunda mı?"

"O iyi. Sadece senin sıran geldiğini söylemek için aradım." Stellan sessiz kaldı.

"Bir şey olursa," diye devam etti Dillinger, "sorumluluk bana ait. Ama şunu söyleyeyim, eğer varırsan, uyanık olursun ve gözünü dört açarsan, çok sevinirim."

"Ben varım," dedi Stellan hemen, Leenie'nin arayıp her şeyin aslında beklendiği gibi olduğunu söylemesi ne kadar sürer diye merak ederek. Bu düşünceyi bir kenara bırakıp devam etti, "Seninle konuşabilmek iyi oldu. Sana bir işim var."

"Bu işten çıktım Lange, başka bir iş buldum." Stellan gülümsedi.

Evet, her şeyin söylendiği gibi olduğunu tahmin ediyordu.

Aslında buna güveniyordu.

Bu yüzden ısrar etti.

"Ek iş yapmanın karşılığını alacaksın." Bir süre sessizlik oldu, sonra Dillinger sordu: "İş ne?"

"Mistress Sixx hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum." Bir süre daha sessizlik oldu, sonra "Bana birkaç gün ver."

"İş kabul edip etmemeye karar vermek için mi?" Stellan, beklemeyi pek sevmeyen biri olarak, en azından böyle bir şey için, sordu.

"Sixx hakkında bilinecek her şeyi sana vermek için."

Stellan mutfak tezgahının mermerine bakarak "Birkaç gün mü?" diye sordu.

"Acelen var, yarın öğleden sonra sana bir rapor sunacağım. Kapsamlı olacak, ama bana birkaç gün verirsen olacağı kadar kapsamlı olmayacak."

Vay canına.

"Acele etme, Dillinger," dedi. "Ben de öyle yapacağım."

Bir süre daha sessizlik oldu, bu seferki daha uzundu, sonra Dillinger şöyle dedi: "Sen istemedin ama bana ve Angie'ye büyük bir iyilik yapıyorsun, ben de sana bir iyilik yapayım. Bunu üstlenirsen, dostum, çok acı çekebilirsin."

"Buna güveniyorum," diye cevapladı Stellan.

Sesinde eğence vardı, "Tamam. Karanlık tarafa hoş geldin, kardeşim. Senin içinde var, sanırım burada kalmaktan keyif alacaksın. Şimdi, bitti mi?"

"Bitti."

"Yakında görüşürüz."

"Evet."

Dillinger bağlantıyı kesti.

Stellan telefonunu tezgahın üzerine attı ve çok yavaş bir gülümsemeyle gülümsedi.

ŞUBE

Branch dairesinde durup etrafına baktı.

Onun satmasına izin vermesi gerekiyordu.

Ama bunun kadının ihtiyaç duymadığı bir komisyon olduğunu düşündü.

Çantalarını kaldırdı, bir buçuk metre yürüdü ve üçünü de kapının yanına bıraktı.

Hazırdı.

Bekliyor

du.

Onlar için henüz erkendi. Taşınmak niyetinde değildi.

Asıl niyeti, oradan defolup gitmekti. Ama bir sonraki evini kiralayacaktı.

Mutfağa gidip şişe açacağını aldı. Onun saydığına göre, üç tane vardı.

Ama o kendininkini seviyordu.

Bu yüzden onu sakladı.

Şeyi cebine koyan Branch, kapıdan çıktı. Ve sonra Angie'ye doğru yola çıktı.

yirmi altı

Maç Noktası

EVANGELINE

Evangeline, Murphy'nin peşinden adım adım yürüyordu.

Elinde telefonu vardı, endişelendiği için Cam'i aramaya hazırlanıyordu.

Branch neredeyse bütün gün ortada yoktu.

O gün, birlikte olmak dışında hiçbir planları olmayan bir hafta sonunun başlangıcı olacağını söylemişti.

O sabah Murphy ile dışarıda vakit geçirdikten sonra eve geldiğinde, Murphy ona "yapacak bir işi" olduğunu söylemişti.

İş değil, "yapacak bir şey".

"Ve geç kalabilirim, bebeğim," demişti.

Bir eliyle onun yüzünü okşarken, diğer eliyle hareketli Murphy'yi göğsüne sıkıca tutmuştu.

O da onu bırakmıştı. Yapacak bir işi vardı, o da ısrar etmeyecekti.

Bu savaşı böyle kazanamazdı. *Beklemeden* beklemesi gerekiyordu.

Yine de bu ona pahalıya mal olmuştu, çünkü ona bunu söylediğinde, gözlerindeki çatışmayı gizlememişti.

Şimdi saat geç olmuştu, dokuzdan sonraydı ve o yokken ondan hiç haber almamıştı.

Bu Branch'ın yapacağı bir şey değildi. Her hareketini paylaşmayabilirdi ama ondan uzak olduğunda iletişim kurmazdı.

O da ona mesaj atmamıştı, bunun doğru bir hareket olduğunu umarak, ona biraz alan tanımıştı.

O gün ellinci kez telefonuna baktı ve diğer kırk dokuz seferde aldığı kararı aldı.

Telefonu mutfak tezgahının üzerine bıraktı.
Sadece acil bir durum olduğunda Cam ile iletişime geçerdi.
Branch'ın ondan uzaktayken ne yaptığını bilmiyordu ama ikisi de kendi hayatlarını yaşıyorlardı ve Branch sık sık ondan uzaktaydı.
Bu da farklı değildi, diye düşündü. Hiç de farklı değildi.
Murphy havladı ve koşarak uzaklaştı.
Onun gittiği yöne, mutfak kapısına baktı ve garaj yolunu aydınlatan ışıkları gördü.
Rahat bir nefes aldığı duyulabiliyordu.
Branch genellikle kaldırıma park ederdi.
Tabii geceyi evde geçirecekler ve onun gidecek bir yeri olmayacaksa.
O zaman onu garaj yolunda hapsederdi.
Onun kendisini hapsedmesini iyiye işaret olarak gördü.
Bu düşünceyle, kapı açıldığında Murphy'nin kaçmaması için ona doğru koştu, ancak bunun olmayacağını biliyordu.
Murphy onlarla çok uzun süredir birlikte değildi ama onun tek bir şey istediğini biliyordu.
Babasını.
Annesini seviyordu.
Ama seçme şansı olsaydı, babasının oğlu olurdu.
Onu kucağına aldı ve pencereden hareket sensörünün ışığında Branch'i kolayca gördü.
Yüzündeki ifadeyi görünce rahatlama bir anda bozuldu, ama ona içten bir gülümseme takınmaya çalışarak kapının kilidini açtı.
O içeri girerken geri çekildi. "Merhaba tatlım," diye selamladı.
"Selam," diye cevapladı oğlu, gözleri annesinin gözlerine kısa bir süre bakıp Murphy'yi kollarından aldı.
Bu, gülümsemesini doğal hale getirdi.
"Selam dostum," dedi Branch Murphy'ye sessizce, onu göğsüne çekip Murphy'nin boynunu yalamasına ve kollarında zıplamasına izin verirken Branch onun tüylerini okşadı.

"Seni özlemiş," dedi Evangeline yumuşak bir sesle ve gereksiz yere, köpeğinin duygusal durumunu paylaşmaktan çok, sözleriyle daha fazlasını anlatarak.

Branch bunu kaçırmadı ve bakışları kadınıninkine çevirdi.

"Konuşabilir miyiz?" Kadın onun gözlerinin içine baktı.

Aman

Tanrım.

Olamaz.

Tanrım, hayır.

"Evet," diye cevapladı, sesi kısık çıkıyordu.

Branch, bunu duyunca ağzına baktı, sonra Murphy'ye. "Yürüyüşe çıktı mı?"

"Her şey yolunda," dedi kadın.

"Bugün kaza olmadı mı?" diye sordu, hala Murphy'ye bakarak. "Hayır."

Tanrım, ona devam etmesini istiyordu, ama aslında hiç *istemediğini* hissediyordu.

"Tamam," dedi, Murphy'yi son bir kez kaşdı, sonra eğilip onu yere indirdi. Doğruldu ve ona döndü. "Şarap ister misin?"

"Ben, şey... biraz var. Diğer odada."

"Tamam," diye mırıldandı.

Sonra onun buzdolabına gidip tuhaf bir şey yaptığını izledi. Bir bira aldı. Ama garip olan bu değildi.

Garip olan, kargo pantolonunun cebinde bir şişe açacağı olmasıydı.

Onu bira kapağını açmak için kullandı, kapağı çöpe attı ve sonra, rahatça, açacağı kadının çekmecesindeki diğer açacakların yanına attı.

Kız, çekmeceyi kapatan eline bakarken, karnında garip bir heyecan hissetti. Bu heyecanın iyi bir heyecan mı, yoksa adamın yüzündeki ifade ve mesafeli tavırlarına bakılırsa kötü bir heyecan mı olduğunu anlayamadı.

"Bebeğim."

Onun çağırısı onu ona bakmaya zorladı ve baktığında, o başını aile odasına doğru çevirdi.

O da oraya gitti.

Eskiden kanepenin kendi tarafında oturduğu yere oturdu, ama artık onları yaptığı gibi yapıyordu ve pozisyonu değişmişti. Kafası onun bacağına yaslanmış, eli saçlarında ya da kalçasında daireler çiziyor ya da sadece belinden tutuyordu. O uzanmışsa, sırtı ona yaslanarak ona sarılıyordu.

O kanepenin kendi tarafına oturduğunda ve ona yaklaşmasını istediğine dair hiçbir işaret vermediğinde, o heyecan kötüye gitti.

Adam bir yudum bira içti.

Şarabını ortadaki sehpaıa bırakmıştı, o anda hareket etmeden ulaşamayacak kadar uzaktaydı. Vücudu o kadar kırılgan hissediyordu ki, herhangi bir hareketin onu parçalayabileceğini düşündü. Bu yüzden, büyük bir yudum almaya ya da bütün bardağı bir dikişte içmeye ihtiyacı olacağını hissetmesine rağmen, şarabı olduğu yerde bıraktı.

"Bir karar verdim," dedi boş boş duran televizyona. Aman Tanrım.

Olama

Z.

Tanrım

.

"Evet?" diye fısıldadı.

Kolayca konuya girmede.

"Benim bokuma ihtiyacın yok." Tanrım, hayır.

"Branch, tatlım..."

Gözleri ona dikildi ve kısa ve keskin bir şekilde "Bırak da bitireyim" dedi.

PTSD ile ilgili internet sitelerinde, dinlemek ve sözünü kesmemek gerektiğini söylüyorlardı.

Bu yüzden ağzını kapattı ve kalbinin göğsünde çarpıp durduğu ve midesindeki keıebeklerin iyi bir şeyden çok kusmak üzereymiş gibi hissettirdiğı gerçeğine odaklanmamaya çalıştı.

Birayı sehpaıa koymak için eğildi ve doğrulmasına rağmen, eskisi gibi koltuğun kenarında oturarak, her an kalkıp gidecekmiş gibi oturdu.

"Çok fazla biblon var," dedi biraya, ve o anda, kız ona baktı.

Branch, yapabileceğı gibi, onu şaşırttı ve onun bilmediğı bir yere götürdü ve o, Branch'ın aklından ne geçtiğini ve onu nereye götürdüğünü hiç bilmiyordu.

bu yüzden onu nereye götürdüğünü bilmiyordu.

O biliyordu. Bunu öğrenmişti.

Bu yüzden sessiz kaldı ve onu oraya götürmesini bekledi.

"Görüyorum. Her yerde. O pisliğin sana yaptıkları dışında, iyi bir hayat yaşamışsın. Etrafında sana iyi zamanları hatırlatan şeyler var. Onları birlikte geçirdiğin insanlar."

Hiçbir şey söylemedi ve bunun sebebi sadece onun haklı olması değildi.

"Aryas seni bana sunduğunda, seni tanıyordum," gözleri sonunda ona döndü. "O gece oradaydım, bunu biliyorsun. Ama daha fazlası vardı. O seni sunduğunda, ben de seni araştırdım. Kendime, seni kabul etmek isteyip istemediğimi görmek için yaptığımı söyledim. Aslında, beni kabul etmenin hayatını ne kadar mahvedeceğini görmek içindi. Bu yüzden seni araştırdım. Mali durumunu. İş geçmişini. Eğitimini. Hatta evinin kat planını indirmeye kadar gittim. Bir gece sen uyurken geldim, içeri girdim, stüdyonu kontrol ettim, evinde dolaştım, seni yatakta gördüm."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, bunu duyup da konuşmamak imkansızdı, söylediği şey sürpriz olmasa da - bu çok Branch —yine de çok ediciydi.

"O zaman bile biliyordum, seni işe almaya karar verdiğimde, bunun büyük bir hata olduğunu. Benim için değil. Senin için."

Evangeline dudaklarını sıktı ve o izledi. Sonra konuşmaya devam etti.

"Aramamı zar zor yapabiliyordum, ama bunun nedeni bir davetsiz misafir olmam ve kimsenin buna ihtiyacı olmaması, özellikle de senin olmaması değildi. Senin alanına girmekten dayanamıyordum."

Nefesini düzenli tutmaya çalıştı ama bu hiç de kolay değildi.

Kafasını salladı. "Bu yer, lanet olsun," diye kafasını sallamaya devam etti, "her şey benim kim olduğumdan, sahip olduğum hayattan çok uzaktı, buraya ait değildim, sadece zorla girdiğim için değil. Bir şekilde bunun derimi ürpertiğini hissettim. Bu ev ve onu bir yuva haline getiren kadın benim gibiler için değildi."

Gözleri yaşlarla doldu ve gözyaşlarının akmasına izin vermemek için o kadar çok konsantre oldu ki, ona uzanmaktan kendini alamadı.

Yüzündeki ifade, mesafeli tavırları, ona hiçbir fırsat vermiyordu, elini indirdi.

Kaybetmişti.

Şimdi ona daha fazla dayanamayacağını ve gitmesi gerektiğini söylüyordu. Bu yüzden bir karar vermesi gerekiyordu.

Ve bu kararı hemen vermesi gerekiyordu.

O bundan nefret ediyordu ama bu karar açıktı. Her zaman açıktı. Sadece kendini görmeye izin vermiyordu.

Onun için, çünkü onu o kadar çok seviyordu ki, zar zor kendini tutuyordu, onun görmediği bir anda dağılmaya kararlıydı, fısıldadı, "Branch, tatlım, bana bunu vermen benim için çok önemli. Ama şimdi anlıyorum ki bunu istememeliydim. Bu yüzden, senin için daha kolay olması için, bence sen sadece..."

O sözünü kesti. "Bana kolaylık yap."

"Evet, böylece sen..."

"Her şeyi kolaylaştır, Angie." Evangeline yine çenesini kapattı.

Kanepede ona daha fazla döndü, bacağını kaldırıp koltuğa koydu.

Ve karnındaki heyecan değişti. "Ben askerdim."

Tanrım.

O sadece başını salladı, ancak bunu coşkuyla yapmamak için biraz çaba sarf etmesi gerekti.

"Sen bunu asla anlayamazsın, bebeğim." O başını sallamaya devam etti.

"Hiçbir şey. Sorabilirsin. Söylemeyeceğim. Yaptığım pislikleri," başını salladı, "anlatamam."

"Tamam, tatlım," diye fısıldadı.

Sanki onun orada olduğunu yeni fark etmiş gibi ona baktı.

O, onun bilmediklerini bildiği için bu konuda biraz suçluluk duyuyordu.

Ama çok fazla hissetmiyordu.

Aşkta her şey mubahtır. Savaşta değil. Savaşta hiçbir şey mubah değildir. Ama aşkta her şey mubahtır.

"Bu beni mahvetti," dedi yumuşak bir sesle.

Kadın tekrar başını sallamaya başladı.

"Bazı insanları kaybettim. Benim için çok önemliydiler. İyi bir şekilde gitmediler."

"Tatlım," diye fısıldadı, ne yapacağını, ona gitmeyi mi yoksa ona zaman tanımayı mı düşünmeye çalışıyordu.

"Bunu pek iyi idare edemedim," diye itiraf etti.

"Bence gayet iyi gidiyorsun," dedi ona nazikçe.

"Bebeğim, onlar hayatlarını kaybettiler. Buna karşılık, berbat bir şekilde, hala nefes alıyor olsam da kendi hayatımı da aldım."

"Bunu sindirmen gerekiyordu," dedi kadın. "İntikam almam gerekiyordu," diye açıkladı adam.

Kız hareketsiz kaldı.

"Anladım, bebeğim," dedi ona açıkça. "Ellerimde kan var, ben bir askerdim, bunu anlayabilirsin. Ama en azından sonuncusunda, bunu senin evine getirmedim. Bunu sana getirmedim. Onları nasıl dinlendirmem gerektiği bitti. Uzakta olduğum süre boyunca yaptığım şey buydu. Ama intikamın nasıl gerçekleştiği benim suçum değildi. Sadece halkımı huzura kavuşturmak için yapmam gerekeni yaptım. Bunu anlayan benim için önemli."

"Tamam, bebeğim. İyi. Bunu yapabildiğine sevindim."

Murphy, Branch onu yere indirdikten sonra yaptığı şeyi bitirmişti (o "şey"in, ona aldıkları yirmi oyuncaktan biri olmayan bir şeyi mahvetmemesi ya da tuvalet işini hallettiği yönündeki yalanını yalanlamaması için dua ediyordu), kanepeye atlayarak onlara katıldı.

Ve başarısız oldu.

Branch ona yardım etti ve onu koltuğa kaldırdı.

Bunu izleyen Evangeline, içten ve dıştan her şeyin yoluna girdiğini hissetti. Öyle ki, kanepesine, yere çöküp o evin kalıcı bir parçası haline gelmemesi, Branch ile geçirdiği o anlara kalıcı olarak sabitlenmemesi bir mucizeydi.

Murphy ona koştu ve bir kez okşamasını sağladıktan sonra Branch'ın yanına koştu ve tam da olmak istediği yerde, dizinin kıvrımına oturdu, ama mutlu bir şekilde nefes nefese Evangeline'e bakıyordu.

"Bitti," dedi Branch ve Evangeline'in gözleri Murphy'den ona kaydı.

"Anlamadım?"

"O. Ne olduğum. Nerede olduğum. Nasıl olduğum. Bitti."

O heyecan çılgına döndü.

"Ben... sen...?"

"Daha önce bahsettiğim, senin sahip olamayacağın o boktan şeyler var, Angie, onlar her zaman orada olacak. Benim için, onlar her zaman pusuda olacak. Seni kafamdaki şeylerden ve sana zarar verebilecek her şeyden korumak için her zaman tetikte olmam gerektiğini hissedeceğim. Ama sana bunu zaten sağlayabileceğimi düşünmeseydim burada oturuyor olmazdım. Sadece, bunu her zaman bildiğimi kabul ettim, sadece senin bana sunduğun şeyi hak ettiğime inanmıyordum."

"Branch," diye titrek bir sesle fısıldadı ve ona doğru kaymaya başladı.

"Bebeğim, birkaç saniye daha, tamam mı?" diye fısıldadı, yüzündeki uzaklık kaybolmuştı.

Sıcak.

Yumuşaktı.

Umut verici.

Kalbi çarparken hareket etmeyi bıraktı.

"O şeyi elde edemezsin Angie, dediğim gibi, o asla yok olmayacak."

"Tamam," diye hemen cevap verdi.

Bu, onun ağzını yumuşattı.

"Sen her şeyi kaldırabilirsin, değil mi?" diye sordu.

"Seninle birlikte gelirse, evet," diye cevapladı.

"Siktir," diye fısıldadı.

"Şimdi sana gelebilir miyim?" diye sordu.

"Ne elde edeceğini bilmelisin," dedi ona. "Zaten biliyorum."

"Bebeğim, bitti. Hepsi bitti. Aryas bana kulüplerinde çalışmam için bir iş teklif etti. Kabul ettim. Yaptığım ya da yaptığım boktan şeyler, senin evine, hayatına sokmak istemediğim boktan şeyler, bilemeyeceğin daha fazla boktan şeyler, hepsi de bitti. Ama vardı. Kendimi öyle olmaya izin verdiğimdi. Çalıştığım insanlar. Yaptığım şeyler."

"Tamam. Ama umurumda değil." "Bebeğim..."

Evet, artık araya girme zamanı gelmişti.

"Branch, kim olduğunu biliyorum," dedi. "Seni önceden tanıımıyordum ama tahminimce, sen her zaman olduğun gibiydin. Yaptıkların, başa çıkma şeklin, ne olursa olsun, senin dediğin gibi. Berbat bir şey. Ve bitti. Şimdi benimle buradasın. Tek umursadığım şey bu. Benimle burada olman. Yanında ne getirirsen getir, kabul edebilirim çünkü senin bir parçansa onu *istiyorum*. Ve başından beri senden alabileceğim her şeyi alacağımı biliyordum. Yani bana her şeyi veremiyorsan, eğer buna ihtiyacın varsa, ben de sana onu veririm ve alabileceğimi alırım."

"Şimdi, bebeğim," diye homurdandı, yüzündeki ifade artık sıcak, yumuşak ya da umutlu değil, sert ve sertleşmişti, "buraya gel."

O da oraya geldi.

Branch Murphy'yi kucakladı, köpeği koltuğun arkasına çevirerek ona doğru atıldı, onunla yarı yolda buluştu, onu kanepeye geri götürdü ve üstüne çıktı.

Murphy onların oynadığını sandı, havladı ve Branch'in vücuduna tırmandı, başlarının yanındaki kanepenin kenarına atlayarak yüzlerine kokladı ve ikisini de yaladı.

Evangeline bunu hissetti ve hissetmedi.

Çünkü başka bir öpücük alıyordu ve yeni köpeğini seviyordu, ama Branch'in ona verdiği öpücüğü çok daha fazla seviyordu.

Branch öpücüğü aniden bitirdi ve alnını onun alnına dayadı.

Murphy onların arasına girmeye çalıştı, Branch da kalkarak oğluna istediğini verdi (her zamanki gibi köpeği şımartacaktı, ama Evangeline bunu umursamadı) ve Murphy aralarına girerek Evangeline'in omzuna yerleşti, ama Branch'in boynunu yalamaya devam etti.

"Hiç biblo almadım," dedi sessizce.

Ve yine Evangeline, Branch hakkında daha fazla şey bildiğini bilmekle gurur duydu, bildiği şey kalbi kırsa da.

"Tatlım," diye cevapladı basitçe.

"Hayat boktan hale gelmeden önce bile, hayat boktandı. Hediyelik eşya gibi şeylerin olmadığı bir evde büyüdüm, bebeğim. Babam neredeyse hiç yoktu, ama ben sekiz yaşındayken tamamen gitti. Ama yanımızdayken annemi dövüyordu ve bunu oğullarından saklamaya pek gerek duymuyordu. Ona pislik gibi davranıyordu. Oğullarına da pek

daha iyi davranmazdı. Annem berbat bir durumdaydı. Onu asla evden kovmadı. Babam ortadan kaybolup sonra eve döndüğünde, sanki bir kral bizi ziyarete gelmiş gibi davranırdı. Babam temelli gittiğinde, annem hayatını düzene sokamadı, kendi pisliğine daha da batıp gitti. Babam gitmeden önce de, gittikten sonra da içki içerdi ve dağınık bir sarhoştı, Angie. Otuz yaşındayken elli gibi görünüyordu. Ben on sekiz yaşında evden ayrıldığımda, yarı ölü gibiydi."

Tanrım.

Branch.

"Ah, tatlım," diye fısıldadı.

"Bizi babamdan korumadı, bizi hayattan korumadı. Bize yaslandı. İki kez, babam ona saldırırken araya girmeye çalıştım. İki kez de babam bana tokat attı, beni duvara çarptı. İkinci seferinde o kadar sersemledim ki, bir süre bilincimi kaybetmiş olabileceğimi düşünüyorum. Ama hatırlıyorum, kendime geldiğimde, sanki bir gösteri izliyormuş gibi bana bakıyordu. Babamın bana bağırdığını fark edene kadar bunu yaptı, sonra dikkatini bana çevirdi ve oradan kaçtı. Beni onunla baş başa bıraktı. Bir daha asla müdahale etmedim ve kendimi çok kötü hissettim. Neyse ki, kısa bir süre sonra babam evi terk etti ve bir daha geri dönmedi."

"Ah, *tatlım*," dedi, gözleri yaşlarla doldu. Ama kendini tuttu, çünkü tutmak zorundaydı.

O henüz bitirmemişti.

"Kardeşim karanlık yola saptı, lisedeyken uyuşturucu satmaya başladı. O, *lisedeyken* kimseyle uğraşmayacağınız türden kötü bir herifti. Ben de dahil. Bana karşı çok kötü davranırdı. Ben yeterince büyüyene kadar beni işine dahil edebileceğini düşünüyordu."

Dudaklarını ısırды, ona bakarak, kanepesinde oturan bu muhteşem adamın tüm bu acıları çekmiş olmasına ve tek yaptığı şeyin pes etmek, tamamen çıldırmamak olmasına inanamıyordu.

"Oradan çıkmak için sabırsızlanıyordum," dedi ona sessizce. "Mümkün olan en kısa sürede askere yazıldım. Liseyi bitirmek işkence gibiydi. Kardeşimin saçmalıklarına katlanmak. Annemin yavaş yavaş ölmesini izlemek. Hayatımın en güzel günü, askerî eğitim kampına gitmek için hazırlanmak oldu. Gittim ve bir daha geri dönmedim. Yirmi yıl, bir daha geri dönmedim. Ama haberleri takip ettim. Annem hâlâ berbat durumda. Kardeşim hapiste. Üçüncü suç. Bir süre orada kalacak."

Kollarını onun sırtına dolayarak ona daha sıkı sarıldı ve ona ihtiyacı olan şeyi verdi.

Yakınlık.

Onu izledi ve şöyle dedi: "Bu, evine aldıklarından daha fazlası."

"Alabileceğimi alırim demiştim," diye hatırlattı ona.

Kafasını salladı, sanki onun gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi, sonra elini kaldırdı, Murphy'nin kulaklarını okşadı, ama sonra köpeği ön koluyla kendilerine daha yakın tutarak parmaklarını köpeğin saçlarının yan tarafına kaydırıldı.

"Sadece kolay olmasını istedim," dedi yumuşak bir sesle. "Ve yaptığım her şey, yoluma çıkan herkes, kolay olmadı Angie."

Tanrı şahidim olsun, bunu yaparken ölsem bile onun hayatını kolaylaştıracaktım.

"Artık her şey kolay olacak, Branch," diye yemin etti.

"Bu hayat olacak, bebeğim. Kolay olacak olan şey, arkamda kimse olmadan bu boktan durumlara katlanmak zorunda olmamak."

Sırtını okşayarak fısıldadı, "Eh, sen bunu elde ettin."

"Biliyorum."

Ona gülümsedi, yumuşak ve yavaş bir gülümsemeydi, ama onun bu gülümsemenin oluşmasını izlerken hoşlandığını ve gözlerindeki buzun eridiğini biliyordu.

"Huzur, Murphy harika, ama daha büyük bir köpeğe ihtiyacın var," dedi.

"Bunun beni mutlu ettiğini zaten biliyorsun."

"Ön camında alarmin olduğunu belirten bir çıkartma."

O çirkin olduğu için ön camına bir tane koymak istemediği için ağzını kapattı ama başını sallayarak kabul etti.

Dudakları seğirdi. Onun istemediğini biliyordu.

Ama o, onu güvende tutmak için elinden gelen her yolu bulmak istediği için pes etmedi.

Ve o da bununla bir sorunu yoktu.

Adam eğildi ve yüzündeki mizah kayboldu.

"Bu böyle devam ederse, daha da ileri gideriz, bebeğim. Disneyland gibi saçmalıklarla normal bir hayat vaat edemem ve annemle asla tanışamayacaksın."

Disneyland mı?

Ne demek istedi?

O bu konuyu daha fazla kurcalamadı.

"Sen benimkilerle tanışabilir misin?"

diye sordu. Adam başını salladı.

Kabul etti.

"Benim de bir babam ve iki erkek kardeşim var," dedi.

"Annenle tanış, babanı ve kardeşlerini reddedemezsin."

Ona gülümsedi.

Adam kalçalarını kaydırđı, böylece kadının bacaklarını adamın uyluklarına dolamaktan başka seçeneği kalmadı.

"Disneyland?" diye fısıldadı.

"Bizim için öyle, bunu mu istiyorsun?" diye fısıldadı adam.

Buz mavisi gözleri, uzun boyları, siyah saçları, şiddetli koruyucu eğilimleri, iyi mizah anlayışları ve iyi kalpleri olan güzel çocuklar mı?

"Disneyland'da... şey, çocuklarla mı?" diye tereddütle

sordu. O başını salladı ve kadının midesi bir anda düğümlendi.

Sonra, "Disneyland yok. Kalabalık yerleri sevmem. Göz kulak olmak çok zor. Ama evet. Çocuklar var." dedi.

Bu soruya tereddüt etmeden cevap verdi. "Kesinlikle."

"Futbol yok,

bebeğim." Kız

kaşlarını çattı.

"Pop Warner," dedi adam.

Kız gülümsedi.

"Kızlar dans dersleri alabilir," diye izin verdi. "Ya futbol oynamak isterlerse?"

"Onlar da oynayabilir."

Tanrım, gerçekten bunu mu tartışıyorlardı?

Evet, tartışıyorlardı.

Evangeline Brooks ve Branch Dillinger, çocuklar, futbol, dans dersleri ve...

Her şeyi.

"Bunu zaten anladığımı düşünüyorum tatlım, ama evim biblolarla dolu ve çok şirin bir arabam olabilir, ama ben normal değilim ve bununla hep barışık oldum," dedi. "Erkeğim bir seks kulübünde çalışıyor, bu da bazılarının normal sayacağı bir şey değil. İyi olduğu ve mutlu olduğumuz sürece, ilk sikişimi umursamıyorum."

"İşte benim Angie'm," diye mırıldandı.

Onun Angie'si.

O da bunu kabul
ederdi. Evet, kabul
ederdi.

"İlk sikiş mi?" diye alay etti. "F
kelimesini benimsiyorum."

Sonunda, bu ona büyük, güzel, beyaz bir gülümseme kazandırdı.

Kapana kısılmış Murphy, bununla mücadele etmedi, kısa hayatında
kolay olmayan şeyleri yaşadktan sonra, kendini güvende hissettiği bir
yuva buldu ve çenesini omzuna dayadı.

Ve buna razı olmaktan mutluydu.

Tıpkı babası gibi.

Ama köpeğinin rahat olduğunu hissetmesine rağmen, dikkati
hayatındaki diğer adama odaklanmıştı.

"Bebeğim?" diye seslendi.

"Buradayım," dedi.

Gülümsedi, sonra kolunu sırtından çekti ve elini boynuna doladı,
başparmağıyla çenesini okşadı.

"Söylemem gereken bir şey var."

"Söyle."

"Seni üzmem istemiyorum."

O temkinli görünüyordu ama nazikçe ısrar etti, "Söyle,
Angie." Elini kaydırarak onun çenesini avuçladı.

Ardından, yüzünü ona yaklaştırmak için başını kanepeden kaldırdı.

Tüm bu süre boyunca, onun gözlerinden ayrılmadı. Ve
pozisyonunu aldıktan sonra, "Maç puanı" diye fısıldadı.

Anında Branch Dillinger hakkında yeni bir şey keşfetti. O gerçekten
iyi bir kaybedenmiş.

epilog

Bitkilerin Ormanı

EVANGELINE

"Bir dakika konuşabilir miyiz?" diye sordu Evangeline.

"Tabii," diye cevapladı apartman yöneticisi ve mutfağa doğru yöneldi.

Bu yeterince uzak değildi, bu yüzden Evangeline Branch'in elini tutup onu oturma odasının küçük balkonuna sürükledi.

Kompleks, onun evine yakındı. Kapılıydı. Bakımlıydı. Spor salonu ve harika bir havuzu vardı, etrafı büyük ağaçlarla çevrili olduğu için gölgeli bir yerdi ve daireye iki adet kapalı otopark yeri dahildi.

Evangeline burayı hiç sevmiyordu.

Branch'ı dışarı çıkardıktan sonra sürgülü kapıyı kaydırды ve ona baktı.

"Burayı sevmedim," dedi.

"Bebeğim, bugün gördüğümüz beşinci yer ve şimdiye kadarki en iyi yer. Hepsinden nefret ettin. Diğerlerinden bazılarını anlayabilirdim ama bunu anlayamıyorum."

"Anlamıyorum," dedi.

O, katedral tavanlı büyük salon ve ondan beslenen devasa bir ada mutfağına sahip L şeklinde büyük mutfağa (aslında hepsi oldukça lüksdü) baktı ve tekrar ona döndü.

Sonra yerinde bir soru sordu. "Neyi anlamıyorsun?"

"Murphy ile ortak velayet durumu söz konusu mu, bunu anlamam gerekiyor."

Branch sırtı ama sanki bunu ondan saklamaya çalışır gibi başını çevirdi. Geri döndüğünde, sırtışını kontrol altına almıştı

ki bu ona çok yazık geldi.

Ayrıca ona yaklaşarak onu kollarına çekti.

"Murphy evde, tatlım, ve evde kalacak," dedi ona. O da akıllıca başını salladı.

"Şimdi anlamadığım kısım, bir dairen olduğunu söylediğin." "Onu satıyorum."

Gözleri büyüdü.

Onun tepkisini okudu ve onu hala kollarında tutarken sırtını sürgülü cam kapılara dönerek yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı.

"Ve onu satın alma şeklimden dolayı, Evangeline, onu elden çıkarmamda senin hiçbir rolün olmayacak."

Oh.

Eh, bu her şeyi açıklıyordu.

O konuda hiçbir şey söylememek en akıllıca karar olduğunu düşündü.

"Bu da bizi, senin dairenizi elden çıkarmanı ama bir apartman dairesi almanı getiriyor."

"Bir yere ihtiyacım var."

"Senin bir evin var."

Onun ifadesinin yumuşadığını ve elini omurgasına doğru kaydırıp at kuyruğuna doladığını görünce, onun ne demek istediğini anladığını biliyordu.

"Bebeğim, daha iki aydır birlikteyiz," diye ona zaten bildiği bir şeyi söyledi.

"Bunun farkındayım Branch. Resmi olarak değil belki, ama gayri resmi olarak tüm bu süre boyunca benimle birlikte yaşıyorsun."

"Evet, ama buna ihtiyacımız var."

"Zaten bir evin varken gereksiz yere bir daire kiralaman mı gerekiyor?"

Onu kendine çekti ve yüzü daha da yumuşadı. Onu ikna etmişti.

O zaferle gülümseyerek mücadele etti.

"Muhtemelen aynı olacak," dedi. "Sakin ol, kıyafetlerimi senin evine bırakabilirim, böylece giyinmek için buraya uğramam gerekmez. Ama bunu yapacağız, sen ve ben, elde ettiklerimizi temel alarak

ve bunu akıllıca yapmalıyız. Senin alanın. Benim alanım. İhtiyacımız olursa, ne kadar olası olmasa da, o zaman için ikimizin de bir alanı var. Çok hızlı hareket etmeyelim. Birbirimizi daha iyi tanıyalım. O noktaya geldiğimizde ve bunun doğru olduğunu anladığımızda, gayri resmi olanı resmi hale getirelim."

Tüm bunlar, aslında ona sahip *olmadığı* anlamına geliyordu. Kaşlarını çatı.

"Bunun doğru olduğunu zaten biliyorum, Branch." O gülümsedi.

"Anlıyorum, Angie." "Ee?" diye sordu.

Ciddi bir ifade takındı.

"Seninle doğru şeyi yaptığımı bilmem gerek. Sana bunu verdiğimi bilmem gerek. Sana iyi baktığımı bilmem gerek."

Kahretsin.

Omzuna baktı ve "Her neyse" diye mırıldanarak çirkin bir şekilde pes etti.

Sesi yine esprili bir tona büründü ve "Teşekkürler, bebeğim" dedi.

Ona baktı ve bir kez daha denedi. "Gayri resmi olanı resmi hale getirmek istediğim için iyi parayı boşa harcamış oldum."

"Şu anda, Aryas'ın sunduğu maaş paketi ve 401k ile biriktirdiğim birikimim var, belirli becerilere sahip bir arkadaşım var. Eğer o bunu yasal paraya çevirebilirse, gayri resmi olanı resmi hale getirdiğimizde, evinin borcunu ödeyebilir ve muhtemelen ilk iki çocuğunu üniversiteye gönderebiliriz, ve bu arada, gerçekten rahatça dinlenebilirsin."

İlk *iki* çocuğumuz mu?

Kalbi daha hızlı atmaya başladı. O konuya girmedi.

Onun attığı diğer bomba haberle ilgilendi.

"Demek istediğin, zengin olduğun için pahalı bir apartman kompleksinde gereksiz yere kiraya para harcayabilirsin," dedi.

"Aynen öyle."

"Yani, kazandığımda sadece yakışıklı, küçük köpekleri seven bir alfa-sub değil, *zengin*, yakışıklı, küçük köpekleri seven bir alfa-sub da kazandım mı diyorsun?" diye sordu.

Bu, ona bir gülümseme daha kazandırdı.

"Tekrar söylüyorum, dediğim bu. Yani, bitkilerine damlama sulama yapmaya devam etmezsen, dediğim bu. Eğer yaparsan, çiçeklerinin dışarıda ölmemesi için şehre milyonlarca dolar ödeyeceğiz. Ve bu, içindeki ormana girmeden bile böyle," diye alay etti.

"Onlar evimi güzelleştiriyorlar," diye karşılık verdi.

"Evet, öyle," diye mırıldandı adam, eğilip dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. "Kesinlikle öyle."

O, ona kendini bıraktı.

"Ee, bebeğim, daire ne durumda?" diye sordu.

Kız hafifçe yana eğildi ve odaya baktı. Adam, dairesinin bir çöplük olduğunu ve yatağının pütürlü olduğunu söylemişti.

Orası çöplük değildi ve o orada hiç vakit geçirmeyecek olsa da, onun düzgün bir yeri olduğunu bilmek kadına yetiyordu.

Ona baktı. "Bunu en çok beğendiysen, al."

Adam parmaklarını kadının saçlarına geçirdi. "Taşındığımda ilk yapacağım şey mutfak adasında seni yalamak olacak."

"O zaman kesinlikle burayı alıyorsun," diye fısıldadı. Adam sırtıttı.

Bunu yaptıktan sonra, onu öptü.

Ve sonra, onu daireye geri götürdü ve altı aylık kira sözleşmesi imzaladı.

* * *

Evangeline dizlerinin üzerine çöktü, başlığı tuttu ve dudağını ısırdı.

Sonra anladığında gözlerini kapattı. Her şeyi.

Onun için de bu kadar güzel miydi? Öyle olmalıydı.

En başından beri.

Branch'ın sakalları yanağını kaşımadan önce, çenesine fısıldadı:

"Tamam mı?"

"Evet, bebeğim."

"Evet, bebeğim," diye düzeltti.

Gözlerini açtı, başını çevirdi ve onun ateşli bakışlarını yakaladı.

"Evet, bebeğim," diye fısıldadı.

Sonra Branch onu başlıktan çekip sırt üstü yatırıp üzerine çıkınca çığlığını bastırdı.

Adamın ağız bacaklarının arasına indi ve kalçaları aynı anda yukarı doğru yükselirken, adam da aşağı doğru indi ve penisini kadının ağzına soktu.

O, yüzünü siktiği sırada mücevherinin parıldadığını gördü.

Sonra, onun içine yerleştirdiği buz mavisi mücevherli tıkaçla onu yemeye devam ederken, onun penisine karşı inledi.

* *

"Sana ne demiştim?" Olly, Branch'e sordu.

Branch Olly'ye cevap vermedi. Amélie'ye baktı.

"Hayatımda hiç bu kadar iyi chili yemedim."

Leigh ona zarif gülümsemesini gösterdi. "Beğendiğine sevindim."

Evangeline dinliyordu ama çoğunlukla sandalyesine yaslanmış, yana dönmüş, Amélie'nin yemek masasının altına bakıyor, Amélie'nin çok utangaç kedisi Stasia'nın Branch'ın kucağında yattığını görüyordu.

Branch yemek
yiyordu. Aynı
zamanda kediyi
okşuyordu.

Stasia'nın mırıldandığını duydu.

Görünüşe göre, kolay bir hayat yaşamamış ve iyi bir hayatın ne kadar değerli olduğunu anlamış olanlar birbirlerine çekiliyorlardı. Evangeline, Stasia'nın Amélie'nin kucağına öyle oturduğunu bile görmemişti. Hatta Evangeline, Stasia'yı *neredeyse hiç* görmemişti.

Masada kendini toparlayıp, önündeki son derece lezzetli chili kasesi (ve nemli ve *hafif* tatlı ev yapımı mısır ekmeği... unut gitsin, ilk ısırıkta bütün parçayı ağzına tıktırmaması bir mucizeydi) dikkatini yeniden ona çevirmek üzereyken, bir şey hissetti ve Amélie'ye baktı.

Arkadaşı ona gülümsüyordu.

Bu şık bir gülümseme değildi.

Mutlu bir gülümsemeydi.

Evangeline de ona mutlu bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Daha sonra, Olly ile birlikte Leigh ve Olly'nin ateş çukurunun yanında akşam yemeği sonrası içkilerini yudummlarken Leigh biraz uzakta, Branch ile sohbet ederken Leigh ve Olly'nin köpeği Chevy'ye top atıyordu. Olly, "Çocuklarla arası iyi" dedi.

Kafasını ona doğru çevirdi.

"Çocuklar mı?"

"Stasia. Chevy." Gülümsedi. "Çocuklarımız."

"Senin çocukların," diye mırıldandı, bunun sevimli olduğunu düşünerek.

"Tüylü olanlar var," diye ekledi, gözlerini kaçırıp birasını dudaklarına götürdü ama bir yudum almadan sözünü bitirdi, "şimdilik."

Buna karşılık, o sırttı, ateş çukuruna baktı ve soğuk şampanya kadehini dudaklarına götürdü.

Yakında bunu yapamayacaklardı. Sıcaklık Vadiyi vuracaktı. Her şey klima ve havuz partileriyle ilgili olacaktı.

Ama şimdilik bu vardı.

Evangeline, hayatın tadını çıkarmayı, her anın güzelliğini yaşamayı, her saniyenin farkında olmayı ve bunun ne kadar olağanüstü olduğunu bilmeyi öğrenmişti.

Olly'nin botunun yüksek topuklu sandaletine çarptığını hissettiğinde ona baktı.

Olly, Leigh ve Branch'e bakıyordu.

Dikkatini o yöne çevirdi ve Branch'ın Amélie'ye gülümsediğini gördü. Amélie ise elini Branch'ın pazısına dolamış, ona yaslanmış ve ona bakarak sessizce gülüyor gibiydi.

Olly mutlu görünüyordu.

Rahattı. Kendini evindeymiş gibi hissediyordu.

Evet, her güzel anın farkında olarak, gelen her güzel anı yaşayacaktı.

Elini aniden Olly'nin eline aldığı hissettiğinde ona döndü.

Olly'nin elini kaldırıp dudaklarını Amélie'nin parmak eklemlerine dokundurduğunu izledi.

Ellerini ağzından çekti ama Amélie'nin elini tutmaya devam etti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Göz yaşlarını geri yuttu ama yumuşak bir sesle cevap verdi, "Teşekkür edecek bir şey yok."

"Biliyorsun ki var." Arkadaşını seviyordu.

O da bunu seviyordu.

Gözlerini onunkilere dikip, ona doğru daha fazla eğildi.

"O bize ihtiyaç duyuyor. Bu durum değişmeyecek ama sanırım sen de bunu biliyorsun. O yüzden ona göz kulak olmalıyız."

Şimdi fısıldıyordu. Adam başını salladı.

"Yapacağız."

Kız onun elini sıktı. "Ben de teşekkür ederim." "Teşekkür edecek bir şey yok."

"Biliyorsun ki var."

Çekici yüzündeki gülümseme kısmen hüzünlüydü ama çoğunlukla memnundu. Hüzünlü kısmı hoşuna gitmedi.

Ama onu da kabul edecekti.

* * *

Evangeline zamanın geldiğine karar verdi.

Bu yüzden kanepenin köşesindeki kitabını okumayı bıraktı ve kanepenin üstünden Branch'e baktı.

Branch çıplaktı, onu yerleştirdiği pozisyonda, bir bacağı kanepenin arkasına atılmış, diğer dizini bükmüş, ayağı kanepede, dizini yana doğru indirmiş duruyordu.

Gözleri tembel ve ona odaklanmıştı. Penisi sertleşmişti çünkü öyle kalması için okşaması emredilmişti.

Ve testisleri, onun yerleştirdiği ayak parmaklarının üzerinde dinleniyordu, ayak parmaklarının altına gömülmüş, ayak tabanını dinlendiriyordu, böylece mücevherinin serinliği oradaki cildine dokunuyordu.

Ayak parmaklarını kıvırdı, son bir saat boyunca rastgele ve tekrar tekrar yaptığı bir şeydi bu.

Ve Branch'in çenesinin gerildiğini izledi.

Çok, çok güzeldi.

Nazikçe ayağını çekip uzaklaştırdı, ama onun hareketini izlerken uyanık hale geldiğini gördü, kitabını bir kenara koydu, bacaklarını altına kıstırdı ve kanepenin koltuğunda ona doğru sürünerek yaklaştı.

Onu tamamen gördüğünde, mücevheri ona göz kırptı ve bacaklarının arasındaki ıslaklık daha da arttı.

Yaklaştığında, her iki dizinin iç kısmına bir elini koydu ve onları iç uyluklarına doğru kaydırды.

Birini kalçasının eklemine bıraktı.

Diğerini mücevherine koydu.

Nazikçe çevirirken, dişleriyle dudağını ısırmasını izledi, sonra elini çekip yavaşça onu sikmeye başladı.

"Nasılsın, bebeğim?" diye sordu yumuşak bir sesle. "İyiyim, Hanımefendi," diye homurdandı.

İyi görünüyordu.

Seksi

görünüyordu.

Ve tamamen onundu.

"Daha iyi olmak ister misin?" Gözleri parladı.

"Ne istersen, Angie."

O onu doldurdu. "O zaman dizlerinin üzerine çök, yakışıklı. Ellerini koltuğun koluna koy. Seni yukarıya götürmeden ve sana bir sürü pislik yapmadan önce, büyük oğlumun kıcını biraz sikacağım."

Bir başka parlama. Daha sıcak. Daha uzun.

Derinden yakıcı. "Evet, hanımefendi."

O, pozisyon alabilmesi için geri çekildi.

O pozisyonunu aldığı anda, söylediği şeyi yapabilmek için tekrar yaklaştı.

Adam başını eğdiğinde ve boğazından gevşek, mırıldanan bir homurtu çıktığında, kadın sordu: "Nasıl hissediyorsun?"

"Kıçımı almanı sevdiğimi biliyorsun."

"Biliyorum, bebeğim. Ama kirlenmeye hazır mısın?"

"Sen ver, Angie, her şeye hazır olduğumu biliyorsun."

Mücevherini içine kaydırды, göğsünü sırtına bastırdı ve latissimus dorsi kasını öptü.

Orada fısıldadı, "O zaman gidelim, koca adam."
Kanepeden kalktı ve onu penisiyle çekerek kendini de peşinden sürükledi.

Onu yatak odasına götürdü.
Ve onlar sevişirken her saniyenin tadını çıkardı.

* * *

Evangeline kapıdan zar zor geçebilmişti ki, bir köpek ayaklarına saldırdı ve bir adam onu kollarına aldı.

Branch onu öptü.

Emin değildi (ve Branch onu öperken umursamadı) ama Murphy'nin sivri topuklu ayakkabısını yemeye çalıştığını hissetti.

Branch öpüşmeyi yavaşça bitirdi.

Başını hafifçe kaldırarak, Evangeline gözlerini açtı ve fısıldadı, "Merhaba, tatlım. Eve geldim."

Branch kocaman ve güzel bir gülümsemeyle cevap verdi: "Tanrıya şükür. Açım ve yemek yapma sırası sende."

Sonra onun eşyalarını aldı, tezgahın üzerine attı ve onun hareket etmediğini fark edince, elini beline koydu, onu mutfığa itti ve kışına bir şaplak atarak bunu sonlandırdı.

Branch odadan çıkarken, "Babam çok sinir bozucu," dedi Murphy'ye.

Murphy, Branch'ın arkasından koşarak gitmeden önce, büyük, siyah, mutlu gözleriyle ona baktı.

Branch'ın kanepeye sırt üstü uzanıp ortadan kaybolmasını izledi.

Sonra giyinip erkeğine yemek verebilmek için merdivenlere koştu.

* * *

Evangeline, Branch ile birlikte dışarı çıktıklarında her zaman yaşadığı coşkuyu yaşıyordu.

Bu günlerde, bu daha sık oluyordu. Birkaç kez sinemaya gitmişlerdi (ancak, onun karanlık bir odada diğer insanlarla birlikte olmaktan pek hoşlanmadığını fark etmiş, bu yüzden bunu önermeyi bırakmıştı). Akşam yemeğine çıkmışlardı

yemeğe çıkmışlardı (başlangıçta bu durumdan pek hoşnut görünmüyordu, ama sonra alıştı, bu yüzden kız sık sık sormuyordu, ama yine de bu konuda ısrarcı olacaktı). Kahvaltılar daha iyiydi. Hızlı öğle yemekleri için buluşmak ona hiç sorun değildi, başlangıçta bile. Ancak birlikte spor yapmadılar. O bir boks salonuna gidiyordu ve o da bir kez onunla birlikte denemişti, ama onun koşu bandı ve kürek makinesine ihtiyacı vardı, testosteron dolu, göz alıcı erkeklerin dövüşmesi ve kum torbalarına vurması onu rahatsız ediyordu, Branch gülümsese de.

Ve şimdi, normal insanlar gibi, işlerini halledip, kahve almak için bir kahve dükkanının arabaya servisinden geçiyorlardı.

Çünkü onlar öyleydi. Normal insanlar.

Lezzetli bir farklılıkla.

Artık ona ne sipariş etmek istediğini sormuyordu.

Sadece büyük SUV'sini (Fiat'ından çok daha genişti, komik değildi, küçük Fiat'ını seviyordu ama onun kamyoneti ona onu hatırlatıyordu, büyük, sağlam, dayanıklı - *harikaydı*) park etti ve hoparlöre "Buzlu chai latte ve yağsız buzlu mocha" dedi.

Branch, Fiat'ının arkasına park etmek için dönüş yaparken, kız mutlu bir şekilde içkisini yudumluyordu.

Yaz neredeyse gelmişti.

Ve garajında sadece bir araba sığabiliyordu, o araba küçük bir Fiat olsa bile. "Garajın genişletilmesini düşünmeliyiz, böylece senin kamyonetin de sığabilir

"Bu, evinin görünümünü bozacak," diye cevapladı Branch.

"Bu, evinin görünümünü bozar," diye cevapladı

Branch. "İyi bir tasarımcı buluruz," dedi Angie.

"Ağaçlar yeterince gölge sağlıyor, Angie."

Ona döndü. "Ve ayrıca bir ton kuş pisliği de sunuyorlar."

Arabayı park etti, motoru kapattı ve ona gülümseyerek baktı.

"Haklısın. Param da var, etrafa bir sorayım. Aryas muhtemelen iyi iş yapan birini tanıyor."

"Benim de param var. Tatil fonum tavan yaptı." "O zaman tatile çık. Ama garajı ben hallederim."

Ağzının aşağı doğru kıvrıldığını hissetti.

O da bunu fark etti ve gözlerine baktı.

"Bebeğim, sana söyledim," diye nazikçe başladı, "biraz yavaşlaman lazım. Bunu yapıyorsun ama bu bazen kendine daha büyük bir mola vermeyi de gerektirir."

O ara vermek istemiyordu. Yani ara vermek istiyordu, buna ihtiyacı vardı, ama ondan uzaklaşmak istemiyordu.

"Gitmek istediğim bir yer aklıma gelmiyor," diye mırıldandı ve kapıyı açarak dışarı çıkmak için döndü.

"Ben biliyorum."

Bir saniye donakaldıktan sonra ona döndü. "Sen mi?"

"Son yirmi yıldır pek rahatlamadım," dedi.

Bu ne yazık ki çok doğrudu.

"Yani benimle tatile çıkmak mı istiyorsun?"

Kaşları birleşti. "Seni tek başına göndermeyeceğim." Kalbi hızla çarptı.

Yine de sordu, "*Gitmene izin* vermeyecek misin?"

"Hayır, bebeğim. *İzin... vermeyeceğim*. Bir alfa istediniz, onu elde ettiniz ve sadece sevdiğiniz iyi yanlarını değil. Kız arkadaşınızla vakit geçirmek istiyorsunuz. Tamam. Ama birlikte olduğumuz ilk tatili benimle geçireceksiniz."

Gülümsedi. "Bunu yapabilirim."

O da gülümsedi. "Göl kenarında bir kulübe." Kız kaşlarını çattı. "Sahilde bir ev."

Adamın yüzü değişti. "Plajlar her zaman kalabalıktır. Göl kenarında bir kulübe." Kızın sesi alçaldı. "Göl kenarında bir kulübe."

O pes edince, elini uzattı, boynunu kavradı ve kendine çekti.

Ağızlarını birbirine değdirdi, onu bıraktı, sonra döndü, kapısını açtı ve dışarı çıktı.

Branch ile birlikte göl kenarındaki bir kulübeye tatile gidecekti.

Bu düşünceyle, onun kamyonetinden atladı ve deli gibi gülümseyerek bunu yaptı.

"Eşyaları aldık, sen içeri gir," diye emretti Branch SUV'nin arkasından. Alfa'sı tüm eşyaları taşımak istiyordu, o da tartışmayacaktı.

Ama Jane'in ön bahçesinde çalıştığını görünce adımlarını durdurdu ve Jane onu gördüğünde tamamen durdu.

Elini kaldırıp selam verdi.

"Hey, çocuklar!" Jane, bahçe eldivenlerini giymiş, onlara doğru gelirken, ona çılginca el sallayarak seslendi.

"Selam Jane!" Evangeline, Branch'ın arabanın diğer tarafından geldiğini hissederek karşılık verdi ve tekrar yürümeye başladı.

Kaputu dolaştı, ancak Branch kolunu omzuna atarak onu yakaladı, diğer elinin parmaklarından (beş parmağından) alışveriş sırasında biriktirdikleri plastik poşetlerin sapları sarkıyordu.

"Selam," diye selamladı Branch.

Bu homurtu ve açıkça Neandertalvari bir selam olsa da, Jane deli gibi gülümsedi.

"Haftaya partime gelecek misin?" diye sordu.

"Kaçırmam," dedi Evangeline.

"Bir şey getirebilir miyiz?" diye sordu Branch ve Evangeline, ona aşık olmamak için, bunun normalliğinin (kibarlığından bahsetmiyorum bile) güzelliğini ne kadar sevdiğini göstermeye çalışmadı.

Ama çok fazla uğraşmadı çünkü bunu seviyordu ve Branch'ın bunu bilmesinin kötü bir şey olmadığını düşündü.

"Sadece kendinizi getirin. Ve içmek istediğiniz özel bir şey varsa onu da getirin. Bira, şarap ve margarita olacak."

"Harika," dedi Branch, Jane ile sohbeti bitirmiş olduğu belli bir şekilde, ona baskı uygulayarak onu eve doğru çekti.

"Görüşürüz!" diye bağırdı Jane.

"Görüşürüz Jane. Sabırsızlanıyorum!" diye cevapladı Evangeline.

Branch onları kapıdan içeri aldı, çantaları hemen tezgahın üzerine attı ve çamaşır odasına dönerek, "Murphy'yi dışarı çıkaracağım, sonra gidip postayı alacağım," dedi.

"Teşekkürler, bebeğim," diye mırıldandı. Çantalara doğru gitti.

Murphy, ayağını koklayarak merhaba demek için koştu, sonra Branch'ın peşinden evinin önüne doğru koştu.

Geri dönüp postaları bıraktı ve Murphy'yi arka tarafa götürdü.

Eşyaları kaldırdı ve postaları karıştırdı.

Bunu yaparken, bir parça gözüne çarptı ve onu diğerklerinden ayırıp açtı ve içindekileri çıkardı.

Sonra Fransız kapılarına koştı, onları açtı ve dışarıya koştımaya devam ederken "Tahmin et ne oldu?" diye bağırdı.

Branch, havuz skimmerini havuz kenarına koymuş, uzun sapını omzuna dayamış, başını telefonuna eğmişti.

Başını kaldırıp sanki bir şoktan sıyrılmış gibi göründü ve "Ne?" diye sorarken dikkati dağılmış gibiydi.

Murphy, ağa çarptığında skimmer'ı neredeyse uçuruyordu ama Branch, ona doğru yürürken onu yakaladı. Murphy, Branch'ın dikkatini dağıtan ve yüzünü öyle gösteren şeyin ne olduğu konusunda içini kemiren kötü hissiyle mücadele ediyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Önce sen söyle" dedi Branch.

Elindeki krem rengi, kalın kağıttan, mükemmel el yazısı ile yazılmış davetiyeyi kaldırdı. "Penn ve Shane'in düğün davetiyesi."

"Harika," diye mırıldandı, Murphy'yi ayağıyla nazikçe geri itip skimmer'ı tekrar eline aldı.

"Sıra sende," dedi Murphy yaklaşarak.

Gözleri havuzdaydı, ama konuştu. "Mesaj geldi. Arkadaşım şehre gelmiş."

Kız bekledi.

Onu uzun süre bekletmedi.

Mavi gözleri ona doğru döndü. "O istiyor..."

Sesi kesildi.

Kadın yine bekledi.

Bu sefer, "Ne istiyor tatlım?" diye sormak zorunda kaldı.

"Adı Tavis," diye cevap verdi, sorusuna cevap vermek yerine. "Tamam," diye cevapladı.

"Ya da öyle olabilir. Başka bir şey de olabilir." Evangeline sessiz kaldı.

O, skimmer ağını tekrar güverteye koydu ve tüm dikkatini ona verdi.

"Anladın mı, bebeğim?" diye dikkatlice sordu.

O da başını salladı.

"Seninle tanışmak istiyor."

"Sence bu güvenli mi?" diye sordu.

"Kesinlikle."

Buna karşılık, kız gülümsedi. "O zaman onunla tanışmak isterim."

"O...", başını salladı, "benim gibi, ama daha baş belası biri."

Evangeline derin bir nefes aldı.

O arkadaşlarından biri.

O *tür* arkadaşları tanıyordu.

Bu yüzden, "O zaman onu seveceğimi düşünüyorum," dedi. Branch tamamen hareketsiz kaldı.

Evangeline, az önce söylediği şeyin farkına vardı. Ve umursamadı.

"Bilmiyormuş gibi davranma," diye fısıldadı. "Bebeğim."

"Kırmızı odada seni ilk gördüğüm anda sana aşık oldum," diye bilgilendirdi onu.

"Sana bakarken sana aşık oldum, dayak yedim, nefes almakta zorlandım, Aryas'ın o adama ne yapmam gerektiğini söylemesini dinlemedim, onu yakaladığımda onu öldürmemek için içimdeki dürtüyle mücadele ettim," diye karşılık verdi.

Aman

Tanrım.

Onu

seviyordu.

Seviyordu.

Onu.

Ve onu en başından beri seviyordu.

Ona gülümsedi ama "Bu pek romantik değil" dedi. O omuz silkti.

"Ama bu tamamen sana göre," diye bitirdi. "Öyle."

"Tanrıya şükür."

"Ben mi seni öpeceğim, yoksa sen mi beni öpeceksin?" diye sordu. "Bize göre, ikisi de olacak."

Branch sabrını kaybetti.

"Buraya gel, Evangeline." Kız oraya gitti.

O onu öptü. O da karşılık verdi. Ama alfa erkeğiyle, onun Angie'si olduğu zamanlarda olduğu gibi, çoğunlukla Branch'ın istediği gibi oldu.

Her saniyesini sevdi.

Ağızları ayrıldığında, aşkını tekrar tekrar ilan etmedi.

Branch öyle değildi.

Aralarında bir

şey vardı.

Bunu

biliyorlardı.

Bunu tekrar tekrar söylemeye

gerek yoktu. Sadece rahat

olmaları gerekiyordu.

Bu yüzden kadın sordu: "Sence arkadaşın bizimle akşam yemeği yemek ister mi?"

"Bence senin yemeğini yemek ve bunu yaparken senin evinde seninle oturmak için her şeyi yapar."

"Muhtemelen seninle bunu yapmak için cinayet bile işlerdi, ama sorun değil tatlım. Ben ikinci planda kalırım."

Branch sırttı.

Bir saniye daha ona yakınlaştıktan sonra uzaklaştı.

Köpeğini buldu, havuz kenarında karınca kokluyor gibi görünüyordu ve Branch'e sordu: "Onu da yanına almak ister misin?"

"Evet."

O da bu cevabı biliyordu.

Telefonunu çıkardığını görünce ona bir kez daha gülümsedi ve uzaklaşmak için döndü.

Çok uzaklaşmamışken onun "Evet, Gerbil. Akşam yemeğine gelmek ister misin?" dediğini duydu.

Gerbil mi?

Sormadı.

İçeri girip, akşam yemeğinde Branch'ın arkadaşını etkilemek için markete gitmesi gerekip gerekmediğine karar vermek için envanter yaptı.

Sana bakarken sana aşık oldum, dayak yedim, nefes almakta zorlandım, Aryas'ın o adama ne yapmam gerektiğini söylemesini dinlemedim, onu yakaladığımda onu öldürmemek için içimdeki dürtüyle mücadele ettim.

Sonunda Kevin'a teşekkür edecek bir şey bulmuştu.

Bunu yapma fırsatı asla olmayacaktı.
Çünkü onu seven ve buna izin vermeyecek bir adam vardı.
O sevinçle kıkırdadı ve lazanya yapmaya karar verdi.

* * *

"Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum."

"Merhaba, ben de. Adım Cam."

O akşamın erken saatlerinde, Branch ile birlikte kapısının önünde durmuş, Cameron'ın güzel kahverengi gözlerine bakarak, ikisinin de kısa bir süre önce, votka içip sarhoş olduktan sonra sabahleyin vedalaşırken ona sarıldığı ve onun misafir odasında uyuduğu yerde durmadıklarını iddia etmelerine gülmek için kendini zor tutuyordu.

G.

Gerbil için.

Ve her şey yerine oturdu.

"Cam?" diye sordu

Branch.

Cam arkadaşına baktı. "Vintage olmaya karar verdim. En azından sizin için. Yarın başka biri olacağım."

Branch gözlerini tavana çevirdi.

"Bira ister misin?" diye sordu Evangeline.

"Votkan var mı?" diye sordu Cam.

Bunun üzerine, onun içinden bir şaka yaptığını anladı ama gülmek istemedi.

Ve o anda kalbi biraz daha hızlı attı, yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu ve şimdi onun yüzündeki ifadeye bakıp ağlamamaya çalışıyordu.

O oradaydı.

O da deneyecekti.

Ve bunu yaparken onlarla birlikte olacaktı. Bu yüzden onu da kazanmaya yönlendirecekti.

O bunu biliyordu.

Çünkü şimdiye kadar harika bir sicili vardı.

"Elbette," dedi. "Lütfen," Branch'ın boynuna doladığı kolunu çekerek, onun boynuna dolanmamış olan kolunu uzattı. "İçeri gelin."

Branch onları kenara çekti. Cam içeri girdi.

Branch kapıyı kapattı, ona sarıldı ve o, "Ben içecekleri getireyim. Siz çocuklar yerleşin," diye mırıldanarak ayrıldı.

"Teşekkürler tatlım," diye mırıldandı Branch.

O uzaklaştı.

Murphy, Cameron'ın ayaklarının etrafında

zıplıyordu. "Sevimli köpek," diye

mırıldandığını duydu.

"Kapa

çeneni."

"Sevimli kız."

Branch hiçbir şey söylemedi.

"Harika bir kış," dedi Cameron.

"Boğazına yumruk atmamı ister misin?" diye

sordu Branch. "İstemem," diye cevapladı

Cameron.

"O zaman benim bebeğimin kışından bahsetme."

Onun bebeği olmaktan asla bıkmayacaktı.

Onlar aile odasında konuşmaya devam ederken, o mutfakta dolaşıyordu ve ikisi de onun duymaması için pek çaba göstermiyorlardı.

"İyi haber mi, kötü haber mi istiyorsun?" diye sordu Cam. "İyi

haber," diye cevapladı Branch dikkatlice.

"Senden çok daha güzel tanıdığın biri Phoenix'e taşınıyor."

"Siktir, ciddi misin?" diye sordu

Branch. "Ciddiyim."

"Kötü haber ne?"

"Senden çok daha güzel olan tanıdığın biri Phoenix'e taşınıyor."

Branch kahkahayı bastı. Tanrım,

buna bayılıyordu.

Buzun üzerinde kayan votkaya gülümsedi.

"Şanslısın ki, sevimli bir bebeğin var. Böylece geri kalanını aldığımda çok üzülmezsın," dedi Cam.

"Onları alabilirsin."

Bu, onun gülümsemesini
daha da genişletti.

"Kardeşim."

Branch'ın ses tonunu duyunca, votkayı masaya koydu ve kıpırdamadı.

İki adam da başka bir şey söylemedi ama etrafındaki atmosferin sıcak ve güzel hale geldiğini hissedebiliyordu.

Branch sonunda sessizliğı bozduğunda sesi sert çıkmıştı.

"Senin burada olman iyi olacak."

"Bir arkadaşım geçenlerde uçurumdan aşağı kaydı. Oraya varacağını hiç düşünmemiştim. O pislik *çok çok* uzaktaydı. Ama başardı ve düşüşü yaşadı. Sanırım bunu yapabilirdi, çünkü ben hemen hemen her konuda ondan daha iyiyim, ama kış tekmeleme sanatında ben de yapabilirdim."

"Sadece söylüyorum, ikinci sıraya hazırlansan iyi olur dostum. Angie gibi bir tane daha yok."

"Biliyorum."

Mutfak penceresinden etrafındaki bitki ormanının arasından havuzuna baktı. Normal bir evde, bir kadının muhteşem bir adama aşık olduğı muhteşem bir havuzdu.

En uzak kenarın böyle görüldüğünü asla tahmin edemezdi.

Ama mükemmeldi.

* * *

Evangeline, elinde bir kadeh şampanya ile Honey'nin koridorlarında dolaşıyordu.

Yalnızdı.

Ve acele etmiyordu.

Çete oradaydı, Penn ve Shane işlerini yapıyorlardı, ama silüet gibi gölgelerin arkasında, bu yüzden en sevdikleri oyun odasında olduklarını biliyordu, ama biraz mahremiyet ihtiyacı duyuyorlardı.

Bunu anlıyordu.

Düğünleri önümüzdeki hafta sonu olacaktı, şimdi büyük kutlamadan önce özel zamanlarını geçiriyorlardı.

Sabırsızlanıyordu.

Onların daha heyecanlı olduklarını düşündü.

Marisol'ü iki altıyla uzun süre izlemedi çünkü Marisol'ü hiç uzun süre izlemezdi. Marisol yetenekliydi, sadece kadınlar arası ilişkiler onun tarzı değildi.

Talia'nın çalışmasını daha uzun süre izledi. O Domme nispeten yeniydi ama artık acemi olmadığı belliydi ve yaptığı işi açıkça seviyordu.

Altı da açıkça bundan zevk alıyordu.

Mira ve Trey pek bir şey sunmadılar. Mira, ikisinin evini de sattığından beri birlikte yaşamaya başlamışlardı ve Mira bir sonraki kitap kulübü toplantısında nişanlandıklarını duyurmuştu; oynarken siluet perdeleri kapalı tutuyorlardı.

Ama Felicia'nın eğlenceli bir ruh hali vardı, Evangeline bunu biliyordu, çünkü yakışıklı erkek arkadaşıyla sahneden çıkıp Evangeline'e göz kırpmak için yeterince uzun süre dışarı çıkmıştı.

Her zamanki gibi, Amélie'yi Olly ile çalışırken gördüğünde, hemen yanından geçip gitti.

Bunun güzel olacağını biliyordu, ama yine de bunu sadece onlara vermek istediğini hissediyordu, onlar aynı ihtiyacı hissetmeseler bile. Mira ve Trey, Penn ve Shane de perdelerini açık tutmuş olsalardı, aynı şeyi yapardı.

Gittiği yere giderken, oyun odalarının daha derinliklerine ve gideceği yerin ters yönüne doğru bir sapma yaptı.

Hedefine vardığında, Honey'nin diğer tarafındaki Aryas'ın odası gibi, yolun dışında kalan oyun odalarından biri olmasına rağmen, yine de oldukça kalabalık bir seyirci vardı.

O odada ne bulacağını biliyordu ve normalde bu onu oradan uzaklaştırırdı, ama yine de durup içeriye bakacak bir yer buldu ve gördüğü manzara karşısında anında dudaklarını yaladı.

Sixx çalışıyordu.

Altı, kollarını ve bacaklarını açmış, masaya bağlanmış, yüzüstü yatıyordu. Testisleri ve penisi sıkıca bağlanmıştı. Kığı açılmış, kıvrımı gözle görülür şekilde parlıyordu. Çenesine bir tasma takılmıştı, başını geriye doğru zorluyordu, tasmanın arkasından çıkan zincir, kığına sıkıca saplanmış copun etrafına dolanmıştı.

Ve kadın onu okşuyordu.

Penisini değil. Testislerini değil. Copunu değil.

Vücudunu. Bacaklarını. Kıçını. Sırtını. Omuzlarını.

Kollarını. Saçlarını. Her şeyini.

Ve bunu yavaşça, sevgiyle... saygıyla yapıyordu.

Aynı zamanda ona şefkatle bakıyor gibiydi, yüzündeki ifade, genelde uzak duran güzelliğini o kadar yumuşatıyordu ki, ona bakmak neredeyse dayanılmaz hale geliyordu.

"Tanrım, onu değiştirdi," yanında duran Romy hayranlıkla mırıldandı.

"Evet, değiştirdi," diye fısıldadı Evangeline, mutlu bir şekilde.

Sixx, istemiyormuş gibi görünerek ondan uzaklaştı.

Ve kapının yanındaki kontrol paneline doğru yürürken izleyicilerinden hiçbirine bir kez bile bakmadı ve karartma perdeleri aşağı inmeye başladığında vınlama sesini duydular.

"Kahretsin, onu nereye götürdüğünü görmek için her şeyi yapardım," diye homurdandı Romy.

Evangeline arkadaşına döndü. "Kraliçe, kralıyla baş başa kalmak istiyor."

Romy kızgın görünmeyi bıraktı ve gülümsedi. "Onunla ne zaman çalıştığını gördün mü?"

Kafasını salladı.

"Onu çalıştırma şekli, tamamen ona boyun eğiyor. *Tamamen*," dedi Romy.

"Stellan her zaman bir kral olmuştur. Sadece kraliçesini bulması gerekiyordu."

Karartma perdelerine özlemle baktı. "Keşke beni switch olmanın ihtişamına alıştırsaydı."

Evangeline onu izledi ve bunun asla olmayacağını bilerek gülümsedi. Stellan çok çekiciydi. Harika bir alt gibi görünüyordu. Ama o harika bir domdu.

Ama Romy, tam anlamıyla bir Mistress'ti.

Romy'nin dikkati ona geri döndü ve başını yana eğdi. "Onun içinde öyle bir şey olduğunu biliyor muydun?"

Kafasını salladı.

"Onun içinde o potansiyel olduğunu biliyor muydun?" diye devam etti.

"Aşkın, hiç gitmeyi düşünmediğin yerlere gitmeni ve orada olmaktan çok keyif almanı sağladığını biliyorum," diye cevapladı Evangeline.

Romy'nin yüzü, birkaç arkadaşı için mutlulukla yumuşadı, Evangeline de kendisinin de onlardan biri olduğunu biliyordu. "Evet." "Leigh sana Olly'nin evlenme teklif ettiğini söyledi mi?" diye sorduğunda daha da mutlu oldu.

Evangeline, bunun kendi yüzünü de yumuşattığını biliyordu.

"Geçen hafta bizi akşam yemeğine davet ettiler. Bize haberleri verdiler." "Yüzük çok etkileyici," dedi Romy.

"Onun annesinin yüzüğüydü," dedi

Evangeline. "Tanrım," diye fısıldadı. "Ne kadar tatlı."

Öyleydi. Amélie, Olly'nin ne yazık ki vefat eden annesiyle çok yakın olduğunu söylemişti. Bu yüzden bu çok tatlıydı.

Şans eseri, yüzük de çok güzeldi. Zarifti. Leigh'e çok yakışıyordu. Ve taş da hiç de küçümsenecek bir şey değildi.

"Oynamayacak mısın?" diye sordu Evangeline ve Romy koridora baktı.

"Doğru. Kahretsin. En iyisi benim yakışıklı erkeğimin yanına dönsem iyi olacak." Evangeline'e kötü bir bakış attı. "Muhtemelen beklemekten sıkılmıştır."

Evangeline ona bir gülümseme daha attı.

Hızlıca sarıldılar ve Romy bir yöne, Evangeline diğer yöne gitti.

Son varış noktasına giderken Aryas'a rastladı. "Güzel, buradasın," dedi Aryas, hemen yanına gelerek.

Kahretsin, Sixx'i Stellan'la gördükten sonra, gitmesi gereken yere sabırsızlanıyordu.

"Aryas..."

Aryas onu keserek, "Bir bahis meselesini halletmem gerekiyor ve sen benden kaçıp duruyorsun," dedi.

"Bana bir yıllık ücretsiz üyelik verdin," diye hatırlattı ona. "Ve bu bizim bahsimizden daha fazla."

"Hayır, vermedim," diye cevapladı. "Çalışanların aileleri ücretsiz üyelik alır." "Bu doğru değil," diye tahmin etti, çünkü doğru olup olmadığını bilmiyordu

Branch, hayatında yaptığı diğer tüm işler kadar gizli olduğu için işiyle ilgili pek bir şey paylaşmıyordu.

Aryas iyi bir seçim yapmıştı.

"Tamam, yani operasyon mdrmn karısı, onun işinde çok iyi olduğu için ücretsiz üyelik alıyor, korkarım rastgele bir yeni ye dosyası açıp son kolonoskopi sonuçlarının resimlerini göreceğim."

Kız kıkırdadı.

"şaka yapmıyorum," dedi Aryas ciddiyetle.

Kıkırdamayı kesmeye çalıştı ama başaramadı, bu yüzden bir sonraki kahkahası titriyordu.

"Tamam, o zaman, ödeşmiş sayalım."

"Borçlarımı derim."

"Adamımın aptalca altı aylık kira sözleşmesi, imzaladığından beri yaklaşık kırk beş dakika geçirdiği dairede sona erdi" - ve o kırk beş dakika, o mutfak adasında kıvranırken ağzıyla ona orgazm yaşatması ve ardından kendi penisiyle doruğa ulaşıp ona bir orgazm daha yaşatması için gereken süre kadardı - "bu yüzden gelecek hafta taşınıyor. Diğer bir deyişle, dediğim gibi, benim güzel, güzel erkeğim, deştik say."

Aryas'ın gözleri ısındı ve onu büyük, güçlü kollarının arasına çekti.

Ama saçlarının üstüne doğru, "Sızlanma, harika bir düğün hediyesi alacaksın" dedi.

Kadın, adamın yüzüne bakabilmek için kolunu geriye doğru eğdi. "Bunun için asla sızlanmam."

Onu tamamen bırakmadan önce parmağını kaldırıp kadının burnuna dokundu, çenesini kaldırdı ve uzaklaştı.

Kız, son yarım saat boyunca aklının olduğu yere doğru yürüdü.

Kırmızı perdeler indirilmişti, içerideki manzarayı engelliyordu.

Küçük koyu mavi elbisesinin dekoltesinden anahtarı çıkardı, kilidi açtı ve Honey'deki kilitli tek kapıyı açtı.

Kapıyı açmadan önce sola, sağa ve tekrar baktı ve kamera çalışmayan tek odaya hızla girdi.

Arkasından kapıyı tekrar kilitledi.

Sonra yatağa baktı ve derin bir nefes aldı.

Branch, kırmızı saten çarşafların ortasında sırtüstü çıplak yatıyordu. Kolları başının üzerine kaldırılmış, bilekleri ipek iplerle yatak direklerine bağlanmıştı.

Kız, havalı bir şey yapıp, kaldırılmış ve bükülmüş dizlerini üst direklere genişçe bağladı, ayrıca ayaklarını alt direklere sabitlenmiş üzengilere sallandırdı.

Gözleri bağlıydı. Ağzı siyah ipek bir eşarp ile tıkanmıştı.

Kıçını kırmızı satenle kaplı yastıklar üzerinde kaldırılmış, penisi halkayla çevrilmiş, kuyruğu testislerinden geçiyor, kıçına mermi sokulmuş, hepsi orta-düşük ayarda çalışıyordu.

Meme uçları, aralarında geçen zincirle sıkıca sıkıştırılmıştı, zincir, onun mücevherinin ucuna takılıydı ve onu aşağı doğru çekiyordu.

Yatağın yanına gitti ve onun hareketlerinin sesini takip etmek için başını çevirmesini izledi.

Şampanyasından son bir yudum aldı ve kenara koydu.

Ardından elbisesinin fermuarını açıp başından çıkardı. Elbiseyi yatağın üzerine attı, yatağa düşerken çıkardığı yumuşak ses Branch'ın dikkatini çekti.

Sonra külotunu ve sütyenini çıkardı.

Yüksek topuklu, bantlı sandaletlerini çıkarmadı.

Dizlerinin üzerine çökerek yatağa girdi ve elini hafifçe göğsüne koyarak dudaklarını kulağına yaklaştırdı.

"Senin izlemeni istiyorum."

Bunun üzerine, göz bağını çıkardı.

Onun ateşli bakışları, onun bakışlarıyla buluştu.

Ona gülümsedi ve eğilerek, ağzını tıkayan bezin üzerine dudaklarını değdirdi, ağzını tıkayan bezin klitorisini titreten dokunuşunu hissetti.

Sonra onun altına kaydı, bacağının altından geçip ikisinin arasına girdi.

Ellerini onun karın kaslarına koydu, düz bir şekilde yukarı doğru kaydırды, parmakları meme uçlarındaki kelepçelerin hemen altındaki zincire dokunana kadar.

Zinciri sertçe çekti ve onun homurtusu, gözlerindeki ateşin ona kilitli kalmasıyla zevk aldı.

Zinciri bıraktı ve kılıcını kaldırarak onun üzerinde daha yukarı kayd.

O anda onun bakışlarını kaybetti. Bakışları doğrudan yatağın üzerindeki aynaya kayd.

Ne gördüğünü biliyordu.

Buz mavisi gözlerim ona göz kırptıyordu.

Ve bağlarını saran parmaklarının onları çekmesinden hoşlandığını biliyordu.

"Ben senin içindeyim," diye fısıldadı. "Sen benim içimdesin." Boğuk bir "Angie" sesi duydu. Onu görmezden geldi.

"Şimdi seni sikkemi izleyeceksin, Branch."

Ağızındaki tıkaçtan çıkan ses bir kelime değildi, sadece boğuk bir homurtuydu.

Başparmağını sertçe meme ucuna sürttü, çenesinin sıkıldığını ve yanağındaki kasın seğirdiğini izledi.

Çok... çok... güzel.

"Benimle birlikte uçurumun kenarına gelmeye hazır mısın, bebeğim?" diye sordu.

O buna hiçbir ses çıkarmadı ama gözlerindeki buz gibi bakışlar ona her şeyi anlatıyordu.

Onun Branch'i artık sınırda sörf yapmıyordu. Onların paylaştığı hayatı yaşıyordu.

Ve orayı seviyordu. Tıpkı onun gibi.

Aşağı doğru indi, boynunu öptü, her iki meme ucunu sertçe ısırdı ve her seferinde vücudunun titremesinin nabzını amında hissetti.

Sonra aşağı indi.

Ve onu doruğa ulaştırdı.

O aynadan izledi, vücudu gergin, sarsılıyor, direkleri sallıyordu.

Ama doruğa ulaştığında görüşünü kaybetti, onu da yanında götürdü, başı saten yastığa gömüldü ve spermi göğsüne bir akıntı halinde fışkırdı.

BRANCH

Branch'ın gözleri açıldığında karanlık dışında hiçbir şey görmedi ve vücudu dondu.

Murphy'nin dolaşmayı bırakıp Branch'ın ayaklarının dibindeki büyük yatakta yerleştiğini hissettiğinde gevşedi.

Ama Angie'nin bacaklarının arkasında uzanmış uyuyan Alman çoban köpeği Elsa'nın yumuşak bir havlamasını duydu.

"Sorun yok, kızım," diye fısıldadı.

Bir kez daha yumuşak bir havlama duydu ve sonra Elsa'nın yerleşip uykuya daldığını hissetti.

Loki, hiçbir fikri yoktu. Lanet olası kedi muhtemelen Angie'nin duvarlarından birinin paneli aracılığıyla oluşturduğu gizli kontrol odasındaydı ve dünyayı ele geçirme çabası içinde kedi kardeşleriyle iletişim kuruyordu.

Ya da, Arizona odasındaki sandalyelerden birinin hasırını tek bir amaçla parçalıyor olabilirdi, bu onun en sevdiği gece ve gündüz eğlencesiydi.

Angie'nin sıcak, yumuşak küçük vücudu ona bastırılmıştı ve tüm bunlar olurken, hiç kıpırdamadı.

Hiçbir şey hissetmemişti.

Uyuyordu ve derin bir uykuya dalmıştı, dışarıda gerçek olan korkunç şeylerin farkında değildi.

Ve asla da hissetmeyecekti.

Onu uyandırmamak için dikkatlice kendine yaklaştırdı ve gözlerini kapattı.

Branch büyük bir köpeğin iç çekişini duydu.

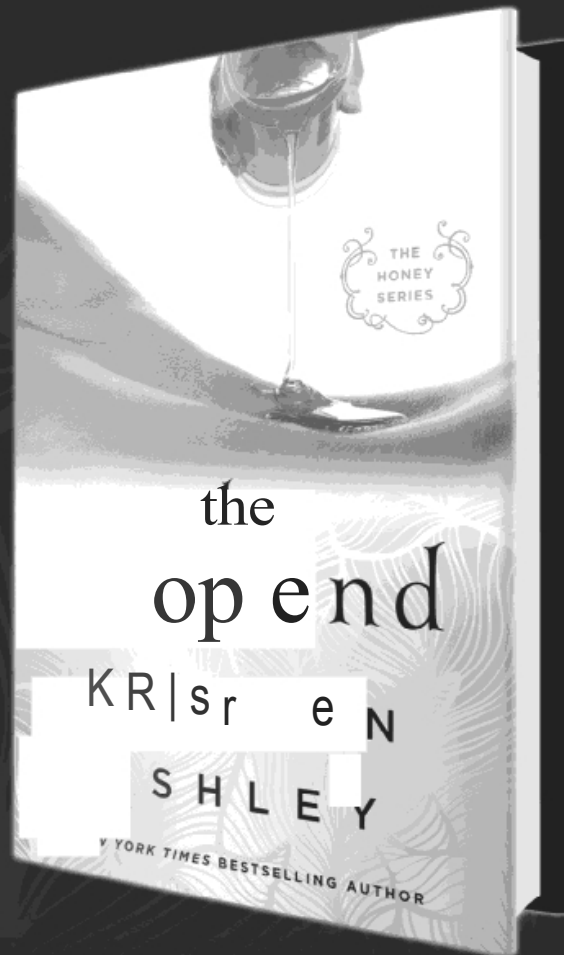
Ve tekrar uykuya daldığında yüzündeki sertlik yumuşadı.

**Honey serisinin yakında çıkacak olan bir sonraki kitabını
bekleyin.**

**Ayrıntılar için [Kristenashley.net adresini](http://Kristenashley.net)
ziyaret edin.**

Enter a decadent, sensual world
where gorgeous alpha males are committed
to fulfilling a woman's every desire...

— ENTER THE HONEY SERIES —

“KRISTEN ASHLEY’S BOOKS ARE
ADDICTING!”

—Jill Shalvis, *New York Times* bestselling author

 St. Martin's Griffin

[Kristen Ashley](#)'nin diğ·er eserleri
[Derin Uç](#)

KRISTEN ASHLEY İÇİN ÖVGÜLER

“Kristen Ashley’nin kitaplarına bayılıyorum. Hikayeleri ilk sayfadan itibaren sizi etkisi altına alıyor ve ... kitabı bitirdikten sonra bile günlerce aklınızdan çıkmıyor.”

—Maya Banks, *New York Times* en çok satan yazar

“Kristen Ashley’nin kitapları bağımlılık yapıyor!”

—Jill Shalvis, *New York Times* en çok satan yazar

“Kristen Ashley büyüleyici.”

—*Publishers Weekly*

“Ashley’nin kitaplarında beni kendine bağlayan bir şey var.”

—Kati Brown, *Dear Author*

“Bir Ashley kitabı elinize aldığınızda, sizi çok güçlü duygular, ayrıntılı aile dramaları ve ateşli seks sahneleri beklediğini bilirsiniz.”

—*RT Book Reviews*

“Kristen Ashley'nin kitaplarını okumak, romantizm dünyasında eşi benzeri olmayan bir yolculuk, bir macera, durmaksızın devam eden romantik bir heyecan yolculuğudur.”

—*Aestas Kitap Blogu*

“Kristen Ashley kadar iyi bir kitap başlangıcı yapan kimse yoktur. Ve bu arada, Kristen Ashley kadar iyi bir kitap sonu yapan da yoktur. Değerli. Şiirsel. Mükemmel.”

—*Maryse'nin Kitap Blogu*

“Kristen Ashley kitapları, kendi kitap evrenlerinde gerçekten ayrı bir yere sahip oldukları için ayrı bir derecelendirme ölçeğine sahip olmalıdır.”

—*Natasha, Kitap Tutkunu*

“Umutsuz bir romantik, Kristen Ashley'nin sunduğu her şeyi yutarcasına okur!”

—*Fresh Fiction*

“Kristen Ashley kitaplarına olan bağımlılığım, okuduğum her kitapla daha da artıyor.”

—*Vilma'nın Kitap Blogu*

“Kristen Ashley kitaplarının yanında ‘KA kitaplarına bağımlı hale gelebilirsiniz’ uyarısı bulunmalıdır.”

—*Night Owl Reviews*

Yazar hakkında

[Kristen Ashley](#), *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satan yazarlarından biridir ve elliden fazla romanı bulunmaktadır. Arizona'da yaşamaktadır ve kristenashley.net adresinden ulaşılabilir veya [buradan](#) e-posta güncellemelerine kaydolabilirsiniz.

**St. Martin's Press e-kitabını
satın aldığınız için teşekkür
ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler
ve yeni çıkan kitaplar ile diğer harika kitaplar
hakkında bilgi almak için haber bültenimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak
için [buraya](#) tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda anlatılan tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

THE FARTHEST EDGE. Telif hakkı © 2017 Kristen Ashley. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, N.Y. 10010 adresine başvurun.

www.stmartins.com

Kapak fotoğrafları: adam © Tankist276/Shutterstock.com; altın © Strizh/Shutterstock.com; bal © Phi Tran/Getty Images

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloglama Verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-1-250-12113-4 (ticari ciltli kitap) ISBN
978-1-250-12114-1 (e-kitap)

e-ISBN 9781250121141

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefonda veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

İlk Baskı: Haziran 2017

içindekiler

Başlık Sayfası

Telif Hakkı Bildirimi Adanma

Teşekkür

Önsöz: Elbette Seni Öldüreceğim Birinci

Bölüm: Buluşma Ayarla İkinci Bölüm:

Onu Yine de Yakalayacağım Üçüncü

Bölüm: Eğlence ve Bitti

Dördüncü Bölüm: Pound

Beşinci Bölüm: Hanımefendi

Altıncı Bölüm: Siktir oldu

Yedinci Bölüm: Evcimenlik

Sekizinci Bölüm: Pislik

Dokuzuncu Bölüm: Bir Şeye Umut

Bağlamak Onuncu Bölüm: Pişman

Değilim On birinci Bölüm:

Paylaşmıyorum On ikinci Bölüm:

Işığın Görmek On üçüncü Bölüm: Eşit

Güçte

On Dördüncü Bölüm: Hayatındaki İyi Adam On

Beşinci Bölüm: Evet, Öyleydi

On altıncı bölüm: Eğer senden geliyorsa

On yedinci bölüm: Kazan ya da kaybet On

sekizinci bölüm: Bana söz ver

On Dokuzuncu Bölüm: Kesinlikle
Doğru Yirminci Bölüm: Aptallar
Yirmi Birinci Bölüm: Doğru Olana Kadar Bu Yolculuğu
Sürdürmek Yirmi İkinci Bölüm: Çifte Darbe
Yirmi Üçüncü Bölüm: Benim Adım Branch Yirmi
Dördüncü Bölüm: Yumuşak Karşı Sert Yirmi
Beşinci Bölüm: Oynandı
Yirmi Altıncı Bölüm: Maç Noktası
Epilog: Bitkilerin Ormanı

Kristen Ashley'nin diğer
eserleri Kristen Ashley
için övgüler Yazar
hakkında
Telif Hakkı

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

